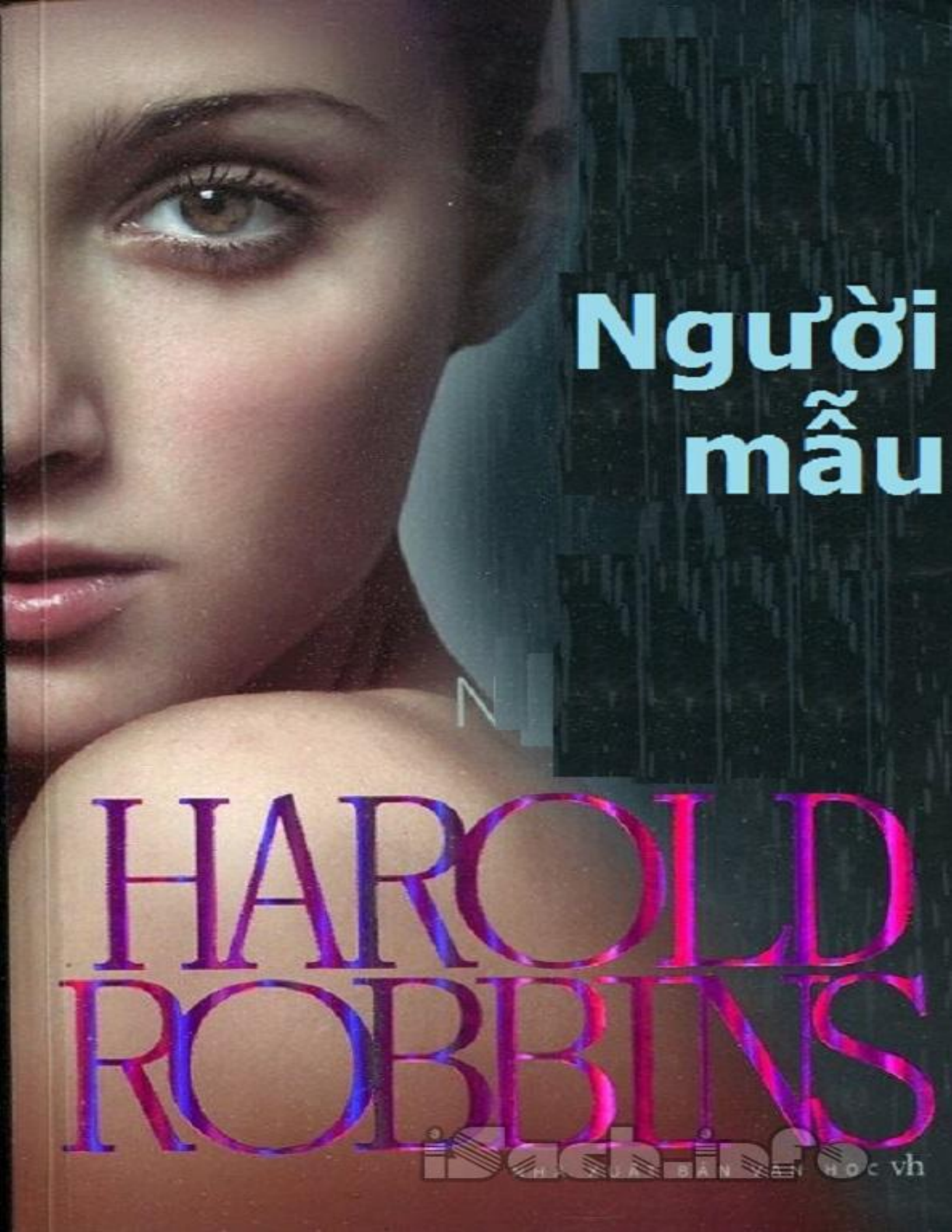

A close-up photograph of a woman's face and shoulder. She has light brown eyes and is looking slightly to the left. Her skin is fair and her lips are a soft pink. The background is dark and out of focus.

Người mẫu

HAROLD ROBBINS

isachinh học và văn hóa

Người mẫu

Harold Robbins

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Tựa](#)

[Viện Công Tố Khởi Tố Maryann Flood](#)

[Phần I: MARIA](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Viện Công Tố Với Vụ Maryann Flood](#)

[Phần II: MARY](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Viện Công Tố](#)

[Phần III: MARYANN](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Viện Công Tố Truy Tố Maryann Flood](#)

Viện Công Tố Khởi Tố Maryann Flood

Tôi lái chiếc xe vào bãi đỗ phía bên kia đường đối diện với toà hình sự, chưa kịp tắt máy người gác bãi đã mở sẵn cửa xe cho tôi rồi. Tôi không ưa cái kiểu hầu hạ khúm núm này, cho nên trước khi xuống xe tôi ngồi yên một lúc rồi mới vớ lấy cặp tài liệu và chui ra khỏi xe.

- Thời tiết hôm nay đẹp quá, thưa ngài Keyes. – Anh ta nói và đi cạnh tôi ra cổng.

Tôi ngược nhìn lên trời anh ta nói đúng, nhưng chỉ đúng với người thích ngày ảm đạm của tháng mười hai. Tôi gật đầu:

- Đúng như vậy, Jerry.

Trên khuôn mặt anh ta nở một nụ cười. Anh chàng chẳng cần nói ra tôi cũng đã thấy là anh ta đã biết tất cả rồi.

Tôi sang đường đi vào toà án. Vụ này tôi được biết trước đây hai mươi phút trong căn phòng của một bệnh viện cách đây tám dặm, thế mà mọi người ở đây đều đã biết cả.

Lúc đó khuôn mặt ông già tái đi vì đau ngược lên nhìn tôi từ chiếc gối trắng toát.

- Anh phải đảm nhiệm việc này thôi. – ông thều thào.

Tôi lắc đầu:

- Không đâu bác John ạ, tôi không thể làm được.

- Tại sao không? Giọng của ông pha chút lo ngại.

- Ngài biết rõ là tại sao rồi đó. – Tôi trả lời và ngừng một lát, tôi tiếp tục. – Ngài giao việc này cho người khác đi, ngài vẫn còn các nhân viên khác cơ mà, sao lại cứ phải tôi.

Giọng thều thào của ông chánh sự trở nên gay gắt đột ngột.

- Tất cả đều ảnh hưởng đến chính trị vì vậy anh là người duy nhất tôi tin tưởng. Anh là người duy nhất mà tôi đã tự mình nhận vào làm việc, còn tất cả những người khác đều do họ trông vào cổ tôi. Cái đó anh đã hoàn toàn rõ.

Tôi không trả lời ông, mặc dù biết rằng sự thật không hoàn toàn như vậy. Cái mà ảnh hưởng duy nhất đến chính trị trong toà thượng thẩm là những mưu đồ danh vọng của ông ta. John Dewit Jackson.

Đôi mắt ông ta dán chặt lấy tôi:

- Anh còn nhớ chứ khi anh đến gặp tôi lần đầu tiên? Hồi đó anh còn ở bên cảnh sát, chân đi ủng trông như hai que diêm. Anh cầm trong tay tấm bằng luật sư và tự giới thiệu mình là “Michael Keyes” anh ấp úng nói không nên lời khi ngỏ ý xin làm việc ở chỗ tôi. Tôi có hỏi anh: “Tại sao anh muốn làm ở văn phòng của tôi”. Anh còn nhớ là anh đã trả lời như thế nào không?

Tôi còn nhớ rõ vả lại đó là lần duy nhất tôi không xứng đáng với cái tên mọi người thường gọi mình là Mike.

- Tôi muốn nhắc lại cho anh nghe anh đã nói gì với tôi khi ấy. Ông nhấc đầu ra khỏi gối. – anh nói: “Tôi ở bên cạnh sát, thưa ngài Jackson và đối với tôi chỉ có một lựa chọn là đứng về phía pháp luật”. Tôi đã nhận anh vào làm vì tôi tin tưởng ở anh. – Ông già mệt mỏi ngả đầu xuống gối và giọng nói trở lại thều thào. – Thế mà bây giờ anh lại định bỏ rơi tôi. – Tôi không muốn bỏ rơi ngài, ngài John ạ. Tôi nóng nảy cái lại. – Nhưng vụ này tôi không thể đảm đương được. – Tôi không yêu cầu gì hết và chỉ nghĩ rằng như thế cũng chẳng làm ngài vừa lòng. Ngay từ đầu tôi đã nói thẳng với ngài rồi cơ mà.

Ông quay mặt đi chỗ khác một lúc.

- Cái ruột thừa chết tiệt này! Sao nó không cố nhịn thêm một vài tuần nữa? Ngay trong khi thều thào giọng ông vẫn có vẻ cương quyết khiến tôi phải bật cười. Ông lôi ra một đồng các tờ bệnh án.

- Ngài biết bác sĩ đã nói rồi đấy, lần này họ không thể để nguyên được nữa đâu. Tôi đáp bằng một giọng thương cảm theo lịch sự khi xem qua các tờ bệnh án.

Ông già gật đầu chán nản:

- Hừ đúng là mấy cha bác sĩ! Lại rơi đúng vào lúc xảy ra vụ kiện quan trọng nhất trong sự nghiệp của tôi mới chết chứ.

Tôi biết ngày ông già nghĩ gì. Trong một vài tháng tới, các đảng phái trong toàn bang sẽ kéo nhau về họp. Và ngay sau khi họ mở các cửa của những phòng kín trong các nhà hàng để cho mùi whisky và khói thuốc lá bay bớt ra thì sẽ có một thống đốc mới lên ngôi. Ông già chọn thời điểm cho vụ xử án rất khéo. Không quá sớm để mọi người có thể quên và không muộn quá khi mọi sự đã rồi. Nhưng hiện tại ông đang lo cho cơ hội của ông.

Ông già nhìn lướt qua tôi xuống phía cuối giường:

- Mike! Ông thì thầm. – Anh không như những người khác. Anh đối với tôi như là con trai. Anh là người duy nhất trong cơ quan làm tôi tự hào. Anh là người mà tôi tin. Tôi đã suy tính tất cả mọi điều, nếu có thất bại thì tôi cũng chẳng oán thán gì, vì đó là ý trời. – Ông khẽ nhủ vai nếu không chú ý thì không nhận ra. Yên lặng một chút ông nói với giọng đanh lại. – Nhưng tôi không muốn cái bọn chó đẻ, trơn tuột như lươn, làm vương làm tướng sau lưng tôi.

Chúng tôi nhìn nhau không ai nói với nhau một lời.

- Mike! Anh hãy đảm nhiệm công việc thay tôi trước toà đi. – Cuối cùng ông nói với giọng khẩn cầu. – Anh được toàn quyền quyết định. Bây giờ anh là xếp, anh có thể làm mọi thứ anh muốn. Anh được phép ngay cả xin toà huỷ bỏ khởi tố vì không đủ bằng chứng buộc tội. Nếu anh muốn anh có thể coi tôi như một thằng ngu xuẩn. Tôi thì thế nào cũng được, nhưng đừng để một ai trong bọn họ dẫm lên xác tôi. Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt ông. – Anh chịu làm không Mike?

Tôi gật đầu:

- Vâng

Ông già thọc tay xuống dưới gối lôi ra mấy tờ đánh máy.

- Về phía bồi thẩm anh hãy chú ý vào người thứ ba... Tôi vội ngắt lời ông.

- Bồi thẩm thì tôi đã biết rõ, tôi đã xem các báo cáo. Tôi đi ra cửa, mở ra và quay lại nhìn ông.

- Ngoài ra ngài đã nói rằng tôi được toàn quyền quyết định. Xin ngài đừng quên điều đó.

Các phóng viên đổ xô đến khi tôi vừa bước lên bậc thềm đầu tiên của toà án. Tôi mỉm cười gượng gạo trong khi cố gắng mở cho mình một lối đi giữa đám người vây xung quanh. Ông già chắc đã gọi điện lung tung sau khi tôi rời căn phòng của ông.

- Chúng tôi nghe đồn, thưa ngài Keyes, rằng ngài đã chịu đảm nhiệm công việc giùm cho ngài chánh uỷ viên công tố. Tin này có đúng không? Họ bám theo tôi với hàng loạt câu hỏi.

Tôi dừng lại ở tiền sảnh, hai tay dang ra cản họ.

- Các ngài hãy để cho tôi thở một chút. Tôi khẩn khoản. – Như các ngài đã biết tôi vừa đi nghỉ phép về sáng hôm nay.

- Có đúng là ngài chánh uỷ viên công tố hôm qua đã đánh điện cho ngài trước khi ông ta được đưa vào bệnh viện không? Và phiên toà được hoãn lại là để ngài có thời gian về không?

Tôi lách vào cửa quay. Máy tia chớp đèn chụp hình loé lên và tôi cảm thấy các chấm đỏ nhảy múa trước mắt tôi. Bên cửa thang máy tôi quay lại nhìn bọn họ.

- Trong giờ nghỉ trưa tôi sẽ giải thích rõ cho các vị. Lúc đó tùy theo khả năng tôi sẽ trả lời từng câu hỏi, còn bây giờ tôi không muốn gì hơn là được yên tĩnh ít phút trước khi bước vào phòng xử án.

Tôi theo thang máy lên lầu bảy và vào phòng làm việc của mình ở cuối hành lang. Joel Rader đã đợi tôi sẵn ở đây. Anh ta tiến lại chìa tay ra bắt.

- Chúc anh mọi sự tốt lành, Mike!

- Cám ơn anh – Tôi nói – Tôi có thể cần đến nó đấy, Joel ạ.

Joel là một trong những người được ông già nể trọng. Anh ta lớn hơn tôi một, hai tuổi gì đó và là người thông minh, cương quyết, nhiều tham vọng.

- Sức khỏe của ông già thế nào? – Anh ta hỏi.

- Anh cũng biết rồi đấy. – Tôi trả lời và mỉm cười. – Ông ta đang cần nhàn. Tôi đi đến bàn làm việc của mình.

- Người đến thế là cùng. Mới đây thôi, nếu mà anh thấy ông ta khi bác sĩ nói đến bệnh trạng của ông ấy. Joel nói và bước theo tôi – Suýt nữa thì ông ta vịn cổ bác sĩ.

- Tôi cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh đó. – Tôi hướng ứng và ném mũ, áo bành tô lên hàng ghế gỗ trước bàn làm việc của mình. Ngồi xuống ghế và ngược nhìn anh ta tôi nói. – Joel ạ, tôi không có ý định làm phật ý anh.

Nụ cười của Joel giả tạo.

- Anh không làm tôi phiền lòng chút nào cả. – Anh ta vội vã phân bua. – Vả lại anh đã cùng

ông già chuẩn bị khởi tố vụ này mà, tôi rất thông cảm với anh.

Joel không phải lúc nào cũng sẵn sàng nhận những công việc mạo hiểm vào mình. Trước khi đi ra anh ta nói:

- Nếu anh cần gì thì tôi ở bên phòng mình, Mike ạ.

- Cảm ơn, Joel!

Tôi trả lời và nhìn theo khi cánh cửa sập lại sau lưng anh ta. Tôi lấy gói thuốc ra và châm một điếu trước khi đọc qua các giấy tờ ở trên bàn. Ngay trên cùng là bản khởi tố. tôi cảm thấy các chữ in đậm đang nhắm bắn vào mình:

NHÂN DÂN BANG NEW YORK XÉT XỬ BỊ CÁO: MARYANN FLOOD

Một nỗi đau bóp nghẹt lấy tim tôi, từ giờ phút này tôi bắt buộc phải sống với nó. Đáng lẽ tôi không được để ông già thuyết phục làm công việc này. Rễ cây đã ăn sâu quá rồi.

Tôi thở hắt ra và cố gắng chế ngự cơn đau trong lồng ngực. tôi tự hỏi mình, có lúc nào tôi không nghĩ đến nàng không? Lúc nào tôi cũng nhớ cái khoảnh khắc đầu tiên khi tôi nhìn thấy nàng. Hàng ngàn năm như đã trôi qua.

Mùa hè năm đó tôi đi làm cho quán bán báo ở góc phố 86 với đại lộ Lesington vào buổi tối thứ bảy và sáng chủ nhật. Ở đó tôi phải xếp các bản phụ trương dày cộp vào từng tờ báo. Chín giờ tối tôi bắt đầu và làm suốt đêm cho tới mười giờ rưỡi sáng hôm sau. Hồi đó tôi mới mười tám và bỏ lễ Misa sáng chủ nhật. Vì thế trên đường về tôi vào thẳng nhà thờ thánh Augustin đi lễ.

Chủ nhật hôm đó cũng chẳng có gì khác thường. Tôi kịp đến nhà thờ vào giây phút chót. Lách mình vào chiếc ghế băng gần như trống không ở hàng cuối và lập tức buồn ngủ. Nhưng vừa nhắm mắt, tôi cảm thấy như có ai chạm nhẹ vào mình.

Như cái máy, tôi dịch sang một bên để cho người đến sau có lối vào. Lại một cái va chạm nữa. Lần này tôi mở mắt ra. Một hồi lâu tôi mới định thần lại được và mới rõ mình thấy gì. Sau đó tôi nín thở để cho họ đi qua.

Đi trước là người đàn bà lớn tuổi. Tôi chỉ liếc qua: Mái tóc vàng đã chuyển sang bạc, xơ cứng cùng với nét mặt mệt mỏi, không làm tôi để ý. Bà ta thì thầm mấy câu rất khế mà tôi đoán là lời xin lỗi. Nhưng còn cô gái, có lẽ con gái bà ta đã làm tôi rung động tự đáy lòng.

Mái tóc óng ánh ôm lấy khuôn mặt nàng lấp lánh như vàng, thêm vào đó là cái miệng đầy đặn, hiếu động, tô đỏ thắm, đôi môi hé mở, kêu gọi, hàm răng trắng bóng trông thấy rõ trong bóng tối. Cái mũi nhỏ thanh tú như trong các tranh cổ với cánh mũi đột nhiên phập phồng dưới gò má cao và hàng lông mày nâu mịn càng làm tôn thêm vẻ đẹp của đôi mắt nàng. Đôi mắt nàng có một cái gì đó thật đặc biệt. Hai mắt cách xa nhau và được điểm bằng hai đồng tử nâu thắm trên nền xanh thắm ở phía ngoài. Đó là đôi mắt thông minh ấm áp, nó toát ra một sự cuồng nhiệt mà tôi chưa biết, nó vừa kích thích vừa lôi cuốn. Tôi thử nhìn vào đôi mắt đó, nhưng lại không vượt qua nổi một vật cản vô hình. Đôi mắt này có một sự bí ẩn mà tôi không có khả năng diễn tả. Người ta không thể nào đọc được các ý nghĩ biểu lộ trong nó như các đôi

mắt khác.

Nàng ngược nhìn tôi khi nàng đi qua và tôi cảm thấy như có những luồng điện li ti chạy trong cơ thể. Bà mẹ nàng mập mạp gấp đôi nàng, đi qua mà không hề chạm vào người tôi. Còn nàng thì không như vậy.

- Xin lỗi anh. – Nàng thì thầm, một nụ cười lẫn trong giọng nói của nàng.

Tôi đáp ứng câu trả lời mà chính tôi cũng không hiểu, nó tan biến trong tiếng quần áo loạt soạt khi mọi người quỳ xuống làm lễ. Tôi ngắm nàng trong khi từ từ đặt đầu gối xuống nền nhà. Nàng quỳ hai bàn tay ngoan ngoãn để trên thành ghế, đôi mắt nhìn xuống dưới. Thân hình kiêu diễm của nàng hiện lên trong chiếc áo dài mùa hè giản dị. Từ người nàng toả ra mùi thơm ấm áp khôu gợi và tôi nhìn thấy một mảng sẫm đang loang ra dưới cánh tay nàng. Tôi nhắm mắt và cố tập trung vào bài kinh nguyện. Sau một vài giây đã cảm thấy mình bình tĩnh lại đôi chút. Tình trạng cũng không đến nỗi xấu lắm nếu tôi cứ nhắm chặt mắt lại. Tôi cảm nhận thấy cô gái bên mình cử động. Đùi nàng chạm nhẹ vào đùi tôi. Tôi mở mắt nhìn nàng. Hình như không để ý đến sự va chạm, nàng vẫn nhắm mắt chìm đắm trong lời nguyện. Tôi dịch sang bên cạnh một chút và không dám thở mạnh. Mắt vẫn nhắm, nàng theo dõi cử động của tôi. Tôi đã ở ngoài rìa của hàng ghế và không thể nào nhích ra được nữa nếu tôi không muốn lộn cổ ra ngoài lối đi. Trong tình trạng đó tôi cố gắng chỉ nghĩ đến lời dạy của Chúa, nhưng điều đó chẳng giúp ích gì vì bên cạnh tôi là ma quỷ.

Cuối cùng buổi cầu nguyện cũng kết thúc và mọi người nặng nề đứng dậy. Lúc này tôi mới có gan nhìn lại nàng. Nàng không để ý gì đến tôi, đôi mắt nàng nhìn thẳng ra phía trước. Tôi vừa định bước ra thì nàng đã đi qua chỗ tôi. Tôi đứng lại thì nàng cũng dừng lại và lui lại phía sau. Tôi đang bối rối thì nàng đã mỉm cười lịch sự và nhường lối cho bà mẹ đi trước, sau đó nàng quay lại phía tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt nàng. Trong đó có cái gì như nụ cười của sự thử thách mà tôi chưa hề nhìn thấy từ trước đến giờ. Một ngọn lửa hoang dã, nguy hiểm thiêu đốt tâm can tôi. Đôi môi nàng nở nụ cười và đột nhiên tôi nghe thấy tiếng nói mặc dù tôi xin thề rằng môi nàng không hề động đậy.

- Chúng ta còn gặp lại nhau nữa chứ anh Mike? Tiếng thì thầm.

Mãi một lúc sau khi dòng người đồn ứ ở lại lối đi đã thoát ra tôi mới chợt bừng tỉnh. Nàng biết tên tôi. Tôi đi từ từ ra cửa và tự hỏi mình, nàng là ai? Cuộc đời tôi có lẽ hạnh phúc hơn, nếu tôi không khi nào được biết điều đó.

o O o

Tôi cố gắng xua đuổi những ký ức trong đầu. Cần phải đọc qua mớ giấy tờ mà từ này giờ tôi vẫn cầm trên tay. Còn bốn mươi phút nữa tôi sẽ bước vào phòng xử án. Thật chậm rãi để tập trung tưởng, tôi bắt đầu đọc từng chữ của bản khởi tố.

Chúng tôi bước vào phòng xử án qua một cửa phụ. Sự im lặng bao trùm lên tất cả mọi người khi chúng tôi về chỗ của mình ở cái bàn phía bên phải các quan toà. Tôi không quay đầu nhìn xuống phía phòng xử. Những người đến xem không được thấy sự tức giận của tôi đối với tính

tò mò vô độ của họ. Tôi ngồi xuống ghế của mình và xếp giấy tờ ra trước mặt. Sự hồi hộp trong tôi cứ tăng dần. Về mặt nào đó thì một vụ xử án cũng giống như một trận đấm bốc. Tôi đưa lưỡi liềm đôi môi khô nẻ và hy vọng cảm giác co thắt dạ dày sẽ bớt đi. Để kiểm tra giọng nói của chính mình tôi quay sang hỏi Joel:

- Mấy giờ rồi.

Anh ta ngược nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường.

- Gần mười giờ.

- Tốt

Chẳng bao lâu nữa phiên tòa sẽ bắt đầu. Tôi nhìn trộm sang phía bàn của bị cáo. Chỗ đó vẫn trống. Joel nhận ra ngay cái nhìn của tôi:

- Lão Vito bao giờ cũng đợi đến phút cuối cùng. Lão sẽ gây ấn tượng ngay từ lúc đi vào.

Tôi gật đầu. Vito thông hiểu công việc của mình. Lão là một trong những luật sư bào chữa nhiều thành công nhất ở New York. Đó là một người đàn ông cao lớn cân đối với mái tóc bạc càng làm cho đôi mắt sắc sảo của lão thêm xanh. Rất ít khi lão thua cuộc và lão là người không bỏ qua một cố gắng nào. Tất cả mọi người trong viện công tố đều có một sự kính nể đối với lão.

Đột nhiên những tiếng trầm trồ nổi lên sau lưng chúng tôi và lan ra khắp phòng. Đèn chụp ảnh loé lên liên tiếp. Chẳng cần quay đầu lại tôi cũng biết bọn họ đã đến lối đi giữa hai hàng ghế. Tôi ngẩng đầu và quay về phía họ đúng lúc họ đến bên vành móng ngựa. Lão Vito đã mở cái khung gỗ chỗ ngồi của bị cáo và bước sang một bên, lưng quay lại phía tôi để cho người mà lão bào chữa vào trước. Ánh mắt nàng bắt gặp cái nhìn của tôi khi nàng quay lại cảm ơn lão. Đôi mắt nàng hơi dãn to ra một chút và tôi nhìn hẩn vào trong đó. Vậy là từ đó đến nay đã lâu lắm rồi. Rất lâu rồi, ánh mắt chúng tôi chỉ chạm nhau trong khoảnh khắc. Nàng quay người và vội vã đi về chỗ của mình.

Tôi nhìn theo nàng. Nàng có dáng đi nhẹ nhàng thoải mái. Tôi còn nhớ rất rõ đôi cổ chân thon thả trong đôi tất nylon lấp lánh và cử động uyển chuyển của nó. Nàng mặc bộ đồ đen vừa khít với thân hình và choàng ra ngoài một cái áo len màu xanh da trời. Mái tóc vàng óng của nàng được cắt ngắn và uốn cao với những món nhỏ loăn xoăn trông thật gọn ghẽ. Nàng ngập ngừng ngồi vào chỗ, rồi hơi kéo váy lên quá gối. Lão Vito ngồi xuống bên cạnh nàng và họ trao đổi với nhau.

- Ấ đẹp thật, – Joel thì thầm bên tai tôi. Giọng anh ta đầy vẻ ca ngợi. Tôi lặng lẽ gật đầu. Nàng là một trong những người đàn bà mà vẻ khêu gợi toát ra như một vòng hào quang bao quanh mình. Không một người đàn ông nào thoát ra khỏi sức hút của nó.

Tôi lấy một cái bút chì và bắt đầu nguệch ngoạc vào tờ giấy của quyển sổ ghi chép. Alex một đồng sự huých nhẹ vào sườn tôi và tôi ngẩng lên. Henri Vito đang đi lại bàn chúng tôi. Tôi nhìn lão chằm chằm từ lúc lão khoan thai đi ngang qua phòng cho đến lúc lão đến trước mặt tôi. Lão hơi cúi xuống nhìn, mỉm cười tự tin.

- Sức khỏe của xếp thế nào, Mike? – Lão hỏi.

- Ông ấy đang dưỡng bệnh, Hank ạ. – Tôi trả lời đáp lại nụ cười của lão.

Lão hạ thấp giọng, nhưng vẫn cố ý để cho các phóng viên ngồi hàng sau ghế nghe thấy:

- Đột nhiên phải nằm viện vì cái ruột thừa thì may mắn quá.

Tôi cao giọng cũng cố ý để người khác nghe thấy:

- Cái may nảy sinh từ cái ruột thừa này thật ra đã rơi vào tay ngài mất rồi.

Sắc mặt lão vẫn không thay đổi.

- Nếu ông ta lên được chức thống đốc, Mike ạ, chắc ông ấy sẽ phải tạ ơn anh cả một bọc đầy cảm ơn.

Tôi từ từ đứng dậy. Lão Vito là một người to lớn nhưng tôi còn to hơn. Cao 1m88 không giầy, lại lực lưỡng, hơn là trong tôi với cái mũi gãy dữ tợn đến mức bên cạnh tôi lão có vẻ hoang mang. Lão nhìn tôi chòng chọc từ dưới lên và thấy tôi cười:

- Cảm ơn ngài Hank vì những lời thân ái. Tôi chắc rằng sau vụ này ngài sẽ công nhận là tôi xứng đáng với nó.

Nụ cười vẫn chưa tắt trên khuôn mặt lão. Lão không nói gì, lão quay về bàn mình với hai tay buông thõng dửng dưng. Tôi còn nhìn theo lão cho đến khi lão đi tới bàn bên kia phòng xử án rồi mới ngồi xuống ghế.

- Anh Mike, đừng để mất bình tĩnh vì lão. Joel nói khế vào tai tôi.

Tôi lạnh lùng mỉm cười:

- Tất nhiên là thế.

- Khi anh đứng lên, tôi tưởng anh đâm gục ngay lão ta. – Alex thì thầm thêm vào.

Nụ cười tôi trở nên nhẹ nhõm hơn:

- Lúc đó tôi cũng nghĩ đến điều ấy rồi.

- Tôi đã nhìn thấy biểu hiện này trên mặt anh và...

Câu nói của Alex bị cắt ngang với tiếng gõ của chiếc búa quan toà.

Tất cả chúng tôi đứng dậy, tiếng áo quần loạt soạt. Vị chánh án bước vào phòng xử án. Peter Amelie là một người đàn ông thấp béo và khi ông ta đi đến chiếc ghế quan toà thì bộ mặt ông ta trông như thiên thần. Cái đầu hói thò lên trên chiếc áo dài thụng đen giống như một con búp bê bụ bẫm. Vị chánh án ngồi vào ghế và gõ cái búa con mảy lần xuống bàn.

Giọng của người gõ toà vang lên:

- Chú ý! Lắng nghe! Phiên toà thứ ba bắt đầu họp, ngài chánh án Peter Amelie làm chủ toạ.

Bây giờ không còn đường rút nữa rồi. Trận đấu bắt đầu, trọng tài đã bước lên võ đài. Tất cả hời hợt trong tôi bỗng nhiên biến mất. Từ giờ phút này trở đi không còn cái gì quấy rối tôi nữa, kể cả dĩ vãng vẫn đang hành hạ tôi. Bây giờ tôi không còn thời gian cho nó, vì trước mắt là

một công việc nặng nề.

Một lát sau, theo cái gật đầu của vị chánh án, tôi đứng lên. Tôi đi từ từ ngang qua phòng xử án đến dãy bàn của các bồi thẩm viên. Khi đi ngang qua ghế của bị cáo, nàng không nhìn lên nhưng tôi biết nàng vẫn đang liếc mắt theo dõi mọi cử động của tôi. Tôi dừng lại trước mặt các vị bồi thẩm để họ có cơ hội quan sát tôi thật kỹ.

Sau vài giây tôi bắt đầu nói. Tôi mở màn rất thận trọng:

- Thưa các vị bồi thẩm, tôi đến đây như một cầu thủ bóng bầu dục dự bị mà người ta đưa vào sân chơi ở vị trí của Di Maggios. Bởi vì ai... Tôi dừng lại chờ cho làn sóng những tiếng cười thích thú lắng xuống. Bởi vì ai có thể sánh được Di Maggios? Tôi tiếp tục và tự trả lời. – Không một ai. Tôi cố gắng tạo trên khuôn mặt mình một nụ cười thoải mái và thân mật. – Nhưng nhân dân bang New York đòi hỏi phải có người đại diện cho mình và được bảo vệ qua những người do họ bầu ra. Các công dân bang New York có quyền thông qua toà án tối cao của mình để lên án những vi phạm pháp luật và đạo lý của xã hội. Vậy xin quý vị rộng lòng khoan dung trong khi tôi đại diện cho việc khởi tố của bang New York đối với Maryann Flood.

Vito lên tiếng phản đối như tôi dự đoán, toà chấp nhận lời phản đối này. Nhưng tôi đã nói được những gì mà mình muốn nói. Tôi quay lại về phía bàn của các vị bồi thẩm:

- Tôi muốn đọc cho các vị nghe một phần của bản khởi tố trình lên toà. Trong bản khởi tố này can phạm là Maryann Flood bị tố cáo có những hành vi sau đây, mà chúng tôi sẽ chứng minh đầy đủ, cụ thể cho mọi thắc mắc, nghi ngờ. Maryann Flood ngụ trang bề ngoài bằng một hãng tuyển chọn người mẫu, hãng Park Avenue Models, vì lợi nhuận cá nhân đã tạo điều kiện cho các cô gái trẻ và các phụ nữ có chồng lao vào con đường làm ăn bất hợp pháp, vô đạo đức và đẩy họ vào cuộc sống của gái làm tiền. Maryann Flood trong nhiều trường hợp đã dùng tiền mua chuộc và hối lộ các nhân viên nhà nước để tiếp tục công việc làm ăn phi pháp của mình. Maryann Flood đã lợi dụng những mối quan hệ trong cái nghề nhục nhã này để bắt chẹt, tổng tiền một số khách của mình bằng cách dọa tố cáo họ.

Tôi hạ bản khởi tố xuống và quan sát các vị bồi thẩm cũng như quan toà. Tôi nhận thấy sự chú ý của họ và tiếp tục:

- Môi giới dẫn gái làm tiền,

Hối lộ các nhân viên nhà nước,

Bắt ép, tổng tiền.

Đó không phải tấm gương tốt cho người dân bang New York. Mỗi năm có hàng nghìn cô gái trẻ đến New York, họ mơ tưởng sự huy hoàng và thành đạt. Những nhà hàng sang trọng, những tài tử điện ảnh cuộc sống của những người mẫu... Nhưng những con người chất phác tưng quẫn này đã bị những kẻ như Maryann Flood rình đợi từ lâu. Chúng tin chắc rằng hối lộ sẽ không bị gây phiền nhiễu, cũng như dễ dàng lẩn tránh mọi hậu quả tai hại bằng cách qua mặt những điều mà chúng cho là tầm thường như cái pháp luật của bang New York này.

Đây là lần đầu tiên tôi quay mặt về phía bị cáo: nàng nhìn xuống mặt sàn và những ngón tay nắm chặt lấy chiếc bút chì. Một nụ cười yếu ớt xuất hiện trên môi lão Vito.

- Maryann Flood – Tôi gọi to.

Nàng ngẩng đầu lên, mắt nàng như dán chặt vào mắt tôi. Trong đôi mắt ẩn hiện một nỗi buồn mà tôi chưa bao giờ thấy ở nàng. Khi tôi quay lại phía quan toà, ánh mắt tôi trở lại nghiêm nghị, kín đáo như lúc tôi chưa gọi tên nàng.

- Maryann Flood – Tôi nhắc lại – Ra đây trước vành móng ngựa, trước các vị luật sư, những người xuất thân từ tầng lớp bình thường xung quanh cô, cô bị tố cáo đã có những hành vi chống lại pháp luật xã hội. Và chúng tôi, nhân danh toàn thể dân chúng bang New York, những người dân mà cô trắng trợn khinh thường, sẽ chứng minh đầy đủ những lời buộc tội, để cho không ai còn nghi ngờ về tội lỗi của cô nữa. Thưa các vị bồi thẩm, chúng ta sẽ từng bước theo dõi con đường phạm pháp của cô ta. Chúng tôi sẽ trình bày chi tiết từng hành vi cụ thể. Và sau đó yêu cầu các ngài, thưa các vị quan toà, sẽ kết tội cho những kẻ khác, những kẻ tự cho mình quyền trốn tránh và sống trên nghĩa vụ và pháp luật của toàn dân phải khiếp phục.

Tôi trở lại bàn của mình đổi bản khởi tố lấy mấy tờ giấy khác, để các vị quan tòa, bồi thẩm có thời gian suy nghĩ về những lời của tôi. Rất từ tốn tôi quay lại trước bàn của các quan toà.

- Thưa các vị bồi thẩm, bây giờ tôi muốn cung cấp cho các ngài một số thông tin mà đại diện của viện công tố đã được biết về hành vi của Maryann Flood.

Các quan toà theo dõi chăm chú với vẻ rất quan tâm. Tôi tiếp tục:

- Một buổi chiều trong tháng năm vừa qua có một cô gái trẻ được đưa vào bệnh viện Rooservelt. Cô ta bị xuất huyết trong, do hậu quả của việc phá thai lậu, không được bác sĩ cho phép. Mặc dù đã hết sức cứu chữa nhưng sức lực của cô gái cứ giảm dần. Trong các trường hợp như thế này, nhà Chức trách chúng tôi được thông báo. Khi chúng tôi hỏi thì cô gái đã rất yếu tuy vậy chúng tôi cũng tìm hiểu được phần nào. Cô ta là một người mẫu được hãng Park Avenue Models làm môi giới. Cô ta nhờ chúng tôi báo tin cho Miss Flood. Cô ta có vẻ chắc chắn là bà Flood sẽ giúp đỡ cô ta. Trong cú điện thoại đầu tiên gọi đến hãng, chúng tôi nhận được câu trả lời là người mẫu có tên như vậy quý hãng hoàn toàn không biết. Khoảng một tiếng sau Miss Flood gọi điện cho chúng tôi ở viện công tố và giải thích rằng một nhân viên của hãng đã lầm lẫn. Thật sự là người đàn bà trẻ có tên trong danh sách của hãng và như có ý nghĩ chột đến với bà ta: Hãng chấp nhận giúp đỡ cô gái nọ. Nhưng cú điện thoại cũng như sự giúp đỡ đã đến quá chậm. Trước đó một lát cô ta đã chết. Cuộc điều tra những người quen của cô gái cho thấy, cô ta đến New York cách đây khoảng một năm.

- Trong sáu tháng đầu cô ta hầu như không mua nổi cho mình những thứ cần thiết nhất. Rồi đến một ngày cô ta xuất hiện với bộ trang sức mới. Với bạn bè cô ta giải thích cho sự sung túc bất ngờ rằng cô có quan hệ làm ăn với hãng Park Avenue Models. Cô bắt đầu thường xuyên ra khỏi nhà và những người quen càng ngày càng ít gặp cô ta hơn. Cô ta nói với họ là cô ta phải làm cả ngày lẫn đêm. Nhưng khi so sánh lời giải thích của cô ta với các công việc đã ghi trong sổ sách của hãng thì có một sự chênh lệch khá lớn. Trong suốt sáu tháng hãng chỉ môi giới được cho cô ta hai hoặc ba hợp đồng. Toàn bộ số tiền của thu nhập của cô ta trong thời gian này, trừ số tiền hoa hồng cho chủ hãng là một trăm hai mươi lăm Đôla.

Tôi lật những tờ giấy trong tay làm ra vẻ đang đọc để nghỉ xả hơi một chút. Lúc sau tôi quan

sát bàn bồi thẩm đoàn. Họ đang đợi tôi trình bày tiếp.

- Trong khi tiến hành các cuộc điều tra cảnh sát nhận được tin báo, trong nhà một chủ hãng sản xuất đồ lót phụ nữ có tiếng ở Eastside Orient tổ chức dạ hội. Và cảnh sát được biết thêm là ông chủ nhà đã khoe khoang với bạn bè rằng ông ta có quan hệ với một hãng tuyển người mẫu nào đó. Hãng này có khả năng đưa các cô gái đến chỗ ông ta bất kỳ thời gian nào, ngày hoặc đêm. Bạn ông ta nếu cần thì cứ gọi điện cho ông ta. Vào một ngày cuối tháng năm, cảnh sát đã giải tán một buổi dạ hội trong nhà ông này, bốn người đàn ông và ba cô gái bị bắt quả tang trong khi đang có những hành vi vô đạo đức. Cô nào cũng khai nghề nghiệp là “người mẫu”. Một trong bọn họ đã nói rõ cô ta đã đăng ký ở hãng Park Avenue Models. Hai cô kia thì thầm thì cái gì đó cô ta đã chối phăng lời khai trên. Một cuộc thẩm tra đã xác định là cả ba cô gái đều đăng ký ở hãng này. Đến thời điểm này cảnh sát và Viện công tố thấy rõ ràng là họ đã lần ra một vụ đồi trụy có tổ chức. Ngay lập tức nội vụ được tiến hành để điều tra công việc làm ăn của hãng này.

Tôi lật những tờ giấy trên tay và đọc to trước mọi người:

- Park Avenue Models Inc. được phép hoạt động để tuyển chọn những người mẫu vào mục đích nghệ thuật, chụp ảnh quảng cáo, trưng bày một quần áo và những việc khác tương tự. Chủ hãng là Maryann Flood.

Tôi lật mặt sau tờ giấy trong đó có ghi báo cáo của cảnh sát về Maria. Xem lướt qua thật nhanh trong khi tôi quay về phía quan toà: “Bị bắt lần đầu tiên vì tội tấn công bố dượng bằng vũ khí giết người. Phiên toà do chánh án Ross chủ trì, toà án thanh thiếu niên. Được đưa vào trại giáo dục trẻ em Rose Geyer... Sau khi hết tuổi mười tám được mãn hạn... Lại bị bắt vì tội lang thang với ý định làm tiền, cũng như đã thực hiện. Đã giám định là có tội. Bị kết án 30 ngày trong trại lao động... Một vụ khác bị đình chỉ vì thiếu chứng cứ... không bị bắt lần nào nữa... Có quan hệ với những kẻ có tiền án tiền sự... Là nhân chứng trực tiếp trong vụ ám sát Ross Drego, một tên cờ bạc nổi tiếng và là một gangster ở Los Angeles...”

Tôi sắp xếp những tờ giấy trên tay đưa về phía quan toà:

- Từ những sự việc đầu tiên này, Viện công tố bắt đầu thu lượm những tài liệu về một vụ đồi trụy thối tha, mà ngay cả những quan chức bàng quang nhất cũng phải dựng tóc gáy. Đó là những câu chuyện đau xót của các cô gái trong trắng bị đẩy vào cuộc đời dĩ điểm, bị chèn ép và làm cho đời bại mà gốc rễ của nó lan đến tận đỉnh cao của nền kinh tế xã hội cũng như các quan chức của thành phố này. Tất cả những sự xô đẩy đau xót đó, như các chứng cứ cho thấy đều bắt nguồn từ âm mưu và thủ đoạn của một kẻ duy nhất – tôi quay người lại chỉ về phía bị cáo, với tập giấy cuộn trong tay dáng điệu dứt khoát – Maryann Flood.

Không quay đầu nhìn quan toà, tôi đi thẳng về bàn mình và ngồi xuống ghế trong tiếng xì xào nổi lên từ phía khán giả. Tôi nhìn đăm đăm xuống mặt bàn, mắt tôi nhức nhối cháy bỏng. Tôi nhắm mắt lại, hoàn toàn kiệt sức.

- Rất hay – Tôi nghe tiếng Joel thì thầm.

- Anh lập luận rất chặt chẽ – Đó là tiếng Alex từ phía bên này.

Tôi không nhìn lên. Tôi không muốn phải trông thấy nàng. Tôi cảm thấy như hàng thế kỷ đã trôi qua từ khi tôi đứng dậy, hướng về phía quan toà. Từ phía bàn của chánh án tôi nghe thấy tiếng búa gõ và sau đó là cái giọng trầm của ông ta:

- Phiên toà tạm nghỉ đến hai giờ.

Tôi đứng dậy như một cái máy khi ông chánh án rời phòng xử án. Tôi đi ra bằng một lối riêng dẫn đến văn phòng của viên công tố. Để tránh các phóng viên chúng tôi ra khỏi toà nhà qua tầng hầm.

Trong khách sạn “Old Mill” chúng tôi ngồi vào một bàn ở góc xa và kín đáo. Tôi ngồi quay lưng lại với các khách hàng khác, Joel và Alex ngồi đối diện tôi. Cô hầu bàn tiến lại chỗ chúng tôi.

- Tôi phải uống một chút gì đó – Tôi phân trần và gọi một ly rượu Gin với đá và chanh – Còn các cậu.

Cả hai lắc đầu và gọi món ăn. Sau lưng tôi trong gian nhà hàng bỗng nổi lên tiếng xì xào. Không quay lại tôi cũng biết là ai vừa vào. Mặc dù vậy tôi vẫn đưa mắt nhìn Joel dò lời và bước xuống lòng đường...

Ở đây có sự khác biệt cơ bản giữa hai chúng tôi đó là sự nhìn nhận cuộc đời theo kiểu của nàng và ngoài ra còn nhiều vấn đề khác nữa. Cũng như sự giáo dục của chúng tôi khác nhau, nàng có một tiềm năng đáng sợ để YÊU THƯƠNG và để TÀN BẠO.

Tôi lại nhấp một ngụm. Rượu Gin mát và ngọt trôi xuống đốt cháy cổ họng tôi. Tôi nhớ lại một buổi tối mẹ tôi đã rõ mọi chuyện khi tôi hoàn toàn thất vọng quay về nhà sau khi đợi mãi mà không thấy Maryann. Tôi cũng chẳng còn bé bỏng gì mà phải khóc, nhưng mắt tôi vẫn long lanh những giọt nước mắt. Mẹ tôi nhìn thấy ngay khi tôi vừa bước vào cửa. Bà bước nhanh đến bên tôi. Tôi quay người đi vì muốn về ngay phòng mình, nhưng bà đã nắm tay tôi và giữ chặt lấy. “Cô ta không hợp với con đâu, Mike ạ”. Bà nói nhẹ nhàng. Tôi không trả lời mà chỉ nhìn chằm chằm vào bà. “Mẹ không bao giờ bảo con phải yêu ai, con trai của mẹ – Bà nói thêm – nhưng mà rất đơn giản là cô ta hoàn toàn không hợp với con. Cô ta lớn lên không có tình yêu và cũng không biết tình yêu là gì”. Tôi rút tay ra khỏi tay bà và đi về phòng mình.

Điều bà nói hồi đó vẫn còn sâu đậm trong tâm trí tôi: Không có tình yêu. Rốt cuộc đến bây giờ tôi mới hiểu mẹ tôi muốn nói gì. Nói ngắn gọn nhất đấy là cuộc đời của Maria: Một cuộc đời không có tình yêu.

Chương 1

Nàng đẩy cánh cửa hiệu bánh kẹo và đứng lại một chút cho mắt quen với ánh sáng lò mờ bên trong. Ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào sau lưng nàng làm cho mớ tóc vàng ánh lên như những sợi tơ vàng. Đôi môi tô đỏ thắm của nàng hé nở nụ cười ngượng ngùng để lộ hàm răng đều đặn trắng muốt. nàng bước lại quầy bán hàng.

Trong quầy không có ai. Sốt ruột, nàng gõ đồng xu xuống mặt bàn bằng đá cẩm thạch. Từ phía trong nơi Mister Rannis có một căn phòng riêng vọng ra tiếng trả lời:

- Đợi một chút tôi ra ngay đây.
- Được rồi, bác Rannis nàng nói vọng vào.
- Cháu có thể đợi được.

Người đàn ông xuất hiện ở cửa căn phòng trong, hai tay lão còn đang bận sửa lại quần áo.

- Maria – Lão thốt lên với vẻ ngạc nhiên sung sướng. lê đôi chân cứng đờ, lão đến bên quầy trước mặt nàng – Cháu cần gì?

Nàng mỉm cười với lão:

- Cho cháu năm điếu “Twenty Grand”

Như cái máy lão quay người về phía tủ thuốc lá nhưng sau đó lưỡng lự và đứng yên. Ngoái cổ qua vai lão nhìn nàng dò xét.

- Bác cứ yên trí, bác Rannis – Nàng vội nói – Cháu có đủ tiền đây.

Lão lấy một cái gói đã bóc, thận trọng rút ra năm điếu thuốc là rồi đặt lên mặt quầy, nhưng lại lấy tay che lên. Nàng đẩy đồng tiền về phía lão. Lão bỏ tay khỏi mấy điếu thuốc, nhón đồng xu trên mặt bàn và thả nó vào ngăn kéo đựng tiền ngay dưới quầy. Những điếu thuốc trắng tinh nổi bật trên tấm đá cẩm thạch xám xịt. Chậm rãi, nàng lấy một điếu đưa lên môi rồi với tay lấy bao diêm trên mặt quầy hàng, nàng chưa kịp bật diêm thì lão đã chìa một que đang cháy ra trước mặt. Nàng châm điếu thuốc và rít một hơi thật sâu. Nàng cảm thấy khói thuốc đắng ngai ngái tràn vào đầy phổi. nàng thở ra khói thuốc cuộn ra từ miệng và mũi nàng.

- Trời, đã thật – nàng nói – Cháu đã tưởng không thể rời khỏi trường được nữa. cả ngày cháu chỉ thèm có điếu thuốc này mà chẳng ai muốn cho cháu rít dù chỉ một hơi.

Lão già nhìn nàng. Môi lão kéo ra thành một nụ cười để lộ cái lợi không răng xám xịt.

- Cháu biến đi đàng nào thế, lão hỏi. Cả tuần bác chẳng trông thấy cháu đâu cả.
- Kiệt rồi – nàng thật thà trả lời – Cháu còn nợ của bác.

Lão chống cùi tay xuống quầy và nhìn nàng với bộ mặt mà lão cho là rất hợp.

- Nhưng tại sao, Maria? – Lão hỏi với vẻ trách móc, – Bác có bao giờ hỏi đến tiền đâu, đúng

không?

Nàng lại kéo một hơi thuốc nhưng không trả lời. Lão chìa tay qua mặt bàn nắm lấy tay nàng và bóp nhẹ.

- Cháu biết rồi đấy, Maria, bác luôn vui mừng khi thấy cháu ở đây.

Nàng nhìn xuống tay mình, tuy vậy cũng không tìm cách rút ra. Mắt nàng ánh lên nhìn lão.

- Bác vui mừng với tất cả bọn con gái khi bác nhìn thấy họ.

Nàng đáp lại dè dặt.

- Bác thích tất cả con gái.

- Nhưng không ai bằng cháu, Maria. Lão thú nhận. Bác thích nhìn cháu nhất trong cả bọn. Bác thích cháu từ lúc cháu còn bé.

- Đúng thế. Nàng nói giọng hoài nghi.

- Bác nói nghiêm chỉnh đấy. Lão đảm bảo. Cháu là người duy nhất bác cho chịu tiền. Bác chẳng để cho ai yên lành nợ 3,25 đô la mà không theo đòi cho kỳ được.

Nàng từ từ rút tay ra khỏi tay lão và quan sát đôi mắt lão ta trong khi hơi lui lại phía sau. Nàng phải mỉm cười khi thấy nó tối lại.

- Thế còn Francie Keegan? Cô ta cũng được bác cho chịu đấy thôi?

Lão đưa lưỡi liếm đôi môi đột nhiên khô rang.

- Nhưng mà cô ấy đến một ngày nào đó sẽ trả bác đúng không? – Lão hỏi lại – Nhưng cháu thì bác chẳng đòi tí gì.

Nàng lùi lại ra xa cái quầy hơn và quan sát mọi thứ chung quanh.

- Trong này có cái gì mới thay đổi thì phải. Nàng nói.

Lão hãnh diện mỉm cười:

- Bác vừa mới quét vôi phòng trong.

Nàng mở to mắt ra vẻ ngạc nhiên.

- Thật ư?

- Màu xanh sáng rất đẹp – Lão thêm vào – Bác đã có ý định sửa lại cái quầy này khi nào có đủ tiền.

- Thôi đi bác Rannis – Nàng cười nói.

- Bác có khối tiền.

Lão làm bộ phiến não:

- Bọn thanh niên các cháu đều nói thế cả. Chẳng biết tại sao. Các cháu thấy đấy, bác buôn bán

ra sao rồi.

- Chính vì thế.

Nàng đáp lại và đột nhiên quay người dựa vào tấm kính đằng sau bày bánh kẹo.

Lão già nín thở. Hình dáng thân thể trẻ trung và kiều diễm của nàng in rõ lên tấm kính. Bộ ngực đầy đặn, làm căng chiếc áo trắng mỏng của nàng.

- Cháu có muốn ăn một chút của ngọt không? Lão hỏi.

Nàng lướt qua quầy hàng.

- Hết tiền rồi – Nàng bồn chồn nói.

- Bác có hỏi đến tiền đâu – Lão nói và cúi xuống quầy mở cánh cửa con. Lão ngược nhìn lên ngẩng nàng qua tấm kính. – Cháu muốn gì nào?

Đôi mắt nàng cười chế nhạo khi bắt gặp cái nhìn của lão.

- Cái gì cũng được. một thanh Socolat.

Mắt không rời khỏi nàng, lão quờ tay lấy một tấm Socolat nhỏ. Hai tay lão run run, ánh sáng ngoài phố hắt vào càng làm hiện rõ thân thể nàng trong chiếc váy mỏng. từ lâu lão đã phát hiện ra chỗ quan sát này. Đó là một trong những nguyên nhân chính tại sao lão lại để ánh sáng trong quầy tối tăm như thế này. Còn nguyên nhân kia tiền điện quá cao. Nàng nhìn xuống và tự hỏi không biết lão già còn loay hoay ở đó đến bao giờ mới ngẩng lên. Tất cả các cô trong vùng đều rất khoái cái trò này. Nàng đã biết lão ta nhìn gì ở đó, quầy hàng của lão Rannis nhìn ra hai phía, nhưng nàng chẳng quan tâm đến điều đó. Lão là con dê già và nếu lão bị lợi dụng theo kiểu này thì cũng đáng đời.

Sau mấy phút nàng đã chán cái trò này, nàng bước sang cái bàn khác. Trong nháy mắt lão ta nhồm dậy với thanh socolat trong tay. Mặt lão đỏ bừng vì quá lâu. Một tay lão đẩy thanh socolat trên mặt quầy về phía nàng, một tay tóm lấy tay nàng vừa chìa ra. Nàng cũng không rút lại, mặc cho lão huyền thuyên.

- Cháu là cô gái xinh đẹp nhất vùng, Maria. Lão nói.

Nàng nhăn mũi khinh bỉ.

- Bác không nói đùa đâu Maria. Lão tiếp tục và bóp nhẹ tay nàng. Hai tay lão vuốt ve bàn tay nàng rồi xòe ra. Cháu còn bé đã có đôi tay rất đẹp.

- Cháu không còn bé bỏng nữa – Nàng phẫn nộ đáp lời lão. – Cháu sắp mười sáu rồi.

- Thật ư – Lão ngạc nhiên – Thời gian trôi đi nhanh quá. bọn trẻ con lớn lên như thổi. trước khi người ta kịp nhận ra thì chúng đã lấy vợ, lấy chồng và mỗi đứa biến đi một ngã.

- Tất nhiên rồi – Nàng đáp – Đến mùa thu này.

- Thảo nào bọn con trai trong trường tất cả đều phát điên lên vì cháu – Lão tâm sự.

Nàng nhìn lão kinh ngạc, nhưng vẻ kinh ngạc này do nàng cố tình tạo ra.

- Như thế có nghĩa là thế nào, bác Rannis? – Nàng hỏi hơi vẻ thờ ơ.

- Cháu cũng biết bác muốn nói gì rồi đấy.

- Không, bác Rannis, cháu không biết, nàng quả quyết, đôi mắt ánh lên vẻ tinh quái. Bác phải cho cháu biết.

Lão thả tay nàng ra và rút tay lại với thanh socolat. Lão đi vào phía trong cửa hiệu. dừng lại ở cuối quầy nơi tủ kính bày bánh kẹo ăn liền với quầy hàng lão gọi nàng:

- Lại đây Maria, bác sẽ nói cho cháu biết.

Nàng từ từ tiến lại phía lão. Đôi môi như đang cười với lão. Nàng hơi bước về phía sau tủ kính bày bánh kẹo và nhìn thẳng vào mặt lão. Mặt lão đỏ dừ những giọt mồ hôi lấm tấm trên mép. Miệng lão mấp máy nhưng không thốt lên lời nào. Nụ cười của nàng càng lộ rõ.

- Bác nói gì nào?

Lão với hai tay về phía nàng, nàng vẫn đứng yên. Lão đưa ngón tay trở lên phía trước khẽ gại vai áo nàng và cố tìm một dấu hiệu của sự sợ hãi. Nhưng nàng không biểu lộ sự sợ hãi. Nàng cũng không hề cử động để tránh lão. Thay vào đó là một nụ cười.

- À ra thế – Nàng trả lời. – Bọn nó phát điên vì cháu.

Mắt nàng vẫn nhìn thẳng vào mặt lão:

- Thỉnh thoảng có lúc cháu để ý, có lúc không. Còn tùy khi nào cháu hứng – Nàng quay người rời xa lão một chút. – Thanh socolat của cháu, bác Rannis – Nàng nói và chìa tay ra.

Không chần chừ lão đưa ngay cho nàng.

- Cháu có muốn xem họ quét vôi phòng bác như thế nào không? – Lão hỏi.

Nàng không trả lời mà chỉ nhìn lão, chậm rãi bóc thanh socolat và cắn một miếng.

- Nếu cháu đi vào trong với bác – Lão nói, giọng như bị kích thích đến tột độ. – Nếu cháu nghe bác, thì bác sẽ quên ngay vài đô la mà cháu còn nợ bác.

Nàng nuốt miếng socolat và nhìn lão nghĩ ngợi sau đó nàng quay người đi ra cửa.

- Maria – Lão gọi giọng van lơn – Bác còn cho cháu thêm một ít tiền.

Nàng dừng lại bên cái bàn mặt đá cẩm thạch, lấy chỗ thuốc lá của mình và mấy que diêm rồi tiếp tục đi ra cửa. Nàng từ từ mở nó ra.

- Maria – Lão già gọi với theo – Bác sẽ cho cháu tất cả những gì cháu muốn.

Nàng đứng lại, tay đặt lên nắm đấm cửa, lúc sau mới trả lời. Khi nàng bắt đầu nói, lão mới rõ là nàng đã suy nghĩ kỹ câu trả lời.

- Không, ngài Rannis ạ – nàng nói rất lịch sự với giọng dịu dàng – Bây giờ thì chưa.

Cánh cửa đóng lại sau lưng nàng và không còn mái tóc óng ánh như phủ vàng của nàng, gian

phòng đối với lão trở nên trống trải và u sầu. Kiệt sức như vừa phải trải qua một trận đấu, lão lê bước trở lại phòng trong.

Chương 2

Mặt trời tháng sáu như đổ lửa xuống phố xá, nhựa đường đã trở thành một lớp mềm và dính, xảo quệt bám lấy đế giày, gây khó khăn cho mỗi bước đi. Những bức tường bê tông trơn trượt của dãy nhà bên đường hắt hơi nóng hầm hập xuống đường và như những lưỡi lửa của lò than hồng thổi tấp vào mặt nàng. Nàng do dự một chút ở bậc lên xuống cửa hiệu bánh kẹo rồi bước xuống hè trong cái nóng như ở trong lò bát quái. Nàng chậm rãi nhai mẩu socolat cuối cùng, nhìn quanh quất để tìm một dấu hiệu của sự sống. Trừ vài đứa trẻ đang đùa nghịch ở góc phố số 6, còn lại đường phố vắng tanh. Một chiếc taxi phóng vụt từ đầu phố để lại vết bánh xe lấp lánh trên mặt đường nhựa.

Ăn hết thanh socolat nàng chùi tay kỹ lưỡng bằng mảnh giấy tời vớt nó xuống rãnh bên hè. Nàng thả mấy chiếc thuốc vào túi xách tay xinh xắn và đi tiếp. Cái nóng và mặt trời rọi vào mặt làm nàng phải nheo mắt. Nàng cảm thấy toàn thân mồ hôi đổ ra như tắm. Trong giây phút nàng chợt thấy tiếc rằng mình đã không ở lại trong cửa hiệu và kích thích lão già một lúc nữa. Ít nhất thì ở trong đó cũng mát mẻ và dễ chịu.

Bực bội nàng đi dọc theo dãy phố về nhà mình. Qua một cửa sổ nàng nhìn thấy chiếc đồng hồ treo tường chỉ gần 3 giờ. Nàng lưỡng lự. Kể mà trời không nóng thì nàng cũng chẳng về nhà làm gì; nhưng chỉ có những người điên mới lang thang ngoài đường trong những ngày như thế này. Nếu còn tiền thì nàng đã đi xem phim. Rạp RKO ở phố 86 có máy lạnh. Chỉ cần 10 xu là người ta có thể ngồi trong đó cả ngày.

- Maria! – một cô gái gọi nàng từ phía sau.

Nàng quay người lại. Đó là cô bạn Francie Keegan. Nàng đợi cô gái đi đến bên cạnh.

- Hello, Francie!

Francie thở hổn hển vì nàng vừa phải chạy dọc cả khu nhà. Cô ta to lớn, vạm vỡ có bộ ngực và cặp mông đồ sộ sớm phát triển. Francie hơn Maria một tuổi có mái tóc dày, đen và đôi mắt xanh thẳm.

- Cậu đi đâu đấy, Maria? – cô hỏi hơi thở vẫn còn dồn dập.

- Về nhà – Maria tiếp chuyện – nóng kinh người không thể lang thang ngoài trời được.

Sự ngạc nhiên hiện trên gương mặt Francie:

- Theo tớ bọn mình có thể đi xem phim.

- Cậu có tiền không? – Maria hỏi.

- Không.

- Tớ cũng thế – Maria nói và tiếp tục bước đi. Cô bạn gái theo sau.

- Quỷ quái thật – cô kêu lên – cả thế giới bị phá sản.

Maria quay sang nhìn người bạn gái.

- Cũng chẳng đến nỗi như thế đâu.

Họ bước đi bên nhau, cả hai đều yên lặng. Rồi đột nhiên Francie đặt tay lên vai bạn.

- Tớ nghĩ ra rồi. Lão già Rannis – chúng ta có thể rút ruột lão một ít tiền.

Maria lắc đầu:

- Tớ vừa ở đó ra.

- Thế nào. – Francie tò mò hỏi.

- Chẳng có gì cả – Maria trả lời – tớ được một thanh socolat nhỏ sau khi để cho lão chiếu tia phóng xạ vào người.

- Sao nữa?

- Tất cả chỉ có thế. – Maria tiếp tục – sau đó tớ cần đi vào trong với lão để xem căn phòng mới quét vôi, nhưng không phải vì tiền. Tớ đã nợ hơn 3 đô la. Lão chẳng muốn gì hơn là đi với tớ vào trong nhà.

Francie ngẫm nghĩ câu chuyện bạn mình kể. Cuối cùng cô hỏi:

- Cũng được, thì socolat vậy.

Maria mỉm cười:

- Muộn rồi. – nàng lấy tay xoa bụng đầy ý nghĩa – tớ chén hết rồi.

- Tức thật. – Francie than thở – hôm nay số tớ đen thế nào ấy. Thế thì tốt nhất chúng ta về nhà vậy.

Nàng lau mặt bằng ống tay áo ngực của mình – nóng thật!

Đi gần hết nửa dặm nhà, họ lại bắt đầu nói chuyện với nhau. Francie lên tiếng hỏi:

- Nhà cậu có ai ở nhà không?

- Có lẽ tất cả. – Maria trả lời – mẹ tớ đến 5 giờ mới đi làm.

Mẹ nàng làm lao công cho một công sở trong thành phố và đến hai giờ sáng mới về.

- Bố dượng cũng ở nhà ư?

Một vẻ lạnh lùng thoáng hiện trong đôi mắt của Maria làm cho nó trở nên tối sầm lại.

- Lão ấy thì nhất định rồi. – nàng đáp giọng khinh bỉ – chỉ cần vài ba hộp bia là lão bỏ mặc tất cả.

- Thế lão không đi làm à? – Francie hỏi.

Maria cười to.

- Lão cần gì làm? Lão chưa bao giờ được sướng như bây giờ? Ngày 3 bữa, bia uống thoải mái. Lão không phải là thằng ngốc. Lão chỉ ngồi lê la và ợ suốt ngày.

Mắt Francie lộ vẻ khó hiểu.

- Ông ta đã giữ tớ lại trước cổng.

Maria quay phắt sang phía cô bạn

- Lão hỏi gì không?

- Lão hỏi tớ về cậu.

- Hỏi gì?

- Lão hỏi cậu làm gì ngoài phố với bọn con trai và kiểu tương tự như vậy.

- Ra thế. Nàng suy nghĩ một lúc.

- Lão cũng hỏi tớ luôn.

- Thế cậu trả lời lão thế nào?

- Hoàn toàn không. – Francie trả lời, tớ chẳng ngu đần gì.

Maria khẽ thở một cái nhẹ nhõm.

- Lão rất muốn bắt quả tang tớ. Lão cầm tớ.

- Tớ biết. Thỉnh thoảng ở trên nhà tớ cũng thấy lão quát tháo ở dưới.

Căn hộ của Francie ở ngay trên căn hộ của gia đình Maria. Họ đã về gần tới nhà. Những ngôi nhà cho thuê ở dãy này giống hệt nhau. Từ những viên gạch nâu cùng một khuôn đến những cửa sổ trơ trụi, bẩn thỉu, trông như những con mắt bị lòe nhìn ra đường phố. Hai cô gái dừng lại ở bậc thềm trước cửa ra vào. Bên cạnh lối đi là một thùng rác to không nắp. Một con mèo xám nhảy vào trong đó; xua một đàn ruồi nặng bay lên rồi bắt đầu lục lọi. Cả hai im lặng nhìn nó. Maria nhăn mũi:

- Lão chủ nhà phải biết lấy cái gì đây của nợ này lại chứ. Thối quá.

Francie im lặng không trả lời cả hai bước lên bậc thềm. Từ bên kia đường một tiếng huýt gió rít lên. Họ ngoái đầu lại, ở bên đó, ba chàng trai trẻ măng vừa bước ra khỏi phòng billard đang nhìn hai người. Một người trong bọn họ gọi to:

- Hello, Francie! Em có cô bạn tóc vàng ở đâu thế.

Hai cô gái nhìn nhau rất nhanh. Trên môi họ nở một nụ cười huyền bí.

- Tại sao anh không sang đây mà hỏi người ta? – Francie đáp lại.

Ba thanh niên thì thầm với nhau cái gì đó, trong khi đó Maria quan sát xem có ai quen trong bọn họ. Anh chàng vừa nói chuyện với Francie thì nàng cũng đã gặp mấy lần. Anh ta ở cuối khu nhà này nhưng tên thì cô không tài nào nhớ ra được. Hai chàng trai kia cô chưa trông thấy bao giờ. Cả hai đều to lớn, một người có mớ tóc sáng, nâu nhạt, gần như vàng. Anh ta có khuôn mặt cởi mở và đôi mắt xanh nhạt trông rất đáng yêu, còn người kia thì ngược lại tóc xẫm, đẹp trai, đường nét cân đối và có cái miệng rất duyên. Một lúc sau chàng trai tóc vàng rời khỏi bọn và

giờ tay làm dấu hiệu chào tạm biệt. Hai người còn lại từ từ qua đường sang bên này.

- Hello, Jimmy – Francie nói khi hai người đến gần. Jimmy là một chàng trai gầy gò. Đôi mắt anh ta hơi lồi ra một chút và trên khuôn mặt vẫn còn dấu vết của bệnh lang ben. Anh chàng cười để lộ hàm răng hơi vẩu.

- Em ở đâu cả ngày thế? – chàng trai hỏi.

- Em ở đây chứ ở đâu? – Francie đáp – còn anh?

Chàng trai nhìn dọc nửa vỉa hè một lát rồi mới trả lời:

- Ở đây chứ ở đâu?

Anh ta liếc nhìn người bạn trai của mình một cái thật nhanh.

- Em đi đâu bây giờ?

- Chẳng đi đâu cả – Francie đáp – bọn em định lên nhà tránh cái nóng chết tiệt này.

- Anh và Ross định đi bơi bây giờ – Jimmy vội nói – bọn em có đi không?

Francie nhìn Maria, nàng vẫn yên lặng từ nãy giờ. Trong đôi mắt Maria lộ vẻ thích thú.

- Nếu bọn em lên nhà lấy đồ tắm. Francie phân trần. – thì sẽ không được xuống nữa.

Chàng thanh niên kia bật cười. Tiếng cười của anh ta trầm rất ngạc nhiên.

- Chúng mình đi đến đâu ở đó sẽ có đồ tắm. – anh ta nói.

- Ross có một chiếc xe – Jimmy giải thích – chúng mình sẽ đi ra Coney Island.

Lần đầu tiên Maria lên tiếng:

- Thế thì chúng ta còn đứng đây tán gẫu làm gì?

Ross nắm cánh tay Maria. Bàn tay anh ta nắm chặt và dứt khoát. Lại tiếng cười trầm trầm phát ra từ cổ họng anh ta.

- Đúng thế, bông hồng của anh – chàng ta kêu lên và đôi mắt nhìn cô thách thức – mình thích những cô gái tự biết mình muốn gì.

Nàng đi bên cạnh chàng trai, ngược lên nhìn và bắt gặp sự thách thức trong mắt anh ta.

- Em hoàn toàn không muốn – nàng cười phân bua, nhưng người em nó lại quá nóng.

- Đối với anh thì nó vẫn chưa đủ nóng – chàng trai đáp.

Hai người kia đi theo họ. Maria ngoái cổ nhìn Francie. Jimmy thì thảo cái gì đấy với cô ta và Francie mỉm cười gật đầu. Sau đó nàng quay lại nhìn chăm chú anh chàng đi bên cạnh.

- Anh để xe ở đâu?

- Ngay góc phố – anh ta trả lời – tên anh là Ross Drego, còn tên em là gì?

- Maria.

- Anh muốn biết cả họ tên kia? – anh chàng kiên nhẫn tiếp.

Nàng nhìn vào đôi mắt chàng thanh niên:

- Maria Anna Flood.

- Flood là một cái họ của người Anh – Ross nói, hơi ngạc nhiên.

- Em người Balan – nàng vội giải thích – trước đây họ em là Fluundjinski.

- Thì ra thế, bây giờ thì anh hiểu sự đổi tên rồi.

Nụ cười của anh ta xóa tan mọi ác ý trong câu nói.

Họ vòng qua góc phố và chàng trai đưa cô gái đến bên một chiếc Buick kiểu Cabriolet, cái mũi đã được xếp gọn ở phía cuối xe. Ross mở cửa, hơi cúi người rất lịch sự.

- Xe của bà, mời bà ngồi vào.

Maria lưỡng lự nhìn cái xe rồi nhìn chàng thanh niên.

- Em còn đợi gì nữa? – anh ta hỏi – lên đi thôi.

Nàng lắc đầu.

- Không. Kiểu này tôi không thích. Đối với tôi trò này hơi nguy hiểm.

Trong đôi mắt của Ross lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

- Em nói thế có nghĩa là thế nào?

- Tôi không đi chơi trên một chiếc xe ăn cắp – nàng nói – nếu bị bắt buộc dính vào chuyện phiền phức thì tự tôi cũng làm được.

Ross phá lên cười.

- Cái xe này không phải là xe ăn cắp – anh ta trả lời – nó là của anh.

Nàng nhìn chàng trai nghi ngờ.

- Anh nói thật chứ. Làm thế nào mà anh lại có được cái của này? Hay vì thế mà bạn anh đã không cùng đi?

Ross mỉm cười:

- Cậu Mike Keyes chứ gì? Cậu ta phải về nhà làm việc. Cậu ấy giúp đỡ ông già sửa chữa lật vệt cho cả khu.

Nàng mỉm cười hoài nghi:

- Vẫn chưa thể tin anh được – nàng tuyên bố giọng buồn bã.

Từ phía sau, hai người nghe thấy giọng Jimmy.

- Thôi lên đi. Đúng là xe của cậu ấy đấy. Ông già cậu ấy cho mà.

Nàng lùi khỏi chiếc xe một bước.

- Trước hết phải có bằng chứng. – nàng yêu cầu.

Tất cả sự vui nhộn trong đôi mắt của Ross đã biến mất.

- Em không tin anh à? – giọng anh ta lạnh lùng, bực tức.

- Tôi tin anh – nàng trả lời và nhìn thẳng vào mặt chàng trai. – nhưng tôi không chơi liều. Tôi biết một cô gái ở phố này. Cô ta vì tin tưởng một chàng trai mà bây giờ vẫn đang ngồi nhà đá.

Khuôn mặt anh ta ửng đỏ vì tức giận.

- Thế thì cắt! – anh ta giận dữ thét lên. – tao chỉ gọi một tiếng là có hàng trăm đứa loại rẻ tiền như mày đi với tao.

Nàng quay người và bước dọc theo vỉa hè. Gần đến góc phố thì tiếng gọi của chàng thanh niên giữ cô lại. Nàng đứng yên cho anh đuổi kịp.

- Đợi một chút, Maria – anh ta gọi và cho tay vào túi – đây là xe của chính anh. Anh sẽ cho xem cái này.

Chàng trai rút ví và đưa cho nàng. Nàng nhìn nó. Trong đó có những tờ bạc xanh mà cả đời nàng chưa nhìn thấy nhiều thế bao giờ. Nàng nhìn chàng trai vẻ dò hỏi.

- Mở phía bên trong ra – anh ta nói.

Nàng làm theo. Một bên là bằng lái xe. Cả hai đều cấp cho Ross Drego ở 987 Park Avenue, New York city, nàng liếc thật nhanh sang phần ghi tên tuổi. Anh chàng mười tám tuổi. Lẳng lặng gấp cái ví lại, Maria đưa cho anh ta.

- Bây giờ thì em có đi không? – Ross hỏi.

- Tại sao anh không cho em xem ngay từ đầu? – nàng hỏi lại.

- Lúc đó anh bực với em quá – anh chàng vội trả lời. Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt anh ta. – anh hối hận, em có tha lỗi cho anh không?

Nàng nhìn chàng trai một lúc. Anh ta là một con người lạ lùng. Người như anh ta nàng chưa từng gặp từ trước đến nay. Anh ta nói rất dễ thương nhưng nàng cảm thấy trong anh ta có cái gì đó thiếu tự chủ và tàn ác. Nhưng cái đó thoáng qua rất nhanh khi anh ta mỉm cười với nàng. Nàng nắm lấy tay chàng trai.

- Thế thì đi thôi, nhưng phải nhanh lên – nàng nói. – nóng kinh khủng em không thể chịu đựng được nữa, phải xuống nước ngay.

Chương 3

- Chúng ta đang ở phía nào của Coney Island? – Maria hỏi khi Ross dừng lại phía cổng và bấm còi.

- Phía bờ biển, anh có nhà ở đây.

- Anh nói gì, một ngôi nhà hay là một phòng thay quần áo trong câu lạc bộ? – Nàng hỏi.

Nụ cười biến mất khỏi môi chàng trai.

- Không, một ngôi nhà hẳn hoi. Đây là khu đất riêng.

Một người gác cổng xuất hiện sau lưới sắt.

- Mở cửa Joe – Ross kêu lên.

- À ra là cậu Drego – Người gác cổng nói. Cánh cổng được từ từ mở ra.

- Đây là nhà nghỉ mát – Ros giải thích trong khi cho xe đi vào cổng – Gia đình anh sống ở ngoài này khi nào cha anh quá nhiều việc mà lại không muốn đến văn phòng. Mà cái đó lại xảy ra thường xuyên.

Maria nhìn xung quanh. Hai bên đường là những ngôi nhà tuyệt đẹp, phía trước ở chính giữa là một bãi cỏ xanh phẳng phiu được che mát bởi những cây cổ thụ lớn ở xung quanh.

- Trời – Nàng thốt lên – Sống ở đây cứ như ở trong công viên.

Ross không trả lời. Nàng quay lại phía Francie ngồi ở ghế sau.

- Cậu có thấy vậy không, Francie? – Nàng hỏi.

Cả Francie lẫn Jimmy đều đang bàng hoàng. Hai người thần mắt nhìn những ngôi nhà bên đường. Francie gật đầu:

- Chỉ có triệu phú mới sống ở đây.

Maria quay sang phía Ross:

- Anh có nghe thấy không?

Ross gật đầu nhưng không trả lời. Mắt chàng nhìn con đường trước mặt.

- Đúng thế chứ? – Nàng hỏi.

Ross lắc đầu:

- Không.

- Nhưng mà ông già anh chắc là giàu lắm chứ – Nàng vẫn không buông tha.

Chàng lái xe rẽ vào cổng sắt và dừng lại. Vội tay ra phía trước chàng tắt khoá điện. Sau đó chàng nhìn nàng, đôi mắt thần thờ và buồn rầu.

- Ông già anh là ai đối với em có quan trọng lắm không. – Chàng hỏi. – Anh là người chở em đến đây cơ mà.

Maria nhìn Ross chăm chăm. Không biết nàng đã làm gì để chàng bức mình. Yên lặng một lát nàng trả lời.

- Không.

Sự lạnh lùng biến khỏi đôi mắt, chàng lại mỉm cười:

- Thế thì vào nhà đi rồi lấy một bộ đồ mà em thích. Nước biển ở đây đẹp lắm.

Theo ngón tay chàng nàng chỉ nhìn lướt qua ngôi nhà. Ngay sau đó là bãi biển. Chàng nhảy ra khỏi xe và mở cửa cho nàng. Maria xuống xe và quan sát ngôi nhà.

Đó là một ngôi nhà lớn, hai tầng. Tường ngoài lát gỗ bao phủ, mái ngói được quét một lớp sơn xanh thẫm mát mẻ. Nàng không chấp câu nói của Ross, bố anh ta chắc phải có nhiều tiền thì mới dám tậu một ngôi nhà như thế này.

Ross bước lên bậc thềm, đến bên cửa ra vào lấy chìa khoá và mở cửa.

- Vào đi – Chàng nói và đi lên một cái cầu thang.

Trong khi đi lên nàng thoáng nhìn thấy phòng khách và phòng ăn rất sang trọng. Nàng cúi nhìn bậc thang, tấm thảm lông dày dưới chân nuốt hết mọi tiếng động. Từ trước đến nay nàng vẫn tin rằng cuộc sống như thế này chỉ có trong phim.

Ross đến bên một cái cửa và mở nó ra:

- Đây là phòng em gái anh. Vào đây. Thế nào chúng ta cũng tìm được một bộ đồ vừa cho hai em.

Maria theo chàng vào phòng, ở phía sau nàng nghe thấy Francie đang cố nén một tiếng kêu kinh ngạc. Không cần quay lại, Maria cũng biết vì sao. Nàng chưa được nhìn thấy căn phòng nào như thế này trong đời mình. Tất cả đều bằng lụa hồng và xanh nước biển. Từ rèm cửa sổ, chăn phủ giường cho đến ghế bành lạ kiểu bên cạnh giường. Tấm thảm trải sàn phơn phớt hồng toả ra sự ấm cúng rất hợp với bộ bàn ghế bằng gỗ anh đào có những đường văn tuyệt đẹp.

Ross mở một cái tủ sát tường.

- Trong này là đồ tắm biển. – Chàng nói và chỉ vào một cái cửa khác. – Còn kia là buồng tắm. Cho hai em mười phút để thay đồ.

Jimmy khẽ cười:

- Có thể hai em cần giúp đỡ chăng?

Francie cười khẩy. Anh định bước vào phòng thì giọng nói của Ross đã giữ anh lại:

- Thôi đi Jimmy, bọn mình đi lấy đồ nhanh lên.

Jimmy ngoan ngoãn theo chàng. Hai cô gái nhìn nhau.

- Ross có kể nhiều chuyện cho mình nghe. – Francie thì thảo – Ông già anh ấy có lẽ phải là triệu phú.

Giong Maria hạ xuống gần như nhó nói thầm.

- Hoặc là thế, hoặc ông ta là một găngxtơ.

Francie tròn xoe đôi mắt:

- Cậu nghĩ gì thế?

Maria mỉm cười:

- Tớ nghĩ rằng tốt nhất là bọn mình thay đồ đi trước khi họ quay lại.

Nàng bước lại cái tủ sát tường.

- Francie. – Nàng thốt lên ngạc nhiên – Cậu xem này.

Francie nhìn cái tủ đã mở sẵn.

-Ồ – Cô thốt lên rồi không nói thêm được câu nào nữa.

Khoảng hai chục bộ đồ tắm treo trong tủ.

Francie rút rề giơ một tay ra mân mê một bộ.

- Maria này? Thử sờ xem. Mút chính cống đấy. – Cô quay người về phía bạn gái mình.

Maria đã cởi xong áo ngoài và váy, nàng đang tháo dây nịt vú.

o O o

Nàng chạy ra khỏi mặt nước vừa cười vừa thở dốc. Ross đuổi theo sau.

- Đứng, anh Ross! Đứng làm thế! – Nàng kêu lên. – Cát vào đầy tóc em bây giờ.

- Chỉ cần gội một cái là sạch ngay.

Chàng cười nói và tìm cách túm lấy chân nàng. Maria huých cùi tay và chàng ngã quỵ xuống. Nàng ngoái cổ lại nhìn. Ross lại bật dậy và lao vào nàng. Lần này thì chàng túm được cẳng chân nàng. Maria loạng choạng ngã xuống cát. Chàng cũng úp người nằm xuống cạnh nàng. Hai người nằm bên nhau im lặng để lấy lại hơi thở. Cuối cùng nàng quay người nằm ngửa mặt lên trời. Mặt trời ấm áp rọi vào mặt nàng. Maria nhắm mắt và thấy mình như ở cõi thần tiên. Nàng nghe thấy bên cạnh hơi thở của chàng trai đã trở lại bình thường. Và bây giờ thì chàng hoàn toàn im lặng. Nàng từ từ mở mắt ra. Chàng đã nhồm dậy từ bao giờ, khuỷu tay chống xuống cát, chàng đang ngắm nàng.

- Em có thích không? – Chàng hỏi.

Nàng đáp lại nụ cười của chàng:

- Rất tuyệt.

- Thế thì hay lắm – Chàng quay người ra phía sau và ngồi hẳn dậy. – Francie và Jimmy vẫn còn ở dưới nước.

Giọng nói của chàng khi nói những câu như thế này làm chàng rất thích. Nó có vẻ hơi khang khác.

- Điều đó dễ hiểu thôi – Nàng trả lời – Ở đây thật là tuyệt.

Chàng quay lại phía nàng:

- Tại sao em không ở lại dưới đó?

- Em thấy đủ rồi. Em cũng chẳng tham lam đến thế. Vả lại của ngon vật lạ và sự nuông chiều sẽ làm em quen đi. Và như thế thì em không thể làm theo ý mình được.

Chàng cúi xuống sát mặt nàng

- Nhưng anh lại muốn chiều em. – Chàng khẽ nói. – Và anh có thể làm theo ý mình được.

Đôi mắt nàng nhìn như dán chặt vào mắt chàng. Sau một hồi chàng cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu. Chưa có ai nhìn chàng như vậy. Cái nhìn thẳng, không chớp mắt, không che đậy như thể nàng đang nhìn vào tận những nơi thầm kín nhất trong tâm hồn chàng.

- Sao anh biết được? – Nàng hỏi, giọng khô, khàn. – Có thể hơi tổn đấy.

- Cũng có thể như thế. – Chàng trả lời và đặt tay lên vai nàng.

Đôi môi nàng hé mở chờ đợi. Khi đầu lưỡi nàng chạm vào khoé miệng chàng, Ross cảm thấy như nàng vừa nhóm lên một ngọn lửa nhỏ mãnh liệt. Mạch máu hai bên thái dương chàng bắt đầu đập thành thịch như búa gõ, chàng ép đầu nàng xuống cát, cánh tay vòng dưới gáy nàng. Hai bàn tay nàng ôm ghì lấy đầu chàng. Chàng nhắm mắt. Chưa một ai hôn chàng mãnh liệt đến như vậy. Đôi mắt nàng vẫn mở to nhìn chàng. Luồng nhiệt huyết rạo rực trong người nàng. Thật kỳ lạ, tất cả các chàng trai mà nàng hôn đều giống nhau, khi gương mặt của họ gần nàng như thế này thì đôi mắt họ nhoà đi như bao một lớp sương mù trước khi họ nhắm mắt lại. Ít nhất thì Ross cũng giống như các chàng trai khác ở điểm này.

Nàng cảm thấy bàn tay chàng đang sờ soạn tìm kiếm. Nàng muốn chàng vuốt ve. Chàng không giống những cậu con trai khác, họ nhiều khi thô bạo làm nàng đau. Nàng để mặc cho sợi dây vải của chiếc nịt vú tụt ra và bàn tay chàng mơn trớn làn da trần của nàng. Hơi thở của chàng dồn dập đẩy vào miệng nàng. Nàng vuốt nhẹ mấy ngón tay của mình bên ngoài chiếc quần bơi ướt nước của chàng. Ross cũng thuộc loại tráng kiện. Dưới lớp vải mút nàng thấy cơ bắp chàng căng ra. Nàng quay mặt sang bên và hai tay đẩy đầu chàng xuống ngực mình. Nàng cảm thấy hàm răng chàng sau vành môi chạm vào da thịt mình. Chàng tìm cách quay mặt sang hướng khác, nhưng nàng vẫn cố ghì chặt vào mình. Nàng nhìn xuống và hơi mỉm cười. Đây mới là cái kích thích nàng. Đây là những gì mà nàng có thể tạo ra được. Đó là điều làm nàng thích được là một người đàn bà. Cuối cùng nàng bao giờ cũng tỏ ra là kẻ trội hơn.

- Anh Ross. – Nàng thì thầm. Trong đôi mắt chàng, nàng nhìn thấy một sự thèm muốn đến tột độ. Suýt nữa thì chàng thét lên. Nàng đã làm chàng hoảng sợ. Nàng vẫn ôm chặt chàng một lúc rồi sau đó sự phấn khích qua đi, họ nằm bên nhau yên lặng.

Chàng lăn người rời khỏi nàng và lăn xuống cát. Chàng thở hắt ra. Nàng nhẹ nhàng vuốt tóc chàng.

- Anh Ross bé bỏng của em. – Nàng thì thảo. – Anh đáng yêu quá.

Chàng từ từ quay mặt về phía nàng. Nàng đã ngồi dậy và đang luồn tay rũ mái tóc vàng óng ánh của mình. Người nàng toả ra một vẻ quyến rũ mê hồn. Nàng cúi nhìn chàng và mỉm cười.

- Em đã bảo mà, cát đã vào hết tóc em rồi. – Nàng đứng dậy. – Em xuống nước gội đầu đây, xuống với em đi. – nàng chìa tay ra cho chàng.

Chàng vẫn nằm yên không nhúc nhích mà chỉ nàng qua bên vai.

- Cứ xuống đi. – Chàng nói. – Anh xuống ngay bây giờ.

Chàng nhìn theo nàng chạy xuống nước làm làn nước bắn tung lên, rồi chàng bật dậy lao qua bãi cát xuống chỗ nàng.

Chương 4

Chàng gắng gượng mở mắt. Trong phòng tối om, bên ngoài cửa sổ là màn đêm yên tĩnh. Chàng trở người, lớp đệm êm ái lún xuống. Chàng ngạc nhiên tự hỏi, không biết mình vào đây bằng cách nào. Một cơn đau lan khắp người giúp chàng bắt đầu nhớ lại được. Lúc đó chàng đã lết ra khỏi buồng tắm và loạng choạng ngã người xuống giường. Chàng còn nhớ mình đã từ từ chìm xuống cái vực không đáy một cách êm ái như thế nào, nhưng tất cả chỉ có thế.

- Đã đỡ chưa anh Ross?

Chàng quay đầu về phía có giọng nói của Maria, ở góc phòng đóm lửa đầu điều thuốc lá loé lên. Chàng nhồm dậy. Bây giờ trí nhớ đã trở lại với chàng. Nàng đã theo vào phòng và đắp chăn cho chàng trong khi chàng đang nửa mê nửa tỉnh và toàn thân nóng lên như lên cơn sốt.

- Đỡ rồi. Chàng trả lời gắt gỏng.

Đầu điều thuốc lá vạch thành một hình vòng cung và vụt loé lên trong giây lát.

- Anh muốn một hơi không? – Nàng hỏi.

- Cho xin – Chàng nghe thấy nàng chuyển động và nhìn thấy bóng nàng đi qua cửa sổ. Cái giường chàng đang nằm lún xuống nữa dưới sức nặng của nàng. Điều thuốc ở trước mặt chàng. Ross cảm ơn đón lấy nó và đưa lên môi. Khói thuốc cay cay luồn sâu vào phổi. Chàng bắt đầu thấy dễ chịu hơn.

- Mấy giờ rồi? – Chàng hỏi.

- Khoảng chín giờ. – nàng trả lời.

Chàng tiếp tục rít một hơi thuốc và nhả khói từ từ ra đằng mũi. Nó có vẻ như giúp chàng tỉnh táo lại.

- Hai người kia đâu? – Chàng hỏi và hoài công thử nhìn mặt nàng qua ánh lửa của đầu điều thuốc lá. – Vẫn ở dưới đó à.

- Không – Nàng trả lời ngắn gọn giọng quan tâm – Francie hoảng sợ lúc lên đây và nhìn thấy anh nằm trên giường. Cô ta muốn về nhà. Jimmy đã đưa cô ấy về rồi.

Chàng cay đắng nghĩ thầm: “bạn bè tốt thật, lúc mìn bị nạn thì họ lại chuồn mất!”. Nhưng chàng cũng chẳng mong đợi được cái gì khác ở Jimmy. Mike thì chẳng bao giờ làm thế. Một ý nghĩ chợt hiện trong óc chàng:

- Cô có kể cho họ chuyện đó không.

- Không – Nàng trả lời – kể làm gì. Đó là chuyện riêng của hai chúng ta.

- Thế bọn nó nghĩ thế nào?

- Em báo họ là anh bị ốm – cái giường khê rung rung như là nàng đang cười – Thế nào không biết nhưng trông anh cứ như người ốm nặng. Anh bị một cú nên thân.

Chàng uất ức đến cực độ. Nếu hai đứa kia đã biết là chàng bị ốm thật sự thì hành động của họ thật là bỉ ổi. Có thể chàng phải cần đến chúng nó thì sao. Chàng cố gắng nhìn mặt nàng nhưng tối quá. Chàng cúi mình về phía trước và bật đèn cạnh giường nằm. Ánh sáng làm chàng chói mắt. Chàng nheo mắt rồi quay sang phía nàng.

- Tại sao cô không theo họ về luôn? – Chàng hỏi giọng cay đắng. Nàng không trả lời – Cô cũng biết cái gì xảy ra rồi đấy. Cô cũng chẳng cần phải ở lại đây làm gì. Tôi tự mình lo liệu được.

Đôi mắt nàng long lanh dưới ánh sáng của ngọn đèn. Nàng đã chải lại mớ tóc mà lúc này lấp lánh gần như trắng gọn ghẽ ra phía sau và buộc túm lại bằng sợi dây vải nhỏ. Nàng ngồi im bất động đối diện với chàng và vẫn chẳng nói câu nào.

- Làm sao thế? – Chàng gầm lên – Câm rồi à?

- Em đến đây cùng anh – Nàng bình thản trả lời – Như vậy là em cũng muốn về cùng với anh.

Bực tức chàng đáp lại:

- Cô tưởng là sau khi như thế này rồi tôi còn đưa cô về à? Tôi còn khoái cái trò đó hay sao?

Nàng lặng lẽ quan sát gương mặt chàng. Hai đồng tử màu đen trong đôi mắt nàng giãn to và choán gần kín con ngươi. Đó là cái kì lạ ở nàng. Đôi mắt nàng lúc nào cũng muốn nói lên điều gì đó mà chàng không khi nào hiểu được.

- Cô còn tưởng thế à? – Chàng hỏi lại lần nữa – Trả lời đi!

Nàng thở dài rồi lặng lẽ đứng dậy. Nàng quay lại chỗ cái ghế cuối phòng, nhắc cái xác con của mình và đi ra cửa. Nàng không hề quay nhìn chàng.

Chàng đợi cho nàng đặt tay lên nắm cửa mới nói:

- Maria!

Nàng dừng lại và quay nhìn chàng im lặng.

- Em đi đâu? – Chàng hỏi tuy biết là thừa.

- Về nhà – Giọng nàng không biểu lộ điều gì – Anh đỡ rồi cơ mà.

- Em có tiền đi taxi không.

- Em tự liệu được – Nàng đáp vẫn với giọng như cũ.

Tay chàng đột nhiên vươn ra và giật lấy cái xác con của nàng.

- Cô lấy tiền ở đâu ra? – Chàng hỏi thô lỗ – Francie nói là cả hai đứa không còn một xu dính túi cơ mà.

Nàng không trả lời, gương mặt cũng không hề thay đổi.

Chàng mở cái xác ra và nhìn vào đó. Ngoài mẩu son, hai miếng thuốc bẹp gí, cái lược con và mấy que diêm, trong xác rỗng tuếch.

- Cái ví của anh ở dưới gối đó – Nàng bình tĩnh nói – Em để nó vào đấy.

Theo bản năng chàng cầm ngay lấy nó và mở ra xem. Những tờ giấy bạc vẫn còn nguyên, lúc này chàng mới ngượng vì tính đa nghi của mình.

- Em lấy cái xác được chưa? – nàng hỏi – Em muốn về. Muộn rồi còn gì.

Chàng nhìn nàng rồi nhìn cái xác rỗng. Chàng rút trong ví ra tờ mười đô la và cho vào trong xác rồi đưa cho nàng.

- Cầm lấy mà đi taxi.

Tờ bạc rơi xuống giường.

- Không, xin cảm ơn – Nàng hồ hững nói – Em không muốn nhận của anh.

Cánh cửa đóng lại sau lưng nàng. Chàng ngạc nhiên ngồi thẩn người ra một lúc rồi sau đó nhảy khỏi giường. Đến giây phút cuối cùng chàng mới sực nhận ra là họ đã cởi cái quần bơi ướt ra cho chàng từ trước. Chàng vội vớ lấy tấm ra trải giường quấn vào người để che chỗ kín rồi lao theo nàng.

- Maria! – Chàng kêu lên – Maria! Đợi một chút.

Chàng vướn chân phải tấm ra đang bị kéo lê trên sàn nhà và vội tóm lấy lan can để khỏi ngã lộn xuống cầu thang. Nàng đã xuống đến hành lang nhà dưới, quay đầu lại ngược lên nhìn chàng. Nàng nhìn đăm đăm vào mắt chàng rồi đột nhiên cười phá lên. Chàng nổi cơn thịnh nộ.

- Đồ quỷ! Cười cái gì? – Chàng hét lên.

Nàng vẫn không thể nhịn được.

- Anh thử nhìn lại mình xem, anh Ross – nàng nói như bị ghen và giơ ngón tay chỉ vào người chàng – Trông anh như ma cà bông.

Chàng quay người về phía cái gương lớn treo trên tường. Với bộ mặt nhợt nhạt, mái tóc rối tinh thò ra khỏi tấm ra trải giường trắng toát, trông chàng giống ma thật. Chàng phì cười và quay về phía nàng.

- Đợi anh mặc quần áo một chút. Anh sẽ đưa em về.

o O o

- Đổ ở đây và cho em xuống. – nàng bảo chàng khi họ đã gần tới nhà – Có thể bố dượng em đang rình bên cửa sổ.

Chàng im lặng lái sát vào vỉa hè. Ra khỏi xe chàng chờ người đi vòng ra phía sau mở cửa cho nàng. Chàng chìa tay đỡ nàng xuống xe. Hai người ngượng ngùng đứng lặng yên bên nhau một lúc. Sau đó nàng chìa tay ra cho chàng.

- Em cảm ơn anh về chuyến du ngoạn. – Nàng lịch sự nói.

Chàng tìm trong đôi mắt nàng vẻ châm biếm nhưng không thấy. Chàng nắm lấy tay nàng.

- Ngày mai chúng ta lại gặp nhau được không? Maria.

Bàn tay nàng nằm gọn trong tay chàng.

- Nếu anh muốn.

Chàng đặt một chân lên bậc xe. Cử động này làm phát ra cơn đau khiến chàng quặn người. Nàng nhận ra vẻ đau đớn trên mặt chàng.

- Em không cố ý làm anh đau đâu, anh Ross – nàng khẽ thì thầm.

Chàng nhìn vào mắt nàng.

- Anh xứng đáng với cái đó lắm, lỗi tại anh cả.

Sau vài giây im lặng nàng rút tay ra.

- Em phải về nếu không lão già phát khùng lên.

- Số điện nhà em bao nhiêu? – chàng vội hỏi và nhận thấy vẻ ngạc nhiên trên mắt nàng – Để anh gọi điện cho em – Chàng giải thích thêm.

- Nhà em không có điện thoại.

- Thế thì làm sao liên lạc được với em?

Đến giờ chàng vẫn cứ cho rằng tất cả mọi người đều có điện thoại riêng.

- Em thường hay ở cửa hiệu bánh kẹo của lão Rannis vào khoảng ba giờ chiều. Đi ngược lên đầu phố hơi chệch với phòng chơi billard một đoạn.

- Ngày mai anh gọi điện đến đó.

- Cũng được – Nàng hơi do dự một chút – Chúc anh ngủ ngon, anh Ross.

Chàng mỉm cười:

- Chúc ngủ ngon! Maria.

Chàng nhìn theo nàng đi trên đường phố. Chàng rất thích dáng đi của nàng: đầu ngẩng cao, bước đi chắc chắn, tự tin và thân hình uyển chuyển cứ như cả thế giới này là của nàng. Người nàng toả ra một sự hãnh diện rất tự nhiên. Chàng nhìn cho đến khi nàng bước lên bậc thềm và biến mất sau cánh cửa ra vào. Sau đó chàng lái xe chạy dọc theo phố. Trong phòng billard vẫn còn ánh đèn. Chợt nghĩ ra điều gì chàng dừng lại và xuống xe.

Chàng đã đoán đúng. Jimmy có mặt ở đây và đang cúi người xuống bàn billard với cây gậy trong tay, vây xung quanh là một đám thanh niên. Khi đến gần chàng nghe rõ tiếng Jimmy. Giọng anh ta nhỏ nhưng vẻ khoái trá về câu chuyện giật gân.

- Như một con chuột chết – Cậu ta nói – thằng Ross nằm trên giường như bị người ta lột da. Hoàn toàn bất động. Con nhỏ bồ tao bảo tốt nhất là biến trước khi bọn cảnh sát mò tới. Con tóc vàng thì bảo phải có một người ở lại trông nó. Bọn tao bấm nhau chuồn trước để con tóc vàng với nó nằm lại đó...

Như có linh tính báo trước, Jimmy nhìn lên và gượng nhoẻn miệng cười.

- Ross – Cậu ta gọi, giọng đã thay đổi – Cậu thấy trong người như thế nào, hả ông bạn? Thế mới thật là một buổi đi tắm!

Mặt Ross lạnh như tiền, đôi mắt như phủ lớp băng. Đôi môi hầu như không động đậy, chàng gầm gừ:

- Đồ hèn mạt! Tại sao mày lại bỏ chạy?

- Francie sợ quá, Ross ạ – Jimmy sốt sắng như muốn giải thích ngay tất cả – Và một người phải đưa cô ta về. Vả lại còn Maria ở đó. Cô ta nói thế mà.

Ross đi vòng quanh bàn đến bên Jimmy. Những thanh niên khác giãn ra khi chàng tiến đến bên Jimmy.

- Thế nếu tớ bị ốm thực sự thì sao, Jimmy? – Chàng hỏi giọng đột nhiên trở nên âu yếm đáng sợ – Nếu tao thực sự cần sự giúp đỡ thì sao? Và lúc đó chỉ có mỗi đứa con gái ở bên cạnh để nhờ thì làm sao được?

Jimmy vẫn mỉm cười nhưng nỗi sợ hãi trong ánh mắt cậu ta tăng lên rõ rệt.

- Con bé chắc chắn là giúp được cậu, cậu không nghĩ thế à, Ross? – Cậu ta vội vã trả lời – Con bé biết chắc là nó phải làm gì.

Quả đấm của Ross đánh trúng mồm Jimmy, cậu ta loạng choạng lùi lại và va vào cái bàn phía sau. Cậu ta bám lấy nó rồi đột nhiên xoay cây gậy đánh billard trong tay và đâm vào mặt Ross. Ross giơ một tay lên đỡ cây gậy và bước sát lại bên Jimmy. Chàng đấm nhanh đến nỗi người ta chỉ thấy cánh tay chàng chuyển động thoang thoáng dưới ánh đèn vàng nhạt. Cây gậy trong tay Ross rơi xuống đất. Lát sau Ross lùi lại một bước. Thái dương chàng nhức buốt vì làm việc quá căng thẳng. Chàng nhìn Jimmy đang từ từ gục xuống sàn nhà, máu ộc ra từ mũi và mồm. Đau đớn là cái giá duy nhất phải trả. Jimmy cần phải biết đau đớn là gì. Cậu ta ngồi bệt trên sàn nhà, đôi mắt kinh hoàng và bối rối. Môi động đậy không phát ra tiếng. Cậu ta xoay người sang bên rồi gục xuống nằm im bất động. Ross cúi nhặt cây gậy đánh billard. Chàng đứng dạng chân phía trên người nằm dưới đất, ánh mắt lạnh lẽo rợn người.

Jimmy bật thét lên trước khi mọi người kịp kéo Ross lại. Cây gậy gãy nát trong tay chàng.

- Dừng lại, Ross! – Một người trong bọn họ kêu lên – Mày muốn giết nó hay sao?

Ross ngẩng ngó đầu gậy sắc nhọn bị gãy trong tay mình. Tất cả bùng lên xung quanh chàng. Chàng nghe thấy ở nơi xa xăm nào đấy tiếng cánh cửa sập lại.

- Hay thật! – Chàng gầm lên, giật người thoát khỏi những cánh tay đang giữ mình và chọc cây gậy vào mặt Jimmy.

Trước khi cây gậy đâm tới mặt Jimmy, bỗng có hai cánh tay ôm chặt lấy người chàng.

- Buông ra, buông ra! Chàng hét lên – Để tao giết nó.

Nhưng cánh tay càng xiết chặt chàng hơn và kéo chàng lùi lại phía sau.

- Bình tĩnh lại, Ross – Một giọng nói tin cậy, thân quen vang bên tai chàng – Cậu đã hành nó

đủ rồi.

Giọng nói bình tĩnh, nhẹ nhàng như dội một gáo nước lạnh vào người chàng. Ross cảm thấy cơn điên khùng trong người nguội dần và lý trí đã quay trở lại. Chàng đứng im, hơi thở dồn dập. Cuối cùng thì chàng cũng tự chủ lại được và đã có thể nói năng bình thường.

- Thôi được, Mike – Chàng nói, không quay đầu lại – Buông mình ra đi. Tất cả ổn thoả rồi.

Hai cánh tay khỏe mạnh buông chàng ra. Không nhìn lên chàng quay người đi ra cửa. Dừng lại bên quầy tính tiền chàng ném một tờ bạc vào đó.

- Chỗ này để bồi thường những thứ hư hỏng.

Người đàn ông tái mét ngồi ở đó chẳng nói câu gì. Ross ra khỏi cửa, lên xe và ngồi đợi. Mấy giây sau chàng nghe tiếng chân bước tới gần.

- Cậu đưa mình về nhà được không, Mike? – Chàng nói không ngẩng đầu lên nhìn. – Mình mệt quá.

Cánh cửa bên kia mở ra, bạn chàng ngồi vào xe. Một que diêm bùng lên, giây sau chàng cảm thấy điều thuốc được luồn vào giữa hai ngón tay mình. Chàng rít một hơi thật sâu, ngả người lên ghế và nhắm mắt lại.

- Cũng may là mình đến kịp thời – Chàng nghe thấy bạn mình nói – Mình có cảm giác là phải qua chỗ cậu.

Mike cúi người và mở máy. Chàng nhấn ga cho máy chạy với số vòng quay lớn nhất một lúc.

- Cái gì đã xảy ra thế? Nếu mình không giữ cậu lại thì cậu đã giết chết nó rồi.

- Đấy là con bé... – Ross bắt đầu giải thích.

- Có phải cô tóc vàng mà cậu chỉ cho mình lúc trưa không? – Mike ngắt lời chàng.

- Ừ – Ross trả lời – Cô ta...

Mike lại ngắt lời chàng với một giọng đầy vẻ trách móc:

- Mình cứ nghĩ là cậu biết điều hơn, Ross ạ.

Ross quay đầu sang phía chàng.

- Cậu định nói gì.

Mike bật que diêm châm điều thuốc của mình. Ngọn lửa phản chiếu khi hai đốm sáng trong đôi mắt chàng.

- Mình không hiểu nổi cậu, Ross ạ. Chẳng có cô gái nào đáng giá đến mức làm mình tự chuốc lấy những sự bức dọc vào người.

Ross nhìn bạn mình dăm dăm. Mike nói đúng một điều, nhưng anh ta chẳng hiểu gì cả. Chàng nhắm mắt rồi lại ngả người xuống lưng ghế. Chàng cảm thấy xe đã chuyển động.

Mike lại thận trọng và tập trung tư tưởng vào con đường trước mắt. Đúng. Mike làm gì cũng

thận trọng. Đó là cái trở ngại ở Mike. Cậu ta không mạo hiểm. Không phải là cậu ta sợ hãi, nhưng đó là bản tính tự nhiên của cậu ta. Mike không hiểu. Làm thế nào mà cậu ta hiểu được. Cậu ta có quen Maria đâu.

Chương 5

Nàng nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ ngay từ khi bước chân lên cầu thang. Càng đến gần cửa, tiếng khóc càng to. Nàng do dự một lúc trước khi mở cánh cửa. Nàng phải nheo mắt lại khi thứ ánh sáng chói lòe, kinh tởm đập vào mắt mình. Tiếng khóc thét của đứa bé ré lên bên tai nàng. Nàng bước vào phòng rồi khép cửa lại. Nàng nghe thấy bước chân phía bên trái và quay người lại. Bố dựng nàng đứng đấy: cái quần lụng thụng bao lấy cặp mông to phè. Lão mặc mỗi chiếc áo lót che lấp bộ ngực, cái áo trắng làm nổi bật mớ tóc đen ương ngạnh. Lão không nói câu nào nhưng đôi mắt đen như thêm giận dữ nhìn nàng xoi mói.

- Tại sao em nó khóc? – Nàng hỏi và giơ tay chỉ về phía phòng ngủ

- Mà đi đâu về? – Lão hỏi chẳng thèm để ý đến câu hỏi của nàng.

Maria đi về phía phòng ngủ.

- Đi bơi, nàng trả lời cụt ngủn.

- Đến tận mười giờ rưỡi đêm? – Lão hỏi và đưa mắt liếc đồng hồ ở trong bếp.

- Từ đây đến Coney Island cũng chẳng gần. – Nàng đáp rồi mở cửa phòng ngủ.

Lão tóm lấy cánh tay nàng và kéo nàng quay lại. Nàng nhìn lão bằng con mắt lạnh lùng, bất cần.

- Tại sao mà không lên nhà nói cho mẹ mà. Mà cũng biết là mẹ mà không được khỏe rồi đấy.

- Mẹ tôi sẽ khỏe lại nếu ông tìm việc làm để mẹ tôi đỡ phải làm đêm làm hôm. – Nàng hằn học đáp lại.

Lão giơ bàn tay như muốn tát nàng.

- Đánh đi! Tôi cho ông đánh đấy. – nàng kêu lên giọng khinh thường, đôi môi để lộ hàm răng trắng.

Lão chửi nàng bằng tiếng Ba Lan.

- Kurval! Đồ đi.

Sự khinh bỉ lộ rõ trong mắt nàng.

- Đồ nát rượu đê tiện! – Nàng kêu lên – Ông có mà dám. Ông biết chắc rằng nếu làm vậy thì mẹ tôi sẽ đuổi ông ra khỏi nhà.

Lão từ từ hạ tay xuống.

- Nếu tao không phải là bạn thân của cha mà hồi trước thì tao đã chẳng thèm quan tâm đến mà – lão than thở.

- Để cho cha tôi được yên – Nàng hét lên – Ít nhất thì cha tôi cũng là một người đàn ông. Cha

tôi lo lắng cho gia đình chứ không lê la cả ngày ở nhà và nốc bia đầu.

Lúc này lão lâm vào thế bị động. Nàng nhận ra điều đó và một cảm giác chiến thắng dâng lên trong người nàng.

- Mẹ mày không muốn cho tao đi làm ở ngoài công trường – lão nói, giọng khó tin – tao đã phải thề với mẹ mày như thế khi cưới nhau. Mẹ mày hồi đó nói với tao rằng đối với bà ấy mất một người chồng là quá đủ rồi.

- Ông đã nhìn thấy cha tôi ngã xuống – nàng tiếp tục, giọng trở nên lạnh lùng – Ông ở nhà vì lời hứa hay vì sợ hãi.

Tiếng khóc của đứa trẻ càng to hơn và gấp gáp hơn. Lão đứng đó, hơi thở nặng nề rồi quay người đi.

- Xem thằng Peter, làm sao đi! Lão nói.

Cánh cửa buồng ngủ đóng lại sau lưng nàng. Lão lê đôi chân đến bên tủ lạnh và lấy một lon bia. Mở lon bia một cách khéo léo lão đưa lên miệng. Mấy giọt bia trào qua áo và nhỏ giọt xuống áo may-ô của lão. Lão uống một hơi đã khát rồi ném cái lon rỗng vào sọt giấy ở trên bàn giặt. Lão nhìn về hướng cánh cửa đóng kín. Tiếng khóc đã dứt. Lão chăm chăm nhìn cánh cửa. Nó là con yêu tinh không còn từ nào khác thay thế được. Lão đưa cánh tay lên quệt ngang miệng. Không ai trị được nó. Bắt đầu từ lúc mẹ nó cho nó biết là họ sẽ cưới nhau.

Lão nhắm mắt nhớ lại thời gian đã qua. Mới có ba năm trôi qua. Một tháng, sau khi cha nó từ tầng hai mươi ba của một ngôi nhà đang xây dựng trượt chân khỏi giàn giáo. Lão như vẫn còn nhìn thấy trước mắt nét mặt kinh hoàng của Henry khi ông ta biết rằng dưới chân ông ta không còn lực đỡ mà lẽ ra nó phải có ở đó. Đó là khoảnh khắc mà tất cả đều như dừng lại. Môi ông biến dạng thành câu “Peter!” Và bàn tay tuyệt vọng chìa ra phía lão. Rồi ông ta rơi xuống. Khi nhìn theo, lão thấy cái mũ của Henry chao đi chao lại từ từ rơi theo sau và mớ tóc vàng lóng lánh chiếu sáng dưới ánh sáng mặt trời trong khi ông ta cứ tụt xuống mãi.

Bia trong người lão dâng lên cổ họng khi lão nhớ đến khoảnh khắc rùng rợn ấy. Lão nín thở một vài giây rồi ợ một cái. Cảm giác khó chịu trong người lão lui dần. Cứ mỗi lần nhìn Maria là lão thấy bạn mình trước mắt. Cũng mái tóc vàng, cũng đôi gò má cao, người ta thường thấy ở người Ba Lan và cái mồm xinh xắn, khêu gợi. Dáng đi của con bé cũng làm lão nhớ đến cha nó. Cả hai cùng có một dáng đi nhẹ nhàng và chắc chắn như mèo. Vào buổi tối mà lão đến xin cầu hôn với Katti lão mới chú ý đến điều đó. Lúc đó khoảng một tháng sau cái chết của cha Maria. Lão mặc bộ com lê tốt nhất mà bình thường lão chỉ sử dụng trong những buổi lễ nhà thờ vào ngày chủ nhật và mua một hộp kẹo giá hai dollar ở hiệu bánh ngọt. Người bán hàng đảm bảo với lão rằng đó là loại tốt nhất mà anh ta có và cũng vừa nhập hàng xong. Lão lên cầu thang và dừng lại ngoài hành lang, đổ mồ hôi vì quá gắng sức và vì bối rối. Lão chần chừ một lát rồi thận trọng gõ cửa. Ngay sau đó lão nghe thấy tiếng bà mẹ: “Ai đó”. “Tôi Peter đây”, lão trả lời. Phía trong cánh cửa có những tiếng động lịch kịch và qua lại vội vã. Sau đó cánh cửa được mở ra. Maria đứng đó nhìn lão với đôi mắt mở to. “Chào chú Peter” cô bé nói. Lão mỉm cười với cô rồi đưa mắt tìm bà mẹ trong phòng. Trên bàn ăn là một miếng vải trắng và kim chỉ. Không thấy Katti đâu cả. “Chào cháu, Maria” lão đáp lại giọng bối rối. “Mẹ cháu có nhà không?” Maria gật

đầu “Mẹ cháu đang thay đồ một tí mà”. Cô bé lùi lại một bước “Mời chú vào nhà, chú Peter”. Lão vụng về bước vào phòng và chìa cái hộp ra cho cô bé “Chú mang kẹo đến cho cháu đây”. Cô bé nhận lấy với vẻ mặt nghiêm trang. “Cám ơn chú” cô nói và để cái hộp lên bàn ăn. “Mẹ cháu bảo cháu phải đưa chú vào phòng khách”. Lão bỏ mũ đứng yên ngượng ngùng. “Đừng phiền phức làm gì”, lão nói, “chú ở lại trong gian bếp này cũng được”. Cô bé cương quyết lắc đầu “Mẹ cháu bảo phải đưa chú sang phòng khách”

Không quay đầu lại, cô bé dẫn lão đi dọc hành lang dài và hẹp đến phòng phía trước mặt. Cô bé như cái bóng trắng nhún nhảy trước mặt lão. Lão bị vấp trong bóng tối. “Cầm lấy tay cháu, chú Peter” cô bé điềm tĩnh nói “cháu biết đường rồi, tối thế này chú sẽ bị vấp đấy”. Bàn tay cô bé rất ấm. Đột nhiên cô bé dừng lại và lão va vào cô. “Chú xin lỗi” lão nói và biết mình vụng về. “Không sao” cô bé nói và rút tay ra khỏi tay lão “để cháu bật đèn lên”. Trong bóng tối lão nghe thấy cô bé bước đi. Sau một tiếng tách ánh điện toả sáng căn phòng. Cô bé đứng trước ngọn đèn, ánh sáng lọt qua chiếc váy trắng của cô. Lão nhìn cô bé chằm chằm. Phía dưới cô bé có vẻ chẳng mặc thêm cái gì. Cô bé đã nhận ra lão đang nhìn mình và nụ cười nở trên môi cô. “Chú thấy cái váy đi dự lễ kết thúc năm học của cháu có đẹp không, chú Peter?” Cô bé hỏi giọng kiêu hãnh. “Mẹ vừa khâu xong trước lúc chú đến. Lão gật đầu đôi mắt vẫn hướng về phía bóng tối do thân hình cô bé tạo ra “rất xinh”. Cô bé vẫn không rời xa cái đèn “năm nay cháu sẽ học hết tiểu học, chú biết chưa?”. “Chú biết – lão trả lời – cha cháu đã kể cho chú nghe. Cha cháu rất tự hào về cháu”. Đôi mắt cô bé long lanh. Lão tưởng cô oà lên khóc tới nơi, nhưng cái đó qua đi rất nhanh. Cô rời khỏi cái đèn, “sang năm cháu sẽ lên trung học” cô bé nói thêm. “thế cơ à” lão giả bộ ngạc nhiên “chú thấy cháu vẫn còn là một đứa trẻ bé bỏng”. Lúc này cô bé đứng sát bên lão và ngược lên nhìn lão. “Cháu sắp mười ba tuổi rồi” cô bé giải thích “cháu không còn là một đứa trẻ bé bỏng nữa”. Lão không cãi lại lão đã nhìn thấy điều đó. “Nhưng cháu cũng chưa quá già đến nỗi không thể hôn chú một cái để cảm ơn vì hộp kẹo”, cô bé cười nói. Lão cảm thấy máu dồn lên mặt vì ngượng. Lão luống cuống đổi chân liên tục và không nói được câu nào. “Nào chú cúi xuống đi, chú Peter” cô bé kiên quyết ra lệnh “chú cao quá”. Lão cúi xuống và chìa má ra cho Maria, nhưng cô bé chế ngự lão theo cách của mình. Hai tay choàng ra sau gáy lão cô bé hôn vào môi lão. Đây không phải là cái hôn của một đứa trẻ mà là của một người đàn bà được sinh ra để hôn. Lão cảm thấy cơ thể trẻ trung của cô bé áp sát người mình. Lão vụng về đưa hai tay định đẩy cô bé ra nhưng lại tình cờ chạm vào ngực cô. Lão vội vã buông ngay hai tay như thể chạm phải lò than nóng rực. Cô bé lùi lại và ngược nhìn lão mỉm cười “cám ơn chú đã cho kẹo, chú Peter”. “Rất hân hạnh” lão trả lời. “Chú ngồi xuống đi” cô bé nói với lão và đi ra ngoài hành lang. Đến ngưỡng cửa cô dừng lại và quay nhìn lão “cháu không còn bé bỏng nữa chú thấy không, chú Peter?”. “Không, cháu không còn bé bỏng” lão đồng ý. Cô bé mỉm cười kiêu hãnh rồi quay người chạy dọc hành lang. “Mama” cô gọi lớn “chú Peter mang đến một hộp kẹo”

Lão thả người xuống ghế và nghĩ đến những lời cha cô tâm sự với lão mấy ngày trước khi bị tai nạn “chỉ một năm nữa thôi, Peter, là bọn thanh niên sẽ bám theo sau nó như đàn chó đực đuổi theo con chó cái”. Lão lắc đầu. Một cảm giác kỳ lạ xâm chiếm người lão. Henry đã lầm. Chắc chắn là ngay từ bây giờ bọn thanh niên đã bám theo con bé rồi.

Lão nhận ra bước chân của Katti ở hành lang và nhồm dậy. Lão đứng đó với bộ mặt đỏ như gấc, khi bà bước vào phòng. Bà đi lại chỗ lão và họ bắt tay nhau như hai người đàn ông. Bà kêu lên “Peter, anh đối xử quá tốt với chúng tôi. Đáng lẽ anh không được mang kẹo đến đây. Thứ ấy

đắt lắm”. Lão vẫn giữ chặt tay bà. “Tôi muốn đối xử tốt với em và cháu, Katti”. Lão nói giọng khàn đi. Bà rút tay về, “anh ngồi xuống đây, anh Peter”, bà mời lão và tự mình ngồi xuống chiếc ghế đối diện với lão. Lão ngẩng nhìn bà. Mẹ Maria là một người đàn bà đẹp, cao to và cân đối. Một người đàn bà châu Âu, không như những người phụ nữ Bắc Mỹ này bị đói nhiều nên đã biến thành những que củi. Bà còn là một người đầu bếp tuyệt diệu. Lão vẫn còn nhớ cảm giác ghen tị trong người lão mỗi khi Henry mở gói đồ ăn sáng của mình ra. Mấy lát bánh mì mà bà đã làm cho lão thật là tuyệt. Còn của bà chủ nhà lão thì chẳng có gì khác ngoài mấy miếng giò chán ngấy.

Lão thường kể với Henry rằng lão chẳng bao giờ lấy vợ bởi vì đơn giản là không có người đàn bà nào khác như Katti. Lúc đó Henry cười lão và nói rằng ông ta biết thói quen của lão tìm cách làm vừa lòng một người đàn bà nào đó. Nhưng mà không phải thế. Không đơn giản là lão có thể hợp với bất cứ người đàn bà nào. Katti thuộc loại người có thể đem lại hạnh phúc cho lão.

“Em pha cho anh cốc cà phê nhé!” Bà nói “ấy không cần phiền phức như thế đâu” lão ngượng ngùng đáp lại “em đừng bận rộn vì tôi”. “Có gì đâu mà bận rộn” bà trả lời. Họ ngồi im lặng vài phút. Đột nhiên bà nói tiếp bằng tiếng Ba Lan “anh có thích cái váy mới của con Maria không?”. Lão gật đầu và chẳng để ý tự nhiên cũng trả lời bằng tiếng Ba Lan “nó trở thành cô gái lớn tướng rồi còn gì”. Bà đồng tình với lão “Vâng. Thứ sáu này nó thi hết cấp”. “Tôi biết” lão vội nói “Henry đã kể với tôi”. Nước mắt trào ra từ khoé mắt bà quay mặt đi. “Xin lỗi” lão xúc động nói “tôi không có ý...”. Bà vội xoa tay “em biết” nước mắt vẫn chảy dài trên gương mặt bà “nhưng thỉnh thoảng em vẫn không chịu nổi. Em vẫn chưa nguôi điều đó. Em cũng chẳng biết mình phải làm gì nữa. Anh Henry luôn biết điều đó”. Lão đứng dậy và nhìn bà. Lão hiểu người phụ nữ châu Âu chính ở chỗ này. Họ biết vị trí của họ và việc quyết định là thuộc về người đàn ông. Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu lão. “Phải rồi” lão trịnh trọng nói “anh ấy thường bảo tôi: Peter nếu có cái gì xảy ra với mình thì cậu hãy chăm sóc Katti và đưa trẻ hộ mình”. Nước mắt cũng cạn đi nhanh chóng như khi nó trào ra. Katti nhìn lão với đôi mắt mở to. “Anh ấy nói thế à?” Bà thì thầm bằng một giọng chứa đầy sự ngạc nhiên. Lão lặng lẽ gật đầu. “Bởi vậy anh đến thăm chúng em tuần hai lần?” Bà hỏi “lúc đầu thì vậy, Katti” lão trả lời và đột nhiên trở nên táo bạo “bây giờ thì thôi”. Bà nhìn xuống sàn nhà “tại sao hôm nay anh lại đến?”, bà hỏi không thành tiếng. “Để được nhìn em, Katti” lão đáp và cảm thấy mình can đảm hơn lúc nào hết trong cả cuộc đời lão “tôi muốn đưa em và con Maria về chỗ ở mới”.

Bà ngồi đó im lặng một lúc lâu rồi mới nói, bàn tay bà nắm lấy tay lão “Anh tốt bụng quá, anh Peter ạ”. Lúc sau khi cà phê đã được, họ đi vào bếp, kim chỉ và những mảnh vải thừa đã được dọn khỏi bàn. Maria đang ngồi làm bài tập ở đó. Hộp bánh kẹo mở ra để trước mặt và mồm cô bé dính đầy sô cô la. Cô bé mỉm cười với lão “kẹo rất tuyệt, chú Peter”. “Thế thì tốt lắm, cô bé của tôi” lão nói. Katti đã đến bên bếp lò: “Maria” bà hỏi ra phía sau trong khi đang rót cà phê ra tách “con nghĩ sao nếu chú Peter là cha của con?” Peter nhìn thấy đôi mắt đứa trẻ mở to ra, trong đó biểu lộ một cái gì đó mà lão không thể nào giải đáp nổi. “Mẹ bảo sao cơ?” Cô bé hỏi lại với một giọng đau đớn. Katti mỉm cười bùng cà phê ra bàn “mẹ muốn nói rằng mẹ và chú Peter, hai người sẽ lấy nhau”. “Không!” Maria kinh hoàng kêu lên. Cả hai ngạc nhiên nhìn nhau. Cô bé đứng phắt dậy, bánh kẹo rơi tung toé trước mặt. Katti nghiêm giọng “Maria, hôm nay con chưa hiểu, rồi con sẽ hiểu khi con lớn. Một người đàn bà không thể sống một mình mà

không có một người đàn ông bên cạnh lo toan cho họ và con cái”. Maria nước mắt lã chã “nhưng mà mẹ ơi hai mẹ con mình cũng qua được. Chúng ta không cần một ai” cô bé chùi mắt bằng hai tay “không một ai có thể thay thế cha được”. Giọng Katti vẫn âu yếm “sẽ chẳng ai làm thế đâu, con của mẹ. Chú Peter chẳng muốn gì hơn là đối xử tốt và giúp đỡ mẹ con mình. Chú yêu mẹ con mình và muốn chăm sóc chúng ta”. Maria giận dữ quay sang nhìn lão. “Con không tin” cô bé gào lên “ông ta là một người buồn cười, bẩn thỉu, nhỏ nhen và đen đui, không giống cha tí nào”. Giọng Katti trở nên cương quyết. “Maria” bà mắng con gái “con không được nói với người cha mới của con như thế”. “Ông ấy không phải là cha tôi” Maria gào lên “và ông ta sẽ chẳng bao giờ là cha tôi”. Cô bé quay người và chạy về phòng mình ở ngay cạnh bếp và kéo sập cánh cửa sau lưng mình.

Cô bé đi rồi, hai người nhìn nhau bất lực. Peter lặng lẽ ngồi xuống bên chiếc bàn. Con bé đứng thật là con ngựa bất kham, lão nghĩ vậy. Henry có ý khi nói với lão rằng con bé có tính khí bướng bỉnh. Nó cần phải có một bàn tay cương quyết chế ngự. Khi nào họ cưới nhau xong cái đã, rồi lão sẽ ra tay. Mấy lần roi thâm tím trên cái mông nhỏ xinh xắn là tất cả những gì nó còn thiếu.

Katti đi vòng qua cái bàn đến bên cạnh và đặt tay lên vai lão. “Anh đừng để tâm chuyện đó làm gì, anh Peter” bà khẩn khoản “đầu óc con bé lúc này đang lộn xộn. Anh cũng hiểu là tại sao rồi đấy”.

Chương 6

Katti mở cửa phòng, ánh sáng mờ mờ của buổi ban mai hắt vào từ cái sân nhỏ hẹp qua khung cửa sổ. Bà đứng yên lặng ở ngưỡng cửa quan sát con gái. Bà ngắm Maria đang ngủ một cách ngạc nhiên. Lúc thức thì nó gần như một người đàn bà thực sự còn bây giờ nó là một đứa trẻ. Những đường nét trên khuôn mặt cô giãn ra dịu dàng trông rất đáng yêu, hơi thở nhẹ nhàng đến nỗi cái chăn mỏng đắp trên ngực hầu như không lay động. Đây là con bé Maria mà bà đã hiểu tính nết, đứa con gái nhỏ xinh đẹp và trầm lặng của bà. Bà bước vào phòng và đến bên giường trẻ con. Bà soát khắp mình thằng bé con. Đáng ngạc nhiên, đứa bé còn khô nguyên và chỉ khe khẽ kêu lên khi bị chạm vào người. Bà vội quay người và nhìn về phía con gái. Maria đã thức dậy. Cô nhìn mẹ, đôi mắt không còn một dấu vết ngái ngủ nào.

- Good morning, Mama!

Katti không trả lời con gái. Bà nghĩ đến chuyện ngày hôm qua bà đã lo lắng đến như thế nào khi Maria đi học không về nhà. Sau đó Peter có kể cho bà biết là nó đi bơi và mãi đến gần mười một giờ mới về đến nhà. Maria ngồi dậy trên giường, cái chăn tụt xuống để lộ phần cơ thể không che đậy của nàng. Nàng ngáp và vươn vai. Cặp vú của nàng gồ lên trắng nõn nổi bật trên nước da rám nắng.

- Maria, che người lại! – Katti giận dữ quát lên – Mẹ đã nhắc con bao nhiêu lần là đi ngủ phải mặc pyjama rồi. Như thế này là không thể được.

- Nhưng mà nóng quá mẹ ạ – Maria vớ lấy cái váy ngủ và chui đầu vào. – Vả lại ở đây chẳng ai nhìn thấy con.

- Đây không phải là lý do – Katti giải thích – Ngủ như thế là quá buông thả, chỉ có súc vật mới làm như vậy.

Maria gạt cái chăn ra và nhảy ra khỏi giường, cái váy phủ xuống tận đầu gối. Nàng đi đến bên mẹ và hôn vào má bà.

- Đừng vội bực mình mẹ ạ.

Cưỡng lại ý muốn Katti phải bật cười. Bà đẩy con gái sang một bên.

- Thôi đừng tìm cách ve vãn tôi nữa – Bà cảnh cáo ngay – Tôi biết mọi mảnh khoé của cô rồi.

Maria đáp lại nụ cười của mẹ

- Hôm qua con đi bơi đấy – Nàng vội phân bua để bà mẹ không thể hỏi trước được – Mẹ thấy không da con đen thui đây này.

- Tôi thấy rồi – Katti đáp cộc lốc.

- Bạn của Francie có nhà ở Coney Island – Maria phân bua tiếp – Một biệt thự ở phía Sea Gate. Biệt thự lớn lắm.

Katti ngạc nhiên.

- Sea Gate? – Bà khẽ nhắc lại – ở đây có phải có thật nhiều tiền. Chắc gia đình con bé giàu có lắm.

- Gia đình cô ta cũng giàu – Maria trả lời. Cứ để cho bà mẹ tin rằng đó là một cô gái. – Thường thì gia đình sống ở Park Avenue.

Đứa bé đột nhiên khóc thét lên. Katti cúi người xuống giường bế đứa trẻ lên. Cậu bé nín ngay lập tức và cười toe toét.

- Dù sao thì con cũng phải lên nhà nói với mẹ một câu – Bà mẹ quay đầu về phía con gái tiếp tục nói – Mẹ lo cho con quá.

- Lúc đó không còn thời gian nữa mẹ ạ. Chúng con đi ngay sau lúc tan học.

- Con lại còn đi đến tận mười một giờ khuya mới về.

Katti nói và đặt đứa trẻ lên giường của Maria. Bà khéo léo tháo cái tã quấn quanh người cậu bé. Maria lấy một cái tã mới từ ngăn tủ đưa cho mẹ.

- Cô ta muốn con ăn tối với cô ta, mẹ ạ và thế là con đi theo.

Katti nhìn nàng một cái thật nhanh.

- Đừng làm thế nữa con ạ – Bà trầm giọng nói – Cha con lo lắng lắm.

Đôi mắt của Maria tối sầm lại, vẻ dè dặt thận trọng hiện lên.

- Tại sao? – Nàng hỏi giọng nhạo báng – hết bia cho ông ấy rồi hay sao?

- Maria! – Katti nghiêm giọng – người ta không nói về cha mình như vậy.

Maria bước lại cái tủ kê sát tường. Nàng lấy ra một cái áo tắm đã cũ rồi khoác vào người.

- Ông ấy không phải là cha của con – Nàng bướng bỉnh đáp lại.

Katti thở dài.

- Tại sao con cứ nói mãi kiểu ấy hả Maria? – Giọng bà lộ vẻ bị xúc phạm – Cha con yêu thương con và cũng muốn con yêu quý cha. Nhưng tất cả sẽ bằng thừa nếu con không thay đổi tính nết.

Maria không trả lời. Nàng lấy bàn chải đánh răng trong cốc ở ngăn tủ và đi ra cửa. Ở đó nàng dừng lại rồi quay nhìn bà mẹ.

- Con sẽ pha sữa cho thằng Peter.

Trong bếp nàng cho lọ sữa và một nồi nước và đặt lên bếp ga. Sau khi châm lửa nàng đến bên bồn rửa mặt. Nàng rửa tay kỹ càng rồi cầm lọ sữa trở lại phòng mình.

- Cho Peter ăn đi – Katti nói và đứng dậy – Mẹ chuẩn bị bữa sáng cho con. Mẹ không muốn con phải đến trường muộn.

Với lọ sữa trong tay Maria cuối xuống đứa trẻ. Nàng cười với nó.

- Em có muốn ăn sáng không hả Peter?

Đôi mắt đen láy của Peter sáng lên nhìn nàng mừng rỡ. Hai tay chú bé chìa ra về phía lọ sữa và cái mồm chưa mọc răng nhoén một nụ cười.

- Mày đáng yêu quá – Maria nói và đưa lọ sữa vào mồm đứa bé. Chú bé mút chùn chụt một cách ngon lành, đôi môi ôm bồng lấy cái vú cao su. Vài giọt sữa chảy xuống cằm.

- Mày là con lợn con – Maria vừa cười vừa nói và lau mặt cho cậu bé bằng cái khăn nàng vẫn giữ trong tay. Nàng nhìn nó một lượt từ trên xuống dưới – Nằm yên đấy nhé. Đừng có rơi xuống đất để chị Maria mặc quần áo nhé.

Thay cho câu trả lời Peter chỉ mút vội vàng chai sữa của mình. Maria đứng dậy, đôi mắt đen láy của đứa bé nhìn theo nàng.

- Chị đã nói mà, em ngoan lắm – Nàng mỉm cười.

Maria đi lại phía tủ giường lấy ra bộ đồ để mặc. Nàng ném áo tắm sang một bên và cởi váy ngủ ra. Cũng một động tác nàng nhanh nhẹn luồn hai chân vào quần lót và kéo nó lên rồi với tay lấy cái nịt vú trên ngăn tủ. Một tia sáng đột nhiên rọi vào mắt nàng, nàng nhìn vào chiếc gương phía trên ngăn tủ. Cánh cửa phòng mở toang và nàng có thể nhìn thấy mọi thứ trong gian bếp. Bố dựng nàng ngồi bên bàn ăn và đang nhìn trộm nàng. Trên gương mặt nàng lộ rõ vẻ khinh bỉ. Lão cup mắt xuống. Nàng vẫn chăm chú nhìn lão, chậm rãi kéo dây đeo cooc-xê lên vai và thắt chặt lại. Sau đó nàng quay người bước đến bên cánh cửa. Lão lại ngược mắt lên nhìn. Nàng im lặng đứng đó một lát rồi đột nhiên đóng sập cánh cửa lại và mặc quần áo ngoài.

Cậu bé Peter đã uống hết chai sữa của mình. Maria âu yếm bế nó lên và đi vào bếp. Bố dựng nàng không còn ở đó nữa. Katti đặt đĩa cháo lúa mạch lên bàn và chìa hai tay ra đón đứa trẻ.

- Nó có uống hết không? – bà hỏi.

Maria gật đầu. Nàng chuyển đứa trẻ cho mẹ mình rồi ngồi vào bàn.

- Lại cháo lúa mạch à? – nàng hỏi và nhìn đĩa cháo chằm chằm.

- Cháo lúa mạch tốt lắm. Ăn đi con – katti nói.

Maria vẫn không động thìa vào đĩa cháo. Nàng thêm thuốc lá. Nàng nhìn bà mẹ dò xét và tự hỏi không biết có nên hút một điếu trước khi ăn sáng không. Nhưng rồi nàng quyết định không hút.

- Con không đói – Nàng phân trần.

Bố dựng nàng quay trở lại gian bếp.

- Cháo lúa mạch không đáp ứng được yêu cầu của mày rồi sao? – Lão hỏi giọng nạt nộ – Hay là mày thích trứng với thịt hun khói hơn?

Maria gùm gùm nhìn lão.

- Đúng thế. Tôi thích những thứ đó hơn.

- Thật đáng tiếc – Lão đáp lại giọng chế nhạo và quay sang phía Katti – Tôi biết tổng là nó ngượng vì chúng mình nghèo quá không lo được những thứ đó.

Maria quắc mắt, nàng đối đáp không kiêng nể.

- Chúng ta không đến nổi thế nếu ông uống bia ít thôi để thời gian mà đi làm.

Bố dựng nàng giơ hai tay lên trời làm điệu bộ như là hoàn toàn không còn hy vọng gì ở nàng.

- Nó không còn biết kính trọng cha mẹ nữa rồi – lão than thở – Toàn là giọng lưỡi thô tục và hỗn láo. Nó lang thang cả đêm ở ngoài đường chỉ để học những thứ đó.

- Tôi kính trọng cha mẹ tôi – Maria đánh giọng – Còn đối với ông thì không.

- Maria im đi! Bà mẹ quát lên.

- Thế thì bảo ông ta dẹp ngay cái trò thọc gậy bánh xe ấy đi – Nàng cầu nhàu cầm lấy thìa. Nàng ném thử một thìa cháo. Nó nhạt nhẽo và chán ngắt.

- Cha con nói đúng đấy – Katti bảo nàng – Con cần nói năng ngoan ngoãn với cha con. Cha con chỉ nghĩ đến con...

- Chuyện vớ vẩn! Maria thốt lên và quẳng cái thìa xuống bàn – Ông ta chỉ luôn nghĩ đến mình thôi.

Nàng đứng dậy nói tiếp:

- Nếu ông ta còn chút kiêu hãnh là người đàn ông thì ông ta đã không để mẹ phải đi làm đêm hôm, sớm khuya, trong khi thoải mái ở nhà với áo lót. Ông ta không hơn gì một người ăn bám.

Động tác của Katti nhanh như chớp, canh tay của bà hầu như không nhận ra được trên nền tường trắng. Cái tát của bà vang lên trong gian bếp đột nhiên im lặng như tờ.

Maria đưa tay ôm lấy má, xung quanh mấy vệt ngón tay trắng da nàng đỏ ửng lên rất nhanh. Trong đôi mắt nàng lộ vẻ ngạc nhiên rất kỳ lạ.

- Mẹ đã tát con – Nàng nói với mẹ giọng chứa đầy một nỗi kinh hoàng.

Katti nhìn con gái cổ họng nghẹn lại. Đây là lần đầu tiên bà đánh con. Bà nói với giọng rung động:

- Để dạy cho mày biết kính trọng cha mẹ.

Đôi mắt Maria hơi ướm và Katti tưởng rằng con gái mình sẽ khóc. Nhưng nước mắt không chảy ra. Thay vào đó là cái lạnh băng giá, một sự bình thản ghê người đã nói với bà rằng Maria đã trưởng thành và càng ngày càng xa rời bà.

- Maria – Bà gọi nàng giọng van lơn và bước đến bên con gái. Maria né tránh.

- Xin lỗi mẹ – Nàng thì thào. Nàng nói với giọng như là chính nàng đã đánh bà và đang xin lỗi – Con rất hối hận.

Nàng quay người đi ra khỏi cửa. Katti nhìn Peter. Bà nghe thấy bước chân vội vàng của Maria trên cầu thang. Rồi nước mắt bà tuôn lũ chã.

- Trời ơi! Tôi đã làm gì con tôi, tôi đã làm gì nó hả anh Peter.

- Cô đã làm cái mà đáng lẽ cô phải làm từ lâu rồi Katti ạ. Cô xử sự đúng lắm. – Trong giọng lão lộ rõ vẻ đắc thắng.

- Anh nghĩ thế thật à, anh Peter? – Bà nhìn lão hỏi bằng tiếng Ba Lan.

Lão gật đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ khoái trá thâm hiểm.

- Ừ – bà chờ đợi nhìn lão. Đứa trẻ trong tay bà chợt khóc ré lên. Bà vỗ về nó như người mất hồn. Bà rất muốn tin vào chồng mình. Nhưng càng cố gắng bà càng thấy có cái gì đẩy áy náy trong lòng.

Chương 7

Chuông điện thoại réo lên khi Maria vừa bước tới cửa.

- Có cháu đây rồi, bác Rannis – Nàng gọi vọng vào – họ gọi cháu đấy.

Nàng đóng chặt cửa buồng điện thoại rồi nhắc ống nghe lên.

- Hello! – Maria chào.

- Maria đấy à? – giọng Ross vang lên yếu ớt trong máy.

- Vâng – Nàng trả lời.

- Ross đây.

- Em biết.

- Em có bận gì không?

- Không. Trời nóng quá.

- Em có thích đi dạo không? Dọc theo bờ sông, ở đó mát lắm.

- Rất thích.

- Anh đến đón em ngay bây giờ – Ross vội vã nói tiếp – Đợi anh ở đó nhé.

- Không... – Nàng do dự – Em phải về qua nhà thay quần áo. Váy của em toàn mồ hôi. Chúng ta có thể hẹn nhau ở một nơi nào đấy.

- Ở nhà để xe – Ross đề nghị – Phố 83 giữa đại lộ Park và Lex. Có lâu không?

- Nửa tiếng nữa. Hẹn gặp lại.

Nàng nghe thấy tiếng ngắt máy đánh cạch một cái trước khi kịp đặt ống điện thoại xuống. Nàng bước ra.

Mr. Rannis đứng đợi ở ngoài và nhìn nàng bồn chồn.

- Ai gọi đấy?

- Cô bạn cháu – Nàng lảng tránh và đi ra cửa.

Lão thò tay ra nắm lấy cánh tay nàng giữ lại:

- Có thích một thanh sô cô la con con không?

Nàng lắc đầu.

- Không ạ, cảm ơn bác – Nàng định đi tiếp nhưng lão bóp chặt tay nàng hơn.

- Bác không yêu cầu cháu phải có tiền.

Nàng cười.

- Cái đó cũng chẳng giúp bác được gì. Cháu cháy túi rồi – Nàng gỡ tay lão ra – Mà cháu lại phải đi ngay bây giờ. Mẹ cháu đợi ở nhà.

Lão luyến tiếc để cho nàng ra cửa.

- Đừng quên nhé, Maria – lão gọi theo – Nếu cháu muốn gì chỉ cần hỏi bác một câu.

- Cảm ơn bác Rannis, cháu sẽ không quên.

Katti vừa ra khỏi cửa thì thấy Maria đến bên thềm nhà. Bà dừng lại và nhìn ánh nắng mặt trời đang chiếu lóng lánh trên mái tóc vàng của cô con gái. Bà chờ cho Maria lên đến nửa bậc thềm và reo lên “Hello! Mama” rồi mới lên tiếng:

- Ở trường mọi chuyện ổn thoả chứ?

Maria liếc nhìn mẹ một cái thật nhanh.

- Vâng – Nàng đáp – mà tại sao lại không?

Katti cảm thấy mình bị dồn vào thế bí.

- Mẹ chỉ hỏi vậy thôi – Bà còn muốn nói với con là mình rất hối hận vì chuyện ban sáng, nhưng bà không thể nào thốt ra được.

- Mẹ đi đâu bây giờ?

- Đi chợ – Bà nói dối con. Bà không muốn để con gái biết mình đi khám bệnh – Chiều nay con làm gì.

- Con đến nhà đưa bạn. Chúng con học chung. Con về nhà để thay đồ. Người con đâm mồ hôi đây này.

- Khẽ thôi nhé – Katti bảo nàng – Trẻ con đang ngủ, mẹ không muốn thức nó dậy.

- Vâng – Maria trả lời.

Nàng lên cầu thang và khẽ mở cửa. Trong nhà im lặng như tờ. Nàng đi vào bếp đứng giữa phòng nghe ngóng. Không một tiếng động. Nàng rón rén đi dọc hành lang sang phòng khách và ngó vào đó. Bố dựng nàng ngồi trong ghế bành kê gần cửa sổ mở toang và đang ngủ, cái đầu ngoẹo sang một bên, một tờ báo đặt trên đùi. Nàng nhón đầu ngón chân đi về phòng mình.

Đứa bé nằm ngủ yên lặng trên giường con. Nàng thận trọng mở cánh cửa tủ kê sát tường rồi cởi áo và váy ra rất nhanh rồi đi vào bếp. Nàng vịn vòi nước chỉ để cho một tia nước chảy ra yếu ớt. Nàng không muốn tiếng ồn đánh thức bố dựng. Nàng tháo cooc-xê và vứt nó lên ghế ở trong bếp. Một lúc sau nàng đã sát xà phòng lên phần trên của cơ thể rồi dùng một cái khăn xoa hết xà phòng đi. Sau đó nàng rửa mặt. Hai mắt nhắm nghiền để tránh xà phòng vào mắt nàng quờ tày định lấy một cái khăn khô. Nhưng cái giá vắt khăn bên cạnh nàng trống không. Nàng tìm lần thứ hai. Nàng giật cái khăn xuống cẩn thận lau mặt rồi lưng và ngực. Nàng vắt cái khăn lên giá và chìa tay ra phía sau tìm cái cooc-xê trên ghế. Nhưng nó không còn ở đấy nữa. Nàng quay người lại theo bản năng nhìn xuống tìm kiếm dưới sàn nhà. Tiếng nói của bố dựng làm nàng giật mình.

- Nó bị rơi xuống đất rồi, Maria – Lão nói và chìa nó ra cho nàng – Cha nhặt nó lên cho con đây.

Nàng chờ người nhìn lão một lúc, đôi mắt mở to kinh ngạc. Sau đó nàng chìa tay ra lấy cooc-xê.

- Vậy xin cảm ơn – Nàng giữu cột nói và giở cái cooc-xê ra phía trước.

- Chắc khi nó rơi phát ra tiếng động to quá làm ông tỉnh giấc.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt lão và lão không để ý đến vẻ giữu cột trong giọng nói của nàng.

- Mẹ mày hồi xưa trông hệt như thế này, hồi còn ở bên châu Âu, khi chúng tao còn bé.

- Sao ông biết được điều đó – Nàng khinh bỉ hỏi – Hồi đó mẹ tôi chẳng cần biết là có một người như ông.

Nàng định bước qua chỗ lão nhưng lão đã đứng chắn trước mặt. Lão tóm lấy cánh tay nàng.

- Tại sao lúc nào mày cũng cay độc với tao thế hả?

Nàng nhìn thẳng vào mắt lão, đôi mắt lạnh lùng.

- Tôi không chủ ý thế đâu, ông Peter ạ. Nhng tôi không thể nào chịu được khi nhìn thấy ông luôn ở đây.

Lão hiểu sai câu châm biếm của nàng.

- Thế chú đi làm thì sao? – Lão hỏi gần như van lơn- cháu sẽ ngoan ngoãn với chú chứ?

Mắt nàng ánh lên chứng tỏ nàng vừa nghĩ ra điều gì

- Có thể – Nàng đáp.

- Sau đó chúng ta có thể trở thành bạn bè được không? Lão kéo nàng vào người vụng về hôn nàng.

Maria quay mặt đi làm cho cái hôn chỉ hơi quệt qua má. Sau đó nàng gỡ tay lão ra. Đến ngưỡng cửa nàng quay người lại nhìn lão và nói.

- Có thể.

Cánh cửa sập lại. Lão cảm thấy máu dồn lên hai bên thái dương. Con dĩ này, rồi một ngày nào đó lão sẽ chỉ cho nó biết nó có thể đùa cợt đến mức độ nào. Lão quay người về phía tủ lạnh và lấy ra một lon bia.

o O o

Katti ngồi giữa hai người đàn bà lại trên một chiếc ghế băng dài, ngoan ngoãn đợi đến lượt khám. Chẳng còn lâu nữa. Chỉ còn một người đàn bà nữa là đến lượt bà.

Cô y tá trẻ ghi sổ ngồi ở góc phòng liếc nhìn mấy tấm các đặt ở trước mặt. Một người trợ lý cho bác sĩ dùng bên bàn cô ta và thì thầm cái gì đấy. Cô gái gật đầu và cầm hai tấm phiếu khám

bệnh trên tay. Cô ta gọi:

- Bà Martino, xin mời vào buồng số 4 và bà Ritchick buồng số 5.

Katti và người đàn bà ngồi bên cạnh cùng đứng dậy. Hai người mỉm cười với nhau như thể cả hai đột nhiên có cảm giác gắn bó với nhau bằng cái gì đấy. Katti tiến đến bàn tiếp khách sau bà kia. Người đàn bà nhận tấm phiếu khám bệnh rồi đi vào buồng kéo tấm rèm che sau lưng mình.

- Mrs. Ritchick – Katti nói với cô y tá.

Cô y tá nhìn bà không một chút tò mò và đưa cho bà một tờ phiếu rồi hỏi:

- Lần đầu à?

- Không trước đây tôi đã đến đây rồi. Hồi sinh thằng Peter nhà tôi – Katti lắc đầu.

Cô y tá nhún vai vẻ khó chịu. Hạng người này sao mà ngổ thế.

- Tôi muốn hỏi là bây giờ cơ.

Katti lưỡng lự nói:

- Vâng.

Cô y tá cho tay xuống gầm bàn và lấy ra cái lọ con có miệng loe ra, đưa cho bà và giải thích:

- Để thử nước tiểu, bà đưa nó cho bác sĩ khi ông ta đến khám.

Katti cầm cái lọ và đi dọc hành lang qua các hàng ghế đầy chật người ngồi, đến buồng khám số 5. Bà kéo tấm rèm che lại. Bà thận trọng cởi quần áo và chuẩn bị cho bác sĩ khám bệnh. Cuối cùng tất cả đã xong, bà lấy cái khăn treo trên móc quần quanh người. Bà ngồi xuống chiếc ghế con ở trong góc và đợi bác sĩ.

Mấy phút sau có tiếng gõ cửa rồi một cô thực tập sinh bước vào. Cô ta cầm trong tay một tập giấy ghi chép.

- Bà Peter Ritchick?

Katti gật đầu. Rồi một loạt câu hỏi mà không có nó thì bệnh viện không khám được. Cô thực tập sinh chỉ cần có 5 phút vì Katti trả lời các câu hỏi rất ngắn gọn. Bà còn nhớ bản mẫu từ lần khám đầu tiên. Cô gái xé tờ giấy trên cùng của tập giấy ghi chép dùng kẹp gắn vào mặt trong của buồng khám ngay dưới cái rèm che cửa. Cô ta rời phòng khám ngay với một tập giấy nữa trong tay, những tờ này cô cũng kẹp chặt lại. Sau đó cô cô ta mỉm cười với Katti:

- Ngài bác sĩ sắp đến ngay bây giờ.

- Cám ơn cô. – Bà ngoan ngoãn ngồi vào chỗ cũ và đợi. Bình thường phải ít nhất 15 phút sau bác sĩ mới đến.

Lần này phải gần nửa tiếng sau cái rèm che mới được kéo ra và ông bác sĩ theo sau là 2 người trợ lý bước vào. Ông bác sĩ cầm tập giấy ghi chép kẹp trên tường đọc lướt qua và nhìn Katti:

- Bà Ritchick?

Bà gật đầu:

- Vâng thưa bác sĩ.

- Tôi là bác sĩ Block – Ông giới thiệu – Bà có mang bao lâu rồi?

Bà nhún vai.

- Một tháng, có thể là hai tháng rồi cũng nên. Ông có nén một tiếng bực dọc. Hạng người này không chú ý giữ gìn gì cả.

- Mời ba nằm lên giường khám một chút – Ông nói ngắn gọn – chúng tôi sẽ chẩn đoán.

Bà yên lặng bước lên bàn khám bệnh nhỏ hẹp và đặt chân lên giá đỡ, ánh sáng từ bóng đèn vàng khè trên trần nhà rọi thẳng vào mắt làm bà phải nhắm mắt lại.

Giọng nói của ông bác sĩ vọng từ đâu tới.

- Bà hít thật sâu vào.

Bà để cho không khí vào đầy phổi và giữa nguyên không cựa quậy. Ông bác sĩ có bàn tay nhẹ nhàng và chắc chắn. Thế là đã xong. Bà định nhồm dậy thì một bàn tay đặt lên vai ngăn lại. Bác sĩ kéo cái khăn lên đến khi nó che hết ánh sáng rọi vào mắt bà. Katti nghe thấy tiếng ông bác sĩ thì tháo sau tấm khăn. Ông ta trao đổi với hai người trợ lý.

- Dạ con bị mổ từ sinh đẻ trước, ống dẫn trứng bị co lại. Lại phải thế thôi.

Cái khăn hạ xuống. Bà ngồi dậy nhìn ông bác sĩ dò hỏi.

- Tại sao bà có mang, bà Ritchick? – Ông hỏi – Theo bệnh án thì người ta đã dẫn bà phải cẩn thận vì đứa trẻ kế tiếp sẽ nguy hiểm đến tính mạng của bà.

Bà nhún vai. Những người đàn ông chẳng bao giờ hiểu một tí gì cả. Đối với bà tất cả lại rất đơn giản. Ông bác sĩ quay người đi và bắt đầu rửa tay nói với bà qua vai mình. Những lời chỉ dẫn là công việc thường xuyên của ông. Ông cũng biết là bà chẳng để ý đến nó.

- Bà nên đi dạo nhiều dưới ánh sáng mặt trời và không khí trong lành. Bà cần nghỉ ngơi thật tốt, ít nhất là hai tháng không được ngủ với chồng. Ăn uống những thứ nhiều chất bổ sữa, cam là rất cần.

Ông viết đơn thuốc và đưa cho bà:

- Bà uống thứ này và đến đây sau một tháng nữa.

Bà nhìn ông bác sĩ.

- Bao giờ thì tôi sinh cháu, thưa bác sĩ?

Đôi mắt ông trở nên kín đáo.

- Bà sẽ không sinh con – Ông nói không úp mở – Chúng tôi buộc phải lấy thai ra.

- Gương mặt bà vẫn bình tĩnh. Bà đã biết tất cả trước đó rồi.

- Bao giờ thưa bác sĩ? – Bà kiên nhẫn vui vẻ hỏi một lần nữa.

- Tháng 11 hay 12 – Ông trả lời – Chúng tôi không muốn để bà phải mang nó suốt cả chín tháng.

- Xin cảm ơn ông – Bà bình tĩnh đáp lại ông.

Ông bác sĩ đi ra ngoài. Hai người trợ lý im lặng đi theo. Cái rèm che đung đưa sột soạt sau lưng họ. Katti từ từ trèo xuống khỏi bàn khám và vợ lấy quần áo của mình.

- Tình hình cũng không xấu lắm. Bà vẫn có thể đi làm đến tháng 10 – Tấm rèm che sột soạt, bà vội úp cái váy ra phía trước.

Đó là một trong hai người trợ lý. Anh ta ngượng ngịu mỉm cười:

- Xin lỗi bà, Mrs Ritchick – Anh ta nói – Tôi để quên cái này – Anh ta vớ tay lấy lọ nước tiểu trên giá gỗ.

- Không có chi – Bà nói.

Anh chàng liếc nhìn bà một cái rất nhanh và lại mỉm cười rụt rè.

- Bà đừng lo lắng gì cả. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Bà đáp lại nụ cười của anh ta.

- Cảm ơn ngài, doctor!

Tấm rèm che lại, bà bình tĩnh tiếp tục mặc quần áo rồi đi ra ngoài trả cho cô y tá 55 cent tiền khám bệnh. Sau đó bà đi dọc hành lang đến quầy thuốc của bệnh viện và đưa đơn thuốc ra. Trong khi chờ lấy thuốc bà tự hỏi không biết nói gì với Maria bây giờ. Maria chắc chắn sẽ không đồng ý. Nó sẽ cảm thấy xấu hổ và bị xúc phạm.

Người ta gọi tên bà và bà nhận thuốc. Đó là thuốc viên. Mỗi ngày bà cần uống 3 lần. Bà bỏ nó vào túi xách tay rồi đi ra ngoài. Ở cuối dãy nhà bà nhìn thấy mấy cái tháp của nhà thờ Augustin. Bà quyết định đến đó để nói chuyện với cha Janowicz. Ông là người thông minh, ông sẽ chỉ cho bà biết phải làm gì bây giờ.

Chương 8

Maria ngồi trên bãi cỏ hai tay ôm gối, mắt nhìn về phía con sông Hudson. Hoàng hôn buông dần xuống. Hai bên bờ sông những ngọn đèn lấp lánh như sao của dải ngân hà. Một luồng gió nhẹ âm ỉ bay mái tóc nàng.

- Hè này em phải tìm việc làm – Nàng đột nhiên nói.

Ross quay người sang một bên ngược mắt nhìn nàng.

- Tại sao vậy?

- Nhà em túng quá. Ông già thích bia hơn là đi làm. Mẹ em làm cả ban đêm nhưng vẫn không đủ.

- Em có thể làm được cái gì? – Chàng hỏi đầy quan tâm – Và em định làm gì?

- Em vẫn chưa biết – Nàng thật thà trả lời – Em chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Có thể là đi bán hàng.

Chàng bật cười.

- Có cái gì đáng buồn cười nào? – Maria hỏi.

- Chẳng được bao nhiêu đâu – Chàng phân bua – Cùng lắm là 8 dollar một tuần.

- Tám dollar cũng là tiền – Nàng đáp.

Ross nhìn nàng dò xét. Em gái chàng lúc nào cũng nói đến chuyện muốn đi làm, nhưng chẳng làm được cái gì nên hờn.

- Em định thế thật à?

Nàng gật đầu. Chàng giật một ngọn cỏ dưới đất và đưa lên miệng gặm, đầu óc suy nghĩ mông lung. Cô ta giống Mike ở một điểm nào đấy. Cả hai đều rất kẹt tiền. Đột nhiên chàng nghĩ ra một điều.

- Em có biết nhảy không?

- Tất nhiên rồi – Nàng nhìn chàng tò mò.

- Anh muốn hỏi là nhảy có tốt hay không? – chàng nhấn mạnh.

- Tương đối – Nàng gật đầu.

Chàng đứng dậy, hai tay phúi quần. Chàng chìa tay ra kéo nàng đứng dậy.

- Thế thì đi – Ross nói và đi lại phía chiếc xe của mình – Chúng mình thử xem sao.

Những âm thanh hỗn loạn của ban nhạc nhảy, xuyên suốt hành lang dài, chát chúa vang đến tận chỗ họ. Hai bên tường dán đầy ảnh các cô gái, cô nào trên môi cũng nở nụ cười mời mọc. Dưới các bức ảnh là một băng giấy trắng tô đậm hàng chữ “Nào hãy nhảy với em đi. Chỉ cần 50 cent thôi”. Họ đi đến bên cầu thang, tiếng nhạc càng to hơn, ở trên đầu cầu thang Ross dừng lại

trước một buổi con.

- Hai vé – Chàng nói và chìa một tờ dollar qua ô cửa sổ con. Người đàn ông ở trong đẩy ra 2 vé. Ross cầm lấy rồi cùng Maria đi đến cái cửa trước mặt. Một người đàn ông khác nhận vé và bấm lỗ.

Phòng nhảy dài và hẹp được quét một nước ve màu xanh đục, ánh sáng điện được che bớt đi. Ban nhạc ở cuối phòng vừa kết thúc một bản. Mấy cặp nhảy như bị bỏ rơi. Trên sàn nhảy thần thờ tản ra hai phía. Mấy cô gái ngồi ở vài cái bàn ngay cửa ra vào. Họ quay nhìn rất nhanh khi Ross bước vào và trên môi họ, như một cái máy, nở ngay nụ cười, rồi cũng nhanh như vậy nó biến mất khi họ nhìn thấy Ross không đi một mình. Phía bên phải hai người là quầy bar chạy dài trước một loạt dãy bàn còn trống không. Ross dẫn nàng đến bên một bàn và ngồi xuống đó. Ngay lập tức người hầu bàn đã đến bên cúi người.

- Bia – Ross nói không ngần lên chàng đưa mắt nhìn Maria dò hỏi.

- Một cốc coca-cola.

Người hầu bàn đi khỏi. Ban nhạc lại bắt đầu chơi. Đó là một điệu Foxtrott nhẹ nhàng.

- Sẵn sàng chưa – Ross hỏi.

Môi nàng nở nụ cười khác lạ.

- Luôn sẵn sàng – Nàng đáp.

- Thế thì chúng ta nhảy đi.

Mặt chàng nóng bừng và đỏ ửng khi chàng đưa nàng trở lại bàn. Bây giờ thì chàng không còn mấy may nghi ngờ là nàng biết nhảy. Nàng theo nhịp với chàng cứ như là một phần cơ thể của chàng. Nàng có một linh cảm nhạy bén với nhịp điệu. Và mặc dù những cô gái khác thường dán sát người vào Ross hơn, ôm chặt chàng hơn, chàng vẫn chưa nhảy với ai như thế này, âm nhạc như thể thấm qua người họ và giữ họ lại làm một.

Chàng mỉm cười giơ cao cốc bia và uống một hơi.

- Thế nào? – Maria hỏi.

- Em biết nhảy đấy – Ross nói gượng gạo và đặt cốc bia xuống bàn – Em học nhảy ở đâu?

- Em chưa đi học nhảy bao giờ. Nàng trả lời vẫn luôn mỉm cười.

Cả hai đều im lặng. Nàng chờ cho chàng nói tiếp.

- Các cô gái ở đây hàng tuần kiếm được từ 20 đến 50 dollar.

- Chỉ có nhảy thôi à? – Nụ cười vẫn nở trên môi, nàng hỏi giọng có vẻ hoài nghi.

- Nói chung là thế – Chàng ngập ngừng.

- Như vậy là nhảy sẽ kiếm được trung bình là 20 dollar – Nàng nói lưỡng lự.

Chàng gật đầu nhìn nàng chăm chú.

Nàng nâng cốc của mình và uống một ngụm.

- Không cần phải theo về nhà người ta chứ? Chỉ cần nhảy thôi phải không?

Ross lại gật đầu không nói gì.

- Đó cũng là một món tiền đấy chứ – Nàng nói tiếp.

Đột nhiên Ross thấy khó chịu với tất cả và thấy bức dọc với bản thân mình. Chàng rút một tờ bạc lên bàn và đứng dậy.

- Đi – Chàng nói – Chúng mình đi thôi.

Nàng im lặng đứng dậy. Đúng lúc đó nàng nghe thấy giọng một người đàn ông vang lên.

- Hello, cậu Ross! Lâu lắm không gặp. Cậu biến đi đằng nào thế?

Nàng ngạc nhiên quay người lại. Một người đàn ông to cao với mái tóc đen đã đốm bạc và đôi mắt nâu đứng sau lưng nàng. Người đàn ông nhìn nàng và nói tiếp ngay không để cho Ross kịp trả lời.

- Không cần phải phân trần làm gì – Ông ta nói – Không có gì đáng ngạc nhiên là tại sao cậu dạo này không thèm để ý đến các cô gái của tôi.

Maria mỉm cười nhìn Ross. Mãi chàng cũng có một nụ cười, nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng.

- Hello, anh Joker! – Lướt lẹ một lát rồi Ross giới thiệu – Anh Joker Martin, Maria Flood.

- Thế thì đi lại bar đi – Martin chìa tay ra – Tôi mời hai bạn.

Ross lắc đầu.

- Không, cảm ơn anh Joker. Bọn em phải về.

Martin huých vào người Ross.

- Từ bốn tháng nay tôi không gặp thằng bé này, cô gái trẻ đẹp của tôi ạ – Lão nói bằng cái giọng ồn ào thô lỗ của mình với Maria – thế mà nó lại đang rất vội mới chán chứ.

- Thôi được, anh Joker – Ross nói – Còn đủ thời gian làm một cốc bia.

Hai người đàn ông uống bia. Maria lại gọi thêm một cốc coca cola cho mình.

- Thật ra tôi rất bức mình với cô – Lão nói – Ross trước đây là một trong những khách sộp của chúng tôi. Bây giờ thì chúng tôi không thấy hắn đâu nữa. Nhưng từ khi trông thấy cô, tôi thật không còn trách hắn nữa.

- Anh Joker là chủ cái quán này, Maria ạ – Ross giải thích – Anh ấy chỉ nghĩ đến tiền.

Maria nhìn người đàn ông tóc đốm bạc.

- Ai là người không thế?

Joker khoả trá cười. Lão vỗ vai Maria:

- Cô thông minh lắm. Không phải tất cả ai cũng giàu có như anh bạn của chúng ta đâu.

Bây giờ là lần đầu tiên Maria để ý đến đôi mắt lão. Nó trông rất xảo quyệt và lúc nào cũng như đang chứa một mưu mô nào đó.

- Cô bé đi tìm việc làm phải không? – Lão hỏi.

Nàng chưa kịp trả lời thì Ross đã chen vào.

- Không – Chàng gần giọng – Cô ấy còn đi học.

Maria có thừa thông minh để im lặng, nàng uống cốc coca cola của mình. Joker quay sang phía Ross.

- Tôi rất mừng thấy cậu ghé lại thăm, Ross ạ. Chúng tôi vừa ổn định lại mấy thứ.

Ross nhìn lão vẻ quan tâm.

- Như thế nào?

- Các mối quan hệ – Joker trả lời – Bây giờ tất cả đều hợp pháp. Có chơi xóc đĩa sau văn phòng của tôi. Cũng hấp dẫn lắm.

Giọng Ross có vẻ rụt rè nhưng mắt chàng chợt loé lên tia mừng rỡ.

- Có thể em sẽ ghé qua vào một buổi tối nào đó.

- Cứ đến đi. Và mang theo cô gái trẻ này làm nữ thần phù hộ – Lão quay sang Maria – Chúng tôi rất hân hạnh được đón cô bất cứ lúc nào.

- Cảm ơn ngài Martin – Nàng mỉm cười với lão.

Họ cạn cốc rồi Joker tiễn hai người ra tận cửa. Giọng lão bị hai bức tường của hành lang nhỏ hẹp dội lại như chọc vào màng nhĩ.

- Rất mừng gặp lại cậu Ross ạ. Đừng coi thế này là phiền hà.

Nhạc lại bắt đầu nổi lên khi họ xuống cầu thang và theo họ ra tận ngoài phố, ở đó nó bị những tiếng ồn ào của xe cộ nuốt chửng.

- Đi đâu bây giờ? – Ross hỏi khi đã đưa chiếc xe ra đường.

- Em không biết. Anh là tài xế cơ mà.

Chàng liếc trộm nàng một cái thật nhanh. Nàng đang chăm chú nhìn về phía trước. Chàng rất muốn biết lúc này nàng đang nghĩ gì.

- Chúng ta về nhà anh ăn qua tí gì đi. Em thấy thế nào?

- Có phiền gia đình anh không?

Chàng lắc đầu:

- Cả nhà đi chơi cuối tuần rồi.

- Thế thì hay – Nàng nói.

- Chào Mr. Drego – Người gác cổng nói.

- Chào Mr. Drego – Người giữ thang máy nói và đưa họ lên tầng trên.

Họ nói những chuyện chẳng đâu vào đâu cho đến khi hai người ra khỏi thang máy. Ross lục túi tìm chìa khoá cửa vào căn hộ nằm đối diện với thang máy. Chàng mở cửa cho nàng bước vào trong nhà. Đóng cánh cửa sau lưng xong chàng sờ soạng tìm công tắc đèn. Nàng giơ tay ra giữ chàng lại.

- Em đi với anh suốt cả buổi chiều mà anh chưa hề hôn em lần nào.

Chàng nhìn khuôn mặt nàng trong bóng tối lơ mờ và cố gắng tìm một sự biểu lộ trong đó. Chàng không nói gì.

- Tại sao anh lại tức giận, anh yêu? Hay là em đã làm cái gì sai chẳng? Em đã nói gì chẳng?

Chàng im lặng lắc đầu. Chàng không thể nói cho nàng biết rằng chàng bực với chính mình, bởi vì chàng là người đã đưa nàng đến tiệm nhảy “Golden Glow”. Trong môi trường đó nàng coi như là bỏ đi. Chỉ trong vòng một tuần bọn họ sẽ biến cô thành gái điếm. Đáng lẽ chàng không khi nào được nghĩ ra điều này, mặc dù là nàng đang rất cần tiền.

Nàng ép sát vào người chàng đôi môi mơn trớn má chàng.

- Anh yêu đừng giận em nhé! – Nàng thì thầm.

Chàng rời tay khỏi công tắc và ôm chặt đôi vai nàng. Chàng dựa lưng vào cánh cửa rồi kéo nàng vào người. Nàng ngoan ngoãn ép sát vào người chàng. Chàng hôn nàng.

Một lát sau Maria chuẩn bị bánh mì và cà phê. Ross bê tất cả vào phòng khách. Hai người ngồi ăn trên đi văng trong tiếng nhạc phát ra từ chiếc đài và dưới ánh sáng của chiếc đèn nhỏ trong góc phòng. Ăn xong nàng ngả người dựa vào cái gối to tựa lưng và thở phào khoan khoái.

- Em ăn ngon miệng quá.

Chàng mỉm cười và châm một điếu thuốc lá.

- Đưa em – Nàng chìa tay ra đòi.

Chàng đưa cho nàng. Nàng cắn nó vào giữa đôi môi và rít một hơi thật sâu, rồi nàng nhắm mắt để khói thuốc từ từ thoát ra khoé môi mình.

- Anh không biết là anh hạnh phúc như thế nào?

- Vì sao? _ Chàng ngạc nhiên.

Nàng mở mắt nhìn chàng.

- Thế thì anh cần phải đến nhà em mà xem. Rồi anh sẽ biết tại sao em nói thế. Ở đây tất cả đều yên tĩnh. Không có những tiếng ồn ào của phố xá vọng vào. Anh ở cao thế này cơ mà. Không có mùi hôi từ cái sân nhỏ. Không bị hàng xóm quấy rầy.

Chàng không trả lời nàng vì chẳng biết nói gì với nàng trong lúc này. Chàng lấy cái khay không và bê các thứ vào trong bếp. Khi chàng quay lại phòng khách thì nàng đã nằm im trên đi văng đôi mắt nhắm lại.

- Maria – Chàng thì thầm.

Nàng không trả lời, ngực phập phồng theo hơi thở nhẹ nhàng.

Khi chàng ngồi xuống bên cạnh, nàng mở mắt.

- Em ngủ thiếp đi mất.

- Anh thấy rồi – Ross mỉm cười.

- Mấy giờ rồi anh.

- Gần mười giờ.

Nàng đột nhiên ngồi dậy.

- Em phải về ngay.

Chàng ôm chặt người nàng.

- Maria, anh phát điên lên vì em.

Nàng trầm tĩnh đón nhận cái nhìn của chàng và gật đầu.

- Em có yêu anh không?

Nàng đứng dậy nhìn chàng. Khuôn mặt chàng bệch ra đầy vẻ van lơn.

- Anh là chàng trai dễ thương nhất mà em đã gặp. Tất nhiên là em thích anh.

Chàng bực tức nhồm dậy.

- Anh không nghĩ thế – Chàng kéo giạt nàng vào người và hôn nàng – Anh muốn em – Chàng gầm gừ.

- Em cũng biết. Em cũng cảm thấy điều đó. Thế em cũng không phát cuồng lên vì anh hay sao?

Nàng đứng đó không động đậy, hai mắt nhìn thẳng vào mắt chàng. Rồi nàng nói giọng nhẹ nhàng âu yếm.

- Nếu có thể thì, anh Ros ạ, em cũng không thay đổi được. Em là con gái nếu em buông thả thì chỉ gặp bất lợi thôi. Và như thế thì em không muốn.

- Nhưng...

- Không – Nàng áp má mình vào mặt chàng và thì thào vào tai chàng. – Em chiều anh tất cả mọi cái để anh được hạnh phúc, anh Ross, nhưng chỉ có một cái là không.

Chàng nhìn nàng.

- Tất cả ư?

- Tất cả – Nàng trả lời.

Chàng lại ghì chặt nàng vào người rồi hai người ngã xuống đi vắng.

Chương 9

- Bắt đầu đi, Mike, nhanh chân nhanh tay lên một chút! Tờ Times đến kia rồi – Giọng nói của Riordan khàn khàn vì năm tháng gân cổ rao báo.

Mike bật dậy từ chiếc ghế băng nhỏ, lao vội ra vỉa hè. Chiếc xe tải của tờ Times cũng vừa ghé sát vào lề đường. Như cái máy Mike liếc nhìn đồng hồ trong cửa hiệu đối diện. Mười giờ ba mươi. Vừa đủ thời gian xếp báo để báo cho dòng người đổ ra lúc gần mười một giờ, khi buổi biểu diễn của nhà hát ở phố 86 kết thúc.

Người giao hàng trèo lên đồng báo.

- Hôm nay có cái quái quỷ gì xảy ra không biết – Anh ta lầu bầu – Những mười hai trang phụ trương.

Mike không trả lời. Chàng chẳng quan tâm đến cái đó. Những tờ báo cứ càng ngày càng dày cộp lên. Chàng đặt một bó báo lên vai vác lại phía sau quán bán báo và thả nó xuống đất. Từ nền xi măng dội lên một tiếng động trầm và nặng. Sau đó chàng quay lại chỗ chiếc xe. Khi chàng quay lại với bó báo thứ hai thì cô vợ gầy gò của Riordan đang dùng kim cắt sợi dây thép buộc ở ngoài.

- Nhanh lên anh Mike – Cô ta nói giọng nóng nảy và nhìn anh chồng đang ở trong quầy – Chúng ta chẳng còn nhiều thời gian đâu.

Mồ hôi bắt đầu thấm ướt áo chàng. Chàng cởi nó ra và treo lên một cái đinh. Các bắp thịt trên cơ thể chàng lấp lánh dưới ánh điện vàng khè. Các bản phụ trương được bày ra. Chàng thoăn thoắt xếp vào từng tờ và làm thành một đồng gọn ghẽ.

Các tờ báo khác cũng được đưa đến và đêm khuya bắt đầu cuộc sống sôi động của nó. Mãi đến sau một giờ chàng mới có được vài phút nghỉ ngơi. Chàng trèo lên đồng báo cao như núi và châm một điếu thuốc lá. Chàng lim dim mắt thưởng thức khói thuốc cay cay. Chàng thấy mệt mỏi. Suốt cả buổi chiều chàng phải điều khiển thang máy trong ngôi nhà. Người coi thang máy ca ngày bị ốm. Cũng có thể là ngày mai chàng lại phải trực thay anh ta.

- Hello, Mike!

Chàng mở choàng mắt. Ross đang đứng trước mặt chàng và mỉm cười. Chàng cũng uể oải nở một nụ cười đáp lễ.

- Mình tưởng cậu đi cùng gia đình rồi – Mike nói.

Ross lắc đầu.

- Không. Mình còn mắc bận một số việc.

- Việc gì vậy? – Mike hỏi giọng hoài nghi.

Ross ra hiệu chỉ về phía chiếc xe.

- Ví dụ như với cô bé tóc vàng kia.

Mike liếc nhìn cái xe, nhưng khuôn mặt cô gái lấp trong bóng tối làm chàng không thể nào nhận ra được. Chàng lại nhìn Ross.

- Đáng lẽ là mình phải nghĩ ra ngay là câu còn bận gái gấm.

Mặt Ross đỏ tía.

- Cậu không được nói thế, Mike ạ – Giọng Ross có vẻ trách móc – Vả lại cậu chưa một lần làm quen với cô ấy.

Mike ngạc nhiên nhìn Ross. Chắc cậu ta bị đánh trúng tâm can ghê lắm. Chưa bao giờ cậu ta lại có thái độ như vậy. Chàng lại tìm cách nhìn mặt cô gái một lần nữa, nhưng quá tối.

- Đi ra xe với tớ – Ross nài nỉ chàng – Tớ sẽ giới thiệu cô ta với cậu.

Một cảm giác chán ghét lạ lùng trỗi dậy trong người Mike và chàng lắc đầu.

- Để làm gì? – Chàng hỏi giọng đột nhiên hơi quá to không cần thiết – Bọn đàn bà tất cả đều giống nhau. Nếu người ta biết một rồi thì người ta sẽ biết tất cả bọn.

Chàng vứt mẫu thuốc lá của mình đi. Mẫu thuốc vụt sáng lên rơi xuống trước mũi ô tô. Sau đó chàng trèo từ đồng báo xuống.

- Cậu muốn lấy mấy tờ báo không hả Ross?

Ross gật đầu không nói gì.

Mike cúi xuống và rút ra một tập đưa cho Ross. Ross thả mấy đồng xu vào tay chàng rồi cầm lấy báo.

Từ quầy báo vọng ra tiếng nói của Riordan.

- Mike ơi! Mang vài tờ American lại đây. Sắp hết đến nơi rồi.

Như cái máy Mike cúi người nhắc lên một chồng báo. Khi chàng ngẩng lên thì Ross đã đi được nửa quãng đường đến xe của mình. Chàng nhìn theo Ross. Thật là có những người mà đối với họ tất cả đều đơn giản và trơn tru. Họ chẳng cần phải lo lắng gì hết. Chàng nâng chồng báo lên vai rồi đi vòng ra phía trước quầy báo.

Ross lên xe và cúi người về phía trước để ấn nút khởi động. Động cơ khẽ rú lên và chàng lái xe vào làn đường đã kẻ sẵn.

- Bạn anh không ưa em lắm – Maria nói.

Ross nhìn nàng và chống chế.

- Sao em lại nói thế. Cậu ấy có quen em đâu.

- Em đã nghe thấy anh ấy nói gì rồi.

- Cậu ấy mệt quá đấy thôi – Ross phân trần – Nói chung thì anh ấy không thể đâu.

Hai người im lặng một lúc. Rồi sau đó Maria lại tiếp tục nói chuyện.

- Đấy có phải là anh chàng không thèm đi với chúng mình đến Coney Island không?

- Ừ.

Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh Mike ngồi bên quầy báo. Mồ hôi ánh lên như bôi mỡ trên hai cánh tay trần của chàng. Các bắp cơ ở lưng và hai cánh tay cuộn lên như được bện bằng những sợi dây thép.

- Anh ta tự cho mình là cái gì đặc biệt phải không? Nàng hỏi giọng giễu cợt – là tấm gương tốt cho những người như chúng mình chứ gì.

Ross đủ thông minh để không trả lời nàng. Chàng thấy tốt hơn hết là không để bị kéo vào cuộc cãi vã vô ích. Vả lại chàng cũng chẳng quan tâm đến chuyện nàng nghĩ gì về người khác như thế nào. Giọng Maria trở nên trầm tư.

- Có thể một ngày nào đó em sẽ chỉ cho anh ta biết.

Chàng ngạc nhiên nhìn nàng. Trong đôi mắt nàng biểu lộ một vẻ như thể lòng tự trọng của nàng bị tổn thương. Đột nhiên chàng nhận thấy rõ ràng là nàng vẫn còn bị dày vò bởi câu nói của Mike.

Katti theo thói quen cố lần lên đến băng ghế đầu tiên trong nhà thờ, nhưng Maria đã kếp tay bà.

- Trên ấy không còn chỗ đâu mẹ ạ. Chúng mình vào chỗ kia kia.

Katti lách người đi vào hàng ghế băng mà Maria dẫn bà đến. Bà chỉ nghĩ đến những lời cha Jannowicz đã nói với bà. Bà cần phải nói hết với Maria càng sớm càng tốt. Đó là cách tốt nhất để tránh mọi sự lo lắng buồn phiền. Trong hàng ghế băng có một chàng trai trẻ tuổi đang đứng. Katti thì thầm một câu xin lỗi khi bà lách qua chỗ anh ta. Bà nặng nhọc quỳ xuống và cúi đầu khi lễ cầu nguyện bắt đầu.

Bà nhắm mắt và cầu xin thượng đế công bằng với tất cả. Maria sẽ hiểu bà. Cho Peter bà cầu xin một công việc. Bà cầu nguyện cho tất cả, còn cho riêng mình thì không. Bà nhìn Maria. Gương mặt cô gái ửng hồng, miệng nàng nở một nụ cười mỹ mãn. Bà vui mừng vì đã kéo được Maria đi dự buổi cầu nguyện.

Những người đi lễ nhà thờ ra về và Katti lách qua Maria ra lối đi. Bà liếc nhìn khuôn mặt chàng thanh niên. Trán anh ta lấm tấm mồ hôi. Trong nhà thờ không khí cũng nóng bức thật. Maria đi sau bà cách vài bước. Bà quay người lại đợi con gái. Nàng nắm tay mẹ ánh mắt vui vẻ. Katti chăm chú nhìn con gái. Lâu lắm rồi bà mới lại thấy Maria hạnh phúc vô tư như thế này. Katti quyết định từ giờ đến tối không nói gì tới chuyện đứa bé ở trong bụng mình với Maria. Bà muốn tránh tất cả những gì có thể đột nhiên dập tắt nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt Maria.

Chương 10

Mike đóng cửa thang máy lại rồi ngồi xuống cái ghế băng hẹp ở hành lang. Chàng lấy quyển sách toán và mở ra. Chiều nay chàng không cảm thấy quá mệt mỏi như mình tưởng. Sau khi từ nhà thờ về chàng đã ngủ được vài tiếng đồng hồ.

Mike từ từ lật từng trang sách. Chàng không có điều gì phản đối chuyện trực thang máy vào buổi chiều chủ nhật. Trong ngôi nhà hoàn toàn yên tĩnh và chàng có thể tranh thủ học đuổi chương trình. Chàng nghe thấy bước chân tiến lại thang máy. Chàng không ngẩng đầu lên bởi vì lúc này chàng đang rất muốn tìm ra ngay đáp số của bài toán. Từ phía thang máy chàng nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng quen quen.

- Hôm nay anh cũng học à, anh Mike?

Ngạc nhiên chàng hạ cuốn sách xuống. Maria đứng trong thang máy và đang mỉm cười với chàng. Mái tóc vàng lấp lánh dưới ánh điện như được giát vàng.

- Không cần vội vàng làm gì, anh Mike.

Chàng nặng nề đứng dậy và đột nhiên cảm thấy mình rất hồi hộp. Bước vào thang máy chàng tháo cái chốt cửa. Cánh cửa sập lại. Chàng nhìn nàng.

- Tại sao cô lại biết tên tôi?

Nàng không trả lời. Mắt nàng nhìn thẳng vào mắt chàng. Môi nàng như đang nở nụ cười để lộ hàm răng trắng đều. Không chịu được cái nhìn đầy thách thức của nàng, chàng quay người đi. Chàng cảm thấy mặt mình nóng bừng lên.

- Tầng mấy? – Chàng khó chịu hỏi và kéo cần điều khiển cho thang máy chạy lên.

- Mười hai.

Bây giờ thì chàng đã rõ. Mike quay người và nhìn nàng.

- Cô là bạn gái của Ross? – Nó gần như là một khẳng định hơn là một câu hỏi.

Khuôn mặt nàng vẫn không thay đổi. Nàng im lặng. Chàng để cho thang máy dừng lại lưng chừng giữa hai tầng nhà và quay lưng về phía bảng điều khiển.

- Cô là bạn gái của Ross? – Chàng nhắc lại.

- Có đúng em không? – Nàng hỏi lại giọng thách thức – Anh phải biết điều đó chứ. Anh là chuyên gia về đàn bà cơ mà. Nếu người ta biết một rồi thì người ta sẽ biết tất cả bọn.

Chàng lại đỏ bừng mặt. Như vậy là cô ta đã nghe thấy lời chàng. Không đáng ngạc nhiên khi cô ta có thái độ như vậy đối với chàng. Chàng nhìn xuống sàn.

- Tôi thấy hối hận – chàng nói.

Nàng không trả lời. Chàng nhìn nàng.

- Tôi đã nói là tôi thấy hối hận.

Ánh mắt nàng vẫn lạnh lùng, kín đáo.

- Em nghe thấy rồi.

Chàng bắt đầu bực mình.

- Thì ít nhất cô cũng phải nói gì chứ.

Nàng mỉm cười.

- Rất tuyệt – Đôi mắt nàng như gắn chặt vào mắt chàng – Thế anh chờ đợi cái gì? Lời hoan hô chắc?

Chàng dựa lưng vào vách thang máy chẳng biết là đối với những cô gái như thế này phải xử lý ra sao. Chàng nhìn nàng với đôi mắt xem xét một mặt hàng từ đầu tới chân. Nó bao giờ cũng làm cho phụ nữ khó chịu. Không một ai trong bộ họ ưa thích cái nhìn này. Nàng không nói câu gì và khi cái nhìn của chàng trở lại khuôn mặt nàng, chàng không phát hiện ra một chút dấu vết nào của sự ngượng ngùng.

- Ross nói đúng – Chàng nói dứt khoát – Cô được sinh ra chỉ vì thế.

Đôi mắt nàng đầy vẻ tự tin.

- Cảm ơn anh, em đang cần anh nói điều đó. Em cũng đã bắt đầu thấy lo cho mình rồi đấy.

Lúc này Mike cảm thấy vững tin hơn. Cô ta chẳng hơn gì một cô gái nhỏ bé, rẻ tiền và lẳng nhăng. Chàng chìa tay ra và kéo nàng vào người. Nàng mỉm cười và ngoan ngoãn ép sát vào người chàng. Chàng nhìn vào mắt nàng. Mắt nàng long lanh. Chàng cúi xuống hôn nàng. Chàng cảm thấy tay nàng sờ soạng sau lưng mình và thang máy đột nhiên tụt nhanh xuống dưới. Trong khoảnh khắc chàng đứng như trời trồng. Sau đó chàng quay ngoắt người, cố nén câu chửi thề trong miệng và nhanh như chớp chớp lấy cần điều khiển. Chàng ấn nó về vị trí “Hãm” và “Dừng lại” và hy vọng là thang máy sẽ dừng lại. Nàng đẩy cái cần sang vị trí “Xuống cấp tốc”. Chàng nghe thấy tiếng máy sựng lại. Thang máy từ từ đứng lại. Mike quay ngoắt về phía Maria:

- Đồ khốn kiếp! Chàng quát nàng – Tí nữa thì cả hai đều mất mạng.

Khuôn mặt nàng lộ vẻ tức giận cùng cực mà chàng chưa bao giờ nhìn thấy ở một người khác. Nhưng không có một dấu vết sợ hãi.

- Thật thế à? – Nàng hỏi với một giọng lịch sự đầy châm biếm – Thế thì đáng tiếc thật.

Chàng quay sang phía cần điều khiển và đưa thang máy trở lại tầng trên.

- Thôi được – Mike nói, ở tầng Ross chàng dừng thang máy và mở cửa cho nàng. Nàng bước ra khỏi thang máy.

- Xin cảm ơn anh Mike – Nàng nói rất lịch sự và mỉm cười với chàng.

- Không dám – Chàng trả lời cũng với giọng đó.

Mike vẫn để ngỏ cửa trong khi Maria đi dọc hàng lang. Chàng quan sát nàng qua chiếc gương gắn ở góc thang máy. Cô ta có một dáng đi rất đẹp và cô ta biết điều đó. Mike nhìn thấy nàng

dừng lại trước cửa phòng Ross và bấm chuông. Cánh cửa mở ra ngay lập tức. Chàng nhìn thấy nụ cười trên mặt Ross và nghe được lời của anh ta:

- Vào đi Maria, anh đợi em mãi.

Cánh cửa sập lại sau lưng nàng. Mike còn đợi thêm một chút rồi mới cho thang máy xuống dưới. Chàng chốt cửa lại ngồi xuống ghế băng và lại lôi quyển sách toán ra.

Mắt chàng nhìn vào trang sách mà chẳng đọc được gì cả. Cuối cùng chàng bực tức gấp quyển sách lại. Thật là chẳng đâu vào đâu. Lúc này chàng cứ phải luôn nghĩ đến Maria. Chàng thấy hiện ra trước mắt dáng đi uyển chuyển của nàng lúc rời thang máy đi dọc hành lang. Rồi chàng nhìn thấy nụ cười của Ross nghe thấy lời chào đón của cậu ta. Mike đứng dậy và quay lại chỗ thang máy. Chàng nhận ra rằng đây là lần đầu tiên trong đời chàng nổi ghen vì một cô gái.

Trong thang máy có tiếng tút tút vang lên. Mike nhảy bổ vào và nhìn tấm biển. Hàng chữ số màu đỏ sáng lên trước mắt chàng: 12. Chàng đóng cánh cửa và ấn cần điều khiển.

Chàng đợi cho Maria bước vào trong thang máy rồi mới nói.

- Maria à, anh rất hối hận là đã nghĩ sai về em.

Nàng nhìn chàng vẻ nghi hoặc.

- Thật đấy, Maria ạ – Chàng đảm bảo với nàng – Anh không có ý định xỉ nhục em đâu.

Vẻ nghi ngờ đã biến khỏi mặt nàng. Bây giờ chàng mới thấy nó thâm và sâu thẳm như thế nào.

- Đối với anh tất cả đều không đơn giản như với Ross – Mike tiếp tục – Ross khôn và thuộc loại nhanh nhẹn, còn anh kiếm được miếng ăn khó khăn lắm, phải lao động vất vả hơn nhiều.

Nàng mỉm cười với chàng. Đó là nụ cười chân thật nồng hậu, xuất phát từ trái tim nàng.

- Em cũng đã không tử tế với anh cho lắm – Nàng thú nhận.

Chàng chìa tay cho nàng.

- Xí xoá.

- Xí xoá – Nàng nắm lấy với một nụ cười.

Chàng ngắm nghía bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang nằm trong bàn tay mình.

- Em có thật là bạn gái của Ross không?

- Ross rất niềm nở với em. Thật đấy. Không như phần lớn những người khác, nếu anh hiểu em muốn nói gì.

Chàng gật đầu.

- Ross là một người niềm nở – Chàng nhìn khuôn mặt nàng trong khi vẫn nắm chặt tay nàng – Em có nghĩ là chúng mình có thể cùng nhau đi xem phim không?

Nàng lặng lẽ gật đầu mắt hướng về mặt chàng. Nàng cảm thấy cái gì đó rạo rực trong lòng.

Từ bàn tay chàng truyền sang người nàng một cái gì đó mà từ trước đến nay nàng chưa bao giờ cảm thấy. Nàng quen rất nhiều chàng trai, nhưng chưa một ai làm nàng bối rối như anh chàng Mike này. Khi đứng trước mặt họ bao giờ nàng cũng rất tự tin. Ở đây thì lại khác. Nó là một cảm giác hoàn toàn khác, gần như là sự mềm yếu về tâm hồn. Chàng bước đến sát bên nàng. Nàng ngẩng lên đưa miệng chạm môi chàng. Ngay cả cái hôn cũng rất khác lạ. Nó vừa nồng cháy lại vừa ngọt ngào triu mến, vừa khát khao và quyến rũ. Nàng nhắm mắt lại. Nàng thấy mình như đang bồng bềnh trên mặt nước ấm áp. Một cảm giác rạo rực bồn chồn dâng lên trong lòng mà nàng chưa hề biết đến từ trước tới nay. Và bản năng đã báo cho nàng biết đó là cái gì. Lần này không còn là sự đùa cợt như với những chàng trai khác. Lần này hoàn toàn tự nàng. Cái mà nàng cảm thấy là dấu hiệu của sự thèm muốn. Nàng đẩy chàng ra. Mặt nàng đỏ bừng.

- Anh đưa em xuống – nàng nói khẽ giọng ngượng ngùng.

- Maria – Mike khẽ thốt lên giọng khàn khàn.

Nàng tránh nhìn chàng.

- Đưa em xuống đi – Nàng nhắc lại và tự hỏi không biết có cái gì không ổn trong lòng mình. Nàng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc đồng thời lại như muốn oà lên khóc.

Chành quay người và cho thang máy chuyển động. Họ im lặng cho đến khi xuống tới nơi. Chàng mở cửa rồi quay người lại.

- Anh còn được gặp em không? – Chàng hỏi.

Nàng nhìn chàng.

- Nếu anh muốn – Nàng nói rồi bước vội ra khỏi toà nhà.

Maria từ từ bước lên cầu thang dẫn đến cửa nhà mình. Nàng không còn hiểu bản thân mình nữa. Bọn con trai tất cả đều như nhau. Đối với họ nàng chỉ đùa cợt. Chẳng có gì khiến nàng phải để tâm, nó như những con xúc xắc mà nàng vẫn thường chơi ở bậc thềm trước cửa nhà hoặc như trò chơi Thiên đường và Địa ngục. Mặc dù vậy trò chơi cũng làm nàng hứng thú. Nó truyền cho nàng cái cảm giác kỳ lạ của quyền lực, của sức mạnh và sự xét đoán trọi hơn hẳn mọi người. Nhưng hôm nay thì khác hẳn. Mike không giống những người kia nhưng ở chỗ nào thì nàng không biết.

Từ buồng vệ sinh vang ra tiếng khạc nhổ. Maria liếc nhìn cánh cửa đóng kín và tự hỏi không biết ai đang bị nôn oẹ. Đó là một trong những cái nàng rất ghê tởm. Nó không thể không làm người khác lợm giọng vì buồng vệ sinh nằm ngay ở hành lang.

Cửa buồng vệ sinh bật mở và bố dượng nàng bước ra. Lao nhìn thấy nàng đứng trước cửa bếp.

- Lấy một cốc nước lại đây – Lão gọi – Mẹ mày bị mệt.

Nàng vội rót một cốc nước và chạy lại hành lang. Cửa buồng vệ sinh mở toang. Nàng nhìn thấy mẹ kiệt sức đang dựa lưng vào tường. Bố dượng nàng đang đỡ bà.

Lão cầm cốc nước từ tay Maria rồi đưa lên môi Katti. Bà vội vàng súc miệng, nhổ vào cái bồn

rửa và uống một hơi hết chỗ còn lại. Lúc này Maria mới hỏi.

- Mẹ ơi, mẹ làm sao thế?

Katti lắc đầu một cách yếu ớt.

- Không có gì đâu. Mẹ tự nhiên thấy buồn nôn.

- Không mà... – Maria bối rối. Mẹ nàng bình thường không bao giờ buồn nôn. Chỉ có một lần... trước khi đẻ thằng Peter. Nàng đột nhiên thấy lo sợ. Nàng nhìn mẹ dò hỏi. Không thể là như thế được. Bác sĩ đã khuyên bà không nên sinh con lần nữa.

- Mẹ! Mẹ bị bệnh gì?

Katti lắc đầu. Bà muốn nói điều gì đấy nhưng chồng bà đã nói trước.

- Tất nhiên là mẹ mày không có bệnh gì cả – Lão lỗ mãng chen vào – không có gì đáng ngạc nhiên khi người đàn bà có chứa buồn nôn.

Maria sững sốt nhìn mẹ mình.

- Không, mama, không thể như thế được – Nàng thốt lên với một giọng kinh hoàng không ngờ – Bác sĩ đã bảo là rất nguy hiểm rồi cơ mà.

- Cũng đừng quá tin vào họ. Họ bao giờ cũng làm cho bệnh nhân hoảng sợ – Katti gượng cười.

Lão Peter vênh váo ưỡn ngực.

- Sẽ lại là một thằng con trai nữa ra đời – Lão nói rất tự tin – Tao biết chắc là như thế. Maria nhìn lão, đôi mắt tối sầm.

- Ông đã tính toán kỹ lưỡng từ trước rồi chứ?

Lão nhăn nhó gật đầu.

- Tất nhiên.

- Nếu ông đang làm tính thì ông cũng suy nghĩ xem chúng ta sẽ sống như thế nào, nếu Mama không đi làm nữa – Nàng day nghiêng lão.

Lão nhìn nàng chưng hửng.

- Và ông cũng tính xem ai sẽ mua bia cho ông uống vì tôi thì chắc chắn là không – Nàng quay đi và lao người xuống cầu thang.

- Maria – Katti gọi với theo. Nhưng đã muộn. Maria đã biến mất, không còn nhìn thấy đâu nữa. Katti chỉ còn nghe thấy bước chân nàng mãi dưới chân cầu thang.

Bà nhìn chồng một lúc lâu rồi quay người trở vào nhà. Một cơn đau chạy suốt cơ thể và bà cảm thấy người bải hoải. Bây giờ bà phải nằm nghỉ một lát. Có thể sẽ đỡ bớt. Và sau đó nỗi chán chường trong lòng bà có thể sẽ cũng nguôi đi. Cha Janowicz đã nói đúng. Đáng lẽ bà phải can đảm tự mình nói điều này với Maria. Lỗi thuộc về bà. Sau này có thể Maria sẽ hiểu ra.

Chương 11

- Họ chơi ở phòng trong chỗ Joker – Ross nói. Mike ngược lên và bắt gặp ánh mắt quen biết của bạn, ánh mắt máu mê cờ bạc.

- Thì sao? – Mike hỏi.

- Mình rất muốn chơi – Ross giải thích.

Mike đứng dậy nhìn xuống Ross.

- Cậu biết ông già cậu nói gì rồi đấy. Nếu cậu lại rơi vào mấy cái trò mờ ám thì hè này ông ấy sẽ tổng cổ cậu về quê đấy.

- Tớ không dính vào mấy trò mờ ám đâu – Ross cãi lại – Tớ chỉ muốn thay đổi không khí một chút. Tất cả chỉ có vậy.

Mike nhún vai.

- Lần trước cậu cũng nói vậy. Cha cậu đã làm ồn lên khi phải ra đồn cảnh sát nhận cậu về.

- Ông ấy không biết đâu – Ross nói và nhớ đến cái lần chàng và cả băng bị tóm cổ trong khi đang chơi xúc xắc ăn tiền đằng sau một xưởng sửa chữa. – Joker đã nói với tớ rồi, lão quen biết rất nhiều.

- Tùy cậu – Mike nói và quay người đi – Để cậu tự mai táng mình.

- Tớ muốn cậu cùng đi – Ross nói.

Mike nhìn Ross.

- Để làm gì? Tớ không có tiền cơ mà.

- Tớ rủ Maria cùng đi – Ross trả lời – Và tớ không muốn mấy thằng du côn trêu ghẹo cô ta sau lưng mình.

Mike chăm chú nghe.

- Thế thì để cô ta ở nhà.

- Không. Tớ có cảm giác là cô ta sẽ đem lại may mắn cho tớ – Ross mỉm cười ngượng ngịu. Tớ nghĩ là nếu có cô ta ở bên cạnh thì tớ sẽ ăn một ván to.

- Vô lý – Mike đáp lại.

Ross nhìn nàng.

- Thế cậu có chương trình gì khác hơn không?

Mike lắc đầu. Chàng nghĩ đến Maria. Đã hơn một năm kể từ khi chàng gặp nàng trong thang máy đến giờ chàng vẫn chưa có đủ can đảm đi chơi với nàng.

- Thế thì đi chứ còn gì nữa – Ross năn nỉ – Cậu cũng phải biết mùi đời một tí chứ. Hay cậu

muốn cả đời chỉ chúm mũi vào mấy quyển sách?

- Ừ thì đi – Mike bị thuyết phục.

Maria ngồi ở trong xe. Mắt nàng mở to ngạc nhiên khi thấy Mike. Ross là người đầu tiên đến bên xe và mở cửa.

- Tôi phải đợi bao nhiêu lâu mới giới thiệu được hai người với nhau – Ross nói – Maria, đây là anh Mike, bạn anh. Mike, còn đây là bạn gái của mình.

Maria đỏ mặt. Một nụ cười nở trên môi, nàng chìa tay ra.

- Em đã nghe kể rất nhiều về anh – Nàng nói rất khuôn sáo.

Mike hơi ngượng nhưng chàng cũng đóng kịch theo nàng.

- Và tôi cũng nghe về cô – Chàng khẽ nói và bắt tay nàng. Bàn tay ấm áp và chàng cảm thấy như có một dòng điện chạy qua. Chàng vội vã thả nó ra.

- Dịch qua bên kia chút em – Ross nói với nàng khi trèo vào xe – Anh Mike cũng đi với chúng mình.

Cả Maria lẫn Mike đều không nói một câu nào từ lúc xe chạy cho đến khi họ vào trong quán nhảy. Chỉ có mình Ross nói liên tục. Không thấy chàng biểu lộ vẻ nghi ngờ về sự im lặng của hai người. Họ kiếm được một cái bàn gần sàn nhảy. Lúc đó khoảng chín giờ. Trên sàn nhảy tương đối đông người. Ross gọi cho mình và Mike mỗi người một cốc bia, cho Maria một cốc coca-cola. Với đôi mắt long lanh, sốt ruột chàng nhìn khắp phòng.

- Tớ còn phải hỏi Joker xem bao giờ bắt đầu chơi.

- Có lẽ họ bắt đầu cũng khá sớm đấy – Mike lẩm bẩm. Chàng nhìn Maria và giọng nói hơi có vẻ giễu cợt – Tại sao cậu không ra nhảy trước với bồ của cậu đi.

Ross lắc đầu một cách cương quyết.

- Không – Chàng trả lời – Hai người cứ ra nhảy đi. Tớ còn phải dò xem bao giờ thì bắt đầu.

Maria đứng dậy và Mike nhìn nàng vô cùng ngạc nhiên.

- Thế nào?

Chàng đứng dậy và dẫn nàng ra sàn nhảy. Ban nhạc chơi một điệu Foxtrott tương đối nhanh. Mike cảm thấy người cứng đờ khi nàng sà vào cánh tay mình. Ngay lập tức chàng luống cuống như bị vấp và dẫm lên chân nàng.

- Thôi chết, xin lỗi nhé! – Mike lí nhí, mặt đỏ bừng.

Maria mỉm cười với chàng.

- Anh cứ bình tĩnh. Em không ăn thịt anh đâu.

Cả hai im lặng nhảy với nhau một lúc. Sau đó họ bắt đầu nói chuyện.

- Em tưởng là anh muốn đi chơi với em cơ mà.

- Anh bận quá. Vả lại em là bồ của Ross.

- Em có nói thế đâu.

- Nhưng mà cậu ấy nói. Và lúc đó em cũng không cãi lại cơ mà.

- Em không thể ngắt lời anh ấy. Ngoài ra anh không nói với anh ấy là anh đã quen em.

- Cả em cũng không – Chàng nhìn vào mặt nàng – Anh có cảm giác là em không muốn nói.

Bản nhạc kết thúc, hai người buông nhau ra. Nàng rời sàn nhảy, chàng đi theo sau trở về bàn. Nàng dừng lại trước mặt Ross.

- Em muốn uống một cốc bia – Nàng nói.

Ross vẫn không quay lại nhìn nàng.

- Tất nhiên rồi, em yêu, tại sao lại không? – Ross trả lời. Chàng đang nhìn chăm chăm vào cái cửa con phía bên kia sàn nhảy.

Mike đẩy cho nàng cốc của mình.

- Cầm lấy đi. Anh gọi cốc khác.

Nàng cầm lấy và uống một ngụm.

- Cái gì thế? – Mike hỏi Ross.

- Tớ đang chờ – Ross trả lời – Thằng bồi bàn đã hứa hỏi lại và sẽ báo cho tớ biết.

Maria bối rối.

- Anh ta cần báo cho anh biết cái gì thế? Em tưởng chúng mình đến đây để nhảy.

Ross nhìn nàng như thể trước mặt chàng là một người xa lạ. Chàng như không nhìn thấy nàng.

- Mike giải thích với cô ấy đi – Ross nói với Mike.

Mike thấy bức mình. Ross bao giờ cũng vậy. Những điều gì khó chịu thì anh ta đẩy cho người khác.

- Cậu tự nói lấy – Mike đáp lại.

Ross nhìn hai người.

- Hai người có chuyện gì thế – Chàng hỏi. Họ im lặng.

Chàng quay sang nhìn Maria.

- Anh đến đây để chơi một chút. Anh Joker mới kể hôm nọ đấy.

Maria đứng dậy.

- Đồ quỷ, thế tại sao anh lại bảo em đi nhảy với anh? Nàng chất vấn – Tại sao anh không nói

ngay ra? – Nàng quay người định đi.

Ross vội tóm tay nàng.

- Anh muốn có em bên cạnh để phù hộ cho anh. Chàng vừa cười vừa giải thích – Anh có cảm giác là em sẽ mang lại may mắn cho anh.

Nàng nhìn Ross từ trên xuống.

- Thế còn Mike thì sao? – Nàng sốt ruột hỏi – Anh rủ anh ấy đi để anh ấy canh em chứ gì?

- Tất nhiên rồi – Ross vẫn cười cợt – Thế em tưởng anh đánh liều với bọn du côn lang thang ở đây à? Mike là bạn anh. Anh biết là có thể tin tưởng vào anh ấy.

Mike liếc nhìn Maria rồi nhìn lướt qua bàn nhìn Ross. Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt chàng.

- Cái này thì tớ cũng không dám chắc đâu, Ross ạ.

Đôi mắt Ross trở nên lạnh lùng.

- Cậu nói với nghĩa gì thế?

Mike vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt Maria.

- Như cậu nói, Ross ạ, cô ấy đúng là một số độc đắc.

Cả Maria cũng phải mỉm cười và ngồi lại xuống ghế.

- Được, cánh đàn ông các anh – Nàng kêu lên giọng thoải mái – Các anh hãy vì em mà đấu đá.

Rồi cả ba phá lên cười vui vẻ và thoải mái.

Trán Ross lấm tấm những giọt mồ hôi. Chàng đón lấy những con xúc xắc. Chàng quay sang phía Maria và giữ nó trước mặt nàng.

- Hà hơi vào đó, để nó mang lại may mắn cho anh.

Maria chum môi và thổi vào lòng bàn tay chàng.

- Anh giữ nó lại – Nàng nói và liếc nhìn đồng tiền cứ rơi dần trước mặt Ross. Anh chàng từ nãy đến giờ không may mắn cho lắm. Nàng đoán là chàng thua khoảng bốn mươi dollar.

- Thổi mạnh vào – Chàng thì thào với giọng khàn khàn hồi hộp rồi đưa hai bàn tay nắm chặt vào sát môi nàng. Maria hít một hơi dài rồi thổi vào tay chàng. Nàng nhìn thấy mấy ngón tay chàng đang xoay xoay những con xúc xắc. Nó hơi để lộ ra một tí và hơi thở như tắc lại trong cuống họng nàng. Nàng tròn mắt nhìn chàng. Trong khoảnh khắc đôi mắt Ross giá lạnh, rồi chàng lại mỉm cười rất nhanh. Chàng biết nàng đã nhìn thấy.

- Cám ơn em yêu – Chàng nói và bước lại bàn.

Nàng đứng đó hoàn toàn bất động, ánh mắt nàng lướt xung quanh cái bàn. Rất khó tin là không một ai khác chú ý đến điều đó.

Rồi nàng hiểu ra, Ross rất láu cá. Những người khác lúc đó còn đang mãi nhìn nàng.

Giọng Ross đánh lại.

- Nào, chúng ta đổ! – Những con xúc xắc tung toé trên tấm nỉ xanh, đập vào thành bàn rồi bật trở lại. Vừa quay tít vừa lượn thành vòng tròn, các con xúc xắc uể oải tản ra rồi nằm im. Bảy nút! Ross quơ tiền về phía mình và chuyển những con xúc xắc sang tay kia. Tiếp tục xóc nó trong tay chàng nhìn suốt cái bàn.

- Bây giờ thì mình mới vào cầu – Chàng rất khoái trí – Bỏ tiền lên bàn nhanh lên kéo dịp may của tớ qua đi bây giờ.

Chàng chồng tiền của mình. Nàng rời khỏi bàn đi lại chỗ Mike đang dựa lưng vào tường và quan sát những người khác. Chàng mỉm cười khi nàng đến bên cạnh.

- Lần này thì được – Mike nói.

Mặt nàng vẫn tỉnh bơ. Cả anh chàng này cũng không chú ý Ross đã đánh tráo con xúc xắc như thế nào.

- Em xem đủ rồi. Em muốn về – Nàng nói.

- Nhưng Ross vẫn chưa chơi xong – Chàng ngạc nhiên nói.

- Kệ anh ấy. Em muốn về.

- Để anh nói với Ross một câu.

Tay nàng giữ chàng lại.

- Thôi đừng, mặc anh ấy.

Nàng nhìn sang phía bàn chơi xúc xắc. Ross lại đổ được bảy nút. Chàng lúc này trông rất sung sướng và máu mê.

Anh ấy đã có tất cả những gì anh ấy mong muốn ở chỗ này.

Mike nhìn vào mặt Maria.

- Có chuyện gì thế? – Anh hỏi.

- Không có gì. Em chỉ muốn về thôi.

- Thôi được – Anh nắm lấy cánh tay cô – Bọn mình đi đây – Anh nói với vào.

Ross phẩy tay về phía anh. Cũng không thể hiểu là anh ta có nghe thấy Mike nói gì hay không – Ross lại tiếp tục xóc xúc xắc. Ban nhạc đang chơi khi họ đi qua phòng nhảy.

- Nhảy chứ? – Mike hỏi.

Nàng lắc đầu từ chối và tiếp tục bước đi. Một người đàn ông chặn đường nàng.

- Chào cô bé!

Không nhìn lên, nàng định vòng qua người lão ta, nhưng lão đã bước sang một bước.

- Cô định bỏ mặc anh bạn của mình à? – Lão hỏi.

Nàng nhìn Joker Martin. Đôi mắt nàng trở nên kín đáo, thận trọng.

- Em bị mệt và muốn về – Nàng phân bua.

Nụ cười trên môi Martin biến mất. Lão nhìn Mike. Mike nhún vai và Martin bước hẳn sang một bên. Nàng định đi ngang qua người lão thì lão giơ tay ra giữ nàng lại. Một tia sáng khó hiểu ánh lên trong đôi mắt khi lão nhìn nàng.

- Tôi không biết cô có điều gì bức bối trong lòng cô bé ạ – Lão nói – nhưng khi nào vượt qua được thì quán Golden Glow này bao giờ cũng giành một chỗ cho cô.

- Cám ơn anh, anh Martin. Có thể em sẽ nhận lời anh – Nàng quay người rồi đi xuống cầu thang.

Chương 12

Maria dừng lại trước cửa nhà rồi quay nhìn Mike.

- Cảm ơn anh đã đưa em về nhà.

Mike mỉm cười.

- Anh rất mong được thế.

- Em không có ý làm lỡ buổi tối của anh.

Mike không đáp lại. Maria bước lên mấy bậc thềm nhưng giọng anh giữ cô lại.

- Bao giờ anh lại có thể gặp em?

- Em không biết – Cô ngập ngừng đáp lại. Anh theo cô bước lên mấy bước.

- Tại sao? Hay bởi vì em là người yêu của Ross?

Ánh mắt hai người gặp nhau.

- Em không phải là người yêu của Ross. Em đã nói điều đó với anh rồi.

- Thế thì bao giờ anh gặp em? – Mike nhắc lại.

Maria lắc đầu.

- Em không biết thật. Tuần sau là hết năm học và em phải tìm một chỗ làm thêm. Khó mà nói trước được.

Cơn ghen bóp nghẹt lấy Mike.

- Nhưng với Ross thì em có đủ thời gian ở bên cạnh anh ta – Anh giấu cợt – Anh ta có thể rút ra hàng đồng tiền.

Cơn giận dữ trong người Maria bùng lên.

- Em cũng sẽ không gặp anh ấy, mặc dù anh ấy có rút ra toàn bộ tài sản của mình. Anh bảo cho anh ấy biết là em nói như vậy đấy.

Anh ngạc nhiên, giọng nói của anh đã tiết lộ điều đó.

- Sao lại anh? Em cũng có thể tự mình nói ra được cơ mà.

Đôi mắt cô lạnh lùng nhìn anh.

- Anh biết quá đi rồi còn gì. Cả hai đưa em đến đó và cả hai biết trước Ross có âm mưu gì.

- Em cũng biết điều đó – Anh nói gay gắt – em đã biết là Ross muốn chơi bạc và đây không phải là trò trẻ con. Thế thì tại sao em lại nổi nóng như vậy?

- Phải – Cô nói giọng châm biếm – Tất nhiên là em biết anh ấy đánh bạc vì anh ấy có nói với em. Nhưng em không hề biết trước là anh ấy sẽ đánh tráo con xúc xắc. Em không thèm dính

vào cái trò ấy.

- Đánh tráo xúc xắc? – Anh sửng sốt.

- Đúng – Cô nói lớn – Lúc em thổi hơi vào đó. Anh ấy biết chắc là mọi người đang mải nhìn em. Em không thích hạ mình một cách ngu ngốc cho người khác.

Mike thở phào. Bây giờ anh mới biết, tại sao cô lại nhất định bỏ về giữa chừng như vậy.

- Có thể là em không tin đâu nhưng anh hoàn toàn không biết chuyện ấy.

Cô nhìn anh nghi hoặc.

- Anh không chơi cái kiểu ấy – Anh phân trần.

Cô im lặng một lát rồi nói:

- Em chẳng biết nữa – Cuối cùng cô ngập ngừng nói – Nếu là anh thì em còn hiểu được. Anh có thể cần đến số tiền đó. Còn anh Ross? Anh ấy không cần.

Anh nắm lấy tay cô.

- Anh thật không biết gì hết, Maria ạ! – Anh khẳng định với cô.

Cô nhìn bàn tay anh rồi gương mặt anh.

- Được – Một lát sau cô trả lời – Em tin anh. Nàng rút tay ra khỏi tay anh.

- Chúc anh ngủ ngon.

- Chúc em ngủ ngon, Maria – Anh nhìn theo cô. Sau đó anh quay người đi về nhà.

Mike rẽ vào ngõ giữa các ngôi nhà dẫn đến căn hộ ở tầng hầm của một ngôi nhà cho thuê cao tầng, nơi gia đình chàng ở. Từ trong bóng tối Ross bước ra trước mặt anh.

- Mike! Anh ta gọi.

Mike dừng lại.

- Gì?

- Đồ quý, các cậu biến đi đằng nào thế? – Ross hỏi – Tớ được gần một trăm hai mươi dollar.

- Maria muốn về nhà.

Ross không để ý đến câu trả lời của Mike. Anh lôi trong túi ra một xấp giấy bạc.

- Tớ muốn chia phần cho cậu – Ross giải thích và rút ra vài tờ – Chỗ này hai mươi dollar.

Mike nhìn xuống bàn tay Ross đang chìa ra phía mình nhưng không hề cử động để nhận lấy số tiền.

- Cậu làm sao thế? – Ross hỏi – Cầm lấy.

Mike nhìn anh ta:

- Không. Xin cảm ơn. Tớ không muốn có phần ở đó. Tất cả thuộc về cậu.

Ross nhìn chăm chăm vào mặt anh.

- Thôi đừng có ngớ ngẩn. Cầm lấy tiền đi. Hay là có thuốc độc?

- Cậu giữ lấy, Ross ạ – Mike từ chối – Đây là của cậu. Cậu đáng được hưởng nó.

Ross chợt hiểu ra, ánh mắt sáng lên:

- À chắc Maria nói rồi.

Mike không đáp. Ross đột nhiên nhếch mép cười.

- Rất đơn giản như lấy cái kẹo ở túi ra. Bọn nó còn bận ngắm nhìn Maria, khi con bé cúi xuống. Chỉ là trò vật thôi.

Mike vẫn không nói câu nào. Ross vỗ vai chàng.

- Đây ông bạn – Anh ta nói lớn, giọng ồn ào, thân mật – Cầm lấy tiền đi. Sáng mai mọi việc sẽ khác ngay.

- Tớ không muốn – Mike xua tay từ chối và số tiền rơi ra khỏi tay Ross. Ros đỡ ra nhìn anh.

- Có chuyện gì xảy ra với cậu thế?

- Không có gì cả – Mike gay gắt đáp lại – Tớ không thích chuyện này, có thể thôi. Cậu dùng cô gái ấy làm con mồi. Người ta mà phát hiện ra cậu thì chúng mình sẽ phải trả bằng một giá rất đắt. Cả cô ấy nữa. Và lúc ấy thì không phải là chuyện đùa cợt nữa đâu. Hay là cậu nghĩ khác.

- Nhưng bọn họ đã không phát hiện ra cơ mà. Ross cãi lại – Tại sao cậu lại nổi khùng lên như vậy.

Mike không trả lời. Ross cúi xuống nhặt số tiền rơi vãi.

- Tôi không hiểu cái gì xảy ra với cậu – Anh ta lẩm bẩm. Ross ngược nhìn Mike và đột nhiên ánh mắt trở nên ngờ vực.

- Mà với con bé đi đâu? – Anh ta hỏi và đứng lên.

- Về nhà.

- Nhưng mà cần tương đối nhiều thời gian quá đấy – Ross nói – Tao đợi mà ở đây hơn một tiếng đồng hồ rồi.

- Bọn tao phải đi bộ – Mike nói cộc lốc – Cha tao chưa đủ sức sắm xe hơi cho tao.

- Chắc bọn mày rẽ vào công viên một chút chứ gì? – Ross hỏi – Cũng có thể bọn mày chui vào một góc tối nào đó và con bé chắc bắt mày xoa bóp cơ thể nó rồi. Con đĩ ranh thích trò ấy lắm.

Máu đột nhiên dồn lên mặt Mike. Anh cảm thấy hai bên thái dương mạch máu chạy rần rật. Cánh tay anh đưa lên và Mike dúi Ross vào bức tường gạch.

- Mà không được nói như thế về cô ta một lần nào nữa – Anh gầm lên.

Trong đôi mắt Ross bùng lên ngọn lửa hoang dại.

- Tao đoán đúng mà – Anh ta gào lên đắc thắng – Con bé mới chài được mày rồi – Ross nhún mắt tạo thành một nụ cười khinh bỉ – Con bé lao nhanh lắm, tao báo cho mày biết. Nhưng mày cũng đừng ngạc nhiên. Tất cả với ai nó cũng tiếp ngay.

Quả đấm của Mike xuyên qua bóng tối. Đầu Ross bật ngửa ra sau và anh ta từ từ khuỵu xuống đất. Máu trào ra từ khoe miệng. Mike lùi lại một bước và nhìn Ross.

- Lần sau thì mày cầm cái mồm đi.

Ross choáng vàng ngồi bệt xuống đất một lát. Sau anh từ từ đưa tay bưng miệng. Máu rỉ ra qua các kẽ ngón tay. Anh ngước lên nhìn Mike, đôi mắt đánh lại sau vẻ đau đớn.

- Rồi tao sẽ trả lại mày, Mike ạ – Giọng anh rít qua đôi môi nóng bỏng – Tao sẽ trả lại mày gấp đôi.

- Mày muốn bất cứ lúc nào cũng được hết – Mike đáp. Ross vẫn ngồi nguyên dưới đất ngước lên nhìn anh.

- Rồi sẽ đến lúc – Ross chậm rãi nói – Đừng lo lắng làm gì.

- Tao chẳng lo lắng gì cả – Mike đáp. Anh đi vào cái ngõ giữa các ngôi nhà dẫn đến căn hộ của nhà mình.

Chương 13

Ross mua một năm vé nhảy ở cửa rồi bước vào. Anh dừng lại một lúc để nhìn bao quát khắp phòng nhảy và để cho đôi mắt quen với ánh sáng mờ mờ. Nàng kia rồi. Nàng đang ngồi với mấy cô gái khác. Mặc dù trong bộ quần áo rẻ tiền mà Martin trang bị cho các cô gái của mình, trong nàng vẫn có vẻ riêng nổi bật lên so với người khác. Người nàng toát ra một cái gì đấy khiến người ta phải hồi hộp. Ross bước xuống mấy bậc và dừng lại trước mặt cô.

- Hello, Maria – Anh nói.

Maria ngược lên nhìn Ross.

- Hello, Ross – Đôi mắt cô như đóng kín lại. Anh không đọc nổi một điều gì ở đó.

- Chúng mình nhảy chứ? – Anh vụng về hỏi.

- Anh có vé không?

Im lặng anh chìa tay ra. Cô đứng dậy.

- Thế thì chúng ta nhảy – Cô nói và đi ra sàn nhảy.

Cô trong vòng tay anh nhưng anh cảm thấy mình đang ôm một người không quen biết nào đấy.

- Từ khi kết thúc năm học đến giờ đã hai tuần rồi, Maria – Anh nói – và cũng đã ba tuần từ khi anh gặp em lần cuối.

- Thời gian trôi đi như vậy đấy, có phải không?

- Em đã cố tránh gặp anh? – Ross nói về trách móc.

- Em bận nhiều việc lắm – Cô trả lời rất lịch sự – Em phải kiếm tiền để nuôi sống bản thân nữa chứ.

- Em đã không để cho anh phân trần một lời nào cả – Ross nói.

- Anh không phải giải thích cho em một điều gì hết – Maria vội vã đáp lại – Anh cũng đã trưởng thành rồi. Anh tất nhiên phải biết mình làm gì.

- Thế tại sao sau đó em bỏ anh?

Maria nhìn và mắt Ross, ở anh có cái gì đó làm cô liên tưởng đến một con thú dữ, một cái gì đó man dại, thiếu kiềm chế. Nó hình như là tính ích kỷ vô bờ bến của Ross.

- Em không thích bị người khác lợi dụng mình – Cô trả lời thẳng. Bản nhạc kết thúc và cô định trở lại bàn mình. Nhưng Ross đã giữ cô lại. Anh chìa tiếp cho cô một cái vé. Maria nhận vé và đứng im đợi bản nhạc mới.

- Anh cứ tưởng em yêu anh, Maria.

- Em đã một lần mền anh – Cô trả lời – Nhưng anh đã đối xử không đúng đắn với em.

- Anh rất hối hận – Ross mỉm cười – Nhưng mà tất cả đều êm đẹp. Không có ai bị làm sao hết.

Đôi mắt Maria lộ vẻ buồn rầu.

- Có đấy – Cô nói – Chính em. Em cứ nghĩ anh là một người khác thế cơ.

- Đó chỉ là trò đùa thôi mà Maria! – Ross kêu lên và tìm cách kéo Maria sát vào mình hơn.

Anh cảm thấy hơi ấm cơ thể cô truyền sang người mình qua lần áo vét. Tất cả những gì khiến anh khao khát vẫn còn đây.

- Là thanh niên thì cũng có lần phải liều lĩnh chứ – Ross nói tiếp.

Maria lắc đầu.

- Kể mà anh kẹt tiền thì em còn hiểu nổi.

- Maria – Ross cầu khẩn. Lúc này họ đã dờn đến một góc tối và anh định hôn cô. Cô quay mặt đi.

- Bỏ cái trò ấy đi, anh Ross – Cô nghiêm giọng – Em còn cần đến chỗ làm này.

- Nhưng mà Maria à – Ross năn nỉ – Ngày kia anh phải đi rồi, năm tháng sau anh mới quay lại. Anh phải gặp em trước khi đi.

Cô lắc đầu.

- Em không có điều kiện.

- Tại sao thế?

Lại một bản nhạc nữa kết thúc. Maria thoát ra khỏi vòng tay Ross và đi về phía bàn mình. Anh kéo giật cô lại.

- Đây – Ross gào lên – Cô sẽ được tất cả những cái vé đáng nguyên rủa này. Bỏ cái kiểu cứ hết nhạc là chuồn ấy đi.

Maria lẳng lặng cầm lấy tập vé đút nó vào cái xách nhỏ. Nhạc lại nổi lên và cô trở lại trong vòng tay Ross.

- Tại sao cô lại không muốn gặp tôi?

Cô đón nhận cái nhìn của Ross.

- Anh muốn biết thật chứ?

Ross gật đầu.

- Nói đi!

Maria hít một hơi thật sâu.

- Thứ nhất tôi không muốn, thứ hai tôi không có thời gian. Mẹ tôi bị ốm liệt giường, bị mất việc làm và tôi phải lo toan cho mẹ tôi và thằng em nhỏ từng ngày một. Như thế còn chưa đủ

hay sao?

- Chưa – Ross đáp cụt lủn. Anh lại dồn cô về phía góc tối và định hôn cô. Maria quay mặt đi. Ross không nhìn thấy cô phẩy cái xắc ra hiệu. Ngay lập tức một cánh tay hộ pháp đặt lên vai và xoay phắt anh lại.

Tay du đãng làm vệ sĩ của quán to cao như một con gấu lông lững đứng trước mặt anh. Bên cạnh hắn Joker Martin đang mỉm cười.

- Cẩn thận đấy ông bạn trẻ – Tay du đãng nói – Biết điều một chút hay là muốn bay ra ngoài kia.

Mặt Ross không còn một tí sắc khí, anh nhìn sang Maria. Khuôn mặt cô vẫn tĩnh bơ.

- Được Maria – Ross nói – Nếu cô muốn thế – Anh quay người rồi rời phòng nhảy.

Joker Martin đưa Maria trở lại bàn.

- Bồ của cô hôm nay có vẻ bức tức điều gì.

- Anh ta không phải là bồ của em.

Lão giả bộ ngạc nhiên.

- Nhưng mà lần trước khi hai người cùng đến đây tôi thấy các bạn tâm đầu ý hợp lắm cơ mà.

- Vâng – Maria thận trọng đáp – Lúc đó lại khác. Nhưng anh ấy đã làm em không hài lòng.

Martin nhìn cô soi mói.

- Cái gì thế?

Maria nhún vai như muốn chấm dứt câu chuyện.

- Em không ưa kiểu đó. Tất cả chỉ là vậy thôi.

- Thế có dính dáng gì đến con xúc xắc giả không? – Martin lại hỏi bằng một giọng lơ đãng. Khuôn mặt Maria phản chiếu vẻ ngạc nhiên. Lão mỉm cười.

- Chắc cô bé cho bọn tôi là mấy thằng ngu. Bọn tôi là những tay cáo già và đã nhìn thấy ngay lập tức – Lão châm cho mình một điếu thuốc – Tôi đoán vì thế mà cô biến nhanh như vậy. Cô có biết trước hắn ta sẽ làm như vậy không?

- Không.

- Tôi cũng đã nghĩ như vậy.

- Nhưng mà tại sao đã biết vậy mà các anh lại không nói ngay?

Lão cười thân mật.

- Ông già hắn hiện có nhiều mối quan hệ. Một ngày nào đó hắn sẽ phải quay trở lại và lúc đó bọn này mới lấy lại số tiền đó, kể cả lãi. Bọn tôi có đủ kiên trì để đợi đến lúc đó. Những người như thế bao giờ cũng phải quay trở lại.

Maria treo cái váy mặc buổi tối vào trong tủ, liếc nhìn mình thật nhanh qua chiếc gương cô vội vã ra khỏi cửa. Lúc này đã hơn mười hai giờ. Suốt tuần qua công việc không đến nỗi tồi. Nàng chỉ phải đứng có sáu tiếng. Nhưng thứ 6 và thứ 7 thì bận rộn và mệt mỏi hơn. Trong những ngày này nàng làm việc từ năm giờ chiều đến hai giờ đêm.

Cô bước ra hè phố đầy tiếng động ồn ào và nhìn thấy anh đứng dựa vào một cái xe. Anh đang đợi cô. Cứ mỗi buổi tối từ khi nàng đi làm anh đều đến đón cô.

- Hello, anh Mike!

Anh mỉm cười với cô.

- Hello, cô bé đáng yêu!

Hai người sóng đôi đi bên nhau.

- Anh không cần phải tối nào cũng đợi em ở đây, anh Mike ạ. Em tự mình đi về nhà cũng được.

- Nhưng anh muốn thế.

- Anh chắc phải mệt gần chết đứng mười hai tiếng bên quầy báo rồi còn gì.

Mike mỉm cười.

- Em không được tước đoạt của anh niềm vui duy nhất trong đời. Chúng ta làm một tách cà phê chứ.

Cô gật đầu.

- Hay đấy. Nhưng mà anh không được quên là lần này đến lượt em trả tiền đấy nhé.

- Em nghĩ gì thế? Anh mời em cơ mà – Anh cười.

Họ vào quán cà phê bánh ngọt và ngồi lên 2 chiếc ghế ở quầy.

- Cho hai ly cà phê – Mike gọi người bán hàng rồi nhìn Maria – Em cùng ăn với anh một cái bánh ga tô chứ? – Cô gật đầu.

Mike gọi người đàn ông đứng sau quầy, đặt một chiếc bánh rồi quay sang hỏi Maria.

- Mẹ em đỡ chưa?

- Cám ơn anh, hôm nay khỏe hơn rồi. Bác sĩ nói rằng nếu cứ thế thì ngày mai mẹ em có thể đi lại được.

- Vậy thì tốt quá.

Maria im lặng nghĩ đến mẹ mình. Bà Katti nằm liệt giường suốt gần một tuần nay. Lúc đầu bác sĩ đã tưởng rằng đó là dấu hiệu của cơn hấp hối, nhưng sau đó bà đỡ dần và yên tâm hơn. Trước mắt là bà không thể quay trở lại với công việc cũ. Xô nước và cái bàn chải lau nhà trở nên quá nặng với bà. Maria nhớ lại cảnh mẹ cô hốt hoảng khi nghe cô kể về công việc mình đang làm. Nhưng hai mươi đô la một tuần là khả năng duy nhất của cô để cứu gia đình. Không

có số tiền đó, tất cả có lẽ đã bị chết đói. Lão Peter coi như không thể trông chờ gì được.

Người bán hàng đặt cà phê và một cái bánh ngọt trước mặt họ. Nàng vội chia đôi cái bánh và đưa cho anh phần to hơn.

- Hôm nay thế nào? – Mike hỏi.

- Chẳng có gì đặc biệt cả – Cô mỉm cười – Em hơi nhiều việc.

Anh cười thoải mái.

- Vì em nhảy rất giỏi chứ gì?

Cô cũng cười theo.

- Giỏi nhất – Đột nhiên niềm hân hoan biến mất khỏi khuôn mặt cô – Anh Ross tối hôm nay cũng đến đó.

Mike ngó đăm đăm tách cà phê của mình.

- Thế hẳn muốn gì ở em.

- Anh ấy nói rằng sắp đi khỏi đây một thời gian và muốn đi chơi với em.

Mike vẫn không nhìn cô.

- Thế em nói gì với hắn?

- Em giải thích cho anh ấy là không thể được. Thế là anh ấy định làm càn và Martin đến can thiệp. Sau đó anh ấy biến mất.

Mike im lặng một lúc rồi nói.

- Ông già hẳn gửi hắn sang châu Âu.

Maria như nghệt thờ.

- Trời – Cô thì thào – Nhiều tiền như vậy chắc phải khoái lắm nhỉ.

Mike lại nhìn xuống tách cà phê của mình.

- Em vẫn còn quyến luyến anh ấy phải không?

Cô nhìn anh.

- Em cũng không biết nữa – Cô thật thà trả lời – Anh ấy khác các chàng trai mà em đã quen. Anh ấy nói chuyện một cách khác. Anh ấy cư xử cũng khác.

- Và anh ấy có tiền – Mike cay đắng thêm vào.

- Không phải thế – Maria vội chữa.

- Thế thì là cái gì?

Anh nhìn thấy ở cô có một sự suy nghĩ kỹ lưỡng cho câu trả lời.

- Cái kiểu như anh ấy. Anh ấy luôn đối xử với em bằng một cách mà nhiều khi em thấy thích. Như thể là anh ấy ngồi trên cao giơ tay điều khiển những người khác. Ngồi trên cao như vậy chắc cũng khoái biết bao – Cô đặt một tay lên cánh tay anh – Anh biết không – Cô nói và hạ giọng xuống thành lời thì thầm thân thiết – Martin cũng biết là Ross dùng quân xúc xắc giả đấy.

Mike sửng sốt.

- Thế tại sao lão ta không can thiệp?

- Bởi vì bố anh Ross – Cô giải thích – Martin nói rằng bố anh ấy có quan hệ với nhiều người – Giọng cô lộ vẻ thán phục.

Anh nhìn cô.

- Và em thích điều đó chứ?

Maria cắn một miếng thuốc là vào miệng và châm lửa rồi rít một hơi thật sâu.

- Có thể thế – Cô trả lời – Em cũng rất thích một lúc nào đó được biết đến cái gọi là xa hoa. Ai là người không muốn? Còn sướng hơn là sống như em bây giờ.

Chương 14

Katti đặt miếng vải đang khâu dở sang một bên và liếc nhìn đồng hồ. Đã gần mười một giờ khuya. Bà nhắc mình khỏi chiếc ghế bành và bước đến bên cửa sổ. Đêm tháng tám ngọt ngào oi bức. Mệt mỏi bà lau mồ hôi trên mặt bằng cái khăn quàng cổ. Chợt bà thấy lưng mình đau nhói lên rồi đầu óc choáng váng. Bà bắt đầu loạng choạng, vội đưa tay lên nắm lấy mép bàn và giữ chặt lấy nó cho đến khi cơn đau đột phát qua đi. Bác sĩ đã báo cho bà biết trước những cơn đau đột ngột như thế này. Ông ta đã khuyên bà giành phần lớn thời gian nằm nghỉ trên giường và không được làm việc. Trong thời gian thai nghén, tim bà sẽ bị tác động rất mạnh. Cảm giác choáng váng đã hết, bà quay vào bếp và dọn đồ khâu vá vào một chỗ. Bà muốn đi nằm một chút để nghỉ ngơi.

Trong nhà hoàn toàn im lặng và trong bóng tối của căn buồng bà nghe thấy rõ mọi tiếng động. Thông thường bà mới chợp mắt một tí khi Maria về đến nhà, nhưng hôm nay bà cảm thấy không yên tâm như mọi bữa. Peter đi đâu từ ngay sau bữa tối và vẫn chưa về. Bà biết như thế là cái gì sẽ xảy ra. Khi lão trở về là đã say mềm, rất hùng hổ và thích gây sự. Bà phải tách lão xa Maria ra nếu không sẽ xảy ra cãi lộn.

Một lúc sau bà cảm thấy dễ chịu hơn nhưng vẫn chưa chợp mắt được. Trong phòng quá nóng. Bà dậy và đi sang phòng Maria. Trên chiếc giường con chú bé đang ngủ chập chờn. Người thẳng bé đỏ ửng vì rôm. Trong khi bà đang nhìn nó thì đứa trẻ thức giấc và bắt đầu khóc.

Bà bế nó vào bếp và lấy một chai nước lạnh. Chú bé mút chùn chụt hết chai nước, sau đó bà lại đặt nó xuống giường. Ở cửa bếp bà nghe thấy một tiếng động và quay người lại. Chắc là Peter vì Maria không thể về sớm thế được. Liếc qua khuôn mặt đỏ nhừ của lão bà biết ngay lão đã ở đâu cả tối. Lão đóng cửa rồi nhìn bà. Đôi mắt lão đỏ ngầu, mi mắt hùm hụp.

- Còn thức à? – Lão hỏi.

- Như anh thấy đấy – Bà trả lời và bước qua chỗ lão đi về phòng ngủ – Đi ngủ đi.

- Nóng quá – Lão bước đến bên tủ lạnh và mở nó ra. Tôi còn uống một cốc bia cái đã.

- Anh uống vẫn chưa đủ à? – Bà thấp giọng hỏi lão không trả lời, tay mở lon bia. Một ít bia chảy qua cằm nhỏ xuống chiếc áo sơ mi lão đang mặc. Lão đặt lon bia xuống, nhìn bà chòng chọc.

- Cô cứ lo việc của cô đi – Lão gầm gừ.

Bà nhìn lão một lúc rồi quay người đi và phòng khách. Bà nhòai người ra cửa sổ lo lắng quan sát dọc dãy phố. Maria có thể về nhà trong phút chốc.

- Cô làm gì thế? – Lão hỏi khiêu khích.

Bà không trả lời. Lão cũng biết rõ bà làm gì. Bà định bước qua chỗ lão. Lão tóm lấy tay bà và giữ lại.

- Định tìm cô con gái chứ gì? – Lão câu tiết hỏi.

- Vâng – Bà đáp lại và buột miệng nói bằng tiếng Ba Lan – Anh có điều gì phản đối chẳng.

Lão trả lời cũng bằng thứ tiếng đó.

- Cô không phải lo cho nó. Có thể trong hành lang nó còn kiếm thêm được vài dollar ở cái thùng nhóc đêm nào cũng đưa nó về đấy.

- Đi ngủ đi – Bà gắt – Anh say rồi đấy.

Vòng tay lão càng siết chặt hơn.

- Cô tưởng tôi không biết tôi nói gì ư? Lão hỏi giọng rình rập.

- Tôi không chỉ tưởng mà còn biết rõ điều đó – Bà đáp lại, giật tay ra khỏi bàn tay lão rồi trở lại bên cửa sổ. Bà nhìn ra ngoài, Maria và Mike đang đi dọc phố về nhà. Trong phút chốc bà cảm thấy vui mừng. Cái anh chàng Mike này rất dễ thương. Hai đứa rất đẹp đôi. Có thể một ngày nào đó... Nhưng từ đây đến đó còn xa lắm. Thỉnh thoảng bà phải ép mình nhớ rằng Maria hãy còn là một đứa trẻ. Bà quay người khỏi khung cửa sổ, vẻ vui mừng vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt.

- Em đi ngủ đây – Bà nói – Tốt hơn hết là anh cũng đi ngủ đi.

Lão không hề động đậy.

- Chưa vội, nóng lắm. Tôi uống thêm ít bia nữa đã.

Bà đi vào phòng ngủ và bắt đầu cởi quần áo, bà thấy lão loạng quạng trong bếp rồi sau đó tiếng tủ lạnh sập lại và tiếng nổ khô của lon bia bị bật nắp. Bà choàng một cái áo khoác nhẹ, mở ra ngoài áo ngủ rồi đi vào bếp để rửa ráy. Lão Peter ngồi trên bàn trong tay cầm lon bia cạn đến nửa và đôi mắt nhìn đăm đăm vào cánh cửa.

- Anh còn chờ gì nữa? – Bà hỏi – Đi ngủ đi thôi.

Lão vẫn ương ngạnh lắc đầu.

- Tôi sẽ cho cô thấy ai là người biết mình nói gì. Cứ đợi cho con bé vào đây.

Bà gắng gượng nở một nụ cười.

- Thôi đừng làm cái trò ngốc ấy nữa, anh Peter – Bà nói với lão – Mặc kệ con bé vào đi ngủ đi.

- Nó là một con đĩ – Lão lẩm bẩm.

Cái tát nẩy lửa mà bà giáng vào mặt lão để một vệt trắng trên má lão. Lão ngược nhìn bà với ánh mắt đầy ngạc nhiên. Khuôn mặt bà Katti tái đi vì tức giận. Chưa bao giờ lão nhìn thấy bà như thế này.

- Im đi! – Bà quát lên giận dữ – Maria còn biết điều hơn là anh. Không có nó thì cả lũ đã chết đói rồi.

Bà đi về phía phòng ngủ. ở ngang cửa bà còn quay đầu nhìn lão.

- Anh chắc quên rằng chính con Maria đi tìm lấy việc làm khi chúng ta túng quẫn – Giọng bà

đầy vẻ khinh bỉ – Nó giống cha nó. Anh không bằng một nửa cha nó. Tôi chỉ cầu mong con anh cũng giống anh ấy chứ đừng có như anh. Nếu không chỉ có trời mới giúp được chúng nó.

Lão bật dậy và xăm xăm đi ra cửa bếp.

- Tôi sẽ cho sô biết ai là người đàn ông ở cái nhà này – Lão gầm lên và mở cửa – Trong nhà này sẽ không có đứa con gái nào được đi đánh đĩ.

Bà nắm lấy tay lão định lôi vào nhà. Để cho con bé được yên, đồ con lợn bê tha kia! – Bà thét lên – Nó là con gái tôi chứ không phải con anh!

Lão thô bạo đẩy bà ra. Bà lão đảo va vào cạnh bàn. Một cơn đau đột ngột lan khắp cơ thể bà, bà nhìn lão, tất cả như nhoè đi nhảy múa trước mặt bà. Lão rút cái thắt lưng ra và vung vẩy trước mặt bà.

- Câm ngay, đồ già mồm! Lão gào lên bằng một giọng khàn khàn – Hay là mày muốn nhận phần của nó. Để tao trị nó xong rồi mày sẽ thấy nó là đứa như thế nào – Lão bước ra ngoài hành lang.

Katti hít một hơi thật sâu rồi chạy theo lão. Người đàn ông bị điên rồi. Maria đã nói đúng. Giá mà nghe lời nó.

Một cơn đau đột phát làm bà lão đảo, nhưng bà cố gượng nén nó xuống. Lúc này lão đã đứng ở đầu cầu thang. Bà ôm lấy hai tay lão.

- Để cho nó được yên! – Bà thều thào và tìm cách giữ lão lại. Cố gắng hết sức mình bà xoay người lão lại. Đôi mắt bà như phát ra những tia lửa rọi vào mặt lão – Nếu anh đụng đến nó thì anh sẽ không bao giờ được bước vào cái nhà này nữa.

Câu nói như một gáo nước lạnh dội vào người lão. Đột nhiên lý trí trở lại trong đôi mắt lão. Lão vung tay đẩy bà ra. Bà vội nắm lấy lan can cầu thang để khỏi bị ngã. Lão bước qua chỗ bà đi vào bếp và ở ngưỡng cửa lão quay lại nhìn bà.

- Nó là con gái cô – Lão lạnh lùng nói – Tất cả tội lỗi của nó sẽ đổ lên đầu cô.

Cơn chóng mặt lại che phủ đôi mắt bà. Bà buông tay khỏi lan can. Bà lão đảo bước về phòng, nhưng cơn đau hai bên thái dương đã ngăn bà với hiện tại.

- Maria! Tiếng kêu của bà chìm xuống vực thẳm vô tận. Rồi bà ngã nhào xuống cầu thang.

Họ nghe thấy tiếng ồn ào. Trước khi Mike kịp bước lên thì Maria đã lao lên được nửa cầu thang. Anh chạy theo cô, tim đập thình thịch, kinh hoàng vì tiếng kêu thất thanh. Anh đến bên cô sau bước nhảy thứ ba.

-! Giọng Maria như của một đứa trẻ quá sợ hãi. Anh nhìn cô đang Mama quỳ xuống bên người đàn bà co quắp trên sàn. Anh đứng đực ra.

- Mama! Tiếng gọi mẹ của cô chỉ còn là một tiếng kêu phát ra nghẹn đầy nước mắt. Mái tóc vàng của cô xoã ra lấp lánh khi cô cúi xuống áp đôi môi vào khuôn mặt bất động.

- Katti!

Mike ngược nhìn lên. Khuôn mặt người đàn ông đang đứng phía trên họ và đang nhìn xuống, tái nhợt đi.

- Maria, cái gì thế này?

Maria lắc đầu tỏ vẻ không biết. Cô quay sang nhìn Mike đôi mắt đờ đẫn vì kinh hoàng.

Anh chìa tay ra nắm lấy vai cô. Lúc này anh nhận thấy cơ thể cô run bần lên.

- Trong nhà này có điện thoại ở chỗ nào không? – Anh hỏi.

Maria không trả lời. Anh nhận ra cô không hề nghe thấy câu hỏi. Anh nhìn xuống dưới cầu thang. Người đàn ông từ từ bước xuống hai tay ôm chặt lan can như thể sợ bị ngã. Một cánh cửa bật mở và một người đàn ông thò đầu ra quan sát.

Ở đây có người bị tai nạn – Mike nói vội – Ngài có thể cho tôi gọi điện thoại nhờ chút không?

Người đàn ông gật đầu và bước hẳn ra ngoài hành lang. Đằng sau ông ta Mike nhìn thấy một người đàn bà đang kéo kín cái áo choàng mỏng. Mike bước vào nhà. Người đàn bà lặng lẽ chỉ vào cái điện thoại. Anh nhắc ống nghe lên định nói thì tiếng thốn thức khe khẽ vang bên tai anh.

Đó là lần duy nhất trong đời anh nghe thấy Maria khóc.

Chương 15

Mãi một tuần lễ sau Maria mới quay trở lại làm việc ở quán Golden Glow. Khuôn mặt cô gầy xẹp đi, đôi mắt nằm sâu trong hai hố mắt. Buổi lễ an táng bà Katti như vẫn còn trước mắt cô.

Buổi cầu nguyện ở nhà thờ Augustin thật là đơn giản. Cha Janowicz rất tốt bụng và rất thông cảm. Bằng một niềm thương cảm sâu sắc cha kể về lòng can đảm của mẹ nàng và lòng thành kính của bà đối với nhà thờ thiên chúa.

Maria im lặng ngồi bên Peter trong suốt thời gian đưa quan tài ra nghĩa trang trên một chiếc xe độc nhất. Buổi lễ an táng qua đi rất nhanh và rẻ tiền. Sau đó họ trở về nhà.

Ở đó những người của Hội từ thiện đang chờ họ. Bà mẹ của Francie, bà đã xuống trông hộ đứa trẻ trong khi họ đi đưa đám, đi lên nhà để cho họ nói chuyện với nhau. Người đàn ông trẻ măng và người đàn bà lớn tuổi hơn của hội từ thiện muốn biết xem là họ có thể chăm sóc đứa trẻ một cách đầy đủ được không? Maria thuyết phục họ rằng mọi việc sẽ ổn thoả. Cô ở nhà cả ngày, ban đêm khi cô phải đi làm thì đã có bố dượng cô ở nhà. Và hai người đã đồng ý cứ giữ nguyên như thế cho đến mùa thu khi Maria phải quay lại trường học.

Maria do dự một lát rồi mới bước vào quán nhảy. Cô cảm thấy kỳ lạ ở đây tất cả vẫn nguyên như cũ trong khi ở mọi nơi khác đã thay đổi nhiều. Vẫn là những đồ trang trí rẻ tiền nhất, vẫn là thứ ánh sáng xanh nhợt dùng đục và vẫn là những nốt nhạc sai bét của ban nhạc đã quá mệt mỏi. Tất cả không thay đổi.

Lão vệ sĩ đến trước mặt nàng. Khuôn mặt lì lợm như gấu của hắn không lộ một vẻ gì.

- Ông Martin muốn nói chuyện với cô – Hắn nói và chỉ ngón tay ra hiệu về phía văn phòng.

Không trả lời Maria đi luôn qua sàn nhảy và gõ cửa. Giọng Martin vang lên.

- Cứ vào.

Cô mở cánh cửa. Martin ngồi bên bàn làm việc và đang soạn mấy tờ giấy ở trước mặt. Cô lưỡng lự đứng lại cho đến khi lão ngược nhìn lên. Sau đó cô bước vào đóng cửa lại và tiến về phía hắn.

- Anh muốn nói chuyện với em? – Cô nhỏ nhẹ hỏi.

Hắn gật đầu.

- Cô ngồi xuống đây. Tôi xong ngay bây giờ.

Maria ngồi xuống một cái ghế cạnh bàn làm việc và quan sát hắn. Khuôn mặt hắn thô kệch và có những nét rất đáng sợ. Mái tóc đen đốm bạc càng làm cho đôi mắt lão lạnh lùng hơn. Cầm hắn chắc, khỏe và sắc cạnh, nhưng cái mồm mặc dù hơi mỏng lại tỏ ra mềm mỏng khác lạ.

- Chuyện xảy ra với mẹ cô tôi rất lấy làm thương tiếc, cô Maria ạ – Hắn nhẹ nhàng nói.

Cô cúi xuống nhìn đôi bàn tay mình.

- Xin cảm ơn anh – Cô trả lời, cổ họng tắc nghẹn lại. Cô vẫn còn không thể chịu đựng nổi khi

nhắc tới điều đó.

Hắn im lặng một lúc rồi nói.

- Có người ở hội từ thiện đến đây và hỏi về công việc của cô.

Mắt Maria thoáng vẻ sợ hãi. Cô nhìn lão dò hỏi. Hắn vẫn bình tâm mỉm cười.

- Cứ yên trí. Tôi đã bảo với người đàn ông đến đây là cô làm nhiệm vụ thu tiền.

Cô lại cúi nhìn hai bàn tay mình. Giọng cô run run.

- Em không biết cảm ơn anh như thế nào nữa. Anh Martin.

Hắn liếc một cái xuống mấy tờ giấy để trên bàn.

- Tại sao cô không nói với tôi là cô bao nhiêu tuổi hả maria – Hắn đột nhiên hỏi.

- Nếu biết thì anh có cho em làm không?

Hắn lưỡng lự.

- Có thể không.

- Đó chính là nguyên nhân – Cô trả lời – vả lại anh có hỏi em bao giờ đâu.

Đôi mắt Martin nhìn thẳng vào mặt cô như tìm kiếm điều gì đó.

- Tôi không bao giờ nghĩ đến điều đó. Trông cô đã rất trưởng thành.

Một nụ cười yếu ớt nở trên môi cô.

- Em cũng đã đủ trưởng thành rồi.

Martin đứng dậy và đi vòng quanh cái bàn đến bên cô. Đặt tay lên vai cô, với vẻ trầm ngâm hẳn gật đầu.

- Tôi cũng tin là như vậy.

Maria nhìn hắn dò xét.

- Em trở lại công việc được chứ anh Martin?

- Ừ – Hắn trả lời – Nhưng phải chú ý đấy. Nếu có gì nguy hiểm là cô phải biến đi ngay. Chúng tôi không thích rằng cô bị bắt quả tang ở đây, nếu không chúng tôi sẽ bị tước giấy phép kinh doanh.

- Em sẽ cẩn thận, anh Martin – Cô đảm bảo và đứng dậy – Em hứa với anh như vậy.

Martin mở cửa cho Maria. Cô còn dừng lại một chút.

- Một lần nữa xin cảm ơn anh, anh Martin – Cô nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, ngượng ngùng – Em sẽ không bao giờ quên anh đã tốt bụng với em như thế nào.

Martin đứng ở cửa và nhìn theo cô đi đến phòng thay quần áo. Hắn lắc đầu vì quá ngạc nhiên. Ngay cả đến lúc này, tuy đã biết chắc mà hắn vẫn còn thấy khó tin. Chưa tới mười sáu tuổi đầu.

Nhưng đã có những người đàn bà Ba Lan trưởng thành sớm thế này. Hắn mỉm cười với chính mình, đóng cửa phòng rồi trở lại bàn làm việc. Năm tháng và thời gian không có nghĩa lý gì đối với cô ta. Cô ta đã tích tụ được đủ trí thông minh mà cô ta cần cho cuộc sống của mình. Cô ta có cái bản năng nhạy bén với đàn ông.

Maria mở cửa và bước vào bếp. Bố dượng cô đang đọc một tờ báo được trải rộng trên bàn.

- Thăng bé thế nào rồi? – Cô hỏi.

- Chả làm sao hết – Lão khó chịu trả lời – Nó ngủ từ lâu rồi.

Maria đi vào phòng mình và liếc qua cái giường con. Chú bé Peter đang ngủ ngon lành, ngón tay cái ngậm trong miệng. Cô nhẹ nhàng gỡ ngón tay ra khỏi mồm cậu bé. Đột nhiên cô cảm thấy cái nhìn của bố dượng đang xoáy vào mình, cô quay phắt người lại. Lão đứng ở cửa phòng cô và đang quan sát cô. Tự nhiên mặt lão đỏ bừng lên.

- Ông cần tìm gì? – Cô hỏi.

Lão lúng túng.

- Không, không – Lão trả lời rồi quay lại bếp.

Maria cởi váy và quần áo lót ra, choàng lên người cái áo khoác dài rồi đi vào bếp và vặn vòi nước ở bồn rửa. Bố dượng ngược lên nhìn theo cô.

- Cái anh chàng Mike này – Lão thận trọng hỏi – Nó đưa mày về nhà phải không?

- Phải – Cô trả lời và rửa mặt bằng xà bông.

- Nó thích mày lắm hả?

- Cứ cho là thế đi.

- Trước khi lên nhà bao giờ mày cũng đứng dưới đó một lúc lâu với nó phải không? Giọng lão chứa đựng một cái gì đó rình rập.

Maria quay mặt lại lạnh lùng nhìn lão.

- Ông muốn biết để làm gì?

Lão tránh cái nhìn của cô và cúi gằm xuống bàn.

- Không có gì đâu.

- Thế thì ông cứ việc lo lấy công việc của mình – Cô nói với lão trong khi bước qua căn bếp và đi thẳng ra hành lang. Khi cô quay trở lại bếp thì lão đã đứng sẵn ở cửa và thò tay tóm lấy cánh tay cô. Maria nhìn thẳng vào mặt lão. Đôi mắt cô hơi tối lại nhưng không hề nói một lời.

- Cháu là một cô bé xinh xắn, Maria à – Trong giọng lão ẩn một sự van xin.

Maria vẫn không nói gì.

- Nếu cháu chiều chú như đối với anh chàng kia – Lão vụng về nói – Thì tất cả sẽ đều hạnh phúc phải không?

Cô hất tay lão ra. Cô đã qua mệt để nổi cơn tức giận. Giọng cô trầm xuống, yếu ớt.

- Peter à – Cô nói, đó là lần đầu tiên cô gọi lão bằng tên mà không thêm chữ “chú” – Đừng có nghĩ vớ vẩn. Tôi ở lại đây chỉ vì mẹ tôi đã muốn như vậy. Tất cả chỉ có thế.

Lão theo cô đến tận cửa buồng ngủ. Nín thở lão lấy hết can đảm hỏi thêm một câu nữa.

- Maria à, cháu có biết là chú thương cháu như thế nào không?

- Tôi biết lắm chứ – Cô lạnh lùng đáp lại – Nhưng ông không thuộc kiểu người tôi muốn. Nếu ông thật sự cần ngay một bà vợ thì ông cứ việc đi tìm. Nàng đóng sập cánh cửa ngay trước mũi lão và cố ý xoay ổ khoá kêu loảng xoảng để lão nghe thấy. Cô đợi cho bước chân lão đi xa rồi mới cởi hết áo quần và nằm lên giường.

Maria quàng hai tay xuống dưới gáy để cho luồng gió mát thổi từ cửa sổ mơn trớn cơ thể. Từ nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn cô thấy mình thật cô đơn bất hạnh. Cô nhắm mắt lại và tưởng như khuôn mặt của mẹ đang nhìn mình.

- Hãy can đảm lên, Maria! – Mẹ cô như đang nói với cô.

- Con sẽ như vậy, Mama! Cô thì thầm hứa rồi quay người sang một bên. Maria vẫn còn nghe thấy tiếng cửa tủ lạnh khẽ sập lại trước khi mơ màng thiếp đi.

Chương 16

Joker Martin ngược lên nhìn Maria. Cô ta đang đứng trước bàn làm việc của hắn.

- Tôi đã dàn xếp ổn thoả mọi việc rồi – Hắn nói – Hội từ thiện đã đồng ý là cô đi học vào buổi chiều và vẫn được tiếp tục làm việc tại đây.

Cô giờ tay làm một cử chỉ đơn giản nhưng rất nhiều hàm ý.

- Anh lúc nào cũng muốn giúp đỡ em – Cô nói – Em không còn biết cảm ơn anh như thế nào nữa.

Martin mỉm cười ngược ngạnh.

- Có thể là tôi làm thế vì tôi mến cô.

Cô không đáp lại.

- Cô rất đáng tin cậy, Maria – hắn nói tiếp – Tối nào cô cũng có mặt và không phiền nhiễu tôi như các cô gái khác. Có thể là vì thế.

- Mặc dù vậy, em cũng không biết mỗi lần như thế em phải cảm ơn anh ra sao.

Lão định đáp lại điều gì đó thì chuông điện thoại trên bàn làm việc của lão vang lên. Lão nhắc ống nghe lên.

- Martin đây.

Ở đầu kia một giọng nói vang lên trong vài giây – Joker nhìn sang phía Maria. Cô quay người định đi thì hắn đã giơ tay ra hiệu bảo cô đứng lại.

- Anh đợi tôi một chút nhé – Hắn nói vào ống nghe – Đưa bàn tay lên bịt ống nghe, hắn nói với cô.

- Đây là một dịp để cô tạ ơn tôi, Maria ạ. Tôi đang nói chuyện với một người đàn ông rất quan trọng. Trong buổi dạ hội của ông ta ngày hôm nay còn thiếu một phụ nữ. Nếu cô đến đó, cô sẽ có thêm năm dollar.

Cô do dự.

- Em, em nghĩ rằng tốt hơn hết là không nên anh Martin ạ. Em không hợp với nó đâu.

Hắn đã hiểu cô muốn nói gì.

- Cô cứ yên trí mà đến đó – Martin đáp lời – Ông này đang hoảng hốt. Sẽ không có gì gay cấn đâu. Cô chẳng phải làm gì ngoài việc nhảy với họ và cũng làm trò nếu tất cả đều vui vẻ. Khoảng ba giờ rưỡi là cô xong việc.

Maria vẫn còn lưỡng lự.

- Anh có chắc thế không?

- Tất nhiên rồi – Martin gật đầu.

- Nhưng mà em không có bộ đồ nào tử tế để mặc – Cô lắc đầu – Không, tốt hơn hết là thôi.

- Cô có thể mặc cái váy của cô ở đây – Hấn giải thích cho cô – Tối mai cô mang trở lại đây cũng được cơ mà. Như thế là cô sẽ làm cho tôi vui lòng.

Maria hít một hơi dài. Cô không biết từ chối lời yêu cầu của hấn như thế nào. Vả lại Martin luôn tỏ ra tốt bụng với cô.

- Thôi được.

Hấn mỉm cười.

- Một cô gái ngoan ngoãn – Hấn giơ tay làm một cử chỉ thân mật – Đi lấy cái xắc tay của cô rồi quay lại đây. Tôi sẽ đưa địa chỉ cho cô.

Hấn đợi cho cánh cửa đóng lại sau lưng cô rồi mới nói vào máy. Lúc này hấn nói một cách vội vã và nhỏ hơn.

- Tớ gửi cho cậu một cây non xanh mơn, Jack à, như vậy phải cẩn thận đấy. Tớ không muốn con bé hoảng sợ.

Hấn im lặng trong khi giọng nói ở phía bên kia lạo xạo qua màng rung rồi im hấn. Martin nói tiếp và lần này giọng hấn lộ vẻ khoái trá.

- Chú ý này, đây là món tuyệt diệu nhất mà cậu được thấy. Nhưng cậu không được máu mê quá đấy. Con bé còn ít tuổi nếu có chuyện gì xảy ra thì sẽ bị phiền lắm đấy. Biết điều một chút và chịu khó chờ thêm một thời gian nữa. Rồi đâu sẽ vào đó.

Hấn vừa đặt ống nghe xuống thì Maria bước vào.

Trước cửa một ngôi nhà đồ sộ cô xuống taxi. Người gác cổng đã mở sẵn cửa trong khi cô đang trả tiền cho người lái xe và bước ra khỏi xe.

- Tôi muốn đến chỗ Mr. Ostere.

Nét mặt ông ta cho thấy rằng ông ta đã biết trước.

- Nhà D trên sân thượng, tầng mười bảy.

Người trông thang máy cũng có một thái độ như vậy. Anh ta đưa nàng lên tầng trên.

- Rẽ trái – Anh ta nói và mở cửa cho cô.

Trong khi ấn chuông cửa nàng nghe thấy tiếng cửa thang máy đóng lại. Cửa căn hộ mở ra. Một người đàn ông trong bộ lễ phục xuất hiện trước mặt cô.

- Ngài là Mr. Ostere? – Cô hỏi – Tôi là Mariann Flood.

Khuôn mặt người đàn ông không hề thay đổi.

- Xin mời vào – Người đàn ông nói với giọng khiêm tốn – Tôi sẽ báo với Martin là cô đã tới.

Cô đứng đợi ở phòng ngoài. Người đàn ông biến mất rồi ngay sau đó quay lại với một người đàn ông khác nhỏ bé trong bộ comple màu xám. Ông này chìa tay ra phía nàng.

- Tên tôi là Jack Ostere – Ông ta cười tự giới thiệu.

Người đàn ông lùi lại một bước và ngắm nhìn cô.

- Trời ơi! – Ông ta thốt lên – Lần đầu tiên trong đời anh chàng Joker nói thật. Cô đúng là nữ thần sắc đẹp.

Maria mỉm cười vẻ hài lòng.

- Cảm ơn ngài Ostere.

- Cô cứ gọi tôi đơn giản là Jack – Ông ta vội vã đáp lại – Nhưng mà mời cô vào cái đã. Tôi sẽ pha cho cô một cốc cocktail trước khi mọi người tới.

Ostere nắm nhẹ lấy tay cô và đưa vào phòng khách lớn nhất mà cô thấy từ trước đến nay. Ông ta dừng lại bên một cái xe trên bày đầy đủ các loại rượu.

- Được phép mời cô thứ gì nào? Manhattan? Martini?

- Có cả cocacola chứ? Cô ngượng ngùng hỏi.

Ostere nhăn trán vẻ giễu cợt rồi mỉm cười.

- Như ý cô muốn.

Ông ta quay người và giật một sợi dây thả từ trên xuống sát tường. Ngay lập tức một người hầu bàn xuất hiện.

- Ngài cần gì, Sir?

- Mang cocacola đến cho cô Flood, Jordan ạ!

- Vâng thưa ngài – Anh ta trả lời và định bước đi.

- Cho nhiều đá một chút – Maria thêm vào.

Người hầu bàn nhìn cô.

- Vâng, sẽ có nhiều đá, thưa cô – Anh ta rời khỏi phòng.

Maria quay người về phía chủ nhà.

- Em tin rằng mình đến không quá sớm. Anh Joker bảo em phải đến ngay.

Ostere tự rót cho mình một cốc whisky với mấy cục đá nhỏ. Ông ta giơ cốc rượu lên nhìn nàng.

- Một người xinh đẹp như cô không bao giờ đến quá sớm, cô Maria ạ.

Từ phòng ngoài tiếng chuông vang lên kính cong.

- Xin lỗi cô một chút nhé – Ostere nói – Một vài người khách của tôi đã đến và tôi phải ra đón họ.

Người hầu bàn mang cocacola đến cho Maria. Cô tranh thủ quan sát thật nhanh căn phòng. Nó dài phải đến mười hai, mười ba mét. Ở cuối phòng có nhiều cánh cửa bằng những tấm kính

lớn mở ra sân thượng.

Ostere trở lại phòng khách với những người mới đến Maria tròn mắt ra nhìn. Một trong số những người đàn bà là diễn viên điện ảnh mà cô thường được trông thấy trong những phim chiếu ở rạp RKD đầu phố 86. Và một trong những người đàn ông là nhà báo có tên tuổi mà nàng vẫn thường đọc những bài viết của ông ta trên các tờ báo buổi sáng.

Maria bẽn lẽn im lặng suốt cả thời gian đó. Bởi vì cô chẳng biết nói chuyện gì với những người này. Từ những câu chuyện của họ cô biết rằng Ostere là một người giàu có, ông ta cũng thường hay bỏ tiền ra để dàn dựng những vở kịch mới.

Ostere là một chủ nhà rất chu đáo, mặc dù phải chạy đi, chạy lại nói chuyện với khách khứa của mình, ông ta vẫn thường xuyên quay về chỗ Maria để an tâm rằng cô cảm thấy dễ chịu và không thiếu thứ gì. Cô thấy ưa ông ta. Ông ta là một người đàn ông nhỏ bé, nhiệt tình và rất đáng yêu.

Một lần người phóng viên bắt chuyện với cô trong một góc hơi xa những người khác một chút và hỏi cô làm nghề gì. Lúc đầu cô không biết trả lời ra sao. Rồi cô nảy ra một ý.

- Tôi là vũ nữ – Maria trả lời. Và cái đó phần nào cũng đúng với sự thật. Đúng lúc đó, đột nhiên Ostere xuất hiện bên cạnh họ và mỉm cười hưởng ứng câu trả lời của Maria.

- Thế cô biểu diễn ở đâu? Chàng phóng viên hỏi – Tôi sẽ viết vài cột báo về cô.

-Ồ tôi chưa tiến xa đến được như vậy đâu – Maria mỉm cười trả lời – Nhưng mà đến lúc đó thế nào tôi cũng trình diện ở chỗ anh và nhắc nhở anh điều đó.

Anh chàng phóng viên uống đã nhiều và cũng đã hơi bốc. Anh ta biết chắc những cô gái mà Ostere thường có trong những buổi tối như thế này thuộc hạng nào và muốn làm cho Maria phải bẽ mặt.

- Thế cô nhảy cho chúng tôi xem một chút đi – Anh ta láu cá yêu cầu – Tôi không tin điều đó đâu.

Sau câu nói của anh ta trong căn phòng trở nên im lặng. Những người khác tò mò nhìn Maria và chờ xem cô xử sự như thế nào. Đối với họ tất cả các cô gái của Ostere không còn là điều bí mật. Maria nhìn chăm chặp vào mặt anh trả lời:

- Tôi rất muốn làm điều đó, nhưng đáng tiếc hiện giờ thì không thể. Thật ra tôi đang bị bệnh nghề nghiệp của những người vũ nữ.

- Ôi cái bệnh nghề nghiệp gì thế? – Người phóng viên to giọng đắc thắng – Tôi chưa được nghe đến nó bao giờ.

- Thế thì anh chẳng hiểu chút gì về công việc đó rồi, đúng không nào? – Maria giễu cợt hỏi lại – Anh chưa bao giờ nghe nói đến những đôi chân bị thương à?

Những tiếng cười rộ lên trong phòng đẩy lùi sự căng thẳng và Ostere vỗ nhẹ lên vai cô thì thào:

- Cô bé can đảm thật.

Khoảng hai giờ rưỡi khách khứa bắt đầu ra về và đến ba giờ chỉ còn lại Maria và Ostere. Ông ta thả người xuống chiếc ghế bành và nhìn cô.

- Tôi thật thoải mái, như vậy cho tuần này coi như là xong – Ông ta thốt ra.

Maria nhìn ông ta ngạc nhiên.

- Thế tại sao ngài lại cứ tổ chức, một khi nó không làm ngài thích thú?

Ostere mỉm cười

- Tôi phải tổ chức, cô bé của tôi ạ. Chuyện làm ăn đòi hỏi như vậy. Ngoài ra mọi người sẽ rất sung sướng nếu tôi không tổ chức. Và nó đã trở thành thói quen hàng tuần rồi.

- Ngài muốn nói là mỗi tuần một buổi như thế này hay sao?

Ostere gật đầu.

- New York sẽ không còn là nó nữa, nếu không có những buổi tụ tập đến khuya vào tối thứ ba hàng tuần ở nhà Jack Ostere – Trong giọng nói của ông ta pha lẫn chút tự hào.

Maria lắc lắc cái đầu. Cô không thể hiểu nổi sự khác biệt như thế nào một khi người nào đó đến hay không.

- Đã đến giờ em phải về rồi, thưa Mr. Ostere – Cô nói và trở lại kiểu cách lễ phép như lúc ban đầu.

Ông ta nhìn cô và cô có cảm giác trong đôi mắt ông ta có cái gì đó như một sự cầu khẩn không nói lên lời.

- Thế cô phải về thật ư? – Ông ta hỏi với vẻ hờ hững rất kịch – Ở đây tôi còn rộng chỗ lắm.

Đôi mắt cô nhìn tránh sang phía khác.

- Em phải về Mr. Ostere ạ. Cha em đang đợi ở nhà.

Ostere bật dậy.

- Thế thì tất nhiên rồi – Ông ta thốt lên – Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra điều đó chứ – Ông ta rút một tờ bạc trong túi và nhét vào tay nàng. Maria không nhìn nó.

- Em xin cảm ơn ngài rất nhiều, Mr. Ostere ạ – Và cô chìa tay ra – Em cảm thấy rất vui.

Ông ta nắm lấy tay cô.

- Tôi rất sung sướng khi có cô ở đây, cô bé của tôi ạ. Tôi mong cô lại đến. Có thể là tuần sau.

Maria ngập ngừng:

- Điều đó thì em không dám hứa. Em còn phải hỏi Mr. Martin đã.

Ostere mỉm cười đưa nàng ra khỏi cửa.

- Với Joker thì cô đừng bận tâm làm gì. Tôi sẽ nói với anh ta.

- Chúc ngài ngủ ngon, Mr. Ostere.

- Chúc cô ngủ ngon, maria.

Cánh cửa thang máy mở ra, Maria bước vào. Cô vẫy vẫy tay về phía Ostere, lúc đó vẫn còn đứng ở cửa ra vào căn hộ của mình. Cánh cửa thang máy đóng lại, lúc này cô mới nhìn xem tờ bạc mà cô vẫn nắm chặt trong bàn tay trái. Maria thốt lên một tiếng sửng sốt. Đó là hai mươi dollar. Nhiều bằng số tiền cô phải làm cả tuần mới có. Nàng vội vã cho ngay vào các xắc của mình và tự hỏi không biết ông ấy có nhầm không. Khuôn mặt của người gác cổng lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy cô đi từ trong ra.

- Taxi chứ? – Anh ta hỏi.

Cô nhìn anh ta một thoáng. Rồi cô nhún vai. Tại sao lại không? Mình làm được cơ mà.

Chương 17

Lúc đó khoảng ba giờ rưỡi khi chiếc taxi dừng lại trước cửa nhà. Maria xuống xe và chạy lên bậc cầu thang.

- Maria! – Một bóng người bước ra từ bóng tối ngay cạnh lối ra vào.

- Mike! Anh làm gì ở đây thế này?

- Anh đã đợi em và rất lo lắng. Mọi chuyện ổn chứ? – Giọng Mike vang lên đầy bất hạnh.

Maria châm cho mình một điếu thuốc. Que diêm loé sáng soi rõ khuôn mặt cô trong khoảnh khắc.

- Tất cả đều ổn cả.

- Anh đã đợi đến mười hai giờ rưỡi trước quán Golden Glow – Mike giải thích và giọng càng trở nên bất hạnh hơn – Rồi sau đó anh vào trong hỏi người ta nói là em đã về từ trước. Anh đến đây vì nghĩ rằng có thể em gặp chuyện gì đấy. Nhưng cha em nói với anh là em chưa về nhà.

- Đáng lẽ anh chẳng cần phải đợi làm gì – Cô vội đáp lại – Em đi dự một bữa tiệc.

- Ở nhà ai?

- Ở nhà Jack Ostere – Cô trả lời ngay không do dự – Anh không biết ông ta đâu.

- Vì sao?

- Joker yêu cầu em đi đến đó.

- Anh không ưa chuyện đó – Giọng Mike buồn bã.

- Sao lại không? – Giọng Maria lộ vẻ bức tức.

- Anh không thích em lán như vậy – Mike phân giải – Lão ta không có quyền đưa em vào những việc như thế.

Bây giờ thì cô nổi giận thực sự.

- Có ai hỏi anh về ý muốn của anh bao giờ đâu – Cô đay nghiến anh.

- Đáng lẽ em không nên đi – Giọng anh trở nên bướng bỉnh.

- Nếu anh đừng có lảng nhãng theo dõi tôi – Cô giận dữ hét lên – thì anh chẳng bao giờ biết được điều đó đâu.

- Anh không theo dõi em, Maria à – Mike nói với một giọng nhẹ nhàng, tự ái – Anh chỉ sợ có chuyện gì đó xảy ra với em thôi.

Giọng Maria lạnh nhạt.

- Giờ thì anh biết chắc là tôi không gặp chuyện gì rồi, anh về nhà đi. Anh bắt đầu làm tôi chán

ngấy rồi đấy.

Cô lao lên những bậc cầu thang về nhà. Anh đứng lại trên hè phố và nhìn theo cô. Anh đứng đó yên lặng, rồi quay người với một nỗi buồn kỳ lạ đi về nhà. Có những khoảnh khắc mà anh có cảm giác là thật sự chưa quen biết nàng.

Lão Peter ngồi ở bàn, trước mặt là lon bia không thể thiếu được. Lão nhìn Maria với đôi mắt ngẫu máu.

- Mày ở đâu đến giờ? – Lão hỏi.

- Tôi đi làm – Cô trả lời nhát gừng.

Đôi mắt lão dò xét cái váy cô mặc.

- Thằng bạn mày nói với tao là mày đi về lâu rồi cơ mà. Nhưng mày có về nhà đâu

Cô chẳng thèm trả lời lão và định qua bếp đi về phòng mình. Nhưng lão đã đứng bật dậy khỏi ghế và đứng chặn đường cô.

- Mày đã ở nhà ai với cái váy như thế này?

Maria nhìn thẳng vào mặt lão.

- Tôi đã nói rồi, tôi đi làm.

Hai tay lão nắm lấy vai cô.

- Trong bộ trang sức này ư?

- Đây là bộ đồ làm việc của tôi – Cô trả lời – Tôi mệt quá nên không muốn thay đồ vì thế tôi mặc luôn về nhà – Maria tìm cách thoát ra khỏi tay lão – Buông tôi ra. Ngày mai tôi phải trả lại người ta. Nó không phải của tôi.

Tay lão rất nhanh trượt khỏi vai cô. Trước khi cô kịp ngăn lại thì lão đã mở cái xắc và trút tất cả các thứ bên trong lên mặt bàn. Trên cùng là tờ hai mươi dollar. Lão cầm lấy nó rồi lật trước lật sau.

- Mày lấy cái này ở đâu ra?

Maria sững sờ nhìn lão.

- Đó là tiền boa.

- Chẳng ai cho số tiền bồi như thế này chỉ vì nháy.

Maria không trả lời. Tay lão đột nhiên đánh tới.

- Đồ dĩ!

Cái tát xoay người cô đi nửa vòng. Maria loạng choạng va vào tường, trên khuôn mặt cô hằn trắng vết bàn tay lão. Cái khoá dây choàng qua vai bật ra và chiếc váy của cô bắt đầu tụt xuống. Cô giữ chặt nó ở ngang ngực. Giọng lão vang lên khàn khàn.

- Tao đã báo cho mẹ mày biết mày là một đứa như thế nào rồi nhưng mẹ mày có tin tao đâu. Thật may mắn là ba ta không còn phải chứng kiến cái cảnh này nữa.

- May cho ông, ông nghĩ vậy – Giọng cô tỉnh bơ.

Với một tay lão bắt đầu rút cái thắt lưng ra. Lão hùng hổ tiến lại gần cô. Cô tránh lão và giật con dao thái thịt cực sắc từ trong ngăn kéo. Cô giơ cao nó, hướng mũi nhọn lấp lánh khủng khiếp vào mặt lão. Đôi môi cô hé ra để lộ hàm răng và cô rít lên thách thức:

- Nào lại đây! Thử xem nào.

Lão sững sốt nhìn con dao rồi nhìn cô. Mắt cô bùng lên vì căm giận. Và lão lùi lại.

- Kìa Maria! Mày không còn biết là mày đang làm gì nữa.

Cô lạnh lùng nhếch mép cười.

- Tôi biết lắm chứ, đánh cuộc không?

Lão thở gấp. Con bé điên rồi. Rất thận trọng lão lùi lại xa cô.

- Thôi mà, thôi mà – Lão lúng búng.

- Còn tiền – Đôi mắt cô vẫn hướng vào mặt lão.

Lão rút tờ bạc lên bàn. Cô cho vội nó cùng các thứ khác vào trong cái xác của mình. Mặt cô đánh lại và lạnh lẽo như băng.

- Nếu ông còn đến gần tôi – Cô nói với giọng nhẹ nhàng, đe dọa – hoặc tìm cách chạm vào người tôi, tôi sẽ giết ông, trời sẽ phù hộ cho tôi.

Lão không đáp lại. Lão không hề nghi ngờ là cô nói đùa một chút nào. Cánh cửa vừa đóng lại sau lưng cô, lão đã quay người về phía cái tủ lạnh và hai bàn tay đột nhiên run run. Maria dựa lưng vào cánh cửa và nhắm mắt lại. Với cô như thể ngàn năm đã trôi qua từ khi mẹ mất, mặc dù thực tế mới có một tháng trước đây. Cô mở mắt và ngắm nghía con dao mà cô vẫn giữ chặt trong tay.

Một cảm giác ớn lạnh chạy suốt cơ thể cô, cô rùng mình. Vứt con dao lên giường, cô bắt đầu cởi quần áo. Cô chỉ nhớ ra nó khi định lên giường nằm. Thận trọng cô đút nó vào phía dưới nệm ngủ của mình. Từ đó cô không bao giờ nằm ngủ nếu không biết chắc chắn nó còn ở nguyên chỗ cũ.

Chương 18

Từ hôm đó Maria đi đến mọi chỗ mà Joker bảo cô đến. Dần dà cô tin tưởng vào hắn. Chưa lần nào cô phải phiền lòng với những người đàn ông mà cô quen biết. Họ đối xử với cô quý trọng hơn so với bọn thanh niên ở trường. Bọn thanh niên luôn cật bẻ và tìm cách trêu chọc cô. Cô chẳng thèm để ý bởi vì cô cảm thấy mình vượt xa so với lũ trẻ trong trường. Bọn chúng thì biết được những gì ngoài đời đang diễn ra.

Trong cả mùa đông cô càng ít gặp Mike hơn. Nhiều lần cô đã hẹn với anh rồi lại phải từ chối vì Joker giao việc cho cô. Từ cái đêm anh đợi cô trước cửa nhà, anh không đi đón cô ở tiệm nhảy nữa.

Một buổi tối Maria được gọi đến bên điện thoại.

- Hello – Cô nói vào trong máy.

- Maria đấy à? – Giọng nói thân thuộc vang bên tai cô – Mike đang nói đây.

Mãi đến cái khoảnh khắc này cô mới ý thức ra được rằng cô thấy thiếu anh như thế nào. Cô mỉm cười:

- Anh dạo này thế nào, anh Mike?

- Tốt – Anh trả lời – Còn em.

- Em bằng lòng với công việc.

- Anh nhiều lần muốn nói chuyện với em – Anh phân bua – nhưng ở trường nhiều việc quá.

- Em rất mừng khi anh gọi điện cho em, anh Mike ạ! – Cô khẽ nói – Em thấy thiếu anh.

- Thật không? – Giọng anh tươi hân lên và đầy hạnh phúc.

- Thật mà, anh Mike.

- Khi nào em xong việc chúng ta gặp nhau được không?

- Tất nhiên rồi – Cô vội trả lời.

- Ở dưới, vẫn chỗ cũ. Chiếc xe đầu tiên tính từ góc phố – Anh chỉ dẫn cho cô.

- Được rồi.

- Maria này – Anh ngập ngừng.

- Chuyện gì đấy, anh Mike?

- Em đừng thất hẹn với anh lần này nhé – Anh khẩn khoản.

- Em sẽ đến, anh Mike ạ.

Khi Maria bước ra, Mike đang dựa người vào bên một chiếc xe và đứng thẳng lên khi cô tiến lại gần. Cô liếc nhìn khuôn mặt anh. Anh trông có vẻ mệt mỏi và gầy đi.

- Hello – Cô khẽ gọi.

Một nụ cười ngượng ngùng lộ ra trên khuôn mặt Mike.

- Hello.

Trong khoảnh khắc họ đứng lặng nhìn nhau. Rồi Maria phá tan sự im lặng.

- Thế anh không muốn mời em đi uống một ly cà phê à?

- Ồ, có chứ – Anh nói – Em đã bắt mất hồn anh thật rồi.

Maria muốn đi vào một quán cà phê, nhưng anh đã choàng lấy tay cô và dắt vào một khách sạn ở gần đó. Cô ngắm nghía cái khăn trải bàn trắng tinh.

- Ghê thật, chúng ta sống sang ra phết.

- Đối với chúng mình chỉ những thứ tốt nhất – Mike mỉm cười. Nhưng cô cũng nhận ra là anh rất thận trọng trong khi đặt món.

- Thế anh đã bận bịu những gì nào?

- Không nhiều lắm – Anh trả lời – Đến trường học hành. Làm thêm.

- Anh gầy đi đấy – Cô nói.

Anh nhún vai.

- Không sao, trước đây dù sao anh cũng quá nặng.

Người hầu bàn đặt xuống trước mặt họ cà phê và bánh ngọt. Cô nhấp một ngụm cà phê và đợi anh gọi chuyện.

- Cậu bé Peter dạo này thế nào? – Mike hỏi.

- Ngoan lắm – Cô mỉm cười – Nó biết đi rồi và bắt đầu tập nói. Nó cứ gọi em là ja-ja – Cô nhận ra là anh không hề hỏi đến bố dượng mình.

- Thế còn công việc ra sao?

- Cũng được.

Anh im lặng nhìn cô uống tách cà phê của mình. Tách cà phê trước mặt thì anh không hề động tới.

- Anh chẳng chịu uống cà phê của mình gì cả. – Cô khẽ nói.

- Anh không thích – Mike trả lời. Đột nhiên anh đứng dậy và vớt một tờ bạc lên bàn – Thôi ta đi đi.

Cô theo anh bước ra phố.

- Có chuyện gì thế, anh Mike?

Anh liếc nhìn cô.

- Anh mang đến cho em một tin – Mike khó nhọc nói không nên lời.

- Cho em? – Maria ngạc nhiên.

Mike gật đầu.

- Cửa Ross. Hắn ta nhắn em là tháng sau hắn sẽ về nhà.

Tay cô rời cánh tay anh buông thõng xuống.

- Và vì thế mà anh gọi điện cho em chứ gì? Để báo tin đó cho em phải không?

Anh không nói gì, gương mặt sắt lại.

- Thế người ta chờ đợi cái gì ở em? – Cô hỏi với vẻ giễu cợt – Nhảy căng lên vì sung sướng chăng?

Mike vẫn im lặng. Maria đứng lại. Anh vẫn còn bước đi tiếp hai bước nữa trước khi nhận ra là cô không còn ở bên cạnh mình.

- Gì thế? – Anh ngạc nhiên hỏi.

- Anh đã nhắn cho em biết – Cô nói với giọng dè dặt – Cám ơn anh.

- Hắn ta nghĩ rằng em là bồ của hắn – Anh phân trần. Cô nhìn với đôi mắt mở to trong đêm.

- Thế anh nghĩ sao?

Anh đứng đó thất vọng.

- Anh chẳng biết là anh cần phải nghĩ như thế nào nữa. Hắn ta có vẻ rất chắc chắn.

Maria bước vào dưới một cái hiên nhà tối om.

- Mike – Cô gọi.

- Hả?

- Lại đây anh Mike.

Anh theo cô bước vào. Cô vòng tay qua vai anh kéo mặt anh sát xuống và hôn anh. Lúc đầu anh đứng chờ người ra, rồi hai tay anh choàng lấy người cô, ghì cô sát vào người mình. Họ đứng như vậy một lúc trong khi mọi thứ rối loạn trong đầu anh. Cuối cùng cô rời ra, toàn thân run run trong vòng tay cuồng nhiệt của anh.

- Và bây giờ thì anh nghĩ sao, Mike?

- Nhưng mà em có nói gì bao giờ đâu? – Anh phân trần một cách lộn xộn – Em cũng chưa cư xử để tỏ rằng em muốn ở bên anh. Nhớ lần trước đây, em đã thất hẹn với anh. Anh đã chờ em cả tiếng đồng hồ mà em chẳng thấy đâu.

Đôi mắt Maria trong bóng tối lóng lánh, xanh biếc như mắt của một chú mèo.

- Em phải làm việc, anh Mike ạ. Em cần tiền. Điều đó thì anh cũng biết rồi.

- Còn có nhiều việc khác mà người ta kiếm ra tiền – Anh trầm ngâm nói.

Cô lắc đầu.

- Em không làm điều gì xấu xa. Em chỉ muốn có đủ tiền để không phải sống như mẹ em. Em đã biết cuộc đời bà ra làm sao rồi.

- Nhưng em vẫn chưa bao giờ...

- Thôi anh – Cô khẽ cắt ngang và ấn ngón tay vào môi anh – Anh nói nhiều quá. Anh chưa bao giờ tìm cách hôn em. Em đã tự hỏi mình, không biết cái gì đã xảy ra với anh.

Mike mỉm cười, khuôn mặt anh như sáng bừng lên. Anh lại sát bên cô.

- Có thể điều đó chẳng hại gì – Anh tâm sự – Anh càng có nhiều dịp để đền bù.

Khi hai người về đến cửa nhà cô thì phố xá đã vắng tanh. Những cơn gió tháng ba cuối cùng thoảng qua hai người khi họ bước lên cầu thang đi vào hành lang. Cô nhẹ nhàng đóng cánh cửa và liếc nhìn mặt anh. Anh nhìn cô. Đôi mắt anh trở nên nghiêm trang, rồi anh thì thào với cô.

- Anh yêu em, Maria ạ. Em có biết điều đó hay không?

Cô gật đầu.

- Anh yêu em từ cái ngày ở trong thang máy, nhưng anh cứ nghĩ em chẳng đoái hoài gì đến anh. Ross có nhiều thứ, anh chẳng có gì hết.

- Em chẳng bao giờ đòi hỏi cái gì hết – Cô đáp lại.

- Anh biết nhưng mà em có thể có tất cả những gì em muốn. Mỗi người đàn ông gặp em đều phát điên lên vì em.

Một nụ cười từ từ nở ra trên khuôn mặt cô.

- Em biết – Cô tự tin nói – nhưng em chẳng quan tâm đến họ. Họ tất cả đều là những thằng ngốc. Họ tất cả đều nghĩ là họ có thể nhận được điều gì đó ở em. Nhưng em không cho chút nào hết.

Anh cười một cách vui vẻ.

- Thế anh cũng là một trong những thằng ngốc đó à?

- Anh ngốc nhất trong cả bọn – Cô đùa lại – Trừ em ra. Em phát cuồng vì anh.

Mike kéo Maria vào sát người mình và cô tự nguyện ép sát vào anh trong vòng tay khỏe mạnh. Đôi môi cô âm ỉm và hé mở. Lưỡi cô như chạm lên những ngọn lửa. Anh đột nhiên ngừng thở, đôi mắt nhắm lại và thả mình vào trong một cơn lốc nóng bỏng. Bất ngờ cô rời anh ra, ánh mắt lộ vẻ bối rối.

- Mike, anh làm em điên lên được.

- Càng tốt.

Cô lắc đầu.

- Em không hiểu nổi. Chưa một ai làm cho em có cảm giác ấy.

Anh lại kéo cô vào mình.

- Nó sẽ dạy cho em biết là đừng đùa với anh cô bé ạ – Anh vừa cười vừa kêu lên. Anh hôn vào cổ cô.

- Bây giờ thì em thật sự có người yêu.

Chương 19

Lão Peter ngồi trong bóng tối đang dõi nhìn xuống đường. Con Maria đáng lẽ phải về nhà từ trước đây một giờ rồi. Buổi tối như hôm nay cô không phải làm việc khuya đến thế. Lão biết rõ như vậy. Giờ thì lão thò đầu ra khỏi cửa sổ. Có hai người đang tiến lại dọc theo phố và họ đi qua một ngọn đèn đường. Đó là Maria. Mike đưa cô về nhà. Họ ôm lưng nhau. Đột nhiên cơn ghen nổi lên trong lòng lão. Maria giờ đã là một người đàn bà. Trong vài tháng gần đây nó thay đổi rất nhiều. Nó trở nên rần rỏi hơn. Đó là do cái thể của nó. Lão đã nghe nói nhiều về các cô gái làm việc trong các tiệm nhảy như vậy. Thật là một mớ hỗn tạp. Lão cũng nhớ đến một số mà trước khi lấy vợ lão đã biết. Phần lớn trong số họ chẳng khá gì hơn quỷ cái.

Những cảnh tượng dâm dật hiện lên trong đầu lão và làm lão bị kích thích. Nó không được phép đối xử với lão như nó đã làm. Ăn mặc hở hang đi lại ở trong nhà. Nó biết chắc như vậy là lão bị kích thích. Lão cảm thấy mồ hôi vã ra trên trán. Loạng choạng như người say rượu lão bước vào gian bếp tối om và mở tủ lạnh. Nhưng bia đã hết. Lão đứng đó và thầm nguyện rửa. Rồi sau đó lão nhớ ra chai Slibowitz ở trong tủ. Lão lôi cái chai ra và mở nút bấc. Lão đưa nó lên miệng và cảm thấy chất rượu cay nồng đốt cháy cuống họng và dạ dày. Luồng nhiệt ấm áp toả ra và lão thấy mình mạnh bạo lên và đầy uy lực.

Chậm rãi lão quay trở lại phòng khách với cái chai trong tay và nhìn qua cửa sổ. Không trông thấy họ đâu nữa. Lão cố gắng lắng nghe tiếng bước chân của Maria lên cầu thang. Nhưng lão chẳng nghe thấy gì hết.

Lão đợi gần mười phút rồi uống thêm một ngụm rượu. Nó chẳng cần phải tung hoả mù với lão làm gì. Lão biết chắc là nó làm gì ở dưới đó rồi. Những ý nghĩ này làm lão nổi khùng. Đúng là một con đĩ độc ác. Tất cả đều có phần, chỉ mình lão là không. Nó chỉ toàn chế nhạo lão. Và lão nghĩ ra một kế tuyệt vời. Nhẹ nhàng trở lại phòng lão đi ra cửa qua gian bếp. Rất nhẹ nhàng lão rón rén ra cầu thang đến bậc thứ nhất và nghe ngóng, quan sát các hàng lang.

Lão nhìn thấy họ đang đứng trong góc lối đi Maria thì đang vòng tay ôm lấy gáy chàng thanh niên và họ đang hôn nhau. Cái lưng thẳng ranh con che lấp Maria nhưng lão biết con bé làm gì. Lão nhận ra nhờ thể đứng của họ.

Tiếng cười cổ nén vang đến tai lão và Maria rời khỏi Mike. Bây giờ thì lão nhìn rõ mặt cô. Dưới ánh sáng lò mờ vàng đục, môi cô như phồng lên. Cô mỉm cười.

- Ngày mai chứ? – Lão nghe thấy Mike hỏi.

Maria cười sung sướng.

- Nhất định rồi, ngày mai – Cô đã đi đến cầu thang.

Lão Peter vội vàng vào nhà. Lão đợi ở cửa bếp cho đến khi nghe thấy bước chân cô. Rồi lão bước qua bóng tối trong nhà đi vào phòng khách. Lão ngồi xuống chiếc ghế ở trong góc mà từ đó lão có thể quan sát gian bếp qua cái gương treo trên tường. Lão giận run lên và dạ dày như co thắt lại vì bị kích động. Lão đưa cái chai lên môi. Mấy giọt rượu chảy xuống cằm lão.

Cửa bếp mở ra và ánh sáng ở hành lang vẽ lên tường đường nét của hình dáng Maria. Lão

nghe thấy giọng cô.

- Peter à?

Lão không trả lời.

- Peter đã ngủ chưa?

Lão nín thở. Cứ để cho con dĩ cho là lão đã ngủ quên. Không cần thiết phải nói cho nó biết lão làm gì. Maria vào bếp rồi qua bóng tối đến bên cánh cửa phòng ngủ của mình. Một lát sau ngọn đèn trên tủ con của cô bùng lên toả ra ánh sáng dịu dịu.

Lão chăm chú quan sát cô. Mari ắt tưởng lão đang ngủ bởi vì cô không đóng cửa buồng mình lại. Lão nhìn cô đi trong phòng. Cô bắt đầu cởi quần áo. Con quý con có vẻ thích thú kéo dài thời gian ra.

Giờ thì cô chỉ có độc bộ đồ lót. Cô ngược lên nhìn. Lão nín thở và tự hỏi không biết cô có ngờ lão nhìn trộm hay không? Nhưng rõ ràng là cô không có vẻ lo ngại gì hết. Cô ra khỏi phòng ngủ đi qua bếp đến bồn rửa, nơi mà lão không nhìn thấy nữa. Lão nghe thấy cô lấy xoong nồi từ trong ngăn tủ và vặn vòi nước.

Cô lại xuất hiện trong tầm nhìn của lão, vẫn lẩm nhẩm hát một mình. Vừa đi về phòng mình cô vừa cởi nịt vú. Lão còn nhìn thấy cô xoa lưng nơi cái dây đeo thít vào. Cô đi lại chỗ góc nhà bên cái tủ đứng của mình và lão không nhìn thấy cô nữa.

Lão đưa cái chai lên môi và chậm rãi uống một ngụm. Rồi lão đưa mu bàn tay lên chùi mép. Đột nhiên lão cảm thấy tim mình đập thành thịch khi nghe thấy tiếng chân nàng, lão lại ngược lên nhìn. Cô đi qua cửa và đã choàng vào mình một chiếc áo choàng nhẹ. Trong khi đi chiếc áo hở ra, cô hoàn toàn trần truồng. Cô đi về phía chiếc thùng giặt và lão nghe thấy cô điều chỉnh vòi nước. Đột nhiên lão nhận ra. Cô định dùng bồn tắm.

Bình thường cô đợi cho đến khi lão đi khỏi nhưng chắc là cô nghĩ lão đã ngủ. Lão mỉm cười một mình. Con bé giờ lại không được thông minh cho lắm. Với lão nó không thể dối đầu được đâu.

Cô đi qua gian bếp ra ngoài hành lang và để cửa phòng hé mở. Lão nhóm dậy khỏi bếp và nhẹ nhàng bước vội vào bếp. Lão gióng tai nghe ngóng bên cửa một lúc. Rồi lão nhận ra tiếng giặt nước trong phòng vệ sinh và vội vã nhìn quanh. Lão không còn thời gian để quay lại phòng khác. Thế là lão nhảy đại vào phòng cô và nấp sau cánh cửa. Cô dựa lưng vào thành thùng giặt mà họ dùng làm bồn tắm, để cho nước ấm mơn trớn làn da. Đến một ngày cô sẽ có một cái bồn tắm hẳn hoi để trong một cái buồng tắm nghiêm chỉnh. Cô xát xà phòng kỹ lưỡng cho đến khi toàn thân phủ đầy bọt. Sau đó cô nhắm mắt lại và nghĩ đến Mike. Anh thật là tuyệt vời. Tất cả xảy ra thật kỳ lạ. Cảm giác mà cô có khi anh hôn cô như thể chỉ được mô tả trong các cuốn sách. Nó rất đắm say và cho cô cảm giác được che chở. Khi họ hôn nhau ở cô thức dậy một đòi hỏi mãnh liệt, cô không thể đứng nổi và đôi chân như muốn khuỵu xuống.

Nước đã nguội lạnh. Maria mở mắt. Đã khuya rồi và đến lúc đi ngủ. Cô tráng hết xà phòng và ra khỏi bồn tắm. Lấy khăn ở thành ghế cô lau khô người. Da cô ấm áp như thể người đang bốc lửa. Cô quấn cái khăn quanh người rồi trở về phòng.

Maria bước đến bên tủ đứng và treo lại cái áo măng tô vào đó. Rồi cô lấy áo ngủ ở mắc áo và về giường. Vứt cái khăn lên thành ghế, cô vừa định xỏ áo ngủ qua đầu thì theo bản năng cô ngẩng lên.

Tim cô thót lại, nỗi sợ hãi chạy qua như một dòng điện. Bố dượng cô đang đứng ở góc phòng. Cô hạ tay xuống và giữ cái áo trước ngực. Lão Peter bước một bước về phía cô và cười như thằng điên.

- Maria – Lão nói và chìa hai tay ra phía cô.

Maria lùi về phía sau cúi trẻ con tránh lão. Sự sợ hãi của cô đã chuyển thành cơn giận băng giá.

- Ông đi ra ngay – Cô quát lên.

Lão đứng lại hơi loạng quạng trước mặt cô. Mồ hôi đầy trán và đôi mắt như phủ một lớp sương. Lão đưa lưỡi liếm môi.

- Cút ra – Cô hét lên – Đồ nát rượu đều cáng!

- Ồ, Maria – Lão lẩm bẩm – Tại sao cứ nhấn tâm với ta như vậy! Ta rất thích cháu cơ mà.

Lão vòng cái cúi tiến về phía cô. Cô vẫn không rời mắt khỏi lão, lùi lại né tránh.

- Đồ thối tha! – Cô thét – Cút ra ngay!

Đứa trẻ thức giấc và bắt đầu khóc. Theo bản năng mắt cô đảo về phía chiếc giường con. Thế là bố dượng cô đã đến bên cô và trước khi cô kịp chống đỡ đã tóm được tay. Lão kéo cô sát vào người và tìm cách hôn. Cô quẫy người trong vòng tay của lão và cố quay mặt đi nơi khác. Dùng móng tay cô cào lên mặt lão.

- Buông ra, đồ con lợn!

Bàn tay lão nắm lấy cái áo ngủ mà cô vẫn giữ chặt trước ngực. Những móng tay cô cào toạc mặt lão. Cùng với một tiếng kêu đau đớn lão lùi lại và cô nghe thấy tiếng áo bị xé rách. Lão vẫn giữ cô bằng một tay mà cô đang tìm cách giãy ra. Tay kia lão đưa lên xoa mặt. Bàn tay đầm máu. Lão nhìn cô như mất trí. Với bộ ngực phập phồng cô ngược lên nhìn lão.

- Bây giờ thì cút ra đi! – Cô hỗn hển.

Lão lắc lắc cái đầu để tỉnh lại.

- Đồ đi! – Lão gầm lên – Mà sẽ không còn đùa dai được với tao đâu. Bây giờ tao sẽ chỉ cho mày biết.

Lão giơ tay tát vào mặt cô. Cô loạng choạng bật ra phía sau và ngã bệt xuống nền nhà. Lão từ từ tiến tới đôi mắt dán vào cô. Trong đôi mắt Maria không hề còn chút sợ hãi nào nữa, chỉ còn nỗi căm hờn vô bờ bến. Cô co chân lại rồi đột nhiên bật lên nháy một bước qua lão đến bên giường và nắm lấy con dao dưới tấm đệm. Nhưng lão Peter kịp túm lấy tóc cô và kéo giật đầu lại mạnh đến nỗi người cô như bị bẻ ngược lại, ngã ngửa xuống giường. Cô còn nhìn thấy nắm đấm của lão phóng tới trước mặt và tìm cách tránh đòn. Tất cả như nháy múa trước mắt cô, rồi

cô ngất đi.

Maria dần dần hồi tỉnh lại, ý thức trở về cùng lúc với cơn đau. Cơ thể cô như bị hàng trăm hàng nghìn cái kim đâm vào. Cô thận trọng quay đầu lại. Trong phòng đèn vẫn sáng. Cô chỉ có một mình. Trí nhớ dần dần trở lại. Cô ngồi dậy trên giường và bật ra một tiếng kêu đau đớn. Cô nhìn thấy quần áo của lão bố dượng vứt lộn xộn dưới đất bên cạnh giường. Nỗi ghê tởm dâng lên trong người cô và cô chạy vội vào bếp. Dạ dày quặn đau theo từng cơn co giật khi cô nôn ọe vào bồn rửa. Cuối cùng thì mọi thứ cũng dứt. Hơi lạnh ngấm vào cơ thể cô. Maria vội vã mở vòi nước nóng rồi trèo vào bồn tắm. Tuyệt vọng cô xát xà phòng thật kỹ vào da mình, nhưng cái chất bẩn mà cô cảm thấy lại không dính ở ngoài da. Nó ngấm sâu vào cô rồi mà cô không bao giờ còn tách nó ra được nữa. Tuy vậy nước ấm cũng làm dịu cơn đau. Người ướt đầm nước cô đi vào phòng mình lấy một cái khăn. Cô chậm rãi lau khô người và cẩn thận mặc quần áo.

Trước tấm gương Maria sửa sang lại quần áo kỹ lưỡng và chải lại tóc. Gương mặt cô nhìn cô chằm chằm, câm lặng và hờ hững. Chỉ còn đôi mắt là còn sức sống. Nó xanh biếc và chứa đầy căm hờn. Cô đi lại giường mình kéo tấm vải đệm cho phẳng phiu, áo gối dính đầy máu cô lấy một cái sạch thay vào. Cô đặt chân lại gọn gàng và vỗ vỗ hai bên cho phẳng.

Từ phía chiếc cũi cô nghe tiếng động khe khẽ. Tã lót của đứa trẻ ướt đầm. Cô vội thay cho nó và lấy đầy một chai nước đặt cạnh miệng đứa trẻ. Sau đó cô trở lại giường mình và lấy ra con dao từ dưới đệm.

Cô bước qua bếp đi lại phòng bố dượng như bị say sóng. Cô khẽ mở cánh cửa và ngó vào. Lờ mờ cô nhận ra hình dáng lão đang nằm vắt ngang trên giường. Cô giật sợi dây công tắc đèn và ánh sáng toả ra khắp gian phòng. Lão không hề động đậy. Lão đang nằm ngửa, thở hắt nặng nhọc, cái chân quăn ngang người.

Maria dí sát mũi dao vào mặt lão.

- Peter dậy đi! Cô bình tĩnh gọi.

Lão vẫn tiếp tục ngủ. Dùng tay kia cô tát mạnh vào mặt lão.

- Dậy đi.

Ngay lập tức lão mở choàng mắt ra. Lúc đầu lão nằm yên bất động. Rồi lão nhìn thấy con dao và nỗi kinh hoàng hiện ra trong đôi mắt lão.

- Maria, mày làm gì vậy?

- Tôi đến để thực hiện một lời thề, Peter ạ! – Giọng cô như bị nén lại rất khẽ – Ông còn nhớ cái điều mà tôi đã nói với ông một lần rồi chứ?

Lão dờ ra nhìn cô, không dám động cựa vì sợ.

- Mày điên rồi à! – Lão hỗn hển.

- Không điên bằng ông đâu – Cô mỉm cười. Con dao đột ngột liếc đi một đường trên mặt lão. Thớ thịt trên mặt hở toác ra như một quả dưa hấu chín đỏ vỡ ra dưới hơi nóng mặt trời. Máu phui lên lấp đầy vết thương chạy chéo mặt lão. Lão hét lên đau đớn và nhảy ra khỏi giường lao

ra cửa. Cái chân bị kéo lê trên đất đằng sau lão.

Lão Peter vừa chạy ra khỏi nhà vừa hét rống lên. Qua khung cửa để ngỏ lão thấy cô từ từ theo lão. Lão lao xuống cầu thang. Ở lưng chừng lão dẫm lên cái chần và ngã lăn xuống mấy bậc còn lại.

Maria dừng lại ở đầu cầu thang và nhìn theo lão. Lão vẫn còn kêu gào. Cô nhắm mắt lại. Vẫn chưa lâu la gì từ cái ngày mẹ mất. Cô quay người trở vào nhà. Cô đóng sập cánh cửa lại và đi đến bồn rửa. Cô vặn vòi nước rửa sạch sẽ con dao, rồi đặt nó lên bàn và ngồi lên một chiếc ghế nhìn ra cửa. Đó là chiếc ghế ngày trước mẹ cô vẫn ngồi khi đợi cô về. Đôi mắt cô cay cay. Cô cảm thấy mệt, rất mệt mỏi. Mí mắt cô rũ xuống.

Có tiếng gõ cửa rất mạnh. Cô mở đôi mắt bên trong vẫn còn long lanh những giọt nước mắt.

- Cứ vào đi – Cô bình tĩnh nói.

Cảnh sát đã gặp cô như thế đấy.

Chương 20

- Nhưng mà hành động như vậy cháu phải có duyên có gì chứ, Maria? – Người đàn bà lại hỏi.

Maria nhìn người nữ quản giáo. Cô bướng bỉnh lắc đầu. Không làm sao để cô nói lên được.

- Thế cháu có muốn vào nhà giam hay không? Người đàn bà tiếp tục hỏi. Maria nhún vai.

- Nói ra người ta cũng chẳng tha cháu. Đằng nào người ta cũng tống cháu vào một chỗ nào đó.

- Nhưng mà trại giam và trại giáo dục khác nhau rất nhiều chứ – Người đàn bà giải thích.

Đôi mắt Maria mở to.

- Đối với cháu thì không. Cái này cũng tồi tệ như cái kia mà thôi.

Người đàn bà bật ra một tiếng thở dài.

- Thế cháu không muốn trở lại với đứa em bé bỏng của cháu à?

Maria liếc nhìn bà một cái rất nhanh.

- Họ sẽ để cho cháu ở với nó, nếu cháu nói ra chứ?

Người đàn bà lắc đầu thương hại.

- Không, cái đó thì không được. Cháu còn quá trẻ. Nhưng...

- Thế thì cũng chẳng có nghĩa lý gì, cô thấy không? Maria hỏi lại.

Người đàn bà không trả lời cô. Maria đứng dậy.

- Đi thôi, chúng cháu rồi sẽ qua được.

Phòng xử án vắng tanh. Chỉ có một số ít người đến dự ngồi trên các ghế băng ngay sau vành móng ngựa. Cô nhìn lướt về phía họ lúc đi qua với vẻ thờ ơ. Họ nhìn cô tò mò, không quen biết. Cô chẳng có nghĩa gì đối với họ.

Một bàn tay chìa ra chạm vào cánh tay cô khi cô đi qua.

- Hello, Maria!

Maria ngạc nhiên nhìn lên. Đó là Mike. Một nụ cười thân thiện can đảm nở trên môi anh.

- Anh đã tìm cách nói chuyện với em – Anh hấp tấp thì thảo với cô – nhưng họ không để cho anh vào chỗ em.

Khuôn mặt cô sắt lại trở thành một mặt nạ thờ ơ, câm lặng. Kể cho anh biết là cô đã đề nghị dừng để cho ai tới chỗ mình là vô ích. Cô tiếp tục bước đi. Người nữ quản giáo theo sát sau cô.

- Một chàng trai dễ thương – Bà vui vẻ nói – bạn trai của cháu đấy à?

Đôi mắt cô tối lại.

- Cháu không biết anh ta là ai. Cháu chưa hề nhìn thấy anh ta trong đời.

Quan toà là một người đàn ông trông có vẻ chán nản và mệt mỏi. Ông ta cúi xuống nhìn Maria.

- Cô bị tố cáo đã dùng dao tấn công người bố dượng.

Cô không trả lời.

- Ngài Ritchik có đây không? Ông ta hỏi và quay đầu về phía viên thư ký mở toà. Anh ta gọi lớn.

- Ngài Ritchik!

Peter Ritchik tiến lại từ phía sau. Mặt lão vẫn còn bị một đồng băng trắng che phủ. Maria nhìn lão. Cô có cảm giác đó là một người không quen biết. Năm tuần lễ kể từ khi họ gặp mặt nhau lần cuối đã trôi qua. Với cô như thể một thế kỷ đã qua.

- Ngài Ritchik! – Vị quan toà yêu cầu lão – Xin ngài hãy trình bày cụ thể sự việc đã diễn ra cho chúng tôi biết.

Lão Peter bối rối hắng giọng rồi nói.

- Nó hư hỏng rồi, thưa quý vị. Một đứa con gái bụi đời. Nó chẳng nghe một ai cả. Nó đi làm ở một quán nhảy và chẳng đêm nào về nhà. Nếu có thì thường là rất khuya. Trong đêm đó tôi đã mắng nó và bảo nó là phải về nhà đúng giờ giấc như những đứa con gái khác. Khi tôi ngủ rồi nó liền lên vào phòng tôi và rạch mặt tôi như thế này.

Maria phải phì cười. Nếu không vì nhớ tới mẹ thì cô đã nói hết ra những gì thật sự đã xảy ra. Mọi việc giải quyết xong rất nhanh gọn. Cô đứng trước bàn quan toà trong khi vị quan toà nhìn cô hờ hững qua cặp kính.

- Maria – Quan toà tuyên bố – Cô được đưa vào trại phục hồi nữ Rose-Geyes cho đến tuổi mười tám. Tôi hy vọng cô sẽ sử dụng tốt thời gian ở đó để học lấy một nghề và làm quen với sự thay đổi cuộc sống tôn giáo.

Maria lăm lè nhìn lên.

- Còn hỏi gì nữa không? – Ông ta tiếp.

Cô lắc đầu. Vị quan toà gõ cái búa của mình lên bàn và đứng dậy. Tất cả mọi người có mặt trong phòng cùng đứng lên khi ông ta trịnh trọng bước ra. Cánh cửa đóng lại sau lưng ông ta và người nữ quản giáo quay đầu về phía Maria gọi:

- Đi theo tôi, Maria!

Cô đi theo bà như người say sóng. Mike vẫn đứng nguyên phía dưới vành móng ngựa. Anh muốn nói với cô điều gì đó, nhưng cô nhìn lướt vào khoảng không sau lưng anh. Anh buồn rầu nhìn cô. Mỗi khi cánh cửa đã sập lại sau lưng cô thì anh mới rõ là mình đang khóc.

Trại Rose-Geyes nằm ở ngoài rìa Bronx. Cô tò mò quan sát nó lúc bước ra khỏi xe cùng với viên cảnh sát và người nữ quản giáo. Ở đây gần như vùng nông thôn. Trại nằm trên một mảnh

đất hoang.

Một giờ sau Maria được một cô gái dẫn đến phòng khám của bác sĩ. Cô gái nhìn Maria dò hỏi nhưng không hề nói câu nào khi hai người đi dọc hành lang dài, xám xịt. Cô gái mở cửa cho Maria.

- Vào đây – Cô gái gọi Maria một cách vui vẻ. Rồi cô ta theo cô vào trong phòng. Một người đàn ông gầy gò, tóc bạc ngược nhìn lên.

- Cháu mang đến cho ngài một con mồi mới đây, thưa bác sĩ – Cô gái nói.

Ông bác sĩ mệt mõi nhún vai.

- Vào kia – Ông ta chỉ tay vào một cái buồng con – Cởi hết quần áo ra.

Bác sĩ khám nhanh nhưng kỹ lưỡng. Hai mươi phút sau khi cô bước vào phòng khám cô lại mặc quần áo và trở lại phòng ghi đơn. Ông bác sĩ đưa cho cô một đơn thuốc.

- Cô lấy cái này ở hiệu thuốc và uống trong thời gian có thai – Ông ta nói.

Maria sửng sốt. Cô vội nhìn xung quanh mình. Cô gái dẫn cô đến đây ngồi ở sát tường. Maria nhìn ông bác sĩ.

- Ai cơ, cháu à? – Cô hỏi giọng nghi hoặc.

Từ phía sau Maria nghe thấy giọng của cô gái. Nó vang lên lạnh lùng nhưng không dấu vẻ pha trò.

- Ông ta không dặn tớ đâu, cô bạn thân mến ời. Tớ ở đây hai năm rồi mà không có đàn ông. Quỷ tha ma bắt đi cho rồi.

Maria nhìn ông bác sĩ rồi nhìn tờ giấy trong tay mình. Đột nhiên cô hiểu ra tất cả mọi thứ. Cô khuyu xuống chiếc ghế bên bàn viết đơn và phá lên cười. Ông bác sĩ trở mắt nhìn cô.

- Có gì đáng cười nào? – Ông hỏi.

Maria ngược lên nhìn ông ta, nước mắt chảy tràn trên má. Cái khốn nạn nhất là ở chỗ đó. Hẳn ta sẽ chẳng bao giờ được biết. Sẽ không một ai được biết điều đó.

Viện Công Tố Với Vụ Maryann Flood

Tôi chờ người mở toà tuyên thệ cho nữ nhân chứng đầu tiên. Đó là một cô gái to lớn với một đường ngói thẳng tắp trên mái tóc đen như mun. Cô ta tỏ vẻ bình thản và dửng dưng đối với mọi người trong phòng xử án. Đôi mắt cô ta đen và huyền bí.

- Tên cô là gì? – Viên mở toà hỏi.

- Raye Marnay – Cô gái trả lời. Giọng nói của cô ta trái ngược với thân hình to lớn lại trong trẻo và yếu ớt.

Viên mở toà gật đầu về phía tôi. Tôi từ từ đi về phía cô ta. Đến trước mặt cô gái tôi đứng lại và nhìn lên.

- Cô bao nhiêu tuổi, cô Marnay? – Tôi hỏi.

Câu trả lời không chút ngập ngừng.

- Hai mươi ba.

- Cô sinh ở đâu?

- Ở Chilicothe, bang Ohio.

- Cô đến New York khi nào?

- Trước đây khoảng hai năm.

Dần dần tôi cũng quen với cái giọng thanh thanh yếu đuối của cô gái.

- Thế cô làm gì ở Chilicothe?

- Tôi sống ở đó.

Tôi nghe thấy những tiếng cười khe khẽ vang lên trong phòng xử án.

- Tôi muốn hỏi, cô Marnay à, là cô sống bằng nghề gì ở Chilicothe?

- Ồ – Cô ta trả lời – Tôi đã hiểu nhầm câu hỏi của ngài – Tôi là giáo viên.

- Cô dạy lớp mấy?

- Ở vườn trẻ – Cô ta phân bua – Tôi rất thích trẻ con.

Tôi phải mỉm cười về cái kiểu nói năng của cô ta.

- Tôi không nghi ngờ chút nào về điều ấy đâu, cô Marnay – Nhưng sau đó tôi nén ngay nụ cười lại – Thế điều gì đã khiến cô đi New York?

- Tôi muốn trở thành diễn viên. Giáo sư Berg, người dạy tiết sân khấu hay là cái gì đó tương tự như thế ở các lớp trên đã viết một vở và chúng tôi đã diễn trên sân khấu nhỏ của mình. Đầu đề của nó là “Hài kịch lớn trong thung lũng nhỏ” và tôi đã đóng vai chính. Ông ấy bảo rằng tôi là một tài năng lớn và để nó bị thui chột đi ở cái thành phố nhỏ như Chilicothe là một điều nhục

nhà. Thế là tôi quyết định đến New York.

- Và cái gì đã xảy ra sau khi cô đến New York?

- Chẳng có gì cả – Cô ta trả lời – Tôi lang thang cả tuần nhưng chẳng có ai thèm đoái hoài tới. Thư giới thiệu của giáo sư Berg cũng chẳng giúp ích được gì.

- Tại sao lúc đó cô không quay trở lại Chillicothe.

- Tôi không đủ can đảm. Rồi tất cả sẽ biết là tôi bị trượt – Cô ta giải thích.

- Tôi hiểu – Tôi nói – Thế cô kiếm sống bằng cách nào?

- Tôi tìm được một chân phục vụ ở giữa trung tâm Broadway. Đó là một quán có nhiều người trong nhà hát hay đến. Tôi nghe người ta nói nhiều cô gái làm việc ở đó rồi cuối cùng cũng được lên sân khấu.

- Cô làm việc ở đó bao nhiêu lâu?

- Khoảng ba tuần.

- Rồi sau đó thì sao?

- Tôi bị sa thải – Cô ta lí nhí trả lời – Ông chủ bảo rằng đây là một khách sạn chứ không phải trường điện ảnh.

Tiếng cười lại lan ra khắp phòng xử án. Tôi chờ cho nó lắng xuống.

- Sau đó cô làm gì?

- Tôi đã đi tìm việc khác nhưng không được. Một hôm tôi nói chuyện đó với một cô gái ở trong nhà trọ. Cô ta nói rằng với khuôn mặt và hình dáng của mình tôi nên làm chân người mẫu. Tôi cho đó là lời khuyên tốt. Nhiều người mẫu về sau đã trở thành diễn viên. Tôi hỏi cô ấy rằng để trở thành người mẫu thì phải làm gì. Cô ấy bèn đưa tôi đến hãng “PARK AVENUE MODELS”

Tôi gật đầu.

- Lúc đó lần đầu tiên cô nghĩ là sẽ trở thành người mẫu phải không?

- Vâng.

- Thế rồi cô làm gì?

- Tôi đến hãng và xin làm việc ở đó.

- Ở đó cô đã gặp ai?

- Bà Morris.

- Bà ta nói với cô ra sao?

- Bà ta nói rằng tôi phải đi chụp vài kiểu ảnh. Sau đó bà ta sẽ cho vào hồ sơ của mình. Bà ta đưa cho tôi tấm thiệp trong đó có khoảng bốn cái tên thợ ảnh. Trước khi có ảnh trong tay thì

bà ta không thể giúp gì được cho tôi cả. Tôi phân trần là mình không có tiền chụp ảnh. Nhưng bà ta khẳng khái là trước mắt không thể giúp tôi được. Tôi đang định bỏ về thì cô Flood đi từ phòng mình ra và nhìn tôi.

- Cô nói cô Flood, người đang ở trong phòng xử án này phải không?

- Vâng – cô ta gật đầu.

- Rồi sao nữa.

- Khi cô Flood nhìn thấy tôi, cô ấy bật ngón tay và nói rằng tôi đúng là cô gái mà cô ấy đang cần. Cô ấy đưa tôi đến cửa hàng bán đồ lông thú ở phố 14. Đó là lần đầu tiên tôi đóng vai ma-nơ-canh. Tôi mặc một cái măng tô lông thú và đi đi lại lại trước cửa kính để cho mọi người xem.

Trong giọng nói cô thoáng vẻ tự hào.

- Tôi là người mẫu được ưa thích. Tôi rất cao lớn, ngài hiểu cho và mọi người có thể nhìn thấy tôi từ xa. Từ đấy tôi làm việc ít nhất một tuần ba buổi ở đó.

- Ngoài ra cô có còn làm việc ở đâu nữa không?

Cô ta lưỡng lự một chút.

- Đó là nơi duy nhất tôi tìm được.

Tôi gật đầu.

- Ở đó người ta trả cô bao nhiêu tiền?

- Mười dollar một ngày.

- Như vậy là ba mươi dollar một tuần – Tôi làm tính – Có đủ sống không?

Cô ta lắc đầu.

- Không, chỉ riêng tiền học ở trường điện ảnh mỗi tuần cũng đã nhiều hơn thế rồi.

- Thế cô kiếm thêm bằng cách nào?

- Tôi có nhiều buổi hẹn hò?

- Hẹn hò? – Tôi hỏi.

Cô gái gật đầu.

- Chúng tôi gọi nó như vậy.

- Cô nói chúng tôi là những ai?

- Những cô gái mà tôi biết.

- Cô đến những buổi... hẹn hò, như cô vừa gọi, như thế nào?

- Sau vài tuần đóng vai ma-nơ-canh, tôi xin cô Flood việc để làm thêm và cô ấy gọi tôi đến

phòng mình. Cô ấy nói cuộc đời người mẫu rất vất vả, nhưng cũng có khách hàng vẫn thường xuyên gọi điện đến yêu cầu. Cô ấy giới thiệu vài cô gái có thể đi chơi với họ được. Cô ấy nói những người đàn ông này rất hào hiệp và hay cho những cô gái đi chơi với họ rất nhiều tiền. Cô ấy hỏi tôi có thích hay không?

- Cô trả lời cô ta thế nào?

- Tôi thích.

Tiếng cười lại nổi lên trong phòng. Tôi không thể khó chịu với mọi người được.

- Thế rồi sau đó cô làm gì?

- Cô Flood sắp xếp cho tôi tối hôm đó một buổi hẹn hò. Đó làm một người đàn ông dễ thương. Anh ta mời tôi đi ăn rồi lên nhà uống vài ly rượu. Anh ta rất cởi mở, khi tôi ra về còn cho mười dollar. Anh ấy nói bởi vì tôi rất niềm nở với anh ấy và tôi cần nói với cô Flood rằng anh ta rất hài lòng.

- Đây là tất cả những gì cô làm à? – Tôi hỏi – Chỉ có uống chút ít thôi ư?

Mặt cô ta hơi biến sắc. Cô ta có vẻ ngượng.

- Chúng tôi làm hai đợt – Nó gần như là tiếng thì thào.

- Hai đợt? – Tôi liếc nhìn các vị bồi thẩm – Cô muốn nói gì với từ ấy?

- Ngủ với nhau – Cô gái vẫn nói bằng cái giọng lí nhí gần như không nghe được.

- Cô muốn nói là cô đã hai lần quan hệ sinh dục với người đàn ông đó chứ gì?

Cô ta gật đầu.

- Vâng, tôi muốn nói thế.

- Thế cô không ngạc nhiên khi thấy người đàn ông muốn điều đó và anh ta rõ ràng coi đó là điều tất nhiên sao?

Cô gái lắc đầu.

- Không, ở Chillicothe những người đàn ông cũng chẳng khác gì. Tất cả bọn họ đều muốn thế hết.

Tiếng cười vang lên dội vào phòng xử án. Ông chánh án gõ cái búa của mình và tất cả trở lại im lặng.

- Thế rồi sau đó cô làm gì?

- Tôi đi về nhà để ngủ. Lúc đó tôi rất mệt.

Những tiếng cười gần như làm nổ tung căn phòng. Cả tôi cũng phải cố gắng hết sức để giữ bộ mặt trang nghiêm. Cuối cùng thì tôi lại có thể nói được.

- Và gì xảy ra khi cô đến hãng lần tiếp theo?

- Đó là ngày hôm sau. Tôi đến để cảm ơn cô Flood vì cô đã đối xử tốt với tôi. Cô ấy hỏi tôi đi chơi có vui không và sẵn sàng sắp xếp các cuộc hẹn hò khác. Tôi nói là tôi sẽ tiếp tục nếu các vị quân tử đều đáng yêu như anh chàng này. Sau đó cô ấy hỏi tôi làm mấy đợt. Tôi nói cho cô ấy biết và cô ấy lấy ở ngân kéo ít tiền đưa cho tôi. Tôi định không cầm và giải thích rằng anh chàng kia đã cho tôi mười dollar rồi. Cô ấy cười và nói đó chỉ là tiền hoa hồng rồi giúi tiền vào tay tôi.

- Bao nhiêu tiền?

- Năm mươi dollar – Cô ta thì thào.

- Cô có biết rằng thế nghĩa là gì không? – Tôi hỏi – Rằng cô đã mắc tội gái làm tiền rồi chứ?

- Tôi không cho là như vậy – Cô ta cãi – Nếu không ưa người đàn ông đó tôi không cần phải làm và lúc đó đã chẳng làm điều đó.

- Thế cô đã tiếp xúc với người đàn ông mà cô không ưa chưa? – Tôi giễu cợt hỏi.

Cô ta lắc đầu.

- Chưa. Cô Flood nói đúng. Cô ấy quen toàn những người thanh lịch.

Tiếng cười lại rộ lên khắp phòng.

- Trước khi biết cô Flood, cô đã lần nào quan hệ luyến ái với đàn ông vì tiền chưa?

Cô ta lắc đầu.

- Không.

- Thế cô đã lần nào, sau khi biết cô Flood, vì tiền quan hệ với người đàn ông không phải của cô ấy giới thiệu không?

- Không, thưa ngài – Cô ta trả lời – Tôi không phải là gái điếm.

- Tất cả chỉ có thế, xin cảm ơn – Tôi nói và rời khỏi chỗ cô ta. Tôi dừng lại bên bàn lão Vito. Maria ngược nhìn tôi. Đôi mắt to, thắm đầy tự hào của cô nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi có cảm giác kỳ lạ là niềm tự hào đó dành cho tôi. Tôi cố gắng nhìn cô với vẻ lãnh đạm rồi quay sang Vito.

- Nhân chứng thuộc quyền ngài – Tôi nói và tiếp tục đi về bàn mình.

Tôi ngồi xuống và quan sát thấy lão Vito từ từ đứng lên. Không còn nghi ngờ gì nữa lão đúng là một luật sư lớn. Ngay cả từ bước đi đến bên nhân chứng của lão hiện giờ cũng toát ra vẻ tự tin và khả năng của lão. Giọng lão sang sảng và chắc như đinh đóng cột.

- Cô Marnay này? – Lão nói.

Cô gái nhìn lão.

- Dạ.

Mặc dù khó chịu tôi cũng phải thềm phục. Chỉ với cái kiểu gọi tên lão đã chế ngự được cô ta rồi.

- Lúc trước cô có nói đến chuyện cô đã lên sân khấu ở Chillicothe trong một vở kịch. Tôi nhớ là “Hài kịch lớn trong thung lũng nhỏ”, cô đã gọi nó như vậy.

Cô ta gật đầu.

- Vâng, thưa ngài.

- Cô nói rằng một ông giáo sư nào đó tên là Berg đã viết nó phải không?

- Đúng vậy, thưa ngài.

- Cô nói rằng, sau đó theo lời khuyên của giáo sư Berg, người đã giải thích là cô có một tài năng lớn mà để nó tàn lụi đi ở thanh phố nhỏ như ở Chillicothe thì phí, nên cô đã đến New York, có đúng không?

- Vâng, thưa ngài.

- Tôi cho rằng ông ta nói đến cái tài năng diễn xuất của cô. Ông ta nói là nói cái đó, có đúng không?

Cô gái lưỡng lự. Giọng lão Vito lộ vẻ sốt ruột.

- Đúng không, cô Marnay? Ông ta nói là nói cái đó chứ? Giọng cô ta giờ thì còn nhỏ hơn trước nữa – Tôi đoán như vậy.

- Cô cứ bình tĩnh trả lời cho chắc chắn hơn, cô Marnay – Giọng lão như ăn sống nuốt tươi người ta.

- Ông ta nói đến cái đó – Cô ta nói – Đúng vậy, thưa ngài.

- Cái gì?

- Cái tài năng diễn xuất.

- Cô cũng đã kể cho chúng tôi nghe là vở này được diễn trong một nhà hát nhỏ ở Chillicothe. Vậy đó là nhà hát gì?

Cô ta nhăn trán và ném về phía tôi cái nhìn đầy lo lắng. Tôi cố gắng tỏ ra vững tin mặc dù không hề đoán được lão sẽ dẫn sự việc đi đến đâu.

- Đó... đó thực ra không phải là một rạp hát – Cô ta ấp úng.

- Nếu không phải rạp hát thì đó là cái gì?

- Đó là câu lạc bộ “Những con sơn dương” – Cô ta trả lời – Đó là buổi trình diễn đặc biệt mà giáo sư Berg đã viết vở kịch cho nó nhân kỷ niệm ngày thành lập.

- Câu lạc bộ “Những con sơn dương” – Lão Vito nhắc lại và nhìn về phía các bồi thẩm – ra vậy, ra vậy – Lão quay trở lại phía cô gái – Có phải đó là một câu lạc bộ toàn đàn ông không?

Cô gái nhìn xuống sàn.

- Tôi đoán là như vậy.

- Cô đóng vai nữ duy nhất chứ gì?

Cô ta gật đầu.

- Vâng.

- Thế cô đóng vai gì.

Ngồi ở bàn tôi hầu như không còn nghe thấy tiếng cô ta nữa.

- Tôi đóng vai một cô gái trong trang trại.

- Thế còn nội dung của vở kịch? Cô có phải nói nhiều không? Vai cô đóng có lâu không? – Giọng nói sắc bén của lão như xuyên thấu người nữ nhân chứng.

- Nội dung nói về một cô gái ở trong trang trại cùng với ba người đàn ông làm việc ở đó; người chủ trang trại, con trai ông ta và một người làm công. Câu chuyện xoay quanh sự việc diễn ra trong đêm đó. Tôi hầu như chả phải nói gì vì tất cả là dạng kịch câm. Giáo sư rất chuộng Stanislavsky.

- Stanislavsky, hừm... – lão gãi đầu – đó có phải là lão người Nga ưa hành động hơn là mọi cuộc đối thoại không?

- Đúng như vậy – Cô ta xác nhận.

- Và vở kịch của ông giáo sư vậy là toàn những hành động cử chỉ thôi chứ gì? – Lão hỏi thêm.

Cô ta gật đầu.

- Vâng.

Lão nhấn mạnh, giọng nhấn mạnh khi giải thích một cách châm biếm.

- Nhiều hành động đến nỗi cảnh sát phải can thiệp và tố cáo tất cả vì những hành động và cử chỉ vô đạo đức. Hậu quả là cô và ông giáo sư bị đuổi khỏi trường. Đúng thế không?

Cô ta không trả lời. Hàm răng cắn chặt môi dưới.

Lão Vito quát lên.

- Tỉnh táo lại đi cô Marnay. Cô hãy trả lời câu hỏi của tôi đi!

Mặt cô ta không còn một giọt máu. Chỉ có lớp son phấn hiện rõ trên màu xám xám của đôi má cô gái. Cô ta nhìn xuống sàn nhà và giọng nói hạ xuống gần như là một lời thì thầm không thể nghe thấy được.

- Vâng.

- Tất cả chỉ có như vậy. Thừa cô Marnay – Lão Vito nhìn các vị bồi thẩm như thể muốn nói: Làm thế nào mà các vị có thể tin vào những điều mà một cô gái như vậy đã nói. Lão khẽ nhún vai và trở về bàn mình.

Joel và Alex nhào người lên chỗ tôi khi tôi gọi nhân chứng tiếp theo. Tôi nghe thấy những tiếng thì thầm khẽ khàng của họ.

- Lão Vito đúng là đã nhấn cô bé vào địa ngục – Joel nói.

- Có thể nói – Alex tiếp lời trong khi mắt vẫn dõi theo cô gái đang đi về chỗ – Lão ta đã đánh cô bé một trận toi bời.

Tôi hít một hơi thật sâu.

- Các anh cả hai chỉ quên một điều là lão ta đã xé xác cô ta nhưng còn những lời khai về Flood thì không. Các anh có thấy lão không đã động gì đến nó chứ.

Joel gật đầu.

- Nhưng mà lão biết lão phải làm gì. Lão tìm cách chôn vùi sự tin cậy ở cô ta.

- Cái đó chẳng giúp gì lão ta nhiều – Tôi trả lời – Kết quả sẽ được xác định qua những sự việc liên quan trực tiếp đến vụ án. Và cái đó lão ta cũng đã biết.

- Mặc dù vậy, theo tôi ta cũng nên thận trọng, Mike à! – Alex thì thầm – Lão lúc nào cũng có nhiều thứ bất ngờ.

Người thư ký toà tuyên thệ cho một cô gái khác: nhân chứng thứ hai của viên công tố. Tôi từ từ đứng dậy.

- Lão sẽ phải tìm ra cái gì khá hơn là sự thật nếu lão có ý định vượt qua được cô kia – Tôi giải thích cho họ khi viên thư ký gật đầu ra hiệu cho tôi. Tôi vòng qua cái bàn của mình đến chỗ nhân chứng.

o O o

Căn phòng trong bệnh viện tối và yên tĩnh khi tôi bước vào. Tôi nghe thấy tiếng ông già thở nhẹ nhàng, thanh thản. Một nữ y tá đưa ngón tay lên môi.

- Ông ấy ngủ?

Tôi gật đầu và định rời căn phòng.

- Ai ngủ nào? – Giọng ông già vang lên trong sự yên tĩnh đặc biệt mạnh mẽ – Anh đấy à, Mike?

Tôi bước trở lại trước mặt ông.

- Vâng, thưa ngài.

- Anh lại gần đây và nói to lên một chút – Ông cúi kính kê lên – Tôi chẳng nghe thấy gì hết.

Tôi bước lại phía đầu giường. Đôi mắt đen sáng của ông ngược lên nhìn tôi và một nụ cười nở trên môi.

- Hôm nay tình hình ra sao, Ngài uỷ viên công tố?

- Tạm ổn – Tôi đáp – Chúng tôi đã khai thác bốn nhân chứng đầu tiên. Vito không thể bác bỏ cụ thể lời khai của họ. Do vậy lão chỉ giới hạn ở mức tấn công vào bản thân từng người. Tôi cho rằng nói chung chúng ta đã được một kết quả không đến nỗi tồi.

- Tôi biết – Ông già nói – Tôi đã được nghe rồi.

Tôi liếc nhìn cái máy điện thoại bên cạnh giường nằm.

- Nhưng còn một điều làm tôi lo lắng hơn cả – Ông già phân giải – tôi vẫn chưa nhìn ra được chiến lược mà Vito theo đuổi. Trước mắt thì người ta có cảm giác như là lão ta muốn vút bị cáo vào hang hùm.

Tôi không trả lời. Một cảm giác chán nản kỳ lạ dâng lên trong lòng.

- Người ta hầu như có cảm tưởng là lão hoàn toàn dửng dưng, mặc khách hàng của mình muốn ra sao thì ra. Lão bỏ qua cho tôi gần như tất cả.

- Còn Flood trông thế nào? – Ông già hỏi và quan sát tôi rất chăm chú.

- Cô ấy tỏ vẻ không bị phiền phức gì cả.

- Anh Mike – Ông tiếp ngay – hiện giờ anh đang nói chuyện với tôi cơ mà.

- Cô ta trông đẹp lắm – Tôi nói – đẹp thật sự.

- Đối với cô ta anh vẫn còn tình cảm như xưa chứ? Ngay cả bây giờ nữa?

- Tôi... Tôi cũng chẳng biết nữa John ạ – Tôi trả lời – Tôi chỉ biết tôi gần như nghẹt thở khi nhìn thấy cô ấy.

Ông chậm chạp dật đầu.

- Tôi biết anh muốn nói gì rồi, Mike ạ. Tôi đã vài lần nói chuyện với cô ta. Cô ấy là một người có bản lĩnh và can đảm, ông bạn trẻ của tôi ạ. Đáng lẽ cô ấy đã có thể trở thành một người đàn bà danh giá nếu cô ta đã đi theo con đường khác.

- Có thể cô ấy chưa bao giờ có được cơ hội đó, thưa ngài – Tôi cãi lại.

Đôi mắt ông già như muốn nói là ông biết nhiều hơn thế.

- Cô ta đã có cơ hội, Mike à. Hoàn toàn như nhau mặc anh nói gì hoặc một ai đó làm gì: trong mọi chuyện quyết định cuối cùng là ở cô ta. Cô ta đã tự mình vút bỏ tất cả.

Tôi không trả lời ông. Tôi bắt buộc phải nhớ lại cái ngày đã lùi sâu vào dĩ vãng. Cái ngày mà nàng đã bỏ tôi lại trên phố khi tôi muốn đưa nàng đi. Đó là cái ngày nàng được thả ra ở trại Geyes. Có cái gì đó đã xảy ra với nàng. Tôi nhận ngay ra nó trong cái khoảnh khắc khi nàng vượt qua con đường trước cửa trại đi về phía tôi. Nàng đã thay đổi. Đến khi nhìn được vào mắt nàng, tôi nhận ra đó là cái gì. Nàng đã già đi. Già dặn hơn nhiều so với tôi hồi đó. Tôi còn có thể nhìn thấy trước mắt mình nàng lên taxi như thế nào và bỏ tôi đứng bơ vơ trên hè phố. Tôi bước lại chiếc xe mà tôi đã mượn trong ngày này để đón nàng về, rồi từ từ một mình quay trở lại thành phố. Tôi bước vào nhà. Bố mẹ tôi đang ngồi ở bàn ăn. Bố tôi mặc comle, thắt cà vạt. Đôi chân nặng như chì tôi lê bước đi vào bếp. Tôi nhận thấy cả hai ngược lên nhìn lướt qua tôi rồi nhìn khung cửa.

- Cô ấy không đến, mẹ ạ – Tôi thất vọng nói.

Mẹ tôi đứng dậy, đôi mắt bà dịu dàng và trầm tĩnh.

- Có lẽ như vậy là tốt nhất con à – Bà an ủi tôi.

Tôi lắc đầu quầy quậy mạnh đến nỗi cảm thấy mắt mình đầy nước mắt.

- Không mẹ ơi, như thế không phải là tốt nhất. Nàng cần đến con. Con biết là nàng cần đến con. Nhưng có cái gì đó đã giữ nàng lại và con chẳng biết đó là cái gì nữa.

Bố tôi đứng lên.

- Bố mang đồ đạc cho con vào phòng đây, Mike ạ.

Đôi chân chậm chạp ông ra khỏi bếp. Tôi nhìn theo ông. Người cha tội nghiệp. Ông chẳng biết gì cả. Tôi quay lại phía mẹ tôi.

- Con phải làm gì bây giờ?

Bà nhìn tôi một lúc rồi mới khẽ nói:

- Quên đi con trai của mẹ ạ. Cô ấy không hợp với con.

- Điều ấy thì rất dễ, mẹ ạ. Con không còn bé nữa. Con gần hai mươi một tuổi đầu rồi còn gì và con vẫn còn yên nàng.

- Con yêu cô ta á? – Giọng nói của mẹ tôi lộ vẻ giấu cợt – Thế con đã biết gì về tình yêu? Con vẫn còn là trẻ con lắm. Con chỉ biết đau khổ và gào khóc – Đột nhiên giọng bà đánh lại và bà quay mặt đi.

Tôi vội bước đến bên bà và giữ bà trong vòng tay mình. Đôi mắt bà mọng đầy nước mắt.

- Thôi mẹ ạ – Tôi nói – Thôi đi, thế cũng đủ khổ lắm rồi.

Đôi mắt mẹ tôi biểu lộ một cái nhìn mà tôi từ trước đến nay chưa thấy bao giờ.

- Thôi à? – Bà kêu lên – Mẹ căm thù cô ta! Xin trời tha tội cho tôi nhưng tôi cầu cho quỷ bắt linh hồn của cô ta đã làm hại con trai tôi đi.

- Có lẽ cô ấy không thể làm khác được, mẹ ạ.

Mẹ tôi ngược mắt nhìn tôi.

- Cô ta có thể làm khác, con ạ! – Bà thận trọng nói – Đừng bao giờ quên điều đó. Cô ta muốn làm gì, quyết định bao giờ cũng thuộc về cô ta.

Giờ đây bao nhiêu năm đã trôi qua và thật là kỳ lạ được nghe ông già nói lại cái điều tương tự như vậy. Tôi tự hỏi mình, không biết đã lúc nào mình hiểu được ý nghĩ của nàng chưa. Từ lâu rồi tôi đã vứt hết mọi hy vọng, nàng có thể hiểu được ý nghĩ của tôi.

- Ngày mai anh gọi ai lên? – Xếp tôi hỏi.

Tôi nói cho ông biết. Ông suy nghĩ.

- Với tốc độ này anh nên trong khoảng hai tuần lễ nữa là đọc bản cáo trạng được rồi đấy.

Tôi gật đầu.

- Đến lúc đó tôi cũng ra viện rồi. Có thể tôi sẽ còn giúp được anh một chút.

- Chúng ta đã thoả thuận một điều, John ạ – Tôi nói – Đây là vụ của tôi. Ngài đã hứa với tôi như vậy.

-Ồ – Ông kêu lên giọng vô tội – Tôi không có ý định ra lệnh cho anh phải làm những gì đâu. Tôi chỉ muốn góp cho anh vài lời khuyên thôi.

Tôi phải bật cười. Cái kiểu giúp đỡ của ông tôi đã biết rồi, lúc đó có thể nào thì cuối cùng công việc sẽ lại vào tay ông.

- Thôi xin cảm ơn – Tôi nói ngắn gọn và dứt khoát.

- Được thôi, được thôi – Ông tự ái lắm lắm.

Vừa về đến nhà tôi lên giường nằm ngay lập tức. Tôi thật sự thoải mái khi chẳng còn ai ở nhà. Như thế là tốt nhất. Tôi đã thuyết phục được mẹ tôi ở lại quê. Tôi nghĩ là bà nghe theo lời khuyên của tôi bởi vì bà biết rằng tôi không muốn có bà ở bên cạnh trong suốt thời gian vụ án kéo dài.

Tôi nằm duỗi dài trên giường, mắt nhắm lại. Khuôn mặt Maria hiện lên trước mắt tôi. Vẻ mặt nàng vẫn là vẻ mặt trong những ngày này ở phòng xử án và tôi vẫn chưa hiểu được nó.

Tại sao nàng lại tự hào về tôi? Tôi đang tìm mọi cách đưa nàng vào tù cơ mà. Một cảm giác có lỗi dâng lên trong lòng. Có thể là nàng hy vọng tôi giữ gìn cho nàng chăng? Nhưng mà nàng đâu có biết hôm nay tôi có cảm giác gì. Tôi cũng có thể đã thay đổi chứ. Giờ đây tôi cũng có thể đã có một người đàn bà khác rồi chứ. Ý nghĩ này hầu như chưa kịp đến thì tôi cũng đã hiểu ra rằng nàng biết chắc chắn. Đó là cái chung của hai chúng tôi: cái khả năng người này nhìn thấu người kia mà chẳng ai chia cho chúng tôi cả.

Tôi tìm cách đẩy nàng ra khỏi ý nghĩ của mình nhưng không làm được điều đó. Càng cố gắng nàng hiện rõ hơn. Tôi nghĩ về nàng bởi vì có nhiều cái tôi không hề biết đến. Có nhiều chuyện xảy ra với nàng mà tôi không có sự thông cảm. Tôi nhớ ra, mình đã nghĩ gì về nàng lúc ở bệnh viện. Thật kỳ lạ vì lời nói của ông già mà tôi phải nghĩ về nàng.

Nhưng có một thời gian mà tôi không hề biết. Bốn tháng trời đó kể từ ngày nàng ra khỏi trại cho đến cái ngày tên nàng lần đầu tiên xuất hiện trong hồ sơ cảnh sát. Chắc nàng đã gặp phải chuyện tày đình. Tôi tìm cách nhớ lại xem thời gian đó mình làm gì. Nhưng hồi ức bản thân lờ mờ đến mức tôi lại quay trở về với nàng. Nàng đã làm gì? Nàng đã đi đâu? Điều đó tôi không hề biết.

Tôi chỉ cảm thấy rằng, hồi đó nàng cần đến tôi hơn lúc nào hết trong cuộc đời nàng.

Và tôi ý thức được rằng, lúc đó tôi đã bỏ rơi nàng.

Chương 1

Cô đứng ở khung cửa mở rộng, ánh sáng lấp lánh chiếu xuống mái tóc vàng. Cô ngáp ngừng một lúc rồi chuyển chiếc vali con từ tay phải sang tay trái rồi chìa tay ra phía người đàn bà đứng trước mặt.

- Xin tạm biệt, bác Foster!

Cô khẽ nói.

Người đàn bà nắm lấy tay cô, tay bà cứng như tay đàn ông.

- Tạm biệt Mary.

Bà ta đáp lại.

- Chú ý giữ mình đấy!

Mary mỉm cười.

- Cháu sẽ cố gắng, bác Foster ạ. Cô hứa. Trong một năm rưỡi cháu đã học được khối thứ rồi.

Không có một chút nhiệt tình nào trong giọng nói, người đàn bà trả lời:

- Bác hy vọng vậy, Mary à. Bác không muốn chứng kiến cảnh cháu rơi vào khó khăn đâu.

Nụ cười biến khỏi môi Mary.

- Bác cũng chẳng phải như vậy đâu. Cô thản nhiên đáp.

Cô bỏ tay người đàn bà và bước nhanh khỏi cửa, ánh nắng mặt trời chói chang rơi vào mắt cô. Cô dừng lại ở bậc lên xuống, mắt hấp háy.

Mary nghe thấy sau lưng mình tiếng cánh cửa nặng nề sập vào ổ khoá kim loại. Đột nhiên cảm giác được tự do dâng lên trong lòng cô. Đó là một cảm giác hồi hộp. Cô quay lại nhìn cánh cửa đã đóng kín một lần nữa.

- Mày sẽ không gặp lại tao nữa đâu. Cô thì thầm với cánh cửa.

- Tao đã học được nhiều. Ở đây người ta dạy tao rất nhiều.

Cánh cửa như trở mắt ra nhìn cô. Hai cái cửa sổ nhỏ của nó trông giống đôi mắt bất động của một người lạ. Đột nhiên cô rùng mình khi cảm giác trống rỗng trong ý thức của sự tự do trỗi dậy. Cô bước ra phố. Trong cái áo măng tô mỏng màu xám trại phát cho trông cô có vẻ cao dong dong. Cơn gió tháng mười một ép nó dính sát vào người để lộ rõ bộ ngực đầy đặn, cái eo thon thả và cặp mông tròn đầy.

Ông lão ngồi trong căn nhà nhỏ cạnh cổng bước ra khi trông thấy cô đi tới. Ông lão cười với cô bằng đôi mắt ướn nhèm.

- Về nhà đấy à, Maria?

Cô cũng mỉm cười.

- Cháu không có nhà cửa gì hết ông ạ. Cô nói.

- Tất cả đối với cháu đã thay đổi hết. Cả cái tên của cháu. Bây giờ cháu tên là Mary. Ông đừng quên điều đó.

Ông lão mỉm cười thông cảm.

- Ông sẽ không quên đâu nhưng điều đó chẳng giúp được gì cho cháu cả. Đối với lão cháu vẫn là cô bé Maria ngày xưa. Dòng máu Ba Lan đầy nhiệt huyết vẫn còn chảy trong mạch thì cháu vẫn chưa thể thay đổi được.

Mary vẫn mỉm cười nhìn ông lão.

- Cháu sẽ còn thay đổi rất nhiều trước khi về tới đích.

- Nhưng bản thân cháu thì không. Ông lão vội cãi lại.

Ông quay tay mở cánh cổng.

- Cháu về đâu?

- Cháu chưa biết. Cô trả lời.

- Trước hết cháu thuê cho mình một phòng trong khách sạn và nhảy vào bồn tắm hai tiếng liền không bị ai quấy rầy. Rồi sau đó đi mua một ít quần áo mà cháu thích. Cháu không thể đi lại với bộ đồ này được. Sau đó cháu ăn một bữa thật ngon, rồi đi xem phim, có thể là ở rạp Radio City. Cháu sẽ tự thưởng cho mình hai cái kem và trở về khách sạn ngủ đến tận sáng mai.

- Rồi sau đó? Sau đó cháu làm gì? Ông lão hỏi.

- Cháu sẽ tìm một chỗ và bắt đầu làm việc.

- Hãy làm điều đó trước hết.

Ông lão khuyên cô.

- Cháu có thể còn phải dùng đến số tiền của mình.

Cánh cổng sắt đã mở ra và ông lão giơ tay làm hiệu xin mời.

- Thế giới đang chờ cháu.

Mary ngập ngừng bước tới cánh cổng sắt rồi quay lại phía ông lão, vội vã cô hôn vào má ông một cái.

- Tạm biệt ông!

- Tạm biệt cháu, Maria!

Ông lão nói vội, giọng chứa đựng một nỗi buồn man mác...

Cô nhận ra và nhìn vào mắt ông lão.

- Ông là người duy nhất ở đây mà cháu cảm thấy nhớ, ông à.

- Rồi, rồi. Ông lão nói giọng khàn khàn, ngưng ngưng.

- Ông đánh cuộc với cháu nói như vậy với tất cả bọn đàn ông.

Trên môi Mary nở một nụ cười tinh quái.

- Không đâu ông à, chỉ với ông thôi.

Không suy nghĩ cô hôn vào má ông lão một cái nữa.

Cháu cảm ơn ông. Cô quay đi ra cổng.

- Hãy can đảm lên, Maria!

Ông lão gọi theo.

Cô quay người lại nhìn ông lão lần nữa.

- Cháu sẽ cố gắng. Nàng cười kêu to.

Cánh cổng sắt loảng xoảng đóng lại sau lưng cô. Mary bước ra đường. Cô đi ngang vỉa hè đến bên rãnh thoát nước, nhìn xuống đất và dậm để giày xuống mặt đường. Tiếng dậm chân vang lên trầm đục, đất dưới chân mềm mại thay đổi một cách kỳ lạ. Đúng là nhựa đường chứ không phải bê tông. Sàn bê tông vang lên dưới tiếng chân đi một kiểu khác và không êm. Ở bên kia, phía sau cô tất cả đều là bê tông, trên cái hành lang trong nhà và các con đường ngoài trời. Người ta nghe thấy tiếng động của chính mình mỗi khi bước đi. Còn ở đây tất cả đều êm nhẹ. Lòng đầy hạnh phúc Mary bước đi dọc theo rãnh nước bên hè. Cô được tự do, thật sự tự do.

Một bàn tay khỏe mạnh nắm lấy bàn tay xách chiếc vali nhỏ của cô và một giọng nói thân thiết vang bên tai cô:

- Nếu em còn đi dưới lòng đường như thế này có bữa mất mạng đấy. Em quên ô tô rồi sao?

Không ngược lên cô cũng biết đó là ai rồi. Cô trông chờ anh ngay từ cái khoảnh khắc bước ra khỏi cổng sắt. Giờ cô mới từ từ nhìn lên, bàn tay vẫn giữ chặt chiếc vali. Giọng cô lạnh lùng như ánh mắt cô.

- Trong một năm rưỡi người ta quên đi rất nhiều Mike ạ.

Một nụ cười bối rối hiện trên khuôn mặt Mike.

- Anh đến đây để đưa em về nhà, Maria à.

Cô không trả lời.

- Anh đã đợi cả buổi sáng đấy.

Mary hít vào một hơi thật sâu và lắc đầu.

- Không! Cô nói.

- Không!

- Nhưng mà, maria à, anh...

Cô giật lại cái vali về mình.

- Anh đã tìm nhầm bạn gái rồi, anh Mike ạ. Tất cả đã thay đổi, ngay cả cái tên.

- Những gì đã thay đổi đối với anh chẳng có vấn đề gì hết. Cũng chẳng quan tâm đến những gì đã qua. Em thật ra cũng chưa lần nào trả lời những bức thư của anh, nhưng giờ thì anh đến đây để đón em về...

Mary bước lên vỉa hè và nhìn vào mặt Mike.

- Ai bảo anh đến đây? Cô dè dặt hỏi.

Anh sững sờ nhìn cô.

- Anh yêu em Maria à. Và em ngày trước cũng đã nói là em yêu anh cơ mà.

- Hồi đó chúng ta còn trẻ con. Cô vội nói.

- Hồi đó chúng ta còn chưa biết gì cả.

- Trẻ con à?

Anh bức tức kêu lên.

- Thế giờ thì em già hơn được bao nhiêu? Chẳng lẽ hai năm lại dài đến thế ư?

- Đúng vậy, anh Mike. Cô chậm rãi đáp lại.

- Hai năm cũng thế như hàng năm. Tôi trưởng thành rất nhanh.

- Anh cũng trưởng thành chứ.

Mike xốc nổi kêu lên.

- Nhưng với em anh vẫn cảm thấy như xưa và điều đó sẽ mãi mãi như vậy.

- Tôi thì không.

Cô héo hắc lắc đầu.

- Không có gì hết. Cái gì đã xảy ra tôi đã tự mình tiếp nhận hết. Thôi qua rồi anh Mike ạ. Chúng ta không thể quay trở lại. Chúng ta chẳng bao giờ còn là trẻ con nữa.

Cô quay người đi nhưng hai bàn tay khỏe mạnh của anh đặt lên vai xoay cô lại.

- Tại sao, Maria? Cái gì đã xảy ra?

Cô không trả lời anh. Cái nhìn của anh như xoáy vào mắt cô.

- Như thế là em vẫn còn nợ anh tất cả những gì giữa hai chúng ta. Nói cho anh biết đi!

Không bao giờ Mike quên được làn sương mù phủ xuống đôi mắt Mary trong khoảnh khắc đó. Rồi đột nhiên nó xa xăm, sâu thẳm không cho một cái gì phản chiếu trong nó, ngay cả ánh nắng mặt trời của sáng hôm đó.

- Hãy nói cho anh biết, Maria!

- Tôi đã có một đứa con, anh Mike à. Trong khi còn ở trong kia kìa, tôi đã có một đứa con và tôi cũng chẳng biết nó là trai hay gái nữa. Trước khi sinh ra nó, tôi đã ký giấy từ bỏ nó.

Giọng cô nhỏ nhẹ lạnh tanh.

- Anh vẫn còn muốn biết chuyện gì đã xảy ra chứ, Mike?

Trên khuôn mặt Mike hiện lên vẻ khó tin nhưng bàn tay trên vai Mike đã lỏng ra.

- Đó là con ai? Ross ư?

Anh hỏi giọng khản đặc.

Cô lắc đầu.

- Điều đó không thể có được. Anh ta lúc đó ở đây đâu, anh không nhớ à?

Tay anh tuột khỏi vai cô và nỗi đau khổ bóp méo miệng anh.

- Còn gì khác nữa không?

Mary trả lời. Anh rung rung nước mắt.

- Sao em lại có thể làm như vậy, maria? Em yêu anh cơ mà.

Giọng cô vẫn lạnh lẽo và điềm tĩnh.

- Còn cái nữa anh Mike ạ. Trong trại kia có một cô gái mà tôi rất mến. Cô ta dạy tôi chơi bài để giết thời gian. Anh còn muốn nghe tôi kể về họ không, anh Mike? Vui lắm.

- Tôi không muốn nghe nữa.

Anh đáp giọng run lên tức giận.

- Cô đã xác nhận điều Ross vẫn thường nói. Nó nói đúng.

- Hẳn bảo cô là một...

Anh không đủ sức nói hết câu.

Cô nói thay cho anh.

- Con điếm rẻ tiền.

Hai tay anh nắm chặt lấy vai cô và nhìn chăm chăm vào mắt cô.

- Em có thể thật không, Maria? Có như lời hẳn nói không?

Cô không đáp.

- Tại sao em lừa dối anh. Tại sao?

Anh tuyệt vọng hỏi.

- Anh đã làm tất cả vì em. Tại sao em lại lừa dối anh?

Mắt cô nhận tiếp cái nhìn của anh không chút bối rối.

- Giờ thì tất cả chẳng còn nghĩa lý gì nữa, anh Mike à.

Cô chậm rãi nói.

- Sự thật là cái người ta tin tưởng chứ không phải là cái mà một người đi kể cho một người khác.

Một chiếc taxi chạy trên đường. Cô ra hiệu cho người tài xế và anh ta đỗ sát vào lề đường.

Đôi tay anh tuột khỏi vai cô, xuôi xuống. Cô vội bước lên taxi và đóng sập cửa lại. Khi chiếc xe chuyển bánh cô nhìn ra cửa sổ, Mike đứng đó và đang nhìn theo cô. Đột nhiên cô cảm thấy nước mắt như muốn trào ra. Cô cố giữ nó lại một cách tuyệt vọng đến khi đôi mắt cay xè. Sự tự do bao gồm nhiều thứ mà trong thời gian qua cô đã gần như quên đi. Nó bao gồm cả những người mà người ta yêu và những người mà người ta làm cho đau khổ.

- Em yêu anh, anh Mike!

Cô thì thào.

- Đi đâu thưa cô?

Giọng nói của người taxi đã lôi cô ra khỏi luồng suy nghĩ của mình.

- Khách sạn Astor ở Broadway.

Cô nói giọng run rẩy.

Khi cô quay lại nhìn ra cửa sổ thì Mike không còn trông thấy được nữa. Giờ thì cô không thể ngăn được nước mắt nữa. Cô không bao giờ có thể đáp ứng lòng anh được nữa. Quá nhiều bất hạnh đến với cô. Cô đã bị dính một vết sẹo khủng khiếp và sẽ phải mang nó suốt đời.

Anh xứng đáng với một cái gì đó tốt đẹp hơn, một con người trong trắng, tinh khiết và nguyên vẹn. Một cô gái nào đó cũng người như anh. Chứ không phải một người như cô đã lừa dối anh cái xảy ra với mình.

Chương 2

Mary liếc nhìn tập mẫu khai báo mà người tiếp tân đẩy về phía mình. Cô lưỡng lự một lúc. Ba dollar rưỡi một ngày, ngay cả một phòng loại sang có nhà tắm riêng cũng đã là một món tiền rồi. Khoản tiết kiệm của cô với một cái giá này cũng chẳng được bao lâu. Cô chỉ có hơn một trăm dollar.

Nhưng cô đã chờ đợi biến cố này từ lâu để cho phép mình ở lại. Cô tự hứa cho mình sự hưởng thụ này. Thế là cô viết vội vào tờ mẫu.

Mary Flood, Yorkville, N.Y

Cô đẩy tập giấy trả lại tiếp tân. Anh ta liếc qua một lượt rồi ấn vào nút chuông trên bàn. Anh chàng mỉm cười với cô:

- Vừa ra khỏi trường à, cô Flood?

Cô gật đầu. Người đàn ông đáng yêu, không thể ngờ được anh ta đoán đúng tới mức nào.

Một anh bồi tiến lại gần và xách giúp anh chiếc vali. Người tiếp tân đưa cho anh chiếc chìa khoá.

- Dẫn cô Flood lên phòng 1204.

Mary chờ cho cánh cửa sập lại sau lưng anh rồi ngã người ra giường. Khoan khoái cô cảm tưởng mình đang chìm đắm trong giấc mơ. Cô như thể đang bồng bềnh trong mây. Đây mới là một cái giường, cái giường thật sự, chứ không phải như cái mà người ta gọi là giường ở trong trại. Cô lăn người suốt từ đầu giường đến cuối giường, rồi bật dậy mở cửa buồng tắm.

Uể oải Mary dựa lưng vào thành bồn tắm, trong khi một cảm giác mệt mỏi dễ chịu lan ra khắp cơ thể. Mặt nước được phủ kín bằng lớp bọt xà phòng lỏng lánh. Cô cử động thật chậm chạp, hai bàn tay xoa khắp thân thể.

Mary rút một cái khăn treo trên thanh sắt cạnh bồn tắm và gấp nó lại thành cái gối con. Mary nhắm mắt lại. Cô cảm thấy ấm áp dễ chịu và yên ổn. Không ai có thể bảo cô còn phải làm gì nữa. Cô bắt đầu chập chờn mơ màng khác hẳn so với ở trại.

Và cũng khác hẳn so với hồi đó, khi đứa trẻ ra đời. Cô bị đau dữ dội suốt cả buổi sáng đó. Cuối cùng thì người nữ y tá phải đưa cô lên trạm xá. Ông bác sĩ khám rất nhanh cho cô và gật đầu với người y tá.

- Cô chuẩn bị cho cô ta đi. Chẳng còn lâu nữa đâu.

Nằm dài trên chiếc giường cũng phủ khăn trắng cô rên la vì đau. Người nữ y tá chuẩn bị cho đứa trẻ ra đời. Xong rồi cô ta đắp lên người Mary một tấm vải trắng và đi ra ngoài. Mary nhắm mắt lại thở nặng nhọc. Cô mừng thầm mọi chuyện gần như là xong. Cô nghe thấy tiếng sột soạt cạnh giường mình và quay đầu lại. Bà trại trưởng đang đứng cạnh cô, trong tay bà là một xấp giấy.

- Cháu thấy thế nào, Mary?

Cô gật đầu.

- Chịu được, Mrs. Foster à.

- Cháu vẫn chưa nói với cô về đứa bé, Mary à.

Mary gượng cười.

- Giờ thì chẳng có gì để nói. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ đến.

- Người cha, Mary à – Mrs. Foster kiên nhẫn tiếp tục – anh ta cần phải bồi thường tiền chăm sóc đứa trẻ.

Một cơn đau lại đến. Mary nhắm mắt lại. Sau đó nó dịu đi.

- Điều đó không cần thiết – cô nói bằng một giọng run rẩy.

Mrs. Foster nhún vai và nhìn vào tờ giấy trên tay.

- Thôi được Mary à. Theo như cái đã viết trong này cháu yêu cầu từ bỏ đứa con.

Mary gật đầu.

- Cháu cũng biết thế tức là gì rồi đấy – Mrs Foster nói tiếp. Giọng bà lạnh lùng. Cháu sẽ không bao giờ được trông thấy nó và cũng không bao giờ được biết nó ở với ai. Cháu trao toàn quyền cho đứa trẻ. Đối với cháu như thể chẳng hề để ra nó.

Cô gái im lặng.

- Cháu hiểu cô chứ, Mary? Mrs Foster hỏi.

Cô gật đầu.

- Cháu sẽ không được biết về nó nữa – Người đàn bà tàn nhẫn nói.

Trong giọng nói của Mary đau khổ đã biến thành giận dữ.

- Cháu đã hiểu cả rồi, Mrs Foster ạ! – Cô kêu lên – Cháu đã hiểu ngay từ đầu cơ. Thế cô tưởng cháu có thể xoay chuyển được gì nữa à? Hay là cháu có thể chăm sóc đứa trẻ ở đây được chẳng? Cô sẽ để nó ở đây với cháu chẳng?

- Nếu chúng ta biết ai là cha đứa bé – Giọng nói của Mrs Foster vẫn không hề thay đổi. – Thì chúng ta có thể buộc anh ta phải cung cấp một khoản tiền nuôi nó. Chúng ta có thể cho đứa bé vào một cô nhi viện cho đến khi nào cháu có cơ sở chăm lo cho nó.

- Thế lúc đó là bao giờ? – Mary hỏi giọng run run.

- Khi mà cháu chứng minh được rằng về mặt đạo đức và kinh tế cháu có thể chăm sóc được đứa bé.

- Thế ai quyết định điều đó?

- Tòa án.

- Vậy là cháu sẽ nhận được nó khi tòa đồng ý phải không? – Mary bình tĩnh nói. Mrs Foster

gật đầu.

- Và nếu không, nó coi như bị bỏ và được cho một gia đình nào đó chứ gì?

Giọng nói của Mrs Foster nhỏ hẳn đi.

- Ừ.

Mary hít một hơi thật sâu.

- Cháu muốn như thế đấy! – Giọng cô để lộ sự dứt khoát.

- Nhưng mà... – Giờ thì đến giọng của Mrs Foster run run.

Cơn đau dội lên. Nó bắt Mary phải quỳ trên giường.

- Cháu muốn vậy đấy – Cô hét lên – Cô thấy đó là cái may mắn duy nhất mà cháu có thể cho đứa trẻ hay sao?

Người đàn bà quay đi và rời khỏi gian phòng. Mãi đến ba tiếng sau bà ta mới trở lại gặp Mary

Chương 3

Nhân viên hình sự là một người đàn ông dong dong lịch sự. Anh ta còn đẩy ghế giúp Mary khi cô định ngồi xuống trước bàn làm việc của anh ta. Anh ta nhìn cô dò xét một lúc rồi trở về vị trí của mình sau bàn viết. Từ cô gái toát ra một cái gì đấy rất đặc biệt.

Không phải là ở hình dáng cô ta. Ở cô ta không có một cái gì gọi là tầm thường. Ngay cả mái tóc vàng ở một số người trông có vẻ đáng điểm, kêu gọi, cũng rất hợp với cô ta. Dáng người, kiểu cách đi đứng – Tất cả đều chứng tỏ: cô ta là một người đàn bà trưởng thành. Một số người thuộc loại được sinh ra để dành cho những người đàn ông.

Anh nhân viên liếc nhìn tờ phiếu hồ sơ trên bàn mình: Mary Flood. Mắt anh mở to ra. Giờ thì anh đã hiểu. Anh ta nhìn cô.

- Cô sống ở đâu, cô Flood?

- Ở khách sạn Astor – Giọng Mary khàn khàn. Cô rút ra một điếu thuốc. Anh nhân viên vội bật ngay một que diêm và đưa lại phía cô. Và anh tin rằng mình đã thấy ánh mắt cười cợt trong đôi mắt đen của cô khi cô nhìn anh lướt qua ngọn lửa que diêm. Nhưng cũng có thể anh đã nhầm. Chưa có một cô gái nào ở lứa tuổi này lại có thể bình tĩnh đến thế, khi đến đồn cảnh sát lần đầu tiên. Có thể đó chỉ là sự phản chiếu của ánh lửa.

- Thú vui hơi tốn kém đấy – Anh ta nói.

- Đây là một thứ xa xỉ mà tôi đã tự hứa với mình – Cô đáp lại, coi mọi thứ như đã rõ ràng.

Anh ta lại liếc nhìn tờ phiếu hồ sơ.

- Thế cô đã tìm được một chỗ nào chưa?

Mary lắc đầu.

- Tôi vừa ra được có hai ngày. Tôi vẫn chưa lần nào để ý đến chuyện này.

- Thế cô không cho là làm ngay chuyện này là tốt nhất à? – Anh ta vui vẻ hỏi – Thời buổi này khó kiếm lắm.

- Tôi sẽ tìm xung quanh xem sao – Cô bảo đảm với anh ta.

- Cô có thể không còn nhiều tiền – Anh chàng tiếp tục. – Nhưng tôi thấy thì cô cũng vừa mới sắm sửa quần áo.

Lần đầu tiên giọng nói của cô có vẻ thách thức.

- Đó là tiền của tôi. Mà cũng chẳng có điều luật nào cấm tôi không được làm cái tôi muốn. Có không nào?

Anh ta lắc đầu.

- Không, cô Flood ạ. Chúng tôi chỉ muốn thận trọng để cô không phải gặp những vụ rắc rối thôi. Một khi người ta không còn tiền, chuyện đó rất dễ xảy ra.

- Giờ thì tôi vẫn còn tiền.

Anh ta không đáp lại, ngả người ra phía sau và yên lặng nhìn cô trong khi chiêm cho mình một điều thuốc là. Đối với cô gái này kiếm tiền không khó lắm. Vấn đề của Mary Flood là cô ta tiếp xúc với quá nhiều đàn ông, những người luôn sẵn sàng cho cô ta. Anh ta chờ cô nói tiếp. Cái duy nhất mà những loại này không chịu nổi là sự im lặng. Cô gái này lại khác. Cô ta chỉ ngồi đó và nhìn anh ta chăm chú, đôi mắt như dán chặt lấy khuôn mặt anh ta. Cuối cùng anh ta hắng giọng.

- Cô đã biết những quy định rồi đấy, cô Flood – ở trong trại chắc người ta cũng đã nhắc nhở cô đầy đủ rồi.

Mary gật đầu. Mặc dầu vậy anh ta vẫn lặp lại.

- Cô phải trình diện tại đây, mỗi tháng một lần. Cô nên tránh đi lại và quan hệ với những người phạm pháp. Cô phải báo cho chúng tôi những địa chỉ mỗi khi cô thay đổi chỗ ở. Cô phải trình diện chúng tôi nơi làm việc một khi cô kiếm được. Cô chỉ được rời bỏ đất nước này khi có giấy của chúng tôi. Cô không được mang trong người súng hoặc những vũ khí nguy hiểm khác... – Anh ta ngạc nhiên dừng lại. Cô đang cười – Cô thấy có cái gì đáng cười ở đây nào, cô Flood?

Mary đã đứng dậy, một nụ cười nở trên môi và cái áo khoác ngoài tuột khỏi người rơi xuống ghế. Anh tưởng như cô vừa trút bỏ hết xiêm y trước mặt mình.

- Anh thấy em cần những thứ đó chẳng?

Anh nhân viên cảm thấy xấu hổ.

- Tôi chỉ nhắc lại vì lợi ích của cô thôi, cô Flood ạ – Anh ta gắt gỏng đáp lại.

- Thế thì em xin cảm ơn anh – Mary trả lời và ngồi lại xuống ghế.

- Cô định tìm việc gì, cô Flood – Có thể chúng tôi sẽ giúp đỡ được cô.

Cô nhìn anh ta ánh mắt giễu cợt.

- Anh biết một việc gì đó hợp với em rồi sao?

Anh ta gật đầu.

- Chạy bàn hay bán hàng trong mấy dãy tiệm

- Họ trả lương bao nhiêu?

- Khoảng mười hai đến mười lăm dollar một tuần.

- Cảm ơn, thế thì không! – Cô thản nhiên trả lời.

- Thế cô có điều gì phản đối nào? – Anh ta hỏi giọng nói pha trộn vẻ bức tức.

- Với đồng lương đó em chưa trả nổi tiền thuê phòng. Em cần một chỗ kiếm được nhiều tiền.

- Người ta không nhất thiết cứ phải sống ở khách sạn Astor đâu. – Anh ta nhắc nhở rõ ràng.

- Nhưng em thích thế – Cô nói, vẫn mỉm cười – Trong đời mình em đã chui rúc trong những ổ chuột bẩn thỉu đủ lắm rồi. Em không chịu được nữa.

- Thế cô định kiếm nhiều tiền bằng cách nào?

Cô không trả lời anh ta.

- Làm điểm chăng? – Giọng anh ta nghiêm nghị, lạnh lẽo.

- Thế họ trả như thế nào? – Đôi mắt Mary nhìn như dán chặt vào mắt anh ta. Nụ cười đã biến mất khỏi đôi môi cô – Cái đó kiếm được nhiều tiền không? Thừa trung ư?

Giọng anh ta lại vang lên đầy đe dọa.

- Cô sẽ có những sự rắc rối đấy. Rắc rối thật sự đấy. Giờ thì không còn là trại cải tạo thanh thiếu niên nữa. Một nhà tù khác nhiều so với một trại. Điều này thì cô sẽ nhanh chóng nhận ra thôi.

- Anh đừng quá chắc chắn như vậy, trung ư? – Cô bình thản đáp lại – Tôi đã làm gì đâu? Chưa đâu.

Anh ta đứng dậy.

- Cô chỉ cần chú ý đừng làm gì mà đến một ngày phải hối hận đấy.

Anh ta đẩy tờ phiếu hồ sơ trên bàn về phía cô và đưa cho cô cây bút máy.

- Cô hãy ký vào đây.

Mary ký tên. Anh ta cầm lấy tờ phiếu xem xét chữ ký của cô.

- Được rồi – Anh ta nói – Giờ thì cô có thể đi được. Nhưng cô đừng quên những điều tôi đã nói với cô.

Mary đứng dậy, xỏ tay vào áo măng tô và đi ra cửa. Cô mở cửa và quay lại nhìn anh ta về chầm biếm.

- Cảm ơn những lời an ủi của anh rất nhiều, trung ư ạ!

Anh chàng nhìn cô dò xét.

- Chỉ xin đính chính, tôi không phải là trung ư. Cô hãy liên lạc với chúng tôi, tất cả chỉ có thể thôi.

- Nhất định rồi – Cô nói miệng vẫn mỉm cười. Cô nhìn quanh căn phòng nhỏ một lần nữa – Có thể một buổi trưa nào đó rồi rồi mà anh thích giết thời gian theo kiểu khác thì anh hãy đến tìm em, trung ư ạ. Chúng ta có thể tán chuyện một lát với nhau được đấy.

Anh chàng sững sờ nhìn cô không tìm ra được một lời đáp lại. Anh ta ngượng chín người.

Nụ cười của cô càng đầy vẻ nhạo báng hơn.

- Anh biết em ở đâu rồi đấy, phòng 1204. Anh chỉ cần yêu cầu tiếp tân báo cho em biết là xong.

Cánh cửa đóng lại sau lưng cô trước khi anh chàng kịp tìm ra câu trả lời. Anh ta trầm tư nhìn đăm đăm vào cánh cửa đã đóng lại. Một lúc sau anh ta mới cầm bút chì điền vào tờ phiếu mấy dòng rồi nhắc ống nói lên.

- Cho tôi nói chuyện với Joker Martin – Anh ta yêu cầu tổng đài.

Vài giây sau trong ống nghe có tiếng sột soạt.

- Joker đấy à?

Có tiếng kêu ù ù trong máy.

- Egam ở đồn cảnh sát số 54 đây. Cô gái mà anh đang tìm vừa trình diện ở đây xong... vâng... cô ta xưng tên là Mary, chứ không còn là Maria nữa... vâng chính cô ta... tóc vàng, thân hình tuyệt diệu... nhưng có một cái miệng sắc sảo, chẳng sợ cái gì trên đời này... cảm ơn anh Joker... tôi rất vui mừng được giúp đỡ anh.

Chương 4

Joker Martin ngả người về phía sau thành ghế của mình và đưa que diêm lên châm điếu xì gà. Gương mặt lão phản ánh vẻ thoả mãn bên trong. Lão đã làm điều đúng đắn duy nhất. Từ hơn một năm rưỡi trước đây lão đã biết cái ngày thành lập một băng thống nhất sẽ phải đến. Chết chóc đã quá nhiều rồi. Lão nhớ lại ngày thẳng Mike Rafferty giận dữ, sùng sục lại đảng câu lạc bộ.

- Cái thẳng rồi. Con này thực tế làm việc cho ai vậy? – Mike-Thép rút lên.

- Rồi con nào? – Joker hỏi lại.

- Thằng Kane, Fromk Kane. Nó triệu tập một cuộc họp ở trong khách sạn. Bọn tao tất cả đều có mặt tại đó và nó tuyên bố rằng từ giờ trở đi tất cả bọn tao sẽ nhận những vùng được phân và không ai được vượt quá ranh giới đó.

Martin suy nghĩ về cái tên và ngược lên nhìn Mike.

- Mà mày muốn nói là người của Fenelli chứ gì? Thế thằng Silk chiếm chỗ nào? Nó có phát biểu gì không?

Rafferty lắc đầu.

- Không. Thằng Kane đã vơ vét hết về nó. Thế là tao bỏ cuộc. Tao chẳng cần phải báo với bọn rồi ấy là tao làm gì.

- Thế còn những thằng khác? – Joker hỏi lại – Bọn nó ở lại tất à?

- Cái bọn chó đẻ! – Mike-Thép chửi thề – Tất nhiên là bọn nó ở lại.

Joker lưỡng lự.

- Đáng lẽ mày cũng nên ở lại thì hơn Mike ạ.

- Trước hết phải thiêu xác tao ở địa ngục đã – Rafferty thốt lên – Từ trước đến giờ tao vẫn tự mình làm ăn. Chẳng một ai dính vào chuyện của tao được cả.

- Thế thì tùy mày, Mike ạ! – Joker trả lời.

- Bây giờ tao về nhà ăn cơm – Mike-Thép nói tiếp – Chúng ta sẽ gặp nhau sau và suy nghĩ xem cần phải hành động như thế nào?

Nó quanh người rồi bước thành thịch ra cửa. Joker đợi cho cánh cửa sau lưng nó đóng lại rồi mới nhắc máy điện thoại lên. Vừa đúng lúc gọi được tổng đài thì lão nghe thấy một tiếng động như tiếng ô tô bị sặc xăng. Lão vội đặt ống nghe xuống và lao đến bên cửa sổ. Một đám đông đang tụ tập trên hè trước cửa câu lạc bộ, lão không thể nhìn thấy ai là người nằm trên vỉa hè. Nhưng lão nhìn thấy máu từ từ chảy xuống rãnh thoát nước.

Martin chậm rãi trở về chỗ máy điện thoại và nhắc ống nghe lên. Mike-Thép đã có lý. Trước hết nó đã được đưa xuống hoá táng ở âm phủ. Joker tự hỏi mình, không biết lão có hài lòng với chuyện này hay không. Lão đọc cho cô gái tổng đài một con số, và một giọng nói vang lên.

- Ngày Kane – Lão bắt đầu bằng một giọng nhỏ nhẹ lãnh đạm – Joker Martin đang nói đây. Không, thằng Mike-Thép vẫn giữ nguyên ý định của nó. Quá muộn rồi. Tôi chỉ muốn nói với ngài rằng tôi đứng về phía ngài. Đảm bảo trăm phần trăm...

Những lời khuyên đã hoàn toàn đúng và lão đã tiến triển rất thành đạt. Đó là một con đường dài bắt đầu từ cái quán nhảy và cái bàn chơi ở phòng trong mà Mike-Thép đa bố trí cho lão. Bây giờ thì thằng cha Kane đã nhượng bộ cho lão khu vực của hắn và không ai có thể phá với lão được nữa. Lão đã đạt được điều đó vì Kane quan tâm đến hoà bình.

Nhưng công việc làm ăn đã mở rộng ra một phạm vi rộng lớn, lão cần sự giúp đỡ. Không phải là sự giúp đỡ của những người có khả năng tính toán. Theo sự phân chia khu vực mới vùng Park Avenue đến tận phố 81 rơi vào tay lão. Thế là lần đầu tiên lão nghĩ đến Ross Diego.

Nó là một thằng thanh niên rất máu, nhưng thông minh. Nó có giác quan thứ sáu trong cuộc đổ đen. Ừ thì cha nó không chịu giúp nó sau mỗi lần nó gặp rắc rối. Nhưng nó đã làm việc cho Joker sáu tháng rồi và nó cũng xứng đáng với số tiền mà lão đã trả cho nó. Ross biết hết tất cả mọi người ở khu vực Park Avenue này và cả những ông chủ tài chính cỡ bự. Nó đã lớn lên trong giới đó.

Chỉ có một điểm là Joker tuy vậy phải cân nhắc: đó là tham vọng của Ross. Nó hơi quá vội vã trong mọi chuyện và cái gì cũng muốn ăn nhiều. Joker trầm tư mỉm cười rồi kéo một hơi xì gà. Lão có thể ghìm được Ross nhất là trong lúc này khi Kane đang đề nghị cả băng mánh làm ăn với lão. Lão nhắc điện thoại. Cô thư ký của lão có ngay ở đầu kia.

- Ross có đây chưa? – Lão hỏi.

- Anh ta đang đến chỗ ngài đấy, thưa ngài Martin.

Ngay trong khoảnh khắc lão đặt ống nghe xuống cánh cửa mở ra và Ross bước vào. Lão liếc nhìn thật nhanh đồng giấy tờ trên bàn trước mặt rồi quay lên nhìn Ross.

- Cậu có tiền đấy chứ? – Lão hỏi.

Ross gật đầu và rút một tập bạc trên bàn.

- Chỗ này mười ngàn dollar, Joker ạ. Đó là tất cả số mà tôi có.

Joker mở một ngăn kéo và đặt số tiền vào đó. Lão lấy ra cũng từ ngăn kéo đó một tờ cổ phiếu và đẩy về phía Ross. Ross cầm nó lên xem xét. Vẻ tức giận anh ném trả nó lên bàn.

- Thế này là thế nào, Joker? Đây chỉ là tờ cổ phần. Thế mà tôi đã tưởng rằng đây là một chuyện làm ăn lớn.

Joker mỉm cười.

- Chính nó đấy chứ còn gì nữa.

- Vô lý – Ross hét lên – Công ty phát triển Vòm trời xanh là cái quái gì trên đời này vậy? Tôi chưa nghe thấy nó bao giờ cả!

- Đó là Las Vegas! – Joker trả lời.

- Las Vegas? Quỷ tha ma bắt! Nó ở chỗ nào?

- Bang Nevada. Nó trở thành nơi chuyển tiền lớn nhất đất nước này. Khách sạn, sòng bạc, hộp đêm tất cả đều hoàn toàn hợp pháp.

- Trả lại tiền cho tôi. – Joker ngắt lời – Miami do bọn lưu manh ở Chicago chiếm và ở đó cũng thối tha lắm. Cậu nghĩ còn kéo dài được bao lâu nữa. Bọn nó sắp sửa phải cuốn gói rồi. Reno là một thành phố chết. Cả với New Orlands cũng kết thúc rồi. Sun Valley, Palm Springs không dành cho cò bạc được.

- Thì sao nào? – Ross kêu lên – Ít nhất thì tôi cũng biết mình thu về cái gì: Tiền.

- Ở đây cậu khỏe hơn – Joker giải thích cho Ross. Chúng ta mua thành phố, các bất động sản và những cái tương tự. Rồi chúng ta sẽ lập ra những đạo luật riêng. Sẽ không có gì rắc rối xảy ra. Tất cả hoàn toàn hợp pháp hết.

Giọng nói của Ross giờ có vẻ bình tĩnh hơn.

- Thế tất cả bao giờ thì xong?

- Làm ăn phải có thời gian – Joker trầm tư trả lời – Kane cho rằng khoảng từ năm đến mười năm. Còn tùy vào một số cơ hội thuận lợi.

- Đến lúc đó thì tôi đã trở thành một ông già rồi còn gì – Ross thốt lên.

Trên khuôn mặt Joker nở một nụ cười thoả mãn.

- Cậu sẽ trở thành một ông già giàu nhất nước từ hơn ba chục năm trở lại đây.

- Tôi cũng không biết nữa – Ross lưỡng lự phân trần – Hiện giờ thì tôi cũng có thể cần đến tiền.

Joker cúi người qua mặt bàn, giọng ông chứa đựng vẻ chân thành.

- Thì ai là người không cần? Tôi có mười cổ phiếu. Cậu không tin là tôi rất muốn tốt hơn hết là giữ lại trong túi mình một trăm nghìn dollar hay sao? Đúng, nhưng cũng không. Nếu đến ngày nó mang lại cho tôi một triệu. Tất cả đều hợp pháp. Không một ai có thể nghi ngờ về chuyện này.

- Anh đã góp vào đấy một trăm nghìn ư? – Ross hỏi không thể tin nổi. Joker gật đầu.

- Bao nhiêu cổ phiếu được phát hành?

- Một nghìn – Giọng Joker rất điềm đạm

- Mười triệu dollar! – Giọng Rosss vang lên đầy kinh ngạc.

- Tôi để cho cậu chung vốn làm ăn trong vụ này. – Joker vội nói – Là vì tôi có dự kiến với cậu.

Ross quan sát lão với đôi mắt hấp háy.

- Dự kiến gì?

Chương 5

Mary ngồi trong phòng mình và đang đợi tiếng chuông điện thoại. Trong gạt tàn đầy ắp những đầu thuốc lá, lúc này là buổi sáng ngày thứ sáu. Cô đã ở đây bốn ngày rồi và hầy còn đủ tiền để trả tiền phòng. Evelyn đã nói là sẽ gọi điện cho cô vào sáng thứ sáu. Họ đã thoả thuận với nhau tất cả rồi. Bắt đầu khoảng sáu tháng trước khi cô được thả ra, ở trong xưởng giặt là. Cô gái cao, mảnh, tóc đen đang đứng đối diện với Mary bên tấm ván là quần áo đột nhiên ngược nhìn lên.

- Cậu sẽ làm gì khi được thả ra, hả Mary?

Mary là xong cái áo gối và gấp nó lại.

- Tớ cũng chẳng biết nữa. Tớ sẽ tìm việc. Tớ vẫn chưa suy nghĩ đến điều này.

- Việc gì vậy?

Mary bắt đầu là một khăn trải giường.

- Tớ chưa biết. Một việc gì đấy mà tớ có thể làm được.

Evelyn cười lớn.

- Thế thì cậu chỉ có chết đói thôi!

Mary nhìn cô ta tò mò.

- Cậu có cái gì vậy?

- Tớ có những dự định – Evelyn trả lời về bí mật – Những dự định lớn.

- Ừ thế cái gì?

Evelyn đã định trả lời nhưng rồi nhìn thấy một trong những nữ trật tự viên đang đi dọc hành lang tiến về phía họ. Cô chỉ kịp thì thầm vài câu vụng trộm: Tối nay khi tắt đèn, đến chỗ tớ. Tớ tin rằng chúng mình cùng nhau có thể làm được cái gì đấy.

Khoảng mười giờ, Mary đến bên giường của Evelyn và cúi xuống nhìn cô ta.

- Cậu còn thức chứ – Cô thì thào.

Cô gái tóc đen ngồi nhồm dậy.

- Ừ.

Mary ngồi xuống mép giường.

- Cậu có chuyện gì nào?

- Tớ sẽ kiếm được khối tiền. Tớ nhảy vào nhóm biểu diễn. Một anh bạn của tớ sẽ kiếm cho tớ một chỗ khi nào tớ được thả ra.

- Thế đến bao giờ thì cậu ra? – Mary hỏi.

- Sau cậu ba ngày – Evelyn trả lời – Anh ấy bảo tớ tìm thêm một người nữa và dựng lấy một cảnh, vì thế nên mới hỏi cậu. Tớ tin là bọn mình sẽ trở thành một đôi rất tuyệt. Cậu tóc vàng, tớ tóc đen. Sự tương phản bao giờ cũng hấp dẫn.

Mary lưỡng lự, sự ngờ vực trỗi dậy trong cô.

- Thế cảnh gì vậy? – Cô thăm thì hỏi – Tớ không có kinh nghiệm.

Evelyn bật cười khe khẽ.

- Cái đó tớ sẽ bảo cậu trong một đêm.

- À – Mary nói – Cái đó chứ gì?

Evelyn gật đầu.

- Thế còn tốt hơn là quần quật cả một tuần chỉ được có mười dollar.

- Tớ cũng chẳng biết nữa – Mary phân vân – Chưa bao giờ tớ nghĩ đến chuyện này.

- Trật tự! – Một tiếng quát vang lên từ một trong dãy giường – Để yên cho người khác ngủ.

Evelyn hất cái chăn của mình ra.

- Nằm xuống cạnh tớ! – Cô nói vội – Như thế chúng ta có thể nói chuyện mà bọn dê cái kia không nghe thấy được.

- Thôi có lẽ tớ về giường đây – Mary thì thào.

Những cái răng trắng của Evelyn loé lên.

- Sợ à?

Mary không trả lời, nằm xuống duỗi thẳng chân trên giường và Evelyn kéo chăn phủ kín cô. Họ nằm im một lúc. Mary cảm thấy hơi ấm từ cơ thể cô gái truyền sang.

- Cậu bảo kiếm được khối tiền nghĩa là thế nào?

- Từ hai mươi đến ba mươi dollar một ngày cho một người – Evelyn giải thích – Để không ấy mà.

Mary im lặng. Chỉ có tiền là cái duy nhất được kể đến. Không tiền người ta chẳng còn giá trị gì hết. Ngoài ra ở cô cũng chẳng còn cái gì khác nữa. Sẽ không có một người đàn ông nào ngỏ lời với cô một khi anh ta biết được cái gì đã xảy ra.

- Thế người ta phải làm gì?

Evelyn lặng thinh, hai bàn tay cô ta sờ vào người Mary bằng những động tác nhanh nhẹn làm Mary nín thở. Cô né tránh khỏi Evelyn.

- Thôi bỏ ra! – cô bật thốt lên.

- Vì cậu hỏi mình người ta phải làm thế nào cơ mà – Evelyn trả lời.

- Ừ – Mary thô lỗ đáp lại – Nhưng tao đâu có nghĩ mày là một đứa...

- Tớ cũng chẳng phải là một đứa như thế – Evelyn phân bua – Nhưng toàn bộ vấn đề là ở chỗ đó.

Một ngày trước khi Mary được thả Evelyn giúp cô sửa soạn đồ đạc.

- Đừng quên điều tớ đã nói với cậu đấy – Cô thì thầm – hãy chờ điện thoại của tớ vào sáng thứ sáu nhé.

- Tớ sẽ không quên đâu – Mary hứa.

Mary lại liếc nhìn đồng hồ. Đã gần trưa rồi. Cô dụi mắt thuốc lá và đặt va li con của mình lên giường. Cô từ từ sắp xếp các thứ của mình vào đó. Chắc sẽ không có ai gọi điện cho cô và cô phải rời khỏi đây trước khi còn đủ tiền để thanh toán. Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên. Cô vội nhắc ống nghe lên.

- Evelyn hả?

Cô nghe thấy giọng một người đàn ông.

- Joe đây. Tôi là bạn của Evelyn. Cô ấy đang đợi ngoài xe. Cô có thể xuống được chưa?

- Tôi đã sửa soạn gần xong.

- Thế thì tốt – Anh ta trả lời – Tôi lên đó và đưa cô xuống.

Khi anh ta gõ cửa thì Mary đã xếp xong va li. Cô mở cửa. Một người đàn ông to lớn với khuôn mặt ửng đỏ đang đứng ngoài cửa.

- Anh là Joe?

Anh ta gật đầu bước vào phòng và chìa tay ra.

- Cô thật sự xinh đẹp như Evelyn đã tả – Anh ta nói với vẻ thân mật giả tạo – Cô buông tay anh ta ra ngay.

- Xin cảm ơn. Tôi xong rồi – Cô bước lại chỗ điện thoại – Để tôi gọi bồi lên thanh toán. Anh ta lắc đầu.

- Không cần thiết. Tôi mang va li ra cửa sau và cô cứ đi ra cửa trước như mọi khi. Với cách này cô tiết kiệm được khoản thanh toán đấy.

Mary nhìn thẳng vào mặt anh ta.

- Cảm ơn, tôi thanh toán hoá đơn của tôi.

Anh ta nhún vai.

- Tùy, tiền của cô mà.

Mary nhắc ống nghe và gọi tiếp tân.

Evelyn đang ngồi trong xe.

- Tớ đã hầu như hết hy vọng – Mary thú thực khi ngồi vào xe bên cạnh cô gái.

Evelyn cười.

- Tại anh Joe đấy. Bọn mình vừa phải ghé qua chỗ anh ấy để lấy vali.

Mary nhìn người bạn gái của mình. Khuôn mặt Evelyn thoáng ửng đỏ.

- Anh ấy mang vali đi à? – Cô hỏi.

- Tất nhiên! – Joe chen vào trong khi cho xe chuyển bánh và nhập vào dòng xe cộ trên đường. Với lại người ta không thể yêu cầu một người đàn ông đi xa mà lại không mang theo đồ đạc của mình.

- Đi xa ư? – Mary hỏi – Thế chúng ta đi đâu?

- Đến bang Florida – Joe trả lời – Đến Miami. Tôi có một chỗ ở xinh xắn ngoài Bãi Bắc. Vào mùa này thu nhập ở đó khá ra phết đấy.

Người đàn ông to cao, tóc đốm bạc, bước lại bàn tiếp tân.

- Cho tôi hỏi cô Mary Flood. Phòng 1204.

Người tiếp tân ngược lên nhìn ông ta.

- Thế thì ngài chậm rồi. Cô ấy vừa rời khỏi đây có năm phút.

Joker Martin sững sờ nhìn anh ta.

- Rời khỏi đây ư? – Một nỗi nghi ngờ thức dậy trong người lão – Cô ta có đi với ai không?

Người tiếp tân gật đầu.

- Có. Cô ấy được một người đàn ông đưa đi, thưa ngài.

- Trông anh ta thế nào?

Người to lớn, thưa ngài, cũng cỡ như ngài, mặt đỏ.

- À – Joker quay người đi.

- Có chuyện gì không ổn chẳng thưa ngài? – Người tiếp tân hỏi.

Joker nhìn anh ta.

- Không. Mọi chuyện đều ổn cả. – Lão đi qua căn phòng ra cửa. Ít nhất thì đó cũng không phải là Ross. Lúc đầu lão đã nghĩ đến anh ta.

Qua cánh cửa xoay lão bước ra phồ. Với lão thế cũng đáng đời. Lão đã chờ quá lâu. Đáng lý lão phải tìm đến Mary ngay sau khi được biết về cô. Đáng lẽ lão phải hiểu ra rằng một cô gái như Mary chẳng cần phải tốn nhiều thời gian để thiết lập sự quen biết với mọi người. Lão cầm một miếng xì gà vào miệng và nhai nhai nó không chậm lửa. Trước mắt cũng chưa có gì cả. Còn nhiều thứ khác mà lão hiện giờ phải để ý đến – Lão có thể đợi được. Con bé rồi sẽ phải xuất hiện trở lại. Không sớm thì muộn, bọn nó tất cả sẽ lộ diện.

Chương 6

Ba buổi sáng liên tiếp, anh nhìn thấy cô gái đi từ dưới nước lên. Cô như một nữ thần hiện lên từ dưới biển. Cô mặc bộ đồ tắm trắng toát bó sát lấy cơ thể dường như nó là da cô. Bộ ngực chắc khỏe, cái eo thon thả, cái mông nở nang như được tạc từ đá cẩm thạch trắng. Cô chậm rãi kéo mũ bơi ra khỏi đầu. Một mớ tóc vàng óng ánh xỏa xuống ôm lấy khuôn mặt rám nắng.

Cô uyển chuyển đi dọc bãi tắm đến chỗ trải chân của mình. Cô cúi xuống lấy khăn tắm rồi lau người kỹ. Chưa bao giờ anh thấy một người ra khỏi mặt nước với vẻ thích thú như cô gái này. Anh biết là cô sẽ làm gì tiếp sau đó. Cô sẽ nằm dài trên tấm chăn, tháo dây đeo của bộ đồ tắm và tắm nắng. Cô không hề ngước nhìn lên cái gò đất con con nơi có ngôi nhà của anh lấy một lần. Sau khi tắm dưới ánh mặt trời khoảng một tiếng cô sẽ trở dậy xếp gọn ghề đồ đạc của mình vào một cái túi đi tắm biển. Sau đó cô mặc váy ra ngoài đi ra đường lên một chiếc Cabriolett tý hon rồi phóng đi.

Và cứ thế lập đi lập lại mỗi buổi sáng. Anh gần như có thể lấy đồng hồ theo cô. Từ cửa sổ phòng ngủ của mình, anh có thể mỗi buổi sáng nhìn thấy cô đi trên bãi tắm vào lúc mười một giờ. Ngày nào cũng vậy, kể từ cuối tháng một – như vậy là gần ba tuần nay rồi từ khi anh đến bang Florida này. Anh nhìn thấy cô ta lần đầu tiên sau bữa tiệc ở toà thị chính.

Anh tỉnh dậy bởi một cảm giác tê dại rất khó chịu và gọi người hầu mang lên cho mình ít nước cà chua. Nhưng Tom lại bị ngẫn ngẫn và không thể nghe thấy tiếng anh gọi. Cũng có thể là anh ta không muốn nữa. Bực tức anh loạng quạng ra khỏi giường đến bên cái chuông bên cửa sổ. Anh ngái ngủ cúi người về phía trước, nhìn ra ngoài.

Cô vừa ra khỏi mặt nước. Trong làn hơi sương của buổi sáng anh cứ ngỡ là cô đang khoả thân. Đến khi đầu óc dần dần tỉnh táo lại anh mới biết cô mặc bộ đồ tắm màu trắng. Anh quay người lại và cảm thấy mình đúng là một thằng ngốc. Tuy vậy buổi sáng hôm sau anh bước đến bên cửa sổ để ngắm cô.

- Đồ ngốc! – Anh nói với chính mình – mày là Gordon Payner cơ mà. Người ta nói mày là sự kiện lớn trong mùa này. Mỗi một bà mẹ ở bang Florida đều muốn giành đứa con gái của họ cho mày, thế mà mày lại thêm một cô gái như thế kia. Mày cũng chưa một lần biết đến cô ta là ai. Có thể là một con nhỏ không nghĩ gì khác ngoài mặt trời và cát.

Đột nhiên anh cảm thấy người hầu của mình đã bước đến bên cạnh. Anh vội vàng quay người lại Tom đang chăm chăm nhìn xuống bãi biển.

- Đúng là một cô gái xinh đẹp, thừa ngài Paynter!

Gordon mỉm cười.

- À, bởi vậy mà sáng sáng không bao giờ tôi gọi được bác phải không? Bác cũng ngắm cô ta chứ gì?

Tom nhìn anh. Ông ta nói với giọng thân mật đã được tạo nên từ những ngày tháng sống bên nhau.

- Tôi có thể đã già rồi, cậu Gordon ạ, nhưng mắt tôi còn rất tinh.

- Thế bác có biết cô ta là ai không?

- Không. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ta ở đâu đó. Chỉ ở đây.

- Theo bác, liệu cô ta sẽ đến ăn trưa chứ?

Ông già nhìn anh bằng đôi mắt thông minh rất hiểu biết của mình.

- Cái đó không thể biết được trước khi hỏi cô ấy.

Gordon lại liếc xuống bãi biển. Nằm dài trên tấm chăn cô không khác cát trắng là mấy. Anh mỉm cười.

- Đi đi, bác Tom. Mời cô ấy dùng cơm.

Cô nằm im trên cát, đầu gối lên hai cánh tay.

Mặt trời nóng bỏng thiêu đốt lưng cô. Một cái nóng trong sạch dễ chịu. Không phải là cái nóng nhầy nhụa của những chiếc đèn pha đã hắt xuống cô trong buổi biểu diễn đêm qua. Cô nghĩ đến những người đàn ông mà những cái nhìn thèm muốn của họ như sờ soạng vào thân thể cô. Họ là những người đàn ông kiểu gì không biết mà lại tìm thấy khoái cảm trong những buổi biểu diễn như vậy.

Cái khó nhất của toàn bộ công việc là ở chỗ, sau mỗi buổi biểu diễn làm cho họ hiểu rằng tất cả chỉ có vậy thôi. Cả hai chẳng còn gì để chiều ý họ nữa. Cô và Evelyn mặc quần áo vào rồi đợi ngoài xe trong khi Joe đi thu cho mình một nửa số tiền kia của họ.

Bình thường thì Joe và Evelyn còn đi đâu đó, nhưng cô thì về ngay nhà và nhảy vào bồn tắm. Một bồn tắm nóng có thể rửa được nhiều dơ bẩn. Sau đó cô lên giường nằm đọc sách một lúc và ngủ thiếp đi. Đôi khi cô cũng bị thức giấc lúc Joe và Evelyn về nhà. Buổi sáng hôm sau bao giờ cô cũng dậy trong khi cả hai còn đang ngủ. Cô mặc bộ đồ tắm vào và ra xe phóng xuống bãi tắm. Nói chung thì cả hai đều đã dậy khi cô trở về. Rồi bình thường thì cô chuẩn bị bữa ăn sáng. Sau đó thì Joe và Evelyn trang điểm và đi đến trường đua. Mãi đến chiều tà họ mới trở về. Thỉnh thoảng họ thua sạch số tiền của mình và cả hai lại phải vay của cô một ít để cho ngày hôm sau. Chẳng bao giờ họ trả lại cô số tiền này cả nhưng cô thấy tốt hơn là đừng hỏi họ.

Nhìn chung thì cũng không đến nỗi khó chịu lắm. Cô cũng đã tiết kiệm được năm trăm dollar gửi trong một nhà băng ở Miami. Mỗi tuần một lần cô đi vào thành phố, xem một bộ phim, ăn trưa ở đó rồi ra nhà băng. Những kinh nghiệm nào đó mà Evelyn đã kể với cô từ lâu đã chẳng làm cô phải bận tâm. Cô đã quen với ý nghĩ coi chuyện này hoàn toàn không đáng kể đến mình. Mà kết cục tất cả chẳng là cái gì khác hơn một buổi trình diễn. Ở đó người ta không cần phải cảm thấy gì hết.

Lưng cô nóng ran, mặt trời đã bắt đầu thiêu đốt. Khi quay trở người sang phía bên kia cô nhận thấy có ai đó đang đứng cạnh mình. Cô vội nhòe mắt hai tay giữ chặt dây đeo của bộ đồ tắm. Một người da đen tóc bạc trắng, mặt nhiều nếp nhăn đang đứng đó và mỉm cười với cô.

- Thừa cô! – Ông ta nói với một giọng vui vẻ.

- Không dám – Cô lạnh lùng đáp lại.

- Ngài Gordon Paynter sẽ rất vui mừng nếu cô đến dùng cơm ở nhà ông ta, thưa cô – Người đàn ông lớn tuổi trình bày rất lễ phép.

Theo cánh tay chỉ, đôi mắt cô hướng lên ngôi nhà trên gò đất cao. Cô đã để ý nó từ trước rồi. Ngôi nhà của một chủ giàu có, bốn phía đều được bọc bởi hàng rào sắt chạy dài tới bãi tắm. Cô quay lại phía người da đen.

- Xin ông nói với ngài Paynter rằng tôi cảm ơn lời mời của ông ta, nhưng nếu ông ấy muốn mời tôi dùng cơm thì ông ấy cũng có thể tự mình đến mời được chứ.

Một nụ cười ánh lên trong đôi mắt ông già.

- Xin vâng, thưa cô – Ông ta nghiêm nghị nói – Tôi sẽ báo lại với ông ấy.

Ông ta hơi cúi chào rồi quay trở lại ngôi nhà. Mary nhìn theo ông già đang đi lên nhà rồi nằm duỗi dài ra trên cát, mắt nhắm lại. Một kiểu làm quen với phụ nữ rất kỳ lạ – Sai người hầu đến chỗ người ta. Cô tự hỏi không biết cái ngài Paynter này trông ra làm sao. Có thể đó là một con dê già đang chuẩn bị xuống lỗ. Cô sẽ cho hẵn một bài học đích đáng. Nằm mơ màng chút nữa rồi chuẩn bị ra về. Mọi thứ đã cho vào túi cô đang định đi ra xe thì nghe thấy tiếng chân bước trên cát, cô quay người lại.

Một người đàn ông còn trẻ đi lại phía cô.

Anh ta mặc quần vải trắng và áo sơ mi dệt kim cũng trắng. Mái tóc anh ta màu nâu sáng và bị gió biển thổi bù lên.

- Cô gì ơi! – Anh ta gọi – cô gì ơi!

- Tôi đang sợ đến nơi thì cô không còn ở đây nữa – Giọng anh ta nói pha lẫn tiếng thở hổn hển sau sự cố gắng phi thường này – Nhưng tại tôi cần phải mặc quần áo.

Cô chẳng nói gì. Đột nhiên anh ta mỉm cười.

- Trời đất, tôi kém quá! Gần như tắc thở. Xin được phép tự giới thiệu: tên tôi là Gordon Paynter.

Anh ta chăm chú quan sát cô. Không thấy gì chứng tỏ cái tên này đã tác động đến cô. Và cô vẫn chưa trả lời.

- Tôi vẫn thường trông thấy cô bơi. Nói chung thì mọi người ít đi xa thế này lắm. Ở đây quá buồn tẻ – Hơi thở của anh bây giờ đã nhẹ nhàng hơn.

Giọng cô khe khẽ cất lên.

- Bởi thế tôi thích chỗ này. Tôi không muốn bị người khác quấy rầy.

- Xin lỗi cô – Anh ta phân bua – Tôi không có ý định quấy rầy cô. Tôi chỉ nghĩ rằng sẽ rất vui, nếu...

- Cảm ơn ngài Paynter – Cô quay người đi.

- Tôi được phép đưa cô ra xe chứ? – Anh ta hỏi – Chắc chắn là tôi đã gặp cô ở đâu rồi đấy. Hay là trong bữa tiệc ở toà thị chính chẳng?

Cô liếc anh bằng một cái nhìn thật nhanh. Vẻ mặt anh ta rất chân thành, không chút ác ý. Anh ta không thuộc hạng đàn ông hay đến xem những buổi biểu diễn của cô. Anh ta chỉ đơn giản tìm một cơ để bắt chuyện. Cô bắt buộc phải mỉm cười.

- Tôi không tin là chúng ta đã gặp nhau rồi, ngài Paynter ạ.

- Cô có chắc thế không? Cô...cô...?

Mary không đáp. Khi họ đến bên chiếc xe, cô vút cái túi lên ghế sau rồi trèo vào xe.

- Cô từ New York đến – Anh nói sau khi nhìn biển số – Tôi cũng thế. Có thể ở đó chúng ta đã một lần...

- Không Mr. Paynter – Cô mở máy – Tôi chắc chắn chúng ta chưa gặp nhau bao giờ.

- Cô nghe tôi nói đã, cô... cô... – Anh đành chịu không thể đợi cô nói tên mình được nữa – Tôi chỉ hy vọng là tôi đã không làm cô phải bỏ bãi tắm mà đi.

- Tất nhiên không – Cô vội nói – Tôi rất thích chỗ này.

- Hay mai cô đến dùng cơm nhé – Anh hỏi như khẳng định. Động cơ rú lên.

- Có thể – cô vừa cười vừa hét to – Thế tại sao ngài không hỏi tôi điều đó ngày mai có tốt hơn không, ngài Paynter – Chiếc xe phóng đi.

Anh đứng bên lề đường mắt nhìn theo cô và đưa tay lên gãi đầu – Cô gái kỳ lạ. Cô ta không có biểu hiện gì chứng tỏ là cô đã được nghe về anh. Gordon tự hỏi hay là cô ta cố tình làm vậy. Anh lắc đầu trên đường trở về nhà. Có thể ngày mai anh sẽ tìm ra.

Chương 7

Sáng hôm sau khi tới bãi biển cô không tin vào mắt mình nữa. Trên bãi cát cô nhìn thấy một cái bàn được che bằng một chiếc dù và trên bàn đầy các loại món ăn. Đứng bên cạnh là Gordon Paynter.

Anh mỉm cười.

- Cô chậm mất mười phút.

- Tôi... – Cô không nói nên lời.

- Tôi không muốn liêu nên đã bảo bác Tom chuẩn bị cho chúng ta ở dưới này. Anh phân trần.

- Tôi có cảm giác là ngài đã quá cố gắng một cách không cần thiết, ngài Paynter – cô trả lời.

- Tôi không cho là như vậy. Thừa cô vô danh.

- Ngài vừa gọi tôi là gì vậy?

- Cô Vô Danh – Anh vội trả lời – Tôi thấy hay hay thế nào ấy. Nó làm cho cô trở nên huyền bí.

Một nụ cười thoáng qua gương mặt cô.

- Tôi không tin là mình lại quá huyền bí đến thế đâu.

- Ở Miami mỗi cô gái không tên đều huyền bí – Anh quay lại phía cái bàn – Tôi mong là cô dùng được cua do bác Tom làm. Món cua biển thì nhất thế giới đấy.

- Tôi rất thích cua.

- Thế thì tốt quá – Anh vui vẻ nói và ngồi xuống ghế – Vậy chúng ta ăn đi thôi.

Cô thả cái váy của mình rơi xuống cát.

- Trước hết tôi muốn bơi cái đã.

- Đồng ý – Anh trả lời, đứng dậy cởi áo sơ mi và vứt cái quần xuống bên cạnh cái váy của cô. Anh mặc một cái quần tắm màu vàng sáng.

- Ta đi nào.

Anh theo cô xuống nước. Cô nhao mình vào một con sóng rồi ngoi lên, miệng thở phù phù.

- Nước lạnh thật – Cô kêu lên với anh, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Anh mỉm cười.

- Tôi sẽ bàn với bác Tom xem chúng ta có thể đặt mấy ống dẫn nước nóng đến đây cho cô được không.

- Ngài điên thật rồi! – Cô cười vang, lưng quay về hướng sóng. Một cơn sóng lớn đã đến sau lưng và quật cô ngã chúi xuống. Cô cảm thấy lúc đó hai bàn tay anh nắm lấy cánh tay cô đỡ cô đứng dậy. Cô đứng đó mắt nhìn thẳng vào mặt anh. Đôi mắt anh nghiêm nghị.

- Sau khi tôi đã cứu cuộc đời cô thì cô có thể nói tên cho tôi biết. Cô thấy thế nào?

Mary nín thở. Trong đôi mắt anh ta có cái gì đấy khiến cô nhớ đến Mike. Với cùng sự đứng đắn như thế, cũng sự cởi mở như thế anh ta đang nhìn cô. Một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt cô.

- Tôi thấy bằng phép lịch sự đòi hỏi phải như vậy – Cô trả lời.

Anh gạt đầu nhưng vẫn giữ chặt tay cô.

- Đúng vậy đấy.

- Flood – Cô nói – Mary Flood.

- Rất vui mừng là được làm quen với cô, cô Flood.

Anh hôn nhẹ một cái lên má cô và buông cô ra.

- Thật rất là vui mừng được làm quen với cô, thư cô Flood.

- Chưa bao giờ trong đời tôi ăn nhiều như lần này, anh Gordon ạ – Cô nói và đẩy cái đĩa của mình ra phía trước. Anh mỉm cười.

- Bác Tom sẽ rất khoái cho mà xem. Bác ấy thích những người đánh giá được tài năng nấu bếp của bác ấy.

- Thế anh chuyển lời khen của em đến bác ấy hộ em nhé, người đầu bếp giỏi nhất thế giới – Mary mỉm cười nói.

- Một chút cà phê nữa nhé – Anh hỏi.

Cô lắc đầu.

- Thôi ạ, xin cảm ơn, tôi đủ rồi – Cô liếc nhìn đồng hồ của mình – Thôi chết, đã một giờ hơn rồi! Tôi phải về đây.

- Thế tối nay thì sao hả Mary? – Anh hỏi – chúng ta có thể hẹn trước được không?

- Không – Cô trả lời – Tôi rất muốn đến, nhưng tôi không thể.

- Tại sao vậy?

- Tôi phải đi làm.

- Vậy thì tối mai nhé.

Cô lại lắc đầu.

- Không có tối nào được hết vì tôi phải làm.

- Thế cô làm gì vậy? – Anh tò mò hỏi.

- Tôi và một cô bạn chuẩn bị một cảnh – cô thận trọng giải thích – Chúng tôi làm mỗi buổi tối ở một hộp đêm khác nhau.

- Thế tối nay cô làm việc ở đâu? Tôi muốn đến đó xem cô biểu diễn.

- Cái đó em chưa biết – Cô hấp tấp trả lời. Chúng tôi làm màn dự phòng. Chúng tôi đợi ở văn phòng cho đến khi có điện thoại gọi. Nếu một màn nào đó bị thiếu thì chúng tôi sẽ thay vào đó.

- À – Anh nói – Nhưng nếu lúc nào đó cô biết được trước thì báo cho tôi nhé, được không?

Cô gật đầu.

- Tất nhiên rồi, anh Gordon – Cô cầm cái ví nằm trên cát ngay bên cạnh mình – Rất cảm ơn anh đã mời tôi đến đây.

- Tôi xách hộ cô cái túi ra xe – anh nói và cầm lấy nó từ tay cô.

- Cảm ơn anh.

Họ đi từ từ ra xe.

- Đến mai nhé – Anh nói.

Cô cúi nhìn xuống đất, cô đã quyết định dứt khoát rồi. Cô sẽ không trở lại bãi biển này nữa. Không một lần nào nữa. Cô phải tìm cho mình một chỗ khác để bơi vậy.

- Chắc chắn là như vậy rồi – Cô trả lời.

Họ đã đến bên chiếc xe của cô. Anh mở cửa xe cho cô và cô bước lên. Anh đặt cái túi của cô lên ghế sau.

- Cảm ơn anh rất nhiều, anh Gordon.

- Tôi cũng cảm ơn cô, cô Mary.

Cô chìa tay ra. Và anh cầm ngay lấy nó. Đáng lẽ chỉ bắt tay không thôi thì anh ép nó vào môi mình.

- Hẹn đến mai.

Anh thả tay cô ra và cô mở khoá công tắc. Động cơ nổ giòn.

- Tạm biệt nhé, anh Gordon – Cô nói – Anh rất là niềm nở với tôi, một lần nữa xin cảm ơn.

Vừa đi vừa khe khẽ hát Mary bước vào nhà. Joe và Evelyn đang ngồi ở bàn uống cà phê. Joe nhìn cô.

- Có gì mà phấn chí thế?

- Tôi cảm thấy khoan khoái có thể thôi – Cô trả lời vui vẻ – Một người đàn ông dễ thương vừa mời tôi ăn trưa xong.

Joe cười khẩy.

- Lão ta còn có thể bỏ ra nhiều hơn làm một bữa ăn ấy chứ. Tôi vừa nhận được một tin từ người ký hợp đồng với tôi. Chúng ta phải đóng quán một vài tuần.

Mary nhìn hẩn.

- Thế nghĩa là thế nào?

- Chúng ta phải nằm im bọn cảnh sát đã đánh hơi thấy rồi.

- Ra thế – Mary ngồi xuống bên bàn và ngắm nghía những cái móng tay của mình – Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Joe liếc nhìn Evelyn một cái thật nhanh. Không trả lời hắn đứng dậy đi vào phòng ngủ. Mary nhìn cô gái.

- Anh ấy làm sao thế?

Evelyn nhún vai.

- Cậu biết anh ấy rồi đấy? – Cô nói – Trong những việc như thế anh ấy cảm thấy nhạy cảm kinh khủng.

Mary bật cười. Câu nói của Evelyn càng ngô nghê hơn bởi cô ta nói bằng một giọng nghiêm trang như vậy.

- Cái duy nhất mà anh ta với nó là cái ví tiền của anh ấy đấy – Mary nói.

Evelyn không nhận ra vẻ nhạo báng của câu nói.

- Ừ, đúng thế đấy! – Cô ta chứng thực lời Mary – Anh ấy ngượng không dám vay cậu tiền để chúng ta biến khỏi đây và chuyển đến New Orleans.

Mary trừng mắt lên.

- Thế anh ấy đã làm gì với số tiền của mình? Anh ấy bao giờ cũng bỏ túi một nửa số tiền chúng mình kiếm được cơ mà.

Evelyn tránh cái nhìn của cô.

- Bay hơi hết rồi. Đánh cá ở các cuộc đua ngựa không biết còn cái gì nữa – Cô ta mỉm cười với Mary – Tớ đã bảo với anh ấy không nên lo lắng làm gì nếu cậu còn đủ tiền chắc chắn là cậu sẽ cho chúng tớ vay.

Khuôn mặt Mary sắt lại.

- Tôi còn khoảng hai mươi hai dollar trong sắc ấy. Anh ta cứ lấy số tiền đó nếu nó giúp được cho anh ta cái gì.

Đôi mắt của Evelyn lộ vẻ ngạc nhiên.

- Tất cả chỉ có bấy nhiêu thôi à? Thế số tiền còn lại đâu? Cậu phải còn thừa đến vài trăm dollar ấy chứ. Cậu không hề tiêu pha vớ vẩn cơ mà.

Mary mỉm cười.

- Tôi bỏ ra hết để mua quần áo rồi khi người ta phải may sắm lúc đầu thì số đó cũng chẳng nhiều nhận gì cho cam.

Qua cánh cửa phòng ngủ giọng nói bức tức của Joe vọng ra.

- Anh đã nói với em rồi mà, Evelyn. Nó sẽ chẳng đưa cho chúng mình tý gì đâu. Chúng mình đã đối xử với nó quá tốt rồi. Chỉ còn mỗi một cách dạy cho con đi này biết ai là chủ ở đây thôi.

Hắn hùng hổ bước đến bên Mary. Cô bình tĩnh cho tay vào trong xác của mình lấy ra con dao nhíp mà cô đã mua trong buổi đi chợ đầu tiên. Cô nhìn thẳng vào mắt hắn và mở con dao ra. Lưỡi dao sắc bén, óng ánh phản chiếu tia sáng trong phòng.

- Evelyn đã kể cho anh biết tại sao người ta lại tống tôi vào trại chưa? – Cô hỏi hắn bằng một giọng bình thản.

Joe lùi lại, mặt hắn đỏ tía. Hắn nhìn Evelyn vẻ dò hỏi. Khuôn mặt Evelyn trắng bệch ra.

- Với một con dao nó đã làm cho bộ mặt ông bố dượng trông phát khiếp.

Joe đờ người ra nhìn Mary. Cô bắt đầu dùng mũi dao cạo cạo móng tay. Hắn quay lại về phía Evelyn.

- Cô tìm được người bạn gái yêu kiều thật đấy! – Hắn cúi kính gào lên – Thế mà cô cứ còn nói tốt cho nó.

Chương 8

Cô trở về phòng mình từ lâu rồi và còn đọc sách một lúc mới ngủ thiếp đi. Qua cánh cửa đóng chặt cô nhận ra tiếng thì thào nói chuyện. Cô phải mỉm cười một mình. Joe đã lấy hai mươi hai dollar không câu nệ gì hết. Rồi đây mình sẽ làm gì, cô tự hỏi: cuối cùng thì cô lại tắt đèn và ngủ thiếp đi. Đến ngày mai còn đủ thì giờ để nghĩ đến chuyện này.

Khi cô tỉnh dậy ánh nắng mặt trời chói chang đã chiếu qua khung cửa để ngỏ vào phòng. Cô lăn người trên giường mấy vòng rồi duỗi dài chân tay. Thật là tuyệt diệu, đi ngủ đúng vào lúc cần thiết. Cô hầu như đã quên chuyện gì đã xảy ra. Cô ra khỏi giường cầm lấy áo khoác buổi sáng vắt trên ghế. Trong cái buồng con này không có tủ, chỉ có ở trong phòng lớn nơi Joe và Evelyn ngủ mà thôi.

Cô chui đầu vào áo khoác rồi đi sang phòng bên. Cô ngạc nhiên nhăn trán. Cái giường trống không. Cả cái xe cũng biến mất.

Bên vòi nước cô lấy nước vào bình pha cà phê trong khi vẫn còn suy nghĩ mông lung. Có thể cả hai đã đi suốt cả đêm qua và đến giờ vẫn chưa về. Cô bật bếp điện đặt bình pha cà phê lên rồi đến bên tủ đứng. Cái tủ trống trơn, cả quần áo cũng biến hết, cô hấp tấp kéo tất cả các ngăn kéo của tủ con đầu giường chẳng còn cái gì ở đấy nữa. Cô nguyên rửa thềm trong bụng. Bộ quần áo duy nhất trong nhà bao gồm những thứ mà cô có trên người: một áo ngủ mỏng, một áo khoác buổi sáng rẻ tiền và một đôi dép lê đi trong nhà. Họ đã mang đi tất cả quần áo của cô, đến ngay cả bộ đồ tắm.

Cà phê sôi trào ra. Cô rót cho mình một ly, ngồi xuống ghế và nghĩ ngợi. Quen như mọi khi cô với lấy gói thuốc lá vẫn thường xuyên nằm trên bàn. Cả nó cũng biến đâu mất. Cô đi vào phòng ngủ của mình và lấy ra một gói trong xác tay của mình.

Có tiếng gõ cửa. Cô mở cửa. Lão chủ nhà đang đứng ngoài.

- Ông cần gì vậy? Cô hỏi.

Lão là một người đàn ông béo tròn trùng trục đang nhìn cô bằng đôi mắt húp híp.

- Các bạn của cô đã đi hết rồi.

Cô đứng sững ở ngoài khung cửa.

- Vâng.

Lão làm một cử chỉ như muốn vào trong nhà nhưng cô đã chặn đường lão.

- Cả hai đều muốn nói với tôi là cô sẽ trả tiền nhà – Lão phân trần và tìm mọi cách nhìn qua vai cô xem trong nhà còn lại cái gì không.

- Họ còn thiếu anh bao nhiêu?

Lão né tránh cái nhìn của cô.

- Chín mươi dollar.

Cô không biết là lão có nói dối hay không. Nếu lão ta nói thật thì như vậy Joe đã cho vào túi mình phần tiền thuê nhà của cô.

- Anh ấy nói với cháu là đã trả hết tiền nhà đến tuần cuối rồi mà.

Lão nhìn cô như con thú rình mồi.

- Thế cô có hoá đơn thanh toán không?

- Nó chắc phải nằm đâu thôi.

Lão đã biết là cô không có nó. Lúc nửa đêm khi nghe tiếng máy ô tô nổ lão đã lao ra khỏi phòng mình. Ngay cả khi ngủ, lão vẫn để một tai nghe ngóng khách trọ của mình. Người ta phải thế nếu người ta cho thuê phòng đầy đủ trang bị và không muốn có một ngày mà đến cái bát mẻ cũng không còn. Lúc này cũng có một kẻ này hoặc kẻ kia tìm cách lừa nhau tiền thuê nhà.

Người đàn ông và cô gái đang đẩy va li vào trong xe.

- Hello! – Lão gọi họ – Anh chị đi đâu vậy?

Người đàn ông quay lại.

- Chúng tôi đi khỏi đây.

- Thế tiền thuê nhà của tôi thì sao?

- Ngài cứ yên trí – Người đàn ông đáp – con bé tóc vàng kia còn ở đây. Nó không đi cùng.

- Làm sao mà tôi biết được nó có đủ tiền hay không?

Người đàn ông liếc nhìn bạn gái của mình một cái thật nhanh, rồi hần nấp lấy cánh tay lão chủ nhà kéo ra đằng sau xe, nơi cô ta không thể nghe thấy được.

- Nó có đủ tiền đấy – Hần thì thầm vào tai lão – Ông còn có thể lấy được tiền nhà của các tuần trước nữa, chứ không phải chỉ có tuần này.

Lão chủ nhà tự nhiên hạ giọng.

- Nhưng anh có hoá đơn thanh toán rồi. Gã đàn ông bật cười khe khẽ và lấy ra từ trong túi mình mấy tờ giấy. Đó là những tờ hoá đơn thanh toán của những tuần cuối. Gã đàn ông lại cười hô hố.

- Tôi phải biến. Ông biết ở bọn đàn bà rồi đấy. Con bạn tôi nó hay ghen. Còn con tóc vàng không để cho tôi yên lúc nào hết – Hần nhìn lão chủ nhà, đột nhiên một ý nghĩ loé lên – Ông có thể ngay cả...

Lão chủ nhà cảm thấy miệng mình khô khốc. Lão đã nhìn thấy cô ta mặc bộ đồ tắm đi xuống xe – Anh chắc không? – Lão hỏi.

Gã đàn ông gật đầu.

- Chắc chứ!

Lão chủ nhà đứng đó hơi do dự. Thật ra chỉ có hai ngày là chưa trả tiền.

- Làm sao mà tôi biết được?

Gã đàn ông thân mật đặt tay lên vai lão.

- Không thể chệch được đâu.

Lão chủ nhà hít một hơi dài.

- Thôi được! – Lão nói và quay trở lại – Tôi đành liều vậy.

Lão nhìn theo chiếc xe đang biến dần trong màn đêm rồi quay trở lại phòng mình. Ngay cả nếu gã đàn ông kia có tính sai đi chẳng nữa thì lão chẳng thiệt gì lại bỏ thêm vào túi vài dollar nữa là chẳng khác...

Lão đặt một chân lên bậc cửa.

- Cô nghe đây này – Lão nói giọng cương quyết – Tiền thuê nhà chưa trả và tôi có quyền đòi số tiền của mình.

Mary nhìn lão từ đầu đến chân.

- Ông không thể lấy nó ngay bây giờ được – Cô phần trần – Trước hết tôi còn phải ra nhà băng lĩnh tiền đã. Lão lắc đầu.

- Tôi biết mảnh khoé đó rồi. Cô sẽ biến mất và tôi chỉ còn trở lại hai bàn tay trắng mà thôi. Tôi muốn có số tiền đó ngay bây giờ.

- Nhưng mà tôi không có nó ở đây.

- Cô có đấy – Lão đáp lại và nhìn cô một cách thô tục – Cô có tất cả thứ mà tôi muốn.

Cô phải mỉm cười. Cô đã hiểu ra ngay rồi.

- Được rồi – Cô nói. Nhưng tôi cần một chút thời gian để rửa ráy đã. Tôi muốn tắm một cái đã và...

Lão đưa một tay về phía cô. Lão sờ vào cặp vú tròn lẳn, chắc khỏe nhưng cô đã khéo léo né tránh. Cô vẫn mỉm cười.

- Bây giờ thì chưa – Cô nói.

Lão nhìn cô. Gã đàn ông nói đúng.

- Được – Lão rộng rãi nói – Tôi cho cô một tiếng đồng hồ.

- Cám ơn! – Cô trả lời cộc lốc.

- Nhưng cô đừng có kéo dài thời gian đấy – Lão dọa – Cảnh sát ở đây rất nghiêm với bọn ăn quỵt tiền nhà, đặc biệt là với dân đi du lịch đấy.

Cô đóng chặt cửa lại sau lưng lão và nghe ngóng tiếng chân lão đi dọc hành lang. Cô đứng đó một lúc rồi trở lại bàn mình. Cô nhắc ly cà phê lên uống một ngụm nhưng nó đã nguội ngắt. Cô châm cho mình một liều thuốc lá mới, mang bình cà phê lại chỗ bếp điện, đứng đó một lúc và

trầm tư nhìn bình cà phê đang dần dần nóng trở lại. Tận nơi sâu kín nhất của tâm hồn cô vẫn thường biết rằng đến một ngày cái đó sẽ xảy ra. Sớm hay muộn cô phải dứt khoát.

Cà phê đã nóng, cô mang nó lại bàn và ngồi xuống ghế. Kể mà có một bộ quần áo ở đây cô có thể trốn thoát được, nhưng mà ngay cả khi cô thoát, lão chủ nhà chắc sẽ báo cho cảnh sát biết. Joe đã nói là cảnh sát đánh hơi thấy rồi. Lúc đó có thể người ta sẽ nhận ra cô là một trong hai người đã diễn màn kia. Sau đó thì mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn nữa. Cô uống cà phê và mỗi tiếp một miếng thuốc lá mới bằng đầu mẫu của miếng cũ. Một nụ cười chán chường hiện lên trên đôi môi cô. Chẳng phải là cô bị mất đi cái gì đó hay không. Cô đâu còn là gái trinh nữa mà cần phải giữ lấy cái giới hạn vô hình kia. Và cô cũng biết mình phải làm gì để không có việc gì xảy ra với cô. Cái gì đã xảy ra không được phép tái diễn. Cái đó cô cũng được học ở trong trại. Như vậy nó không là cái duyên cớ để mà lo nghĩ.

Tuy vậy có cái gì đấy vẫn luôn giữ cô lại.

Với cảm giác mệt mỏi trong tâm trí cô nhắm nghiền mắt lại. Tất cả bọn đàn ông đều nhắm vào cái đó. Bọn họ giống nhau hết. Cô biết điều đó. Trước kia cô đã cười về điều này. Với cô xác định xem cô có thể theo họ được đến mức độ nào mà vẫn bình an lúc nháy ra đã luôn luôn là một trò đùa. Giá mà ở cô có cái gì đấy tương ứng với sự thèm muốn này của những người đàn ông thì chắc là cô sẽ có cảm xúc khác.

Thật là kỳ lạ lúc này cô lại nghĩ đến Mike. Đối với cô anh như thể ở một thế giới khác. Cô tự hỏi mình đấy có phải là tình yêu không? Cái mà cô đã cảm thấy đối với anh. Cái vì cô đã thay đổi tất cả. Nó phải trong sáng như vậy. Cảm giác ấy cô không bao giờ tìm thấy ở người đàn ông khác.

Mary uống hết ly cà phê thứ hai rồi nhìn đồng hồ. Còn mười lăm phút nữa. Cô đứng dậy tráng ly và đĩa, chậm rãi lau khô rồi xếp cẩn thận vào như cũ. Lại ngồi xuống ghế, cô nhìn đồng hồ. Còn mười lăm phút nữa.

Cô châm tiếp một miếng thuốc nữa mắt dờ dẩn nhìn đồng hồ. Giá như cô có thể cảm giác được chỉ một chút gì đấy trong lòng mình, bất cứ cái gì đấy và nỗi sợ hãi. Nhưng không, cô không hề cảm thấy điều đó, chỉ mỗi sự khẳng định phũ phàng rằng tất cả sẽ phải đến như thế này, rằng nó chỉ là câu hỏi của thời gian nữa thôi.

Cô vẫn còn thẩn thờ nhìn chiếc đồng hồ khi ở cửa có tiếng gõ. Cô đứng dậy.

- Vào đi!

Cánh cửa mở ra, lão chủ nhà xuất hiện. Lão lưỡng lự một lát rồi bước vào phòng và đóng vội cánh cửa lại sau lưng. Mặt lão ửng lên vì hồi hộp.

- Sao? – Lão hỏi.

Cô thản nhiên nhìn lão. Cô thấy lão đã cạo râu và mặc một cái áo sơ mi sạch sẽ hơn. Cô cười thầm.

- Sao? – Cô trả lời.

- Sẵn sàng chưa? – Lão tiến lại cô.

- Lúc nào cũng sẵn sàng – Cô buột miệng, mắt vẫn nhìn thẳng vào mặt lão.

Hai tay lão thô bạo tóm lấy cô và kẹp ghì vào người lão. Lão hôn cô. Cô cảm thấy hàm răng cứng sau đôi môi lão. Cô không động đậy. Hai bàn tay lão cử động rất nhanh và tiếng vải rách của chiếc áo khoác ngoài buổi sáng vọng đến bên tai cô như từ một nơi xa xăm nào đó. Trong khoảnh khắc đó cô đẩy bật lão ra.

Cô luyến tiếc nhìn chiếc áo bị xé rách nằm trên sàn nhà. Giờ thì cô chẳng còn gì để mặc vào người nữa. Cô nhìn vào mặt lão. Lão đờ ra nhìn cô. Cô chỉ tay vào buồng ngủ. Bây giờ tất cả đã rõ ràng trước mắt cô. Hơi lâu, nhưng giờ cô cũng đã hiểu ra. Vậy là cô đã được sinh ra để dành cho cuộc sống như thế này. Đó là cái mà tất cả mọi người khác đều có thể thấy được ở cô.

- Vào trong kia – Cô bình thản nói và làm dấu chỉ vào cánh cửa.

- Vội vả làm gì? Tôi không trốn đâu mà ông sợ.

Lão do dự rồi quay người đi vào buồng ngủ, vừa bước vừa cởi áo sơ mi đang mặc ra. Mary nhắc cái áo khoác bị rách toạc của mình lên rồi theo lão bước vào buồng ngủ.

Chương 9

Mary bước vào phòng khách rộng lớn của khách sạn và tìm cho mình một chỗ trong góc kín đáo nhất. Cô mở tờ “Mốt mới” mang theo người ra hững hờ lật từng trang. Mỗi người trong ảnh cô đều cho đó là một cô gái trẻ xinh đẹp tươi mát với nước da nâu rám nắng đang như chờ đợi người bạn trai của mình. Cô cũng đang làm như vậy – trong chừng mực nào đó. Vài phút trôi qua. Rồi một anh bồi đến bên cô.

- Phòng 311 – Anh ta thì thảo.
- 311 à? – Cô nhắc lại với nụ cười trên môi.
- Đúng thế – Anh ta gật đầu – Khách đang đợi trên đó.
- Cảm ơn! – cô mỉm cười và chìa tay mình ra.
- Xin cảm ơn cô! – Anh ta nói và nhận lấy hai tờ bạc rồi vội vã bỏ đi.

Cô chậm rãi gấp tờ tạp chí lại, đứng dậy mắt nhìn khắp gian phòng một lượt. Tất cả đều bình thường. Tay bảo vệ đang nhìn ra hướng khác. Ông chủ tiếp tân đang bận rộn với những người mới đến, còn lại toàn là khách của khách sạn. Hải lòng với sự kiểm tra của mình cô vội đến chỗ thang máy. Chẳng hề có điều gì làm cô phải lo lắng. Mark, chủ nhà của cô đã dặn cô kỹ lưỡng.

- Tìm lấy cho mình một chỗ ổn định, rồi từ đó cô sẽ hành động – Với kinh nghiệm của mình hẳn đã khuyên cô như thế – Và trước khi làm một cái gì thì hãy lo làm sao những ai chú ý đến việc cô làm đều có một chút gì đó lót tay. Như thế là họ sẽ im lặng và còn giúp đỡ nữa là khác.

- Nghe cũng hợp lý đấy – Cô gật đầu.

Hắn nhìn cô không chớp.

- Bất cứ trường hợp nào cô cũng không được đưa ai về đây. Ngôi nhà này vẫn còn trong sạch, tôi không muốn bị phiền phức đâu.

- Nếu anh muốn tôi có thể rời khỏi đây cũng được – Cô trả lời.

Hắn suy nghĩ một lát.

- Khoan đã, tôi nghĩ ra một cách. Một thằng bạn tôi làm xếp của mấy tay bồi ở Osiris. Để tôi nói với nó xem. Có thể nó giúp cô được đấy.

Osiris là một trong những khách sạn mới ở bãi biển. Tay xếp của bọn bồi rất sẵn sàng giúp đỡ cô. Những cô gái mới bao giờ cũng cần. Trong nội một tháng cô đã kiếm được nhiều hơn bao giờ hết trong đời mình. Nhưng đến khi cô trả xong các khoản thì còn lại cũng chẳng bao nhiêu.

Trung bình một ngày cô có được bốn lần tiếp khách theo cách gọi của cô như vậy. Họ ở rải rác khắp tất cả các khách sạn, nơi mà anh bạn của tay chủ nhà cô có quan hệ. Như vậy cô cũng đỡ lộ liễu hơn. Với mười dollar một lần tiếp, cô thu được bốn mươi dollar một ngày. Ba mươi

trong số đó bị mất vào khoản đắm mồm.

Cô ấn nút và đợi thang máy. Trong khi đứng đợi cô lại rút tiếp ra một tờ bạc nữa. Thằng bé điều khiển thang máy cũng phải được chút đỉnh. Một bàn tay đặt lên vai cô. Mary giật mình theo phản xạ và quay người lại.

Gordon Paynter đang mỉm cười với cô.

- Tôi không định làm cô hăng hồn đâu, cô Flood.

Cô nín thở.

-Ồ, ngài Paynter!

- Tôi đã tự hỏi mình không biết cô ra sao rồi. Cô đã không quay trở lại bãi tắm.

- Hôm đó màn biểu diễn bị hỏng – Cô phân bua – Sau đó em phải bù đầu lên để chuẩn bị màn khác.

- Mời cô vào bar uống một chút gì – Anh mời – Rồi chúng ta sẽ kể cho nhau nghe những điều mới mẻ nhất.

Cánh cửa thang máy lúc này mở ra, người điều khiển thò đầu ra ngoài.

- Xin mời vào!

Cô nhìn Gordon.

- Tôi không thể – Cô từ chối – Tôi có hẹn trước rồi.

- Để cho họ đợi vài phút cũng không sao. Tôi đã tìm cô khắp cả thành phố rồi đấy.

Cô cười thầm trong bụng. Tìm cô rất dễ nếu người ta làm quen với đúng người. Anh chỉ cần thuê một phòng ở khách sạn, rồi yêu cầu cho gọi một cô tóc vàng trẻ đẹp là xong.

- Không. Thật sự là không thể được – Cô trả lời – Em phải nói chuyện với người này. Chuyện công việc mà.

- Thế thì tôi sẽ đợi. Cô lâu không?

Cô nghĩ một lát.

- Không lâu đâu, khoảng nửa tiếng đến một tiếng là cùng.

- Tôi sẽ đợi ở bar. Cô sẽ nhận ra tôi ngay thôi. Tôi muốn dùng Martini để giải sầu trong khoảng thời gian đó.

- Em sẽ tới, ngài Paynter.

- Trước đây cô đã có lần gọi anh Gordon rồi đấy – Gordon mỉm cười nói.

- Thôi được, anh Gordon! – cô cười bước vào trong thang máy – Em sẽ cố gắng không để anh phải đợi lâu.

Cánh cửa đóng lại sau cô. Người điều khiển thang máy quay lại phía cô.

- Bạn hay là khách đấy? – Hắn ta tò mò hỏi.

- Cho lên tầng ba đi, đồ tò mò – Cô khẽ quát và chìa cho hắn ta tờ dollar.

Hắn nhăn nhó nhận tiền.

- Cô có xuất nào hạ giá không, Mary?

Cô mỉm cười với hắn khi thang máy dừng lại.

- Cái đó thì tôi không thể làm được. Giá thành sản phẩm đã quá cao rồi.

Cánh cửa mở ra, cô bước ra ngoài.

- Có thể một tối nào đó cô rồi chẳng hạn – Hắn nói với theo.

- Tốt hơn hết là hãy tiết kiệm tiền của mình, anh bạn ạ – Cô nói lại phía sau qua vai mình – tôi chẳng có tối nào rồi cả.

Trong khi đi dọc hành lang cô nghe thấy cánh cửa thang máy sập lại. Đến trước cửa phòng 311 nàng gõ nhẹ. Giọng nói của một người đàn ông qua cánh cửa bị yếu đi hẳn lọt ra.

- Ai đấy?

Khẽ nhưng còn đủ để cho người đứng sau cánh cửa nghe thấy, cô trả lời.

- Hầu phòng đây.

Bước vào bar cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, bốn mươi lăm phút đã trôi qua. Cô đứng lại để cho mắt quen với ánh sáng mờ trong phòng. Gordon đang ngồi ở góc tay vịn cô và đứng dậy khi cô đi đến nơi.

- Cô nhận được việc rồi chứ? – Anh hỏi và kéo ghế cho cô.

- Cũng tạm được – Cô trả lời và ngồi xuống ghế.

Một người bồi bàn đến bên họ.

- Thêm một Martini nữa cho tôi – Gordon đặt – Còn cô?

Cô nhìn anh.

- Cassis và soda.

- Vermut, Cassis và Soda? – Người bồi bàn hỏi lại.

- Đừng cho Vermut. Chỉ Cassis và Soda thôi.

Khi người bồi bàn đi khỏi Gordon mới nói:

- Đó là một thứ đồ uống kỳ lạ.

Cô tiếp nhận cái nhìn của anh.

- Nhưng em thích như vậy.

- Em cũng là một cô gái kỳ lạ – Anh nói và uống cạn chỗ Martini của mình.

Cô nhìn anh mặt đanh lại. Có thể một trong số các người bồi đã kể cho anh ta biết. Tuy vậy cô không nói gì hết.

- Cô đã không quay trở lại, cũng không gọi điện tới. Không ai biết cô ở đâu cả. Giá mà tôi không tình cờ gặp cô ở đây thì có lẽ chẳng bao giờ tôi được nhìn thấy cô nữa đấy.

- Có lẽ thế lại tốt cho anh hơn – Cô nghiêm nghị đáp lại.

Anh nhúu đôi lông mày.

- Cô nói thế nghĩa là thế nào?

Cô nhìn thẳng vào mặt anh.

- Em không xứng với anh đâu. Em không thuộc loại các cô gái vẫn thường xuyên quan hệ với anh.

Đôi môi anh nở một nụ cười: như vậy là cô cũng đã biết tiếng anh.

- Thế đó là những cô gái như thế nào? – Anh hỏi.

- Những cô gái ngoài xã hội. Anh biết em muốn nói gì rồi đấy.

- Và bởi vì cô phải đi làm nên tôi không được phép chạm đến cô sao?

Cô không trả lời anh. Nụ cười tắt trên môi anh.

- Trong hai chúng ta cô là người đáng tự hào. Tôi không cần phải đi làm, đó không phải là lỗi tại tôi. Ngay cả với cô cũng có thể đã xảy ra như vậy. Không một ai có thể tự lựa chọn cha mẹ cho mình được cả.

Đột nhiên cô mỉm cười

- Giá mà nó xảy ra với em – Cô nói – Em cũng nghĩ ra được khối thứ tệ hại.

Anh vớ tay qua mặt bàn nắm lấy tay cô.

- Tôi cũng vậy – Anh mỉm cười và nói với cô.

Người bồi bàn đặt hai cái ly lên bàn. Gordon nhắc ly Martini của mình lên cao.

- Nào chúc mừng!

Cô cầm ly của mình.

- Vì cái gì nào?

- Vì chúng ta. Và chúc bữa ăn tối của chúng ta. Bác Tom đã chờ bao lâu nay để quay cho cô một con vịt đấy.

Mary lưỡng lự.

- Tôi không chấp nhận lời từ chối đâu đấy – Gordon vội nói ngay – Hết ly Cocktail này tôi sẽ

đưa cô ra bãi biển ngay.

Cô thở dài. Cô hơi bất ngờ. Thì ra anh ta cũng không khác mọi người mấy. Anh ta cũng đòi hỏi cái y hệt vậy.

- Thôi được – Cô nói.

Anh vẫn giơ cao cái ly của mình.

- Và chúc không còn điều gì bí ẩn nữa. Tôi muốn luôn luôn được nhìn thấy cô.

Mary mệt mỏi gật đầu.

- Cả bác Tom và tôi đều cho rằng cô là người xinh đẹp nhất ở bãi biển Miami này. Cả hai chúng tôi đều thấy mến cô.

Cô từ từ đặt ly của mình xuống bàn.

- Xin anh đừng nói điều đó – cô khẩn khoản – Xin anh đừng nói thế nếu anh chỉ nói đùa cho vui.

Chương 10

- Đưa cô nhắc và cà phê ra ngoài sân – Gordon nói và đẩy ghế của mình lại phía sau.

Tom giữ ghế cho Mary khi cô đứng dậy.

- Ngon tuyệt vời bác Tom ạ – Cô cười – Chưa bao giờ tôi ăn nhiều như thế đấy.

Ông già mỉm cười với cô.

- Đúng là cô ăn rất ngon miệng, thưa cô. Một người khỏe mạnh cần phải ăn như thế.

- Đây là lỗi của bác, bác Tom à. Một bữa ăn thế này thì chẳng một ai có thể cưỡng lại nổi thèm muốn.

- Xin cảm ơn cô! – Ông già nói và hơi cúi mình xuống.

Gordon mở cửa cho Mary và anh bước ra ngoài màn đêm. Bầu trời không một gợn mây. Một làn gió biển mát rượi, dịu dàng từ ngoài đại dương thổi vào đất liền. Cô hít vào một hơi thật sâu.

- Đúng là như trong cảnh thần tiên – Cô thốt lên.

Anh mỉm cười.

- Cũng chưa thật là cảnh thần tiên đâu nhưng nó là nhà của tôi.

Cô vội quay về phía anh.

- Người nào anh cũng mời đến nhà như thế này ư, anh Gordon?

Anh ngạc nhiên.

- Cô nói thế với nghĩa gì vậy?

- Em muốn nói là những người anh chưa thật sự hiểu hết về họ. Bởi vì theo sự hiểu biết ít ỏi của anh về em thì em có thể bám vào anh. Và lúc đó có nghĩa là đem lại phiền phức cho anh – Về mặt cô trở nên nghiêm trang.

- Tôi rất ưa những phiền phức kiểu này. Thế cô không thể bám vào tôi sao?

- Em nói thật đấy, anh Gordon – Cô vẫn kiên nhẫn tiếp tục – Anh giàu và rất có tiếng. Bất kỳ ai đó cũng có thể lợi dụng điều này.

- Nếu chỉ có vậy thôi – Anh vẫn cười đáp lại – Tôi đỡ tốn công lợi dụng người khác.

Mary bước đến bên hàng rào, ánh trăng phản chiếu lấp lánh trên mặt nước.

- Nói chuyện với anh vô nghĩa lắm.

Anh quàng tay qua vai cô, xoay người cô lại. Miệng anh mỉm cười, nhưng đôi mắt lại nghiêm nghị.

- Cô cứ nói tiếp đi. Như thế này rất tuyệt. Thỉnh thoảng có ai đó nhắc nhở mình phải lo lắng.

Bình thường tất cả đều theo sau tôi để kiểm soát ở tôi một chút gì đó.

Cô nhìn vào đôi mắt anh.

- Anh là một người đàn ông hiền lành. Em không yêu cầu một chút gì ở anh cả.

- Tôi biết. Nếu như vậy thì lúc đó cô đã quay lại bãi tắm.

Cô không trả lời anh.

- Đã từ lâu rồi mới có người như không thèm để ý đến tôi là Gordon Paynter.

- Em mến anh. Anh rất đáng.

Anh thả tay mình xuống.

- Những lời nói tuyệt diệu làm sao. Đúng vào khoảnh khắc mà tôi đang định tìm cách nhận được ở cô một chút gì đó thì cô đã lấy mất làn gió thổi vào cánh buồm của tôi rồi còn gì.

Cô mỉm cười với anh.

- Anh đừng để mất lòng can đảm. Từ đại dương đang thổi đến một làn gió trong lành đấy.

Mary đặt cái tách của mình xuống.

- Anh uống nhiều đến phát sợ lên được – Cô nói – Tại sao vậy?

Gordon đặt ly cô nhắc thứ tư xuống và nhìn cô.

- Tôi thích uống – Anh trả lời. Giờ thì anh bắt đầu thấy rượu đã ngấm và không dễ dàng gì diễn đạt từng câu một rõ ràng được nữa – Vả lại tôi cũng không có việc gì khác nữa.

- Hoàn toàn không ư? – Cô ngạc nhiên hỏi.

- Hoàn toàn không – Anh chán chường trả lời – Tôi tránh xa mọi chuyện làm ăn, bởi vì mỗi khi tôi làm chuyện gì đó thì tôi lại bị lỗ. Cuối cùng tôi đành chịu. Tôi có tất cả mọi thứ tôi cần mà chẳng phải làm gì hết.

Mary không nói gì cả. Anh nhìn cô.

- Cô cho thế là xấu, đúng không? – Anh hỏi vẻ giận dữ.

Cô lắc đầu. Anh nắm lấy tay cô.

- Nhưng trong thâm tâm cô nghĩ thế chứ? Tất cả những người khác đều như vậy. Họ cho rằng thật khủng khiếp. Tôi không phải làm việc trong khi một nửa nhân loại còn bị đói.

- Em thì mặc xác nhân loại – Cô thổ lộ – Em chỉ quan tâm đến mình thôi.

Anh buông cánh tay cô ra. Anh cảm thấy cô đơn và buồn chán không thể tưởng tượng nổi.

- Nhưng tôi cũng thấy xao động vì chuyện đó – Anh tâm sự – Tôi thấy nó thật là đáng sợ.

Đôi mắt cô ánh lên trong đêm tối.

Thế tại sao anh không làm khác đi?

- Người ta không để cho tôi làm – Anh trả lời chán nản – Các luật sư của tôi không cho tôi làm. Tôi không thể, dù chỉ một lần, cho tiền của mình ngay cả khi tôi muốn. Họ sẽ ngăn cản tôi làm điều đó.

- Tội nghiệp anh Gordon – Cô nói và vuốt ve tay anh.

- Ừ, Gordon tội nghiệp – Anh đồng tình với cô.

- Em rất muốn chia sẻ với anh – Cô tiếp tục.

Anh ngẩng phắt lên ngay. Đôi mắt anh đột nhiên trong veo.

- Thế nghĩa là thế nào?

Cô mỉm cười với anh.

- Không có ai lúc nào cũng tốt như vậy được.

Anh phá lên cười. Đầu ngả ra phía sau, tiếng cười của anh phát ra từ sâu trong lòng va vào ngôi nhà rồi rộn rã đối đầu với những đợt sóng biển.

Cô tròn xoe mắt nhìn anh.

- Anh cười gì vậy?

Anh tự chủ lại được trong giây lát. Anh quan sát cô.

- Lại đúng tại đây người ta tìm được một người đàn bà thật thà mới lạ chứ! – Anh hỗn hển thốt lên – Thế mà tôi chưa bao giờ tin là có. Mà lại ở bãi biển Miami này nữa cơ chứ.

Đôi mắt cô lộ vẻ ngạc nhiên.

- Thế anh chê trách Miami ở điểm nào? Em rất thích ở đây.

- Tôi cũng vậy – Anh kêu lên, vẫn còn vui vẻ. Anh bước đến bên hàng rào, nhìn xuống mặt nước và quay sang phía cô – Trong nhà có đồ tắm. Chúng ta bơi chứ?

Cô im lặng gật đầu.

Người quần trong những cái khăn tắm cực lớn họ quay trở lên sân nhà.

- Bác Tom ơi! – Anh gọi – Cho cà phê uống. Chúng tôi rét run đây.

Không có tiếng trả lời. Anh bước đến bên cánh cửa ra vào và gọi.

- Bác Tom! Pha cho chúng tôi cà phê đi!

Tiếng trả lời của bác Tom chỉ nghe được rất khẽ.

- Phải tự pha lấy thôi, cậu chủ ạ. Tôi đã lên giường rồi.

Gordon lắc đầu, quay trở lại.

- Với lão thì tôi chịu rồi. Lão đã ở bên tôi từ lâu lắm.

Mary mỉm cười.

- Em pha cà phê được.

- Cô làm được ư?

- Em còn đói nữa là khác. Em cũng đang lạnh cóng đây. Nước ở đây tuyệt thật, nhưng người ta phải quen dần mới được.

Anh dẫn cô vào bếp. Ở đó đã có sẵn một bình cà phê đặt trên bếp điện. Họ chỉ cần bật công tắc lên là xong. Vài phút sau họ cùng ngồi trên chiếc sofa lớn và uống cà phê từ hai chiếc tách bốc hơi mù mịt.

- Ngon thật – Anh kêu lên và đặt tách của mình xuống.

Cô gật đầu. Anh nằm dài trên ghế.

- Em có thấy là ở dưới miền nam này những ngôi sao sáng như thế nào không? – Anh hỏi.

Cô ngược nhìn lên một cái rồi lại nhìn anh.

- Em thấy nó có vẻ chẳng khác ở mọi nơi là mấy.

Anh quay lại phía cô.

- Ồ, cô bé. Chẳng lẽ tâm hồn em không có một chút lãng mạn nào ư?

Cô mỉm cười.

- Thôi muộn rồi. Tốt hơn hết là em đi mặc quần áo đây.

Cô định đứng lên. Anh nắm lấy tay cô giữ lại.

- Mary Flood – Anh nói.

- Dạ – Cô cúi xuống nhìn anh.

- Xin em đừng bỏ đi ngay sau khi tôi vừa tìm thấy lại em – Anh khẩn khoản.

- Anh không biết anh đang nói gì đâu – Cô trả lời.

Anh kéo cô trở lại đi vắng. Cô nhìn vào mắt anh. Anh đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt cô và kéo vào sát mình. Miệng anh ấm áp và mềm mại. Anh không như những người kia. Một cảm giác dịu dàng, được che chở dâng lên trong cô. Cô nhắm mắt lại. Cô cảm thấy tay anh đang sờ lên ngực mình. Cô rùng vai. Cái dây đeo tuột xuống. Cô nghe thấy hơi thở của anh như tắt nghẹn. Cô mở mắt ra. Anh đang ngắm cô.

- Em đẹp quá! – Anh thì thào – Rất đẹp!

Cô choàng tay ôm lấy gáy anh và kéo đầu anh xuống ngực mình. Cô hầu như không còn nghe thấy giọng anh nữa.

- Từ buổi sáng đầu tiên nhìn thấy em ra khỏi mặt nước anh đã biết em đẹp như thế này rồi.

Cô nghe thấy tiếng anh rên khẽ, khi những ngón tay cô vuốt ve anh.

- Anh đã đợi và chờ – Anh thì thảo – Anh đã chờ đợi lâu như vậy đó.

- Lặng yên anh! – Cô khẽ nói và một cảm giác hoang dã thức dậy trong cô – Anh nói quá nhiều đấy.

Hai ngày sau Gordon ngỏ lời muốn cưới Mary làm vợ.

Chương 11

Bình cà phê trên bếp vừa lăn tăn thì có tiếng gõ cửa ở ngoài.

- Ai đấy? – Mary hỏi, không quay đầu lại.

- Tôi – Một giọng đàn ông trầm trầm lọt qua khe cửa – Mark đây.

- Cửa không chốt đâu – Cô nói to – Cứ vào đi.

Cô rót cà phê ra hai tách rồi đem ra bàn.

Mark cầm trong tay mấy tờ báo.

- Cô đã đọc chưa? – Hấn ta hỏi.

Cô nhìn hấn.

- Chưa. Em bận nhiều việc quá.

- Cô cũng có ở trong báo đấy – Hấn sốt sắng nói ngay – cô có hình trong tất cả các báo.

- Em hả? – Cô sững sốt nhăn trán.

Hấn gật đầu.

- Đây, họ viết là cô lấy Gordon Paynter.

Cô nhún vai.

- Tại sao họ lại cho in những cái như thế nhỉ?

Cô nhấp một ngụm cà phê rồi nói tiếp:

- Chẳng lẽ nó lại quan trọng đến thế ư? Cưới nhau thì có gì lạ đâu cơ chứ!

Mark trở mặt ra sững sờ nhìn cô.

- Cô nói chuyện nghiêm chỉnh đấy chứ? Một Gordon Paynter không phải ngày nào cũng cưới đâu đấy nhé. Ông ta là một trong những người giàu có nhất bang Florida này đấy.

Cô không đáp lời hấn mà với lấy mấy tờ báo đọc lướt qua tất cả. Trong một tờ có in hình cô với Gordon rời phòng kết hôn sau khi họ đưa đơn xin kết hôn. Lúc đó cô cũng chẳng chú ý khi một phóng viên chụp họ. Giờ thì cô mới nhớ ra Gordon đã nói gì khi họ đến phòng đăng ký kết hôn: “Bọn họ chắc sẽ lại làm rùm beng lên đấy, nhưng em đừng chú ý đến làm gì. Kệ họ muốn nói muốn làm gì tùy ý. Nó chẳng ảnh hưởng đến quyết định của anh đối với em đâu”. Đột nhiên cô thấy sợ. “Có lẽ chúng ta không nên làm vậy anh Gordon à. Có lẽ chúng ta chờ thêm một thời gian nữa đã. Anh chưa biết tí gì về em hết”. Anh đã mỉm cười trấn an cô “Anh biết hết tất cả mọi điều mà anh muốn biết. Em làm gì anh chẳng quan tâm. Anh chỉ biết rằng em là ai đối với anh. Đó mới là điều duy nhất quan trọng...”

Tay chủ nhà uống tách cà phê của mình.

- Có thật không Mary? Thật là cô lấy ông ta chứ?

Cô rời mắt khỏi mấy tờ báo nhìn hấn và gật đầu. Hấn bật ra một tiếng huýt sáo.

- Trúng số độc đắc nhé. Thế ông ta có biết em...

Mary không để hấn nói hết câu.

- Anh ấy bảo rằng chuyện đó hoàn toàn không quan trọng. Chẳng có gì quan trọng cả – Cô vội phân bua, và như thế cô lảng tránh sự thật phũ phàng.

- Đúng là ông ta phải mê cô đến phát điên lên rồi – Mark đặt tách của mình xuống bàn và đứng dậy – Như vậy có nghĩa là tôi mất đi một khách trọ rồi.

Cô không đáp lại mà chỉ nhìn hấn. Có cái gì đó đã thay đổi trong cách xử sự của hấn. Sự thay đổi đó hầu như không nhận ra được ngay, nhưng cũng không phải là giấu đi được. Cô mới thấy ở hấn sự xum xoe, cung phụng. Cô lắc đầu.

- Chưa ngay đâu, anh Mark ạ – Cô đáp lại – Bọn em còn ba ngày nữa mới cưới cơ.

Hấn đi ra cửa, mở ra rồi dừng lại và quay người về phía cô.

- Nếu cô cần cái gì đấy, cô Mary – Hấn lí nhí – Cô cứ gọi tôi, tôi sẽ đến ngay lập tức.

- Cám ơn anh Mark.

Hấn do dự một vài giây.

- Và đừng quên rằng tôi vẫn luôn là người bạn của cô.

- Em không quên đâu, anh mark.

Cánh cửa đóng lại sau lưng hấn. Co thu dọn ly tách và để nó vào bồn rửa. Tiền và một cái tên có thể thay đổi được nhiều thứ thật. Đôi môi cô gượng gạo nở một nụ cười cay đắng. Cô quyết định dứt khoát. Mark đã chỉ cho cô một con đường. Giờ thì cô sẽ đi theo một con đường khác, thênh thang dành sẵn cho cô. Rồi sau đó cứ thử chà đạp lên cô xem.

Gordon bước ra khỏi vòi hoa sen với tay lấy một cái khăn tắm lớn vắt trên thanh sắt và bắt đầu lau người. Anh lầm nhảm hát một mình. Chỉ còn một ngày nữa thôi. Anh thông thả mặc quần áo. Thân hình anh trông vẫn còn khỏe mạnh. Không gầy nhưng anh cũng không bị béo phì ra. Anh nhớ tới điều Mary đã khuyên. Uống ít đi. Cô nói có lý. Anh cũng luôn luôn biết điều đó, nhưng lại không kiềm chế mình được. Mà anh có việc gì khác để làm đâu.

Gordon đi vào phòng ngủ của mình lấy áo sơ mi mà Tom đã để sẵn trên gối. Một mùi thơm thoang thoảng bay lên. Mùi nước hoa của Mary. Sự kích thích lại thức dậy trong anh. Trong cơn cuồng nhiệt cô như một con hổ cái. Lúc đó cô đã cào móng tay vào người anh trong cơn hoan lạc điên cuồng và bất tận. Chưa bao giờ anh có được một người đàn bà như vậy. Sự hội ngộ của họ thật là tuyệt vời. Anh vẫn còn thấy văng vẳng bên tai giọng cô dồn dập, tắc nghẽn trong hơi thở “Chiếm lấy em đi anh yêu! Hãy chiếm lấy em!” Người anh sờn da gà khi những ngón tay cô thọc sâu vào da thịt anh. Chưa bao giờ anh cảm thấy mình là đàn ông như lúc này.

- Ngài Gordon! – Tiếng gọi của Tom từ dưới nhà vọng lên. Nó lôi anh ra khỏi những hồi

tường.

- Gì đấy, bác Tom?

- Có một người muốn nói chuyện với cậu.

- Ai vậy? – Gordon bực mình. Đã bao lần anh yêu cầu Tom nói tên của khách rồi.

- Anh ta không muốn nói – Tom trả lời – Anh ta nói đây là chuyện riêng thân mật. Chuyện cô Flood.

Gordon nhăn trán. Anh tự hỏi không biết người đàn ông muốn gì ở mình. Có thể đó là một tay nhà báo. Bọn người này lúc nào kiểu cách cũng kỳ quái.

- Nói anh ta đợi – Anh bảo Tom – Tôi xuống ngay đây.

Vài phút sau anh bước vào phòng khách. Một người đàn ông vai rộng khuôn mặt đỏ dừ nhòm dậy khỏi chiếc ghế bành đang ngồi.

- Ngài Paynter? – Hắn hỏi.

Gordon gật đầu và đợi người đàn ông tự giới thiệu.

- Tôi tên là Joe – hắn ta lúng búng nói – Còn họ thì không quan trọng. Tôi đến đây chỉ để giúp ngài một việc. Ngài biết gì về cô Mary Flood này?

Gordon cảm thấy cơn thịnh nộ theo bản năng tự nhiên đối với gã đàn ông này trào ra.

- Cút! – Anh quát tay chỉ ra cửa.

Gã đàn ông không nhúc nhích.

- Ngài cần biết nhiều hơn về cô ta một chút nếu ngài có ý định cưới cô ta.

- Tôi biết tất cả mọi cái tôi cần biết rồi – Gordon đáp và bước lại gần gã vẻ hăm dọa – Anh hãy cút ngay!

Gã đàn ông luống cuống xoay xở trên chiếc ghế bành, thọc tay vào túi lấy ra mấy tấm ảnh.

- Xin ngài đừng nóng giận vội – Hắn nói vội vã – Ngài nên xem những tấm ảnh này đã – Hắn đút nó vào tay Gordon.

Tự nhiên Gordon liếc nhìn một cái. Đó là những tấm ảnh hai cô gái. Trần truồng. Anh cảm thấy máu trong người như đông lại. Một trong hai cô gái là Mary. Anh nhìn gã đàn ông, giọng nói run run.

- Anh lấy cái này ở đâu ra vậy?

Gã đàn ông không trả lời câu hỏi của anh – Tên thật của cô ta là Maria Floodjinski.

- Cả hai vừa được ra khỏi trại cải tạo ở New York năm ngoái. Tôi có thể kiếm được phim âm bản của những bức ảnh này nếu ông muốn. Gordon bậm môi. Một vụ tổng tiền. Anh bước lại góc phòng nhắc điện thoại lên.

- Sở cảnh sát – Anh nói với cô nhân viên tổng đài.

Gã đàn ông chờ ra nhìn anh.

- Cái đó chẳng mang lại gì cho ngài đâu – Hấn nói – Tôi mang cho ngài những bức ảnh với lòng tốt. Nếu không thì nó có thể sẽ được in lên mặt báo và cả thế giới sẽ cười vào mặt ông.

Gordon từ từ đặt ống nghe xuống và rũ rượi thả người xuống một chiếc ghế. Đáng lẽ cô ta phải nói điều đó với anh. Cô đã đối xử không phải với anh. Gordon ngược nhìn gã đàn ông.

- Làm thế nào mà tôi có thể khẳng định được đó không phải là ảnh giả, ảnh ghép? – Anh hỏi. Một tia hy vọng mỏng manh loé lên trong đầu anh.

- Tôi sẽ chứng minh cho ngài điều đó? – Gã đàn ông trả lời. Hấn đi ra cửa và mở nó ra – Evelyn! – Hấn gọi to – Vào đây!

Lát sau, một cô gái bước vào phòng khách. Cô ta có mớ tóc đen cắt ngắn. Gordon quan sát lại những tấm ảnh. Đó là cô gái bên cạnh Mary.

- Kể cho Mr. Gordon nghe toàn bộ câu chuyện đi – Gã đàn ông ra lệnh. Cô gái bối rối nhìn hấn.

- Nhưng mà, anh Joe...

Giọng gã đàn ông trở nên cục cằn:

- Nào bắt đầu đi. Chẳng lẽ chúng ta đi suốt đêm từ New Orleans đến đây bằng thừa à. Kể đi!

Cô gái nhìn Gordon.

- Em quen Mary ở trại Geyer giành cho phụ nữ. Bọn em đã dựng một cảnh rồi đến đây. Bọn em biểu diễn ở những nơi toàn đàn ông, ở những hộp đêm và những bữa tiệc. Khi cảnh sát đánh hơi thấy thì em và Joe rời thành phố. Mary ở lại đây. Sau đó bọn em nghe thấy là...

Gordon đứng bật dậy, vội vã đi suốt căn phòng vào phía trong. Giọng nói của cô gái tắt ngay khi cô nhìn anh. Gordon mở tủ rượu và lấy ra một chai whisky. Anh rót cho mình một ly và quay người lại phía họ. Con đau như cắt, gặm nhấm, dày vò anh.

- Uống một chút whisky chứ? – Anh hỏi.

- Không có gì phản đối cả – Gã đàn ông trả lời. Hấn nở một nụ cười giả tạo – Phải không, Evelyn?

Chương 12

Mary xuống xe buýt trước cửa nhà. Cô đến bên cánh cửa và bấm chuông. Gordon ra mở cửa.

Vừa bước vào hơi whisky đã xộc ngay vào mũi cô. Cô quay lại phía anh ngay lập tức.

- Anh lại uống rồi – Cô nói với vẻ trách móc – Anh đã hứa với em không làm thế nữa cơ mà!

Anh cười gượng gạo.

- Anh vừa ăn mừng, cô em yêu quý ạ. Không phải ngày nào cũng được một người bạn cũ đến thăm đâu.

- Bạn cũ? – Cô hỏi.

Anh gạt đầu và đi trước cô vào phòng khách. Trong nỗi kinh hoàng bất ngờ cô đứng như trời trồng ở cửa. Chỉ còn mỗi nịt vú và quần lót trên người, Evelyn đang nằm duỗi dài trên đi văng. Những đồ đạc khác của cô ả vung vãi khắp phòng. Với vẻ say rượu rõ ràng, cô ta vẫy Mary lại. Joe chệnh choáng đi đến chỗ cô.

- Cô bé Mary yêu quý! – Hấn nói to – Không hôn anh bạn cũ một cái sao? – Đột nhiên hấn hát rống lên – Và khi cô dâu bước vào nhà, và khi cô dâu bước vào nhà...

- Hai người tìm gì ở đây thế này? – Cô hỏi mắt long lanh và tức giận.

Joe cười phá lên.

- Bọn tớ đến đây chỉ để ăn cưới bạn gái cũ thôi, cô bé dễ thương ạ!

Cô quay sang phía Gordon.

- Họ đến đây từ bao giờ vậy?

- Từ sáng – Anh cố gắng tập trung cái nhìn của mình vào cô, nhưng cơn đau trong đầu quá dữ dội. Anh bắt buộc phải uống tí gì đó. Anh vớ lấy cái chai giơ ra phía cô – Uống không?

Mary lắc đầu. Gordon tu một ngụm từ cái chai rượu whisky đốt cháy cổ họng anh một cách dễ chịu.

Anh cảm thấy ấm áp và bình thản. Hạ cái chai xuống anh nhìn cô.

- Đó là cái anh cần – Anh nói – Có thật là em không muốn uống không?

- Không, cảm ơn anh – Cô từ chối. Cô lấy ra một liều thuốc là và châm lửa. Khói thuốc uể oải cuộn lên.

Joe đã đến đứng trước mặt cô.

- Nào uống đi! – Hấn yêu cầu cô – Tôi đưa cô vào màn của bọn mình cho vui.

Giọng Mary lạnh như băng.

- Màn nào ở đây?

Evelyn lắc lư ngồi dậy trên chiếc đi văng.

- Bọn tớ đã kể cho bạn cậu nghe về màn diễn của bọn mình rồi đấy. Joe có ý kiến là nếu vui có thể biểu diễn cho anh ấy xem.

Mary quay hẳn người về phía Gordon.

- Họ đã kể tất cả với anh? – Đó là một câu khẳng định nhiều hơn là câu hỏi. Anh gật đầu.

Giọng cô vẫn bình thản.

- Và anh đã nghe họ mà không cho em một cơ hội tự mình nói với anh? – Lúc này câu hỏi nhiều hơn là câu khẳng định.

Anh chìa những bức ảnh ra cho cô.

- Những tấm hình đã nói với tôi tất cả. Tôi chả cần phải nghe cái gì nữa.

Cô xem thoáng qua những bức ảnh và sau đó im lặng trả lại anh. Anh vút nó lên bàn và quay mặt đi. Anh không chịu đựng được cái nhìn của cô nữa.

- Đáng lẽ cô phải nói với tôi điều đó – Anh lẩm bầm

- Anh đã không để cho em nói lấy một lời. Cứ mỗi lần em định nói điều gì đấy thì anh đều trả lời là anh không quan tâm em đã làm gì. Anh đã nói là anh biết về em đủ rồi cơ mà.

Gordon không trả lời. Mary quay sang phía Joe, giọng sắc như dao.

- Còn anh Joe của chúng ta thì vẫn như vậy.

- Làm tất cả mọi chuyện chỉ cần có được một dollar. Tôi tin là lần này anh vớ bẫm đấy.

- Ấy, đừng vội nhăm nhẩn lên như thế – Hấn nói và tiến lại về phía cô – Không khí trở lại trong sạch rồi. Giờ thì chúng mình có thể biểu diễn vở cũ được rồi.

Hấn định tìm cách nắm lấy tay cô. Cánh tay cô vung lên nhanh như chớp. Hấn nhận một cái tát cực mạnh. Bàn tay cô in trên mặt hấn nhưng vết trắng và đỏ.

- Con đĩ! – Hấn gầm lên và tức tối bước thêm một bước đến bên cô – Tao sẽ dạy cho mày biết!

Một nụ cười khinh bỉ hiện lên trên môi cô.

- Cứ dạy cho tôi biết đi! – Cô thản nhiên đáp lại. Hấn dừng lại đôi mắt hướng vào tay cô lưỡi dao lấp lánh trong bàn tay cô. Hấn vội vã lùi lại một bước.

Gordon sững sờ nhìn cô.

- Mary! – Anh hét lên.

Cô quay phắt người lại phía anh. Giọng cô đầy vẻ đau đớn và uất hận.

- Cả anh cũng tòi y hệt bọn này. Tôi thì anh không muốn nghe mà lại đi nghe chúng. Thế chúng có kể cho anh nghe bọn nó đã để tôi lại một mình không tiền, không quần áo chưa? Có

thể cả anh nữa cũng có phần đấy!

Anh không trả lời nhưng đôi mắt lại nhìn vào cô.

- Nhưng bọn họ vẫn chưa kể hết cho anh nghe đâu – Cô giận dữ tiếp tục – Sau khi chúng biến đi mất tôi bị lâm vào cảnh cùng đường. Thế là tôi chẳng còn con đường nào khác nữa. Mà tôi còn phải trả tiền nhà, còn phải ăn. Tôi đã kiếm được không ít. Bốn mươi dollar một ngày. Đó chính là công việc của tôi trong ngày mà anh gặp tôi ở khách sạn đấy.

- Không thể thế được, Mary? – Anh rên rỉ.

- Vẫn còn chưa đủ khi tôi tránh gặp anh – Cô kêu lên – Anh phải theo đuổi tôi cơ. Anh còn phải từ đó tính chuyện lớn cơ – Đột nhiên giọng cô hạ xuống như kiệt sức, hầu như không còn nghe rõ được nữa – Tôi là đứa ngốc chứ không phải anh. Tôi cứ tưởng cuộc đời cuối cùng đã đem đến cho tôi một chút gì đó. Và tôi đã nhầm.

Mary quay người ra cửa. Gordon giữ lấy cánh tay. Anh cảm giác như mình có lỗi.

- Mary!

Cô nhìn anh và trong đôi mắt ánh lên một tia hy vọng yếu ớt.

- Anh muốn giữ em lại chẳng, anh Gordon?

Anh không trả lời. Anh nhìn thấy tia sáng kia trong đôi mắt cô đột nhiên tắt ngấm. Cô gỡ tay anh ra. Cánh cửa sập lại sau lưng cô. Anh đứng đó, chờ đợi nhìn theo cô một lúc rồi sau đó quay về phía hai người kia. Joe cố nặn ra một nụ cười.

- Không có cô ta còn tốt cho ngày hơn đấy, ông bạn ạ.

Gordon không đáp lại ngay. Nhưng đến khi nói anh không còn nhận ra giọng nói của mình nữa. Nó cục cằn thô lỗ và chứa đầy căm hờn.

- Cút! – Anh hét lên – Cả hai cút ngay không tao giết chết chúng mày bây giờ!

Mary quờ quạng đi dọc con đường nhỏ như một người mù. Đôi mắt đăm lệ và nước mắt chảy dài trên má. Một giọng nói dịu dàng vang bên tai cô.

- Tôi có cần gọi taxi cho cô không, cô Mary?

Cô ngược nhìn lên. Ông già da đen đang đứng bên cạnh cô, trong đôi mắt là một vẻ cảm thông sâu sắc. Cô lắc đầu.

- Không, cảm ơn bác Tom – Giọng cô khản đặc, đứt đoạn – Tôi.. Tôi thấy tốt hơn là đi bộ.

- Nếu cô cho phép tôi sẽ đưa cô một đoạn – Ông lão nói với giọng nhỏ nhẹ, lễ phép – Buổi tối ở ngoài này rất vắng vẻ.

- Chẳng còn gì xảy ra với tôi nữa đâu – Cô đáp lại – Tôi không còn sợ gì hết.

Ông già chậm chạp gạt đầu.

- Cái đó thì tôi tin cô, cô Mary à. Cô là người đàn bà can đảm nhất từ trước đến nay mà tôi

được thấy.

Cô nhìn ông lão đắm đắm, im lặng. Đột nhiên cô hiểu ra.

- Bác đã biết hết trong suốt thời gian vừa qua à? – Cô kinh ngạc hỏi. Ông gật đầu – Mặc dầu vậy bác không hề nói với anh ấy một tí gì? Tại sao thế?

Đôi mắt ông lão nhìn sâu vào mắt cô.

- Điều này thật ra tôi đã trả lời rồi. Cô mới đúng là một người đàn bà thực thụ. Còn cậu Gordon vẫn không hơn gì một chàng thanh niên. Tôi đã hy vọng cô sẽ là niềm hạnh phúc của cậu ấy.

Mary thở dài một cái.

- Xin cảm ơn bác Tom! – Rồi cô chậm rãi bỏ đi.

Ông lão vội vã chạy theo.

- Tôi có một ít tiền cô Mary à! – Ông vội vã nói – Trong trường hợp cô gặp khó khăn.

Cô vội nắm lấy tay ông già giữ lại.

- Cháu sẽ qua được thôi, bác Tom.

Người đàn ông sụp đôi mắt xuống.

- Tôi thấy buồn, rất buồn, cô Mary!

Mary nhìn ông lão một lúc, vẻ vui mừng, cảm động thoáng hiện trên gương mặt cô.

- Cháu đã nghĩ lại rồi bác Tom. Bác có thể giúp cháu một việc.

Ông lão vội ngược lên nhìn cô.

- Gì vậy, cô Mary?

- Cháu muốn về nhà. Bác gọi giùm cháu một chiếc taxi đi – Cô yêu cầu.

- Vâng, thưa cô.

Cô nhìn theo ông lão đi dọc đường ra phố chính nơi có taxi thường chạy qua. Cô lấy một điều thuốc trong túi ra và châm lửa. Rút một hơi thật sâu, cô ngược mắt nhìn lên bầu trời. Những ngôi sao sáng lấp lánh và mặt trăng đã xuống thấp cuối chân trời. Tiếng sóng vỗ rì rào yếu ớt vọng đến chỗ cô, và từ ngoài biển khơi một làn gió ấm dịu dàng thổi vào đất liền. Đột nhiên cô vứt điều thuốc là xuống rãnh nước bên đường. Cô vừa có một quyết định dứt khoát. Đất Florida này làm cô chán ngấy rồi. Giờ thì cô muốn quay trở lại New York. Ở dưới miền Nam này những ngôi sao quá sáng.

Chương 13

Mike rời quyển sách để trước mặt, mệt mỏi đưa tay lên dụi mắt. Đôi mắt cay xé và anh có cảm giác nó bị sưng tấy lên. Anh nhìn ra cửa sổ. Tuyết vẫn còn rơi. Anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở phòng bên cạnh và giọng nói của mẹ mình nói chuyện với ai đó. Anh cẩn thận gấp quyển sách lại. Đã đến giờ phải đi làm. Tháng này anh trực ca đêm. Anh đứng lên và đi vào buồng tắm. Bộ dao cạo râu của anh đã nằm sẵn trên buồng rửa. Anh vừa quét kem cạo râu xong thì mẹ anh bước vào khung cửa sau lưng anh.

- Mẹ dọn đồ ăn cho con rồi đấy. Con trai của mẹ.

- Cám ơn mẹ! – Anh trả lời và bắt đầu cạo râu. Bà mẹ vẫn đứng đó quan sát anh.

- Con ngủ ít quá đấy! Lúc khoảng ba giờ mẹ đã nghe thấy con dậy rồi.

- Con không mệt – anh cãi – Vả lại con bận việc. Còn vài tháng nữa là thi tốt nghiệp trong cảnh sát rồi. Chẳng lẽ mẹ lại muốn con suốt đời chỉ lông nhông trên hè phố hay sao?

- Tất nhiên không – Bà trả lời – Nhưng tất nhiên là con phải như các thanh niên khác một chút chứ. Thỉnh thoảng đi chơi một lúc cũng tốt cho con đấy, hơn là lúc nào cũng chúi mũi vào mấy quyển sách. Con gái nhà Gallaghets, con biết rồi đấy, nhà bán tạp hoá đó, ngày nào mẹ cũng gặp ở ngoài phố và hầu như lần nào nó cũng hỏi thăm con đấy.

- Ôi dào, mẹ ơi! Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi là con không có thì giờ cho phụ nữ – Anh sốt ruột cãi lại mẹ – Chuyện đó để về sau, còn khối thời gian rồi. Trước mắt con bận nhiều việc lắm.

Bà mẹ bình tĩnh nhìn vào mắt anh trong gương.

- Kể mà đó là cái con Maria thì con có đủ thời gian đấy.

Mike cảm thấy mặt mình đỏ lên.

- Quên cô ta đi mẹ ạ! Con đã nói với mẹ là chuyện đó đã qua rồi cơ mà.

Đôi mắt bà mẹ chứa chan tình thương.

- Mẹ có thể quên được nó, con à! Bà nói và quay người đi – Nhưng còn con?

Anh nghe thấy tiếng bước chân của bà xa dần ngoài hành lang rồi ngược nhìn khuôn mặt mình trong gương.

Chìm đắm trong suy nghĩ anh để dao cạo cửa một nhát vào má. Cơn đau sắc ngọt kéo anh trở lại thực tại.

- Quái quỷ! – Anh kêu lên và vớ lấy vải thấm để cầm máu. Anh ấn vội vải thấm vào vết thương rất như phải bỏng. Maria, anh nghĩ, ừ Maria. Anh tự hỏi mình, không biết mẹ nói có đúng không. Anh lau khô mặt mũi và bước đến bên cửa sổ. Tuyết vẫn rơi.

Maria đang làm gì đây?

Đồng hồ lớn trong phòng chỉ tám giờ khi Mary bước ra khỏi khách sạn. Tuyết phủ kín phố xá và nuốt hết tiếng động ồn ào của xe cộ. Cô quặt vào phố 49 và đi ra đại lộ số 6 quanh khu trung tâm Rockefeller chắc có nhiều chuyện hơn. Ở đó người ta bắt được khách tử tế hơn. Khách du lịch và các quan chức cao cấp ở khu này cho cũng khá tiền. Khu Broadway và đại lộ số 7 cả khu đại lộ số 8 nữa chẳng có gì hơn ngoài những mảnh nhỏ một, hai dollar. Ở đại lộ số 6 trái lại một cô gái có thể trông chờ từ năm đến mười dollar.

Bước vào quán cà phê ở góc phố, cô gọi một tách cà phê. Khoảng mười phút nữa buổi diễn sẽ kết thúc ở phòng hoà nhạc Music Hall. Ly cà phê của cô gần cạn khi nhưng người đầu tiên đã bước ra. Dòng người lần lượt đi qua.

Cô định bỏ đi thì theo bản năng cô nhìn lên. Một người đàn ông ở góc phòng bên kia đang nhìn cô. Mary vội liếc nhìn đôi giày một cái thật nhanh. Màu nâu. Như vậy anh ta thuộc diện coi như không có gì đáng ngại. Bọn người của cảnh sát thường đi giày đen. Cô lại nhìn vào mặt anh ta, nhưng vẫn thận trọng làm ra vẻ thờ ơ, lãnh đạm. Sau đó cô quay người đi và thông thả bước ra phố. Ở góc phố dưới cột đèn đỏ, cô dừng lại. Không cần quay lại Mary cũng biết là người đàn ông đang đi theo mình. Khi đèn hiệu đổi màu cô sang đường bước vào toà nhà RCA cô đi xuống một cầu thang nhỏ và dừng lại trước một tủ kính. Qua tấm kính trước mặt cô nhìn thấy người đàn ông đi ngang sau lưng mình. Anh ta dừng lại cách chỗ cô vài tủ kính. Cô thông thả đi qua chỗ anh ta, qua cửa quay rồi lên cầu thang. Cô đi qua bưu điện và dừng lại trước một nhà hàng. Mở cái sắc cô lấy một liều thuốc. Vừa định châm lửa thì bên cạnh cô ngọn lửa của một chiếc hộp quẹt loé lên.

Bàn tay người đàn ông hơi run run khi cô ngược lên nhìn anh ta. Người đàn ông có gương mặt tròn, nhăn nhui với đôi mắt đen. Trông anh ta không có gì đáng ngại cả.

- Cám ơn! – Cô nói.

Anh chàng mỉm cười.

- Tôi mời cô uống một ly Drink được chứ? – Giọng anh ta như tắc nghẹn ở cổ, rất nặng nhọc. Cô nhướn đôi lông mày lên vẻ dò xét. Giọng cô vui vẻ không hề có gì là vẻ khó chịu.

- Thế anh chỉ muốn có vậy thôi ư?

Người đàn ông bối rối.

- Không phải – anh ta ngập ngừng – nhưng mà...

- Thế thì tại sao anh lại muốn thêm một khoản phí tổn vô ích nữa? – Cô mỉm cười hỏi tiếp.

Anh ta lăm bắm một mình rồi nhìn lên, như thể hy vọng rằng qua đó có cái vẻ đàn ông như bất kỳ người đàn ông nào khác trên đời này – B...B... Bao nhiêu?

- Mười dollar! – Cô vội vã đáp và chăm chú nhìn anh ta, trong đầu đã sẵn sàng xuống giá nếu như anh ta hoảng sợ từ chối.

- Được – Anh ta chỉ trả lời gọn lỏn.

Cô mỉm cười và khoác tay anh ta. Hai người đi bên nhau ra phố. Cô dẫn anh ta về khách sạn.

- Mùa đông không có gì đẹp hơn là tuyết – Cô bắt chuyện.

- Ừ! – Anh ta trả lời.

- Nhưng ở thành phố thì chẳng hay ho gì, chỉ toàn bùn lầy trông kinh tởm lên được.

Anh chàng tìm cách pha trò.

- Mặc dù vậy, hiện giờ tôi chẳng thấy kinh tởm gì hết.

Cô cười vang và ép cánh tay anh ta vào mình hơn. Anh ta cũng không đến nỗi tồi. Giờ thì họ đã gần về tới khách sạn. Cô gỡ tay mình ra khỏi tay anh ta.

- Bây giờ em vào đó – Cô nói – Anh cho em năm phút rồi lên phòng số 209. Anh nhớ chứ?

Anh ta gật đầu.

- Được rồi 209. Năm phút nữa nhé.

Cô vừa choàng áo ngủ vào người thì có tiếng gõ cửa. Cô chạy vội qua căn phòng và mở cửa. Người đàn ông đứng đó vẻ lưỡng lự.

- Anh vào đi! – Cô nói.

Anh ta rụt rè bước vào và đứng sững ở giữa phòng trong lúc cô đang gài cửa. Cô quay về phía anh ta.

- Đưa áo khoác của anh đây.

- À, vâng – Anh ta cởi áo măng tô ra và đưa nó cho cô, cô lồng chiếc mắc áo và treo nó lên cánh cửa. Khi cô quay lại anh ta đã bỏ chiếc áo vét đang tháo cà vạt.

Cô mỉm cười và ngồi xuống mép giường, đôi chân đung đưa. Cô quan sát anh ta trong khi anh ta cởi áo sơ mi những bắp thịt ở vai anh ta cuộn lên.

- Tên cô là gì?

- Mary!

Vì sao mà cô phải làm chuyện này, cô Mary? Anh ta lại hỏi – Thật ra trông cô hoàn cảnh như một cô gái tử tế...

Cô chán ngán ra mặt. Tất cả đều hỏi cô như vậy. Nhiều khi cô có cảm giác là bọn họ đến đây để nghe sự tình của cô nhiều hơn là chuyện kia. Cô nhún vai.

- Thì con gái cũng phải ăn chứ.

Anh ta bắt đầu tháo thắt lưng.

- Anh không quên gì chứ? – Cô hỏi.

Anh ta nhìn cô ngạc nhiên rồi hiểu ra.

- À – Anh ta nói và thọc tay vào túi rút ra một tờ và chìa cho cô. Cô cho nó vào sắc tay để trên bàn ngủ.

Rồi cô bỏ áo khoác của mình ra và quay lại giường. Hoàn toàn trần truồng cô nằm trên giường nhìn anh ta. Anh ta vẫn đứng đó quần chưa tụt ra và trở mắt nhìn cô.

- Anh lại đây – Còn chờ gì nữa?

Anh ta đưa lưỡi liếm đôi môi, từ từ cho tay vào túi lấy ra một cái hộp da nhỏ màu đen. Anh ta bật nắp. Cái phù hiệu dính lấp lánh. Anh ta quay mặt đi.

- Nhân viên điều tra Millersen cảnh sát gia pháp – Anh tao nói – Cô đã bị bắt. Mặc quần áo vào đi.

Cô nhồm ngay dậy. Tim đập thành thịch. Chuyện này đã đến lúc đã xảy ra. Cô luôn biết như vậy. Nhưng không ngờ nó đến sớm như vậy. Cô gượng gạo nở một nụ cười.

- Lỗi tại em – Cô nói – Tất nhiên với anh thì không mất tiền rồi.

Anh ta lắc đầu.

- Cô mặc quần áo vào! – Anh ta tránh né đôi mắt cô.

- Là một cảnh sát trông anh dễ ưa lắm – Cô nói và tiến sát tới anh ta.

Người cảnh sát đã mặc xong áo sơ mi.

- Chẳng có ích lợi gì đâu – Anh ta cứng rắn đáp lại – Tốt hơn hết là cô mặc áo sơ mi vào đi.

Cô chậm rãi mặc quần áo.

- Người ta nhận được cái gì về chuyện này? – Cô hỏi.

- Đây là lần đầu tiên à?

Cô gật đầu và tìm cách gài cái móc ở sau lưng mình, nhưng những ngón tay cô run đến nỗi không làm sao móc lại được.

- Anh có thể cắt cái phù hiệu kia đi một lát và cài hộ em cái móc này được không?

Anh ta bước ra sau lưng cô và cài móc lại.

- Ba mươi ngày – anh ta nói.

- Ba mươi ngày để làm gì? – cô hỏi và đã quên đi câu hỏi trước của mình rồi.

- Ba mươi ngày phạt giam với lần phạm tội đầu tiên – anh ta giải thích.

- À – cô thốt lên – thế hôm nay là ngày bao nhiêu rồi nhỉ.

- 27 tháng hai.

Cô mở tủ lấy áo khoác.

- Vậy là mất đứt tháng ba – cô quay lại phía anh – anh cho em vài phút nữa để em sắp xếp đồ đạc chứ? Anh biết cái tổ chầy rận này rồi đấy. Sau ba mươi ngày em chẳng bao giờ nhận lại được quần áo của mình.

Anh ta gật đầu.

- Được rồi! Nhưng cô nhanh chóng lên cho.

Anh ta nhìn cô lấy từ trong tủ đứng ra chiếc va li xách tay. Cô chẳng có gì nhiều để sắp xếp. Tất cả vào vừa chiếc vali con. Cô đóng nó lại và nhìn anh ta.

- Em xong rồi, cảm ơn anh!

Anh ta mở cửa và cùng cô ra khỏi phòng. Khi bước qua ngưỡng cửa cô quay lại nhìn vào mặt anh ta.

- Chắc phải có một cách kiếm sống đơn giản hơn thế này?

Anh ta ủ rũ gật đầu.

- Chắc chắn là có.

Cô khoác tay anh ta như thể là hai người bạn cũ đang đi dạo chơi với nhau. Giọng cô nhỏ nhẹ và như hết hơi.

- Em muốn nói là cho hai chúng ta cơ.

Viện Công Tố

Tôi thông thả bước đi qua trước mặt các vị bồi thẩm. Những con mắt của họ hồi hộp theo dõi tôi khi tôi đến trước mặt quan toà để đáp lại lời đề nghị của lão Vito xin bãi bỏ vụ kiện. Tôi chắc là họ nghe thấy lời tôi mặc dù tôi nói nhỏ.

- Trước mỗi vụ kiện bao giờ cũng có hai điều mà người ta không được phép xem xét một cách qua loa. Đó là tội lỗi về mặt đạo đức và tội phạm về mặt pháp luật. Chúng ta chỉ có thể trừng phạt vì tội vi phạm pháp luật mà thôi. Nhưng rất ít khi chúng ta thấy tội lỗi về đạo đức và tội phạm trước pháp luật lại dính liền với nhau như trong vụ này. Chúng tôi đã trình bày cẩn thận trước toà và các vị bồi thẩm bản buộc tội đối với bị cáo. Chúng tôi đã củng cố thêm bằng những tài liệu đã được xác minh và những lời khai của các nhân chứng. Chúng tôi đã trình bày rõ ràng quan điểm của viện công tố và chúng tôi luôn ý thức được trách nhiệm của mình đối với các bên có mặt tại đây. Chúng tôi đã thực hiện nghĩa vụ của mình không chút nao núng, không chút thiên vị và đã góp phần xác định rõ tội lỗi đang đè nặng lên các vị cáo. Nhân dân bang New York đang hướng về ngài và đang chờ tiếng nói của công lý. Nhưng ở đây công lý chỉ được nói đến một khi lời đề nghị của bên bào chữa bị bác bỏ mà thôi!

Tôi chậm rãi rời khỏi bàn quan toà và lặng người đi khi đã đi được một đoạn đường trở về chỗ mình. Qua vai mình tôi nghe thấy giọng nói của vị chánh án:

- Lời đề nghị không được chấp thuận.

Ngay lập tức mọi thứ như sôi lên sùng sục. Sau lưng tôi các phóng viên chạy đi chạy lại rầm rập ở các lối đi giữa các hàng ghế để chuyển tin về cho các tờ báo của mình. Vị quan toà gõ búa cuống mặt bàn. Cuối cùng thì ông ta cũng lập lại được trật tự từ cái đám hỗn độn ồn ào đó.

- Phiên toà hoãn lại đến mười giờ sáng ngày mai!

Toàn thân đầm mồ hôi tôi trở về phòng mình ngã người xuống một cái ghế.

Joel và Alex bước vào.

- Trời, ngài cần phải uống một chút gì đấy! – Joel kêu lên và ngắm nhìn tôi.

Tôi gật đầu và nhắm mắt lại. Tôi cần một chút gì đấy để thay đổi không khí. Tôi cũng chẳng còn biết trong hai tuần lễ tới của vụ án mình sẽ phải chống trả như thế nào khi lão Vito tung ra những lý lẽ của lão. Tôi có cảm giác năng lượng dự trữ của mình đã kiệt quệ rồi.

- Đây! – Tiếng Joel bên tai.

Tôi mở choàng mắt ra cầm lấy cái ly và dốc tuột chỗ rượu vào cổ họng. Rượu đốt cháy cổ họng và dạ dày. Tôi bật ho sặc sụa.

- Một trăm phần trăm Bourbon đấy – Joel giải thích.

Tôi ngược lên nhìn anh ta.

- Lạy trời thế là qua rồi – Tôi thốt lên nhẹ nhõm.

Alex mỉm cười với tôi.

- Anh khá quá, khá thật đấy.

- Cảm ơn! – Tôi đáp – Nhưng anh không cần phải nói như vậy. Tôi biết rõ là mình đã kết thúc rồi như thế nào rồi.

- Anh kết thúc không rồi đâu! – Một giọng nói lạ xen vào. Chúng tôi ngạc nhiên quay ra phía cửa. Tôi bật dậy.

- Ồ, xếp.

Ông mỉm cười bước vào phòng.

- Anh còn khá tốt nữa là đằng khác. Tôi khẳng định vậy đấy.

Alex và Joel trao đổi với nhau bằng cái nhìn. Đó là lời khen ngợi cao nhất mà họ được nghe từ miệng ông Già.

- Xin cảm ơn, Sir!

Ông giơ tay lên.

- Đừng cảm ơn tôi! Vẫn chưa xong đâu. Vito hãy còn cơ hội của lão. Cho đến khi toà tuyên án thì không có gì gọi là xong được. Tôi kéo ghế mời xếp. Ông thận trọng ngồi xuống.

- Trông ngài khỏe ra đấy – Joel nói.

Tôi liếc nhìn anh ta một cái thật nhanh. Đồ nịnh bợ!

Lại trò ve vãn ông già như mọi khi. Xếp không chú ý đến anh ta.

- Tôi thấy khỏe hẳn ra rồi – Ông tâm sự.

Lấy ra một bao thuốc con, ông đưa một điếu lên miệng. Alex vì cố gắng đưa lửa trước Joel mà xuýt nữa gãy ngón tay. Tôi cười thầm trong bụng. Chỉ nháo một cai tất cả đều trở lại như xưa. Tôi cũng thấy dễ chịu hơn. Có thể là do chỗ whisky đã sưởi ấm dạ dày tôi. Ông già quay sang phía tôi.

- Theo anh thì lão Vito sẽ làm gì đây?

Tôi lắc đầu.

- Tôi không biết, thưa ngài.

- Bộ mặt lão không làm tôi yên tâm chút nào – Xếp nói – Trông lão quá thần nhiên.

- Lão Vito thì bao giờ cũng vậy dù cho lão có âm mưu gì đó hay không – Joel vội xen vào.

Ông già ném cho anh ta cái nhìn như muốn giết sống.

- Tôi biết Hank Vito từ gần hai mươi năm nay rồi và nhìn thấy ngay ở lão, một khi lão đã tung ra hoả mù. Nhưng lần này thì điệu bộ lão là thật, không giả dối. Lão có một cái ruột thừa nữa nếu được biết lão đang chuẩn bị giở trò gì ra đây.

Chúng tôi ngồi chờ ra im lặng một chút. Mỗi người đều cố gắng tìm kiếm cái khả năng mà chúng tôi đã sơ hở bỏ qua.

Cuối cùng thì ông già đứng dậy.

- Chúng ta chắc sẽ không phải đợi lâu đâu – Ông thận trọng nhắc Có thể là sáng mai hẳn sẽ bày ra trước mặt chúng ta ngay từ lúc đầu đấy.

- Làm sao ngài lại đoán vậy? – Joel hỏi.

Ông già đi ra cửa rồi mới quay lại nhìn chúng tôi.

- Lão không mời nhân chứng cho ngày mai; không một người nào hết.

Chúng tôi nhìn nhau kinh ngạc. Alex là người đầu tiên lấy lại được hơi thở. Tin này của ông già thật bất ngờ và làm chúng tôi choáng váng. Ông ranh mãnh nhìn ba chúng tôi.

- Kể có người nào trong số ba anh tinh ranh một chút thì người đó đã kiểm tra điều này trước lúc rời phòng xử án rồi.

Nói rồi ông bước ra ngoài hành lang và đóng sập cửa lại sau lưng mình. Joel là người biểu lộ đầu tiên sự cảm phục không điều kiện của chúng tôi.

- Cái này đúng là người ta phải để cho tay bọm già! – Anh ta thán phục nói – Ông ấy già thật nhưng không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Tối hôm đó tôi ở lại văn phòng mình đến mười một giờ đêm để suy nghĩ lại toàn bộ vụ án. Tôi không bỏ sót một tí gì hết. Tôi kiểm tra lại tất cả các chi tiết mà chúng tôi biết về các nhân chứng của lão Vito. Tôi xem xét tất cả các câu hỏi mà lão đã đặt cho các nhân chứng của bên Viện công tố. Trong cả đồng tài liệu này tôi không hề tìm thấy một dấu hiệu nhỏ nào cho biết phương án lão sẽ tiến hành. Cuối cùng tôi dọn bàn làm việc, lấy mũ và áo măng tô trên giá xuống.

Tôi thấy mệt mỏi nhưng không buồn ngủ. Ngoài trời lạnh lẽo rất khó chịu. Nhưng tôi vẫn quyết định đi bộ một quãng. Tôi hy vọng không khí trong lành sẽ làm cho đầu óc mình minh mẫn lên một chút. Thế là tôi chọn một con đường đi về phía Broadway.

Ở khu này, Broadway là một dãy phố vắng vẻ, tối om. Về hướng trung tâm thành phố tôi nhìn thấy vàng sáng chói loà trong đêm toả ra từ toà nhà của tờ Times. Còn ở đây các toà nhà công sở tối đen chọc thẳng lên bầu trời. Chỉ thỉnh thoảng đây đó có một chấm sáng, nơi những người phụ nữ tạp vụ đang làm việc. Tôi lật cao cổ áo măng tô và rảo bước. Gần qua hết bốn dãy nhà thì tôi nhận thấy chiếc ô tô chạy trên đường đang chậm chạp đến bên tôi. Tò mò tôi nhìn vào trong xe nhưng không trông thấy gì hết. Bên trong quá tối. Tôi lại đi tiếp đắm chìm trong suy nghĩ. Khi tôi đi tới góc phố thì chiếc xe cắt ngay con đường trước mặt tôi. Vừa nguyên rửa tôi vừa nhảy bật trở lại vỉa hè. Một tiếng cười khe khẽ vang đến tai tôi. Đó là một tiếng cười quen thuộc. Tôi nắm lấy tay cầm ở cửa trước và mở nó ra.

Nàng ngồi bên tay lái. Trong ánh sáng yếu ớt từ những cái đồng hồ hắt ra tôi nhìn thấy hàm răng nàng lấp lánh.

- Hello, anh Mike! – Nàng nói bằng một giọng nhẹ nhàng.

- Ồ, Maria!

Tôi không thể giấu nổi vẻ ngạc nhiên trong giọng nói của mình và đứng như trời trồng trên vỉa hè.

- Lên đi! – Nàng bảo tôi – Em chờ anh về nhà.

Tôi do dự rồi cũng lên xe. Ngay lập tức nàng cho xe chạy tiếp. Tôi ngó nàng dăm dăm. Ở ngã tư tiếp theo đèn đỏ bật lên bắt dừng xe. Nàng quay sang nhìn tôi.

- Anh làm việc muộn thế? – Nàng nói – Em đợi ở ngoài sở anh từ sáu giờ.

- Thế sao cô không báo ngay cho tôi biết? – Tôi khách khí hỏi lại – Nếu biết tôi đã không để cô phải đợi lâu.

- Thôi chết – Nàng kêu lên, tiếp tục cho xe chạy – Chàng trai chắc lại giận rồi.

Tôi lấy một điều thuốc và châm lửa. Ánh sáng từ ngọn lửa que diêm làm cho tóc nàng gần như trắng toát. Ở miệng nàng là một nụ cười âm thầm. Nàng im lặng lái xe một cách thanh thản không hề bận tâm một chút nào. Mãi lúc sau nàng mới lại nói.

- Anh hôm nay xuất sắc thật đấy, anh Mike – Câu nói vang lên như thể nàng chỉ là một người ngoài cuộc đến xem xử án.

- Cảm ơn – Tôi trả lời.

Nàng rẽ vào một phố nhỏ, tắt vào sát hè và tắt máy. Nàng rút ra từ đâu đó một điều thuốc. Tôi chìa cho nàng que diêm. Qua ngọn lửa mắt nàng tìm mắt tôi.

- Đã lâu lắm rồi, anh Mike.

Tôi gật đầu.

- Tôi nhớ là mình đã một lần nghe câu này từ ngày xưa rồi.

Que diêm lụi đi nhưng tôi cũng còn kịp nhìn thấy vẻ đau khổ kỳ lạ xuất hiện trong đôi mắt nàng. Điều này làm tôi khoái. Tôi đã không tin rằng còn có người nào đầy đủ uy lực để có thể làm cho nàng đau khổ. Nàng đặt tay mình lên tay tôi.

- Chúng ta đừng nên cãi nhau, anh Mike! – Nàng nói rất dịu dàng.

- Theo ý cô thì chúng ta đã làm gì nào kể từ khi vụ án bắt đầu? – Tôi bực mình hỏi – Đây không phải là trò đùa đâu.

Qua đốm đỏ ở đầu điều thuốc nàng nhìn thẳng vào mặt tôi.

- Đây là chuyện khác, anh Mike! Nó chẳng dính dáng gì đến chuyện riêng tư của chúng mình cả.

Tôi cảm thấy sức hút như nam châm của đôi mắt ấy và từ từ rơi vào vực thẳm của nó như thể bị choáng. Không hề thay đổi một chút nào cả. Tôi cúi người về phía trước, hôn nàng.

Miệng nàng ẩm áp, dịu dàng. Tôi thấy trong mình dấu hiệu của sự khao khát đột nhiên thức dậy. Tôi không buông nàng ra. Đúng là chuyện điên khùng. Đôi mắt nàng vẫn nhắm.

- Anh Mike! – Nàng thì thầm – Tại sao nó lại xảy ra với hai ta như vậy nhỉ?

Tôi rút điều thuốc vào mình.

- Anh không biết nữa – Tôi trả lời, cổ họng khô khốc – Anh cũng đã tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần rồi.

Mí mắt nàng từ từ hé mở. Với tôi chưa bao giờ đôi mắt nàng dễ thương đến thế.

- Cảm ơn anh – Nàng khẽ nói – Em đã sợ rằng anh đã thay đổi.

Tôi không trả lời. Một lúc sau nàng lại bắt đầu.

- Bố mẹ anh có khỏe không?

Tôi không nhìn nàng.

- Ông già anh đã mất cách đây hai năm rồi. Ông bị đau tim.

- Rất đáng tiếc, anh Mike! – Nàng thì thào – Em không được biết chuyện đó. Còn mẹ anh vẫn khỏe chứ?

Tôi liếc nhìn nàng một cái thật nhanh và tự hỏi mình không biết nàng có rõ mẹ tôi nghĩ về nàng như thế nào không. Tôi nhìn đi chỗ khác. Tất nhiên là không. Nàng làm sao biết được.

- Mẹ anh vẫn khỏe. Hiện giờ bà đang ở quê, nhưng vài tuần nữa anh sẽ đón bà về.

Chúng tôi lại rơi vào im lặng. Cả hai hút hết điều thuốc của mình. Có vẻ như là chúng tôi đã cạn chuyện để nói.

- Anh nghe nói em có một đứa con gái.

Một nụ cười nở trên môi nàng.

- Vâng!

- Chắc cháu phải rất xinh – Tôi nói tiếp – Mỗi đứa con của em chắc chắn là phải như vậy rồi.

Một cái nhìn kỳ lạ hiện ra trong đôi mắt nàng. Giọng nàng rất khẽ.

- Cháu được như vậy đấy.

Im lặng bao trùm lên hai chúng tôi. Có không biết bao nhiêu điều tôi muốn nói với nàng, hàng nghìn câu hỏi tôi muốn hỏi nàng. Nhưng ở thời điểm đặc biệt này và hoàn cảnh này lưỡi tôi như cứng lại. Tôi chép miệng.

- Cái gì, anh Mike?

Tôi nhìn nàng.

- Không, không có gì – Tôi gượng gạo đáp.

-Ồ! – nàng thở dài.

Một chiếc xe cảnh sát tiến lại từ đầu phố trước mặt. Tôi phải cố gắng lắm mới cưỡng lại nỗi bản năng muốn đưa bàn tay lên che mặt, nhưng chiếc xe đã chạy tiếp. Tôi quay sang phía nàng.

- Đấy là một ý nghĩ điên rồ – Tôi nói.

- Em ưa những ý nghĩ điên rồ mà – nàng mỉm cười.

- Anh thì không. Đó là cái luôn khác biệt giữa hai chúng ta.

- Chẳng phải dạy em điều đó, anh Mike! Cái đó em được nghe trong mấy tuần qua đủ lắm rồi.

Tôi chờ đợi nhìn nàng.

- Tại sao? Maria? Tại sao?

Vì nó xảy ra như vậy – Nàng nhún vai.

- Tại sao lại không phải là hai người khác, Maria? Tại sao lại là chúng ta?

Nàng không trả lời tôi. Tôi thò tay bực tức vặn công tắc điện.

- Chúng ta đi tiếp – Tôi nói.

Nàng ngoan ngoãn cho xe chạy trở lại phố chính.

- Đi đâu bây giờ? – Nàng hỏi.

- Em cho anh xuống Broadway! Ở đó anh có thể kiếm được taxi.

- Được rồi.

Vài phút sau chúng tôi đã đến đó. Nàng dừng xe sát vào phố. Tôi mở cửa và một nửa người đã ở ngoài xe thì nghe thấy nàng lại nói. Tôi quay nhìn nàng. Ánh sáng từ một tủ kính ở góc phố chiếu vào mặt nàng.

- Kể mà đó là hai người khác, anh Mike nhỉ?

Nỗi đau xót lại thức dậy trong tôi.

- Giờ thì đã muộn rồi.

- Cho một chuyện thì không, anh Mike.

Tôi sửng nhìn nàng.

- Chuyện gì?

Nàng vội nhào người ra, đôi môi hôn nhẹ lên má tôi.

- Em yêu anh, anh Mike – Nàng thì thầm – Anh vẫn như vậy, mặc dù chuyện gì đã xảy ra, em cũng chẳng tìm được con đường nào tốt hơn.

Rồi chiếc xe phóng vút đi trong tiếng gầm rú của động cơ. Ánh đèn sau biến mất ở một góc phố và tôi đi lại chỗ bên xe taxi. Tôi vẫn còn cảm thấy sự dịu dàng của đôi môi nàng, mùi nước

hoa vẫn thoang thoảng đâu đây. Tôi không hiểu gì về nàng. Tôi sẽ chẳng bao giờ hiểu được nàng. Càng biết nàng nhiều hơn tôi càng hiểu nàng ít hơn. Ví dụ như hồi đó lúc tôi còn là lính. Đó là buổi cuối tuần tuyệt diệu. Hồi đó nàng thuộc về tôi, tôi biết điều đó. Tôi đã cảm giác được điều đó. Tôi tự lự lấy tay xoa sống mũi bị gãy. Ross đã tạo ra nó hồi ấy.

Tôi lên taxi nói cho tài xế địa chỉ của mình và ngả người ra phía sau thành ghế. Đã bao nhiêu năm rồi. Biết bao thứ đã thay đổi. Ross đã chết. Chẳng còn một chút gì giống như người xưa nữa.

Tôi thở dài. Đúng, chẳng còn một tí gì hết – Ngoài tình cảm của tôi đối với nàng.

Chương 1

Khi Henry Vito đến văn phòng của lão thì thằng bé đánh giày đã đợi sẵn ở đó rồi. Với những bước đi chững chạc, lão bước vào vút chiếc áo măng tô lên cái ghế bành nhỏ bọc da và ngồi vào bàn làm việc của mình. Lão duỗi một chân ra cho cậu bé và nói:

- Chào cháu Tony! – Rồi lão cầm lấy tập báo ở trên bàn.
- Buon giorno, signor Vito! – cậu bé trả lời và lấy ra một cái giẻ bắt đầu đánh giày.

Vito đọc lướt một loạt các trang đầu. Đề mục chính cũng lại giống hệt ngày hôm trước, lão vút tập báo vào sọt đựng giấy và bắt đầu xem xét những thư thư vừa đem đến lúc sáng – Chẳng có gì quan trọng cả – lão luống cuống đặt chân kia lên hòm đánh giày theo tiếng gõ ra hiệu của thằng bé rồi nhìn ra cửa sổ.

Bên kia phố là công viên. Tiếp theo đó nổi lên toà nhà bằng đá xám của viện hình sự. Lão thấy mình giống như một lãnh chúa đang quan sát đấu trường. Lão luôn luôn như vậy – Ngay từ hồi xưa, hồi lão còn là một thằng bé lông bông khắp khu phố nhỏ của người Ý. Sự thách thức rõ rệt này nằm trong dấu hiệu của uy quyền. Chỉ đùa giỡn với pháp luật thì quá đơn giản. Hứng thú thật sự là ở chỗ làm cho nó tự thành trò cười trong đó có cả phần lời lãi. Giải phóng lương tâm tội lỗi khỏi những vòng dây trói của pháp luật là một nghề lợi lộc.

Lão cảm thấy một cái gõ nhẹ dưới chân. Thế có nghĩa là thằng bé đánh giày đã hoàn thành công việc. Lão cho thằng bé một đồng tiền rồi xoay người trở lại bàn làm việc.

Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên. Lão nhắc ống nghe.

- Có một cô Maryann Flood đến đây và muốn nói chuyện với ngài – giọng cô thư ký vang lên. Cái tên xa lạ với lão.

- Cô ta cần gì?
- Khách hàng – cô thư ký trả lời ngắn gọn – Cô ta nói là được giới thiệu tới ngài.
- Ai giới thiệu?
- Cô ấy bảo sẽ nói riêng với ngài sau. Cô ta cũng nói là sẽ trả trước bằng tiền mặt.

Vito mỉm cười. Ai muốn làm phụ nữ thì phải biết mình muốn gì.

- Cô đưa cô ấy vào đây! – Lão nói.

Ngay sau đó cánh cửa mở ra và cô thư ký xuất hiện theo sau là một người đàn bà. Vito đứng dậy.

- Đây là ngài Vito, còn đây là cô Flood – Cô thư ký giới thiệu. Người đàn bà trẻ tiến lại phía lão với bàn tay chìa ra, lão nắm lấy. Cái bắt tay rất chặt và dứt khoát như của một người đàn ông. Nhưng từ đó lại toả ra một cái gì đấy làm cho người ta cảm thấy là mình đang tiếp xúc với một người đàn bà.

- Xin cảm ơn ngài đã tiếp tôi – Cô ta nói, giọng nhẹ nhàng dễ nghe.

- Tôi rất vui mừng được giúp cô, việc gì đó – Vito chìa tay về phía chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của lão – Xin mời cô ngồi.

Cô thư ký nhắc chiếc áo măng tô mà lúc trước lão vút lên đó và đi ra ngoài. Vito ngồi xuống và nhìn người đàn bà trẻ.

Cô ta có đôi bàn tay rất đẹp. Không đeo đồ trang sức và không tô son phấn ngoài một chút son đỏ ở môi. Đôi mắt cô ta cách xa nhau; to, nâu thẫm gần như đen. Mái tóc vàng, mịn cuộn lên dưới cái mũ màu kem. Vito rất tự hào về khả năng đánh giá ngay được khách của mình qua cái nhìn đầu tiên. Cô gái này sống trong một gia đình khá giả đây. Tất cả ở cô ta biểu lộ điều đó. Có thể cô ta muốn nói chuyện với lão về một thằng em hay một người thân thích nào đó đang gặp chuyện rắc rối. Đây là những vụ mà lão đang muốn, nó đem lại tiền bạc cho lão. Lão mỉm cười.

- Tôi có thể giúp gì cho cô nào, cô Flood?

Người đàn bà trẻ không vội trả lời lão. Cô lấy ra một điều thuốc và chờ lão đưa lửa. Lão làm điều đó và càng chắc chắn hơn với sự phân tích của mình. Chỉ có những người đàn bà xuất thân từ gia đình khá giả, mới được người ta mời lửa với kiểu chơi trội như thế này. Lão quan sát. Cô đang chậm rãi nuốt khói thuốc.

- Như tôi được biết, thưa ngài Vito, ngài là một luật sư rất giỏi – Người đàn bà trẻ mở đầu. Lão kiêu hãnh thầm trong bụng.

- Cái đó hơi quá tâng bốc, cô Flood – Lão khiêm tốn phân bua – nó cũng không đúng hoàn toàn đâu. Tôi chỉ làm hết khả năng của mình, có thể thôi.

- Tôi biết thế cũng hơn người khác rồi – Cô Flood đáp lại trong đôi mắt ánh lên một tia giễu cợt. Lão nhận ra điều này và ngay lập tức như thế. Lão sẽ không để một người đàn bà nào dù thuộc giới thượng lưu đùa bỡn lão được.

- Tôi cố gắng hết sức mình, cô Flood ạ – Lão nói với một giọng lạnh nhạt.

Người khách nhìn thẳng vào mắt lão.

- Bởi vậy nên tôi tìm đến ngài. Tôi cần một luật sư và tôi muốn có một luật sư tốt nhất – bây giờ trong đôi mắt cô vẽ cười cợt kia đã biến mất.

- Vì chuyện gì?

- Sáng sớm hôm nay một anh bạn gọi điện cho tôi. Đang có lệnh bắt giữ tôi và chiều nay tôi sẽ bị bắt – Giọng cô vang lên chậm rãi và thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Lão nhìn cô ngạc nhiên.

- Cô sẽ bị bắt giữ? Vì lý do gì vậy?

Cô vẫn nhìn thẳng vào lão.

- Vì ăn cắp sau khi làm tiền.

Lúc đầu lão không tin vào lời nói của cô.

- Cái gì? – Cuối cùng lão mới cố gắng thốt lên được.

Cô mỉm cười như thể đang rất vui vẻ với điều này và nhắc lại lời buộc tội một lần nữa.

- Vì thế nên tôi có mặt ở đây – Cô nói thêm.

Chưa bao giờ lão lại lầm lẫn khi đánh giá khách của mình như thế này. Lão rút một điếu xì gà cắn đầu và châm lửa cho đến lúc điếu xì gà đỏ lên. Sau đó lão đặt que diêm cháy đỏ vào gạt tàn. Trong khoảng thời gian đó lão đã tự chủ lại được.

- Xin cô kể cho tôi nghe, cái gì đã xảy ra.

- Tối qua vào khoảng mười một giờ tôi ở bar trong sherry và đang uống nước thì một người đàn ông đến bên cạnh. Hắn ta say khướt và thú thực là muốn mời tôi một ly, hắn kể với tôi hắn rất giàu và để chứng minh điều này hắn rút ra vẩy vẩy một tập tiền dày cộp để khoe.

- Chúng tôi uống ở đó vài ly rồi hắn ta theo tôi lên phòng. Ở đó chúng lại uống tiếp tục – giọng cô vẫn rành mạch và thờ ơ như đang kể về một người khác. Khoảng bốn rưỡi sáng thì hắn về. Hắn đưa cho tôi hai mươi dollar và tôi cho hắn một cái hôn từ biệt.

- Rồi sau đó cái gì xảy ra?

- Tôi đi ngủ. Sáng sớm hôm nay điện thoại đánh thức tôi dậy. Một người bạn ở sở gọi cho tôi. Anh ấy báo cho tôi biết là gã đàn ông sáng nay xuất hiện ở sở và đưa đơn tố cáo.

- Thế cô có lấy tiền của hắn không?

- Không. Hắn đã nhét cả xấp tiền vào túi sau khi đưa cho tôi hai mươi dollar.

- Ai giới thiệu cô cho tôi?

- Trung úy hình sự Millersen ở đồn phố 54. Tôi quen anh ấy gần năm năm nay. Anh ấy cũng biết là tôi chẳng bao giờ làm trò đó.

Lão biết Millersen, một nhân viên hình sự giỏi, chưa bao giờ đẩy đến cho lão những việc bê bối – Nhưng mà ngay cả đến nhân viên hình sự cũng có lúc nhầm lẫn. Lão liếc nhìn cô với con mắt dò xét.

- Cô có đảm bảo là cô không lấy tiền của hắn không? Với tôi thì cô có thể nói thật. Tôi chẳng ảnh hưởng gì dù cho cô có làm chuyện đó hay không, đảng nào thì tôi cũng đảm nhận vụ này rồi. Mặc dù vậy với tôi quan trọng là ở chỗ biết chắc chắn.

Cô nhìn lão bằng đôi mắt mở to bình tĩnh, thông thả cô giơ tay lên bỏ cái mũ trên đầu xuống. Cô lắc lắc cái đầu, mái tóc vàng lóng lánh xoã ra ôm lấy khuôn mặt cô.

- Ngài Vito! – Cô nói bằng một giọng nhỏ nhẹ khàn khàn – Tôi là một con điếm chứ không phải là một đứa ăn cắp.

Chương 2

- Ông Bell, ông đã uống bao nhiêu ly trước khi làm quen với cô Flood? – Giọng Vito rành mạch đi vào cụ thể.

Người đàn ông vạm vỡ đứng ở bậc nhân chứng hốt hoảng nhìn quan toà – Viên quan toà vẫn nghiêm nghị nhìn thẳng ra phía trước.

- Tôi không nhớ nữa – Bell trả lời giọng như bị nén lại – Tôi đã uống khá nhiều.

- Mười, mười hai hay bao nhiêu ly?

- Hình như mười – người đàn ông nhận bừa.

- Hình như mười – Vito quay về phía người mình bào chữa. Cô chậm chạp gật đầu. Rồi lão lại quay về người đàn ông kia – Thế anh cùng uống với cô ta ở bar bao nhiêu ly? – Bốn? – Người đàn ông trả lời như hỏi lại.

- Tôi biết làm sao được ông Bell – Vito đáp lại đầy vẻ giễu cợt – Anh ở đấy chứ có phải tôi đâu.

- Nhưng mà tôi không nhớ chắc chắn. – Người đàn ông nói.

- Anh không chắc chắn – Vito nhắc lại. Lão bước vài bước rời xa bậc nhân chứng. Anh không biết chắc là anh đã uống bao nhiêu ly với cô ta ở bar. Thế anh có biết là ở phòng cô ta anh uống thêm bao nhiêu ly không?

- Tôi... Tôi không biết – Người đàn ông trả lời – Tôi không rõ. Đêm hôm đó tôi đã uống rất nhiều.

Vito mỉm cười.

- Về điểm nay tất cả chúng ta đều thống nhất với nhau rồi, Mr. Bell -Lão quay người lại. Tiếng cười khúc khích trong phòng xử án vắng tanh vắng ngắt tất tắp. Như vậy là, Mr. Bell, ngài hầu như không còn biết cái gì đã xảy ra trong đêm hôm đó. Đúng không nào?

Bell đỏ mặt.

- Buổi tối lúc tôi đi chơi tôi có trong túi một ngàn năm trăm dollar – Hấn hấp tấp phân trần – Đến sáng hôm sau thì không còn nữa.

- Ngài có nhớ ra là bị mất vào khoảng thời gian nào không, Mr. Bell?

- Lúc tôi tỉnh dậy, nhìn lên cái tủ con cạnh giường ngủ không thấy số tiền ở đó, tôi mới lục lại khắp các túi, nó đã biến mất rồi.

- Lúc mấy giờ, ở đâu, Mr. Bell?

- Ở phòng tôi, trong khách sạn, lúc khoảng chín rưỡi sáng.

- Và thế là anh gọi điện ngay lập tức cho cảnh sát báo mất cắp chứ gì? – Lão Vito tiếp tục.

- Không – Bell trả lời – Tôi mặc quần áo và hỏi tiếp tân xem có ai tìm thấy số tiền hay không.
- Và sau đó anh gọi cho cảnh sát chứ? – Giọng Vito mừng rỡ.
- Không, tôi gọi cho hãng taxi hỏi xem có tìm thấy số tiền ở đó không.
- Đó là toàn bộ số tiền anh có trong người phải không, Mr. Bell? -Vito hững hờ hỏi.

Bell gật đầu.

- Vâng, tôi chẳng bao giờ giữ tiền lẻ trong túi. Nó làm tôi khó chịu. Tôi chẳng bao giờ nhìn nhận những số tiền nhỏ. Tôi thường bảo những người khác cầm luôn lấy số đó.
- Tất cả chỉ có thế, cảm ơn Mr. Bell – Vito bỏ đi thẳng những bước vội vàng.

Người đàn ông rút rè nhìn quanh rồi đứng lên trở về chỗ cũ của mình. Vito chờ một lúc rồi mới gọi tiếp một cái tên. Một người đàn ông nhỏ bé gầy gò đứng lên và bước tới bậc nhân chứng. Viên mô tả tuyên thệ cho anh ta và anh ta ngồi xuống. Vito đi lại phía nhân chứng.

- Anh làm nghề gì, anh Russo?
- Tôi lái taxi, thưa ngài! – Người đàn ông trả lời bằng một giọng ồm ồm phát ra từ cổ họng.
- Thế anh làm cho hãng nào?
- Cho Shaggy Doc Cab Company – nhân chứng đáp – Tôi phải làm đêm.
- Anh có biết ai đó trong phòng xử án này không? – Vito hỏi.
- Có, thưa ngài – Anh ta nhìn quanh – Ông kia kìa – Anh ta nói và chỉ tay về phía Bell.
- Trước khi đến phòng xử án này anh có biết tên ông ta không?
- Không – Russo đáp – Tôi nhớ ông ấy vì có một lần trong đêm tôi đã chở ông ấy.
- Lúc nào?

Russo rút ra một tập giấy.

- Tôi có mang theo nhật ký chạy xe đêm đó. Đây là đêm thứ ba tuần trước.

Vito cầm lấy tập giấy từ tay anh lái taxi.

- Cái gì đây?

- Nhật ký chạy xe của tôi. Trong đó ghi rõ tôi đón khách ở đâu, thả khách ở chỗ nào và giá tiền mỗi chuyến là bao nhiêu, cả thời điểm của các cú điện thoại cũng ghi rõ ở đó.

Vito quan sát bản tính tiền.

- Thế anh cũng ghi chuyến chở ông bell vào đâu đó chứ?

Người tài xế gật đầu.

- Có ạ, ở đây này, lúc bốn giờ bốn mươi.

- Bốn giờ bốn mươi – Vito nhắc lại – Từ phố 72 đến Sherry Hotel – Lão nhìn người làm chứng – Đúng chuyển này chứ?

- Thừa vâng – Người tài xế trả lời.

- Sáu mươi cent – Vito đọc to bản nhật ký.

- Đó là do bản nhật ký.

- Đó là theo đồng hồ chỉ giá tiền – Người tài xế vội giải thích. Vito nhìn ông ta.

- Thế ông ta đã trả anh bao nhiêu?

- Ông ấy rút ra một dollar từ xấp tiền của mình và bảo tôi giữ lại số tiền lẻ mà sai.

Vito ngược lên nhìn quan toà với bộ mặt hoàn toàn dửng dưng.

- Còn một câu hỏi nữa thôi, anh Russo. Khách đi xe của anh trong trạng thái như thế nào? Anh ta có say không?

- Say khướt như một thuỷ thủ – Người tài xế nói nhanh.

- Tất cả chỉ có vậy thôi,, cảm ơn Russo – Vito vẫn nhìn vị quan toà và chờ cho nhân chứng rời khỏi bục. Lão hơi nhếch mép cười. Cả trong đôi mắt của quan toà cũng thoáng vẻ thích thú. Ông ta khẽ gật đầu cho Vito. Giờ thì Vito mỉm cười thật sự.

- Tôi đề nghị chấm dứt ngay mọi sự kiện cáo đối với thân chủ của tôi, vì không có một bằng chứng nào chứng tỏ hành động phạm tội ở phía cô ta.

- Lời đề nghị được chấp thuận. Đơn tố cáo bị bác bỏ – Quan toà tuyên bố.

- Xin cảm ơn đức ngài! – Vito quay lại phía Maryann sau khi quan tòa cho huỷ mọi thủ tục xét xử. Mỉm cười cô chìa tay ra phía lão.

- Tôi cảm ơn anh, anh Hank!

Lão nhăn nhó với cô.

- Cô đã bảo tôi là luật sư tốt nhất mà vì thế nên tôi không dám làm dở hơn.

Cô đứng dậy và lão giúp cô mặc áo khoác. Qua khe mắt lão nhìn thấy một người đàn ông đưa cho Bell tờ giấy. Lão cười thầm trong bụng và hai người đi ra ngoài trên đường đi Bell chen đến bên lão.

- Ngài Vito! – Hắn ta gào lên tức tối và phẩy phẩy tờ giấy trước mặt – thế này là thế nào?

- Cái gì? – Vito bình thản hỏi lại.

- Lá đơn kiện tội vu khống, bồi thường danh dự cho người mà ông biện hộ hai trăm năm mươi ngàn dollar. – giọng Bell run lên vì tức giận.

Vito đẩy Maryann đi trước rồi mới trả lời.

- Tôi muốn cho ông biết, ngài Bell, là lần sau muốn tố cáo một người nghèo vô tội thì cũng

nên nghĩ đến rằng cũng có cả những luật bảo vệ cho họ đấy.

Maryann mỉm cười khi họ rời khỏi phòng xử án.

- Ngài đã đâm đơn kiện hẳn thật. Nếu mình thua thì sao?

- Chúng ta không thể thua được – Vito mỉm cười.

- Chúng ta không thể thua được ư? – Cô vẫn không tin hỏi lại. Lão không trả lời câu hỏi của cô.

- Thế nào chúng ta có thể cùng nhau dùng cơm tối nay được không? – Lão hỏi thay cho câu trả lời. Maryann gật đầu:

- Mấy giờ nào?

Anh đón em tại nhà đi, bảy rưỡi – Cô ta trả lời.

- Được rồi. Bây giờ tôi phải trở lại văn phòng. Để tôi gọi taxi cho cô. Lão vẫy tay và một chiếc taxi dừng lại. Lão mở cửa xe cho cô. Cô lên xe và nhìn lão.

- Tại sao anh nói là chúng ta không thể thua cuộc được?

- Nếu mà anh không tìm thấy người lái taxi kia thì tình thế của chúng ta còn tệ hại hơn nhiều.

- Có ai tìm thấy người lái taxi đâu nào – Lão hỏi lại mặt vẫn lạnh như tiền.

- Tức là anh muốn nói, anh... – Cô tự dừng lại vẻ hiểu ra dần dần hiện lên trong đôi mắt. Lão mỉm cười với cô.

- Bell say đến mức hẳn không thể nào nhớ được ai đã chở hẳn. Tìm một người vừa là của hãng đó vừa nhớ lại được nhiều hơn bản thân Bell là một điều rất đơn giản. Nhất lại là một người làm đêm rất muốn kiếm thêm vài dollar bằng việc phụ vào buổi chiều này...

- Anh đúng là giỏi thật! – Cô mỉm cười. Lão đóng cửa xe.

- Vây nhé, đúng bảy rưỡi – Lão nói rồi vừa đi vừa huýt sáo.

Vito liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Đã gần sáu giờ. Lão nhắc điện thoại và khi cô thư ký trả lời, lão nói:

- Cô gọi điện cho anh thợ cạo giúp tôi và bảo anh ta chờ tôi một chút. Mấy phút nữa tôi sẽ gọi, anh ấy sẽ cạo mặt cho tôi.

- Vâng thưa ngài Vito – cô thư ký trả lời. Lão vừa định đặt ống nghe xuống thì cô ta đã nói tiếp – Có ngài Drego gọi đến, thưa ngài.

- Tôi có gọi anh ta đâu?

- Anh ấy vừa gọi cho ngài lúc ngài nhắc ống nghe lên – Cô ta giải thích. Vito ấn nút chuyển đường dây.

- Ross đấy à?

- Tôi phải gặp anh để nói một câu chuyện ngay tối nay, anh Hank ạ – Giọng Ross vẻ khẩn trương.

- Không thể chờ lúc khác được ư, anh bạn trẻ của tôi? Tôi nói mãi bà xã mới thả cho tự do tối nay và tôi mới tán được một em xinh lắm. Để lúc khác đi, bất cứ lúc nào khác cũng được.

- Nhưng mà hôm nay rất cần. Tuần sau tôi đi miền Tây rồi, mà trước đó có một số thứ cần phải giải quyết cho rõ ràng.

- Quý quá thật! Tôi chẳng gặp may chút nào hết! – Vito kêu lên. Ross phì cười.

- Tôi sẽ chẳng giữ anh lâu đâu.

- Hừm!

Ross lại cười.

- Chắc con nhỏ phải tuyệt lắm nhỉ. Tôi chưa bao giờ nghe thấy anh ca thán như thế này chỉ vì một người đàn bà.

- Tôi nghĩ có lẽ không có đến người thứ hai như cô ta trên đời này đâu – Vito phân bua – Cô ta sinh ra để tượng trưng cho đàn bà.

- Thế tôi phải nhìn mặt xem sao? – Ross cao lên – Cứ mang cô ấy theo nhưng với điều kiện là cô ta cũng phải biết giữ mồm giữ miệng đấy.

- Được rồi – Vito trả lời – Đúng tám giờ bọn này qua chỗ cậu.

- Không – Ross nói – Tốt hơn hết là tám rưỡi ở Shelton Club. Tôi cũng mang theo một đĩa. Nếu có ai đó nhìn thấy chúng ta ngồi với nhau thì sẽ chỉ cho là chuyện bình thường thôi.

- Đồng ý! – Vito nói. Lão đặt ống nghe xuống. Ross là một thằng thông minh, nhưng nhiều khi hơi quá láu lỉnh. Lão lại nhắc điện thoại lên và quay số.

Khi nghe có tiếng người nói ở đầu kia, lão nói:

- Cho tôi nói chuyện với Joker! – Joker có lý. Trước đây mấy năm hắn đã một lần nói rằng thằng ranh này cần phải có một người nắm cương mới được.

Chương 3

Chiếc taxi đỗ lại trước một ngôi nhà cũ về phía tây của phố 73. Lão trả tiền xe và bước lên các bậc thềm vào nhà. Ánh sáng ở cửa ra vào lò mờ buộc lão phải bật một que diêm để dễ tìm tên. Maryann Flood. Lão ấn chuông.

Ngay lập tức ổ khoá kêu sè sè. Lão bước vào và đứng trong hành lang kiểu nhà cổ. Cửa phòng Maryann được đánh dấu bằng một chữ C mạ vàng ở đầu một cầu thang gác. Lão vừa định gõ cửa thì cô đã mở ra.

- Anh vào đi – Cô mỉm cười nói và bước lùi lại nhường lối cho lão. Lão đi vào và bỏ mũ ra. Lão ngạc nhiên.

Phòng cô bày biện trang trí đơn giản rất hợp với thị hiếu nhưng nó vẫn có một cái gì đó hơi lai căng. Có thể là tại những tấm thảm dày, xa xỉ và những đồ trang hoàng treo trên tường – một thanh gươm, một khẩu súng cổ và một cái roi da. Ánh đèn hắt lên tường và trần nhà một thứ ánh sáng mờ ảo tạo cho nó một màu vàng sẫm dưới các cửa là những giá con con để đầy sách và mọi thứ tạp nham.

- Anh bỏ mũ ra chứ? – cô mỉm cười hỏi.

- À quên, có chứ! – lão cởi áo choàng.

Cô đón cái áo từ tay lão.

- Có đá và whisky ở trên bàn kia. Em xong ngay đây. Lão bước lại trên chiếc bàn con. Bát đựng đá bằng bạc nặng trĩu. Bên cạnh đó là những cái ly lớn và những chai whisky các loại.

- Cô sống không đến nỗi tồi – lão nói.

Maryann quay lại nhìn lão, cái áo khoác dây mặc trong nhà khẽ tấc lên quấn chặt lấy đùi cô.

- Phải như vậy chứ anh. Đó là sự đền bù duy nhất mà cái nghề này dành cho em. Và bởi vì không có gì đảm bảo là nó cứ như thế này mãi nên em tìm cách hưởng thụ cho hết những cái có được trước đây.

Lão rót cho mình một ly rồi bước đến cạnh giá sách. Trên đó là các cuốn tiểu thuyết mới phát hành. Tốt cũng có và xấu cũng có.

- Cô đã đọc hết tất cả rồi ư? – lão tò mò hỏi.

- Bình thường thì em rồi cả ngày – cô gạt đầu – Và em phải giết thời gian bằng cách nào đó chứ.

Lão nhấp thử ly whisky của mình.

- Tôi pha cho cô một ly Drink nhé?

- Không cảm ơn anh! Cái đó để em tự làm lấy.

Cô rót một ít Crem de cassis vào ly bỏ một cục đá nhỏ và đổ một chút nước nhỏ và đổ một

chút nước khoáng thêm vào. Nâng ly rượu của mình lên cô nói:

- Xin chúc mừng ngài luật sư khôn khéo nhất New York! Lão mỉm cười.

- Tôi xin cảm ơn cô! – lão cũng nâng ly lên – Xin chúc mừng vị khách hàng tuyệt diệu nhất mà người luật sư may mắn được biện hộ.

- Cảm ơn anh! – Cô đặt ly xuống rồi đi sang phòng ngủ – em phải ăn mặc ra sao đây?

- Chúng ta đi đâu?

Lão theo cô đến cửa phòng ngủ và quan sát cô.

- Sang trọng – lão nói – Chúng ta đến Shelton Club. Tôi phải tới đó để gặp một người khách.

Cô trở mặt nhìn.

- Đến Shelton Club? Một nơi rất sang trọng!

- Với chúng ta cái gì cũng phải loại một – lão phẫn khởi nói.

Cô bỏ chiếc áo khoác dài mặc trong nhà ra và ngồi vào bàn trang điểm. Lão gần như bị tắc thở vì vẻ tự nhiên của cô. Trên người cô không còn gì khoác ngoài cái cooc-xê nhỏ xíu không dây đeo, cái quần lót mỏng dính và đôi tất lụa được kẹp chặt vào chiếc thắt lưng mỏng ở bên hông. Cô tinh nghịch nhìn lão.

- Xin lỗi anh vì bộ quần áo làm việc này!

Lão giơ tay lên che mắt.

- Tôi hồi tỉnh lại ngay bây giờ thôi – lão nói – Chỉ có đàn bà là tôi chưa quen lắm.

Cô cười và bắt đầu đánh son phấn.

- Anh rất dễ thương anh hank ạ. Em mến anh đấy.

- Xin cảm ơn!

Cô quay về phía lão.

- Em nói thật đây. Chỉ có rất ít đàn ông mà em mến. Phần lớn bọn họ chẳng hơn gì con thú.

Khuôn mặt lão đột nhiên trở nên nghiêm nghị. Cô ta cần phải biết điều.

- Tôi hy vọng chúng ta sẽ trở thành những người bạn tốt – lão nói.

Đôi mắt cô đầy vẻ từng trải.

- Em cũng hy vọng điều đó – cô thận trọng đáp lại – Nhưng em còn nghi ngờ điều này.

Lão ngạc nhiên.

- Sao vậy?

Cô đứng dậy và từ từ quay người lại. Một sự thay đổi không thể giải thích nổi đã xảy ra với cô. Lão cảm thấy mạch máu hai bên thái dương mình đập mạnh. Trong thứ ánh sáng mờ ảo

của căn phòng đột nhiên cô như biến thành pho tượng của dục thú: cặp vú cô đầy đặn, rắn chắc, đường cong thân thể uyển chuyển, kêu gọi, đôi chân giống như những cuống hoa dài. Bỗng nhiên lão thấy miệng khô đắng. Lão đưa ly lên môi nhưng không uống. Lão chỉ muốn có cảm giá ướt lạnh trên đôi môi mà thôi.

- Cô đẹp lắm! – lão thì thầm.

- Em ư? Cô hỏi lại – Thật ra thì không đâu. Đôi chân em quá dài, ngực quá to, đôi vai em quá rộng, mắt em quá lớn cái cằm quá nhọn, xương gò má quá cao và cái miệng quá rắn rỏi. Chẳng hợp với kiểu người bây giờ chút nào hết. Thế mà anh còn khẳng định là em đẹp.

- Cô đẹp lắm!

Đôi mắt cô nhìn thấu suốt người lão.

- Anh muốn nói cái khác chứ không phải là sắc đẹp chứ gì?

- Thế vậy cái gì là thước đo của sắc đẹp? – lão hỏi lại.

Nụ cười biến mất trên môi cô.

- Thì đấy là cái em muốn nói đó. Bởi thế em nghi ngờ điều chúng ta có thể trở thành những người bạn tốt. Nó luôn luôn vượt quá ra ngoài.

Lão mỉm cười với cô.

- Tôi biết cô – lão khẽ đáp lại – Cô không muốn nó khác đi. Đó là thứ vũ khí duy nhất của cô. Đó là khả năng duy nhất của cô có thể thu hút đàn ông. Cô dăm dăm nhìn lão một lúc rồi ngồi trở lại bàn trang điểm. Cô cầm lấy một hộp phấn và chìa ra phía lão.

- Anh thoa phấn vào lưng giúp em – cô vùi lão – Có thể là anh khác hẳn so với những người kia. Anh thông minh hơn.

Lão nhìn hộp phấn rồi quay người đi.

- Nếu chúng ta muốn là bạn với nhau – lão nói – thì cô hãy tự thoa phấn lấy. Tôi cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi.

Khi cô bước ra khỏi phòng ngủ lão đứng dậy và bật thốt ra một tiếng huýt sáo.

Cô mặc một cái váy dài, vai để trần, may đơn giản bằng thứ Gold-lame bó sát lấy cơ thể. Cô đi đôi tất bằng lụa nhẵn và đôi giày vàng. Tai cô đeo một đôi khuyên vàng hình trái tim và ở cổ một sợi dây chuyền vàng có đính những hạt đá quý. Tóc cô vàng sáng, óng ánh nổi bật hơn hẳn màu vàng sẫm của chiếc áo dài. Cô mỉm cười.

- Anh thấy có ư không?

Lão gật đầu.

- Tuyệt vời!

Cô lấy áo măng tô của lão trong tủ ra và quàng lên cổ mình một cái khăn mỏng màu sáng.

- Sẵn sàng chưa? – lão mỉm cười hỏi. Ross sẽ phải lác mắt cho mà xem.

- Luôn sẵn sàng! – cô trả lời.

Khi họ ra tới cửa thì chuông điện thoại reo lên. Lão nhìn cô.

- Cô không muốn nhận điện ư?

Cô nhìn lão.

- Người hướng dẫn khách sạn của em sẽ phải lo. Có thể là một ông khách nào đó không biết là em tối nay nghỉ việc.

Họ lên một chiếc taxi. Lão nói cho tài xế địa chỉ. Cô nắm lấy tay lão và mùi thơm thoang thoảng của nước hoa vây quanh người lão.

- Cô thật sự mong muốn cái gì ở cuộc sống, cô Maryann? – lão hỏi. Bóng tối dẫu lão đôi mắt cô khi cô trả lời – Tất cả đều hỏi em một câu như vậy. Thế anh chờ đợi câu trả lời như mọi khi hay sự thật?

- Nếu chúng là bạn thì: sự thật.

- Thì cũng giống hệt như tất cả mọi người khác thôi – cô trả lời – Tình yêu. Một căn nhà. Gia đình. Sự yên ổn. Tình vợ chồng. Em cũng không khác gì những người đàn bà khác.

Lão ngập ngừng:

- Nhưng mà... lão dọn giọng.

Cô ngắt lời lão.

- Em là một con điếm, anh muốn nói thế chứ gì?

Cô đã đoán đúng ý nghĩ của lão. Lão ngượng ngùng chép miệng.

- Cái đó từ lâu chẳng đấy được em xuống hạng hai trong xã hội đâu – cô tiếp tục – Em cảm thấy mình y hệt những người phụ nữ khác. Em cũng chảy máu khi dao cắt phải tay và em cũng khóc như họ khi cái gì đó làm em đau khổ. Em làm việc cũng vất vả trong nghề của mình như những người khác trong nghề của họ. Chắc chắn là làm một cô gái làm tiền khéo léo còn khó hơn là làm một cô thư ký hoặc một cô bán hàng nào đó.

- Thế tại sao cô chẳng bao giờ tìm cách kiếm sống khác đi?

- Do đâu mà anh biết em không bao giờ tìm? – cô bình tĩnh đáp lại – Tại sao anh là một luật sư mà không phải là bác sĩ? Bởi vì anh thông hiểu nghề của mình một cách tốt nhất. Còn em, em với nghề của em cũng tốt nhất.

- Tôi là luật sư bởi vì tôi muốn thế và tôi sinh ra vì nó.

- Đúng là hết người này đến người khác – cô mỉm cười – Suốt cả đời mình em đã chống lại điều đó. Ngay từ khi còn là một cô gái nhỏ, khi bọn thanh niên cứ lảng nhảng theo đuổi, em đã chống lại điều đó rồi. Em đã không tin anh ta, nhưng rồi hoá ra anh ta có lý. Bây giờ thì em biết rồi.

Lão cầm tay cô và dịu dàng vuốt ve. Đột nhiên lão nhận ra mình rất ưa người đàn bà này. Cô ta ngay thẳng một cách kỳ lạ.

- Tôi hy vọng rồi đến một ngày nào đó cô sẽ nhận được tất cả những gì mà cô mong muốn.

Trong nhà hàng, cô đứng đợi Vito gói mũ, áo choàng ở chỗ giữ áo khoác. Sau đó họ tiến lại bàn. Ross đang ngồi quay lưng lại phía họ. Anh ta đang chuyện trò sôi nổi với một cô gái tóc sẫm ngồi bên cạnh. Vito bước đến sau lưng Ross, bàn tay để lên cánh tay Maryann.

- Ross à! – Lão nói.

Ross vội quay lại mỉm cười ngược lên nhìn họ bằng đôi mắt đen nhanh nhẹn.

- Anh Hank!

- Tôi muốn giới thiệu với cậu cô Maryann Flood, Ross ạ – lão Vito nói – Maryann, đây là Ross Dre... – lão đột ngột ngừng lời vì mặt Ross trắng bệch ra. Trong một khoảnh khắc Vito đã tưởng anh ta bị làm sao. Một sự đau khổ không thể tả hiện lên trên khuôn mặt anh. Duy nhất có đôi mắt của Ross là còn sức sống – Và chứa đựng một sự đòi hỏi khát khao mà Vito chưa bao giờ nhìn thấy ở anh. Cuối cùng thì Ross cũng lên tiếng. Giọng anh run run.

- Maria! – Anh cố gắng thốt lên.

Vito nhìn sang Maryann. Dưới lớp son phấn mặt cô tái nhợt nhưng cô còn tỉnh táo hơn Ross. Cô chìa tay ra.

- Anh Ross! – cô khẽ reo – Đã lâu lắm rồi nhỉ?

- Rất lâu rồi, Maria! – Ross trả lời và lúng túng đứng dậy – Ngồi xuống đi anh Hank!

Họ ngồi xuống ghế.

- Chúng tôi lớn lên với nhau, anh Hank à – Ross phân trần, mắt vẫn không rời Maryann – Anh còn nhớ anh nói gì trong điện thoại không, anh Hank? Không có một cô gái thứ hai như nàng trên đời này đâu!

Vito nhìn người này rồi người kia. Cả hai cùng có sức sống mãnh liệt giống nhau. Họ, trong những cái khác biệt riêng của mỗi người có cái giống nhau đến mức người ta tưởng như họ được đúc ra từ một khuôn. Lão đặt tay lên bàn và cúi người về phía trước.

- Kể cho tôi nghe chuyện ngày xưa đi! – Lão nói.

Chương 4

Cô gái tóc màu sẫm mà Ross dẫn theo bọc bội ra mặt. Trong suốt cả bữa ăn người ta chẳng để ý gì đến cô ta cả làm như cô ta không hề có mặt ở đây. Cô ta không cần biết Ross và Maryann trước đây nhiều năm đã làm những gì.

Hank Vito trái lại rất chú ý đến câu chuyện. Nó nói cho lão biết rất nhiều về Ross và Maryann. Nhiều thứ mà lão đang cần giải đáp. Lão im lặng ghi nhớ những kỷ niệm của họ. Lão đã quen kiên nhẫn chấp vá từ những mảnh vụn thành một bức tranh về con người. Trong cái nghề của lão những mẩu tin như thế này một ngày nào đó sẽ rất có ích.

Có một điều lão nhận ra ngay lập tức. Bây giờ thì lão phải đợi mình đến lượt với Maryann. Nếu có một cái gì đấy vẫn còn mắc mớ giữa hai con người thì nó phải đang ở giữa hai người này. Lão nhìn cô gái tóc sẫm và mỉm cười.

- Cô thấy thế nào? Có lẽ chúng ta không nên quấy rầy và để cho hai người bạn cũ nói chuyện thoải mái nhỉ?

Cô gái đáp lại bằng nụ cười biết ơn.

- Không có gì đúng hơn thế, thưa ngài Vito. Kỷ niệm của người khác bao giờ cũng tẻ ngắt.

Vito thấy đúng và cũng không đúng, nhưng rồi lão vẫn đứng dậy.

- Thế thì chúng ta đi đi.

Ross ngược lên nhìn.

- Nhưng chúng ta đã bàn công việc làm ăn đâu?

Vito mỉm cười.

- Thôi đến chỗ tôi sáng sớm mai đi – lão chìa tay phía Maryann – Chúc ngủ ngon, cô bạn gái của tôi.

Nụ cười của cô vui vẻ thật sự.

- Xin chúc ngủ ngon ngài luật sư của tôi.

Ross nhìn theo hai người rồi quay lại phía Maryann.

- Ngồi xuống bên cạnh anh đi!

Cô im lặng ngồi vào chỗ cô gái kia. Ross đặt tay mình lên tay cô.

- Em uống chút nữa không? – anh hỏi.

Cô lắc đầu.

- Không, cảm ơn anh.

- Vậy anh uống thêm một chút – anh ra hiệu cho bồi và bảo anh ta mang cho mình một ly whisky nữa rồi quay sang Maryann – Làm sao em quen được Hank Vito thế?

Cô nhìn anh.

- Em gặp chuyện rắc rối và cần luật sư.

- Thế thì em tìm được người tốt nhất đấy. Ông ta lấy đất nhưng không có ai tốt hơn đâu.

- Nhìn xa trông rộng một chút thì nhiều khi cái đắt nhất lại là cái rẻ nhất – cô trả lời.

- Ông ấy cũng là luật sư của anh – Ross nói thêm.

Cô dướn đôi lông mày lên dò hỏi.

- Anh làm việc cho hội – Ross giải thích – Em biết đó là cái gì không?

Cô gật đầu.

- Bàn tay anh đều sạch sẽ trong tất cả mọi việc – anh vội thêm vào – Anh đảm nhiệm những công việc hợp pháp. Trước mắt anh phải tới Los Angeles để thành lập một công ty xây dựng ở đó. Cho nên hôm nay anh hẹn Vito ở đây định bàn bạc về công việc.

Cô không đáp lời.

- Em còn nhớ Joker Martin không? – anh hỏi.

Maryann gật đầu.

- Bây giờ thì hẳn ta là một trong những ông trùm rồi. Trước đây thì anh làm việc với hắn, nhưng giờ thì anh tự do. Anh đã có thể cho người khác biết rằng anh làm ăn khá hơn nếu anh tự mình quyết – Ross mời cô một điếu thuốc và châm lửa cho cô – Hẳn ta là người duy nhất nhận anh làm việc khi ông già đuổi anh đi đấy.

Cô nhìn vào mắt anh.

- Anh khá thành công đấy.

Ross gật đầu vẻ thoả mãn.

- Tiền nằm dưới đường ấy, cô bé ạ. Anh chỉ việc nhặt nó lên thôi.

- Một khi quân đội không bắt anh đi – cô thêm vào.

Anh cười lớn.

- Họ không lấy anh đâu.

- Anh có vẻ chắc chắn tợn.

- Ím giấy gọi là một việc đơn giản, chỉ cần người ta biết tìm đúng những tay bác sĩ mà thôi – Ross giải thích.

- Cái đó cũng chẳng giúp anh được gì một khi anh bị tuyển lựa – cô vẫn chưa hiểu – Lúc ấy thì tất cả giấy của bác sĩ trên đời này đều bằng thừa.

Anh bút bút vành tai mình.

- Anh đã làm một bảo đảm chống lại sự bắt lính. Một cái lỗ trong băng từ về phần anh tốn hai ngàn năm trăm dollar đấy.

Cô lắc đầu.

- Anh vẫn không thay đổi một chút nào cả, anh Ross. Lúc nào anh cũng kiếm được một cái cơ thoát thân.

Đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi, Ross nhắc lại những khoảng thời gian đã qua lâu rồi, những cái mà cô chẳng còn muốn nghĩ đến nữa. Cô cầm lấy cái khăn choàng của mình.

- Khuya rồi, anh Ross. Có lẽ em về đây.

- Anh sẽ đưa em về nhà – Ross vội đáp – Xe của anh ở ngoài kia.

Cô đọc cho anh địa chỉ của mình rồi ngã người ra sau lên thành ghế trong suốt thời gian Ross phóng xe trong đêm tối. Cô nhắm mắt và cảm thấy mình xa lạ với những người, những chỗ mà cô đã quen biết. Mãi cho đến khi chiếc xe dừng lại cô mới mở mắt ra. Họ đang ở trước một ngôi nhà không phải là nhà cô.

- Ross! – cô đánh giọng quát.

- Hãy nhìn kia, cô bé! – anh nói và chỉ tay ra ngoài cửa xe – Từ đó đến nay đã bao lâu rồi.

Cô quay đầu ra cửa sổ nhìn con sông lấp lánh phản chiếu những đốm sáng đây đó. Khu bờ sông, nơi mà họ đã nhiều lần đến đây với nhau. Cô cảm thấy cánh tay anh trên lưng ghế sau lưng mình. Cô quay lại nhìn anh.

- Thôi Ross! Đúng là đã lâu lắm rồi. Người ta không thể quay lại được nữa. Đưa em về nhà đi.

Cô nhìn Ross và phát hiện ra cái bậm môi bức tức theo thói quen của anh mà cô nhớ rất rõ. Ross nổ máy. Vài phút sau họ đã dừng trước cửa nhà cô. Ross nhìn Maryann.

- Em mời anh một ly Drink đi – anh nói – Để chúc kỷ niệm cũ.

- Thôi được – cô miễn cưỡng nói – nhưng chỉ đúng một ly thôi đấy!

Ross theo cô vào nhà.

- Trên chiếc bàn con có đầy đủ mọi thứ – cô nói.

Maryann để áo măng tô của Ross xuống chiếc ghế bành và đi vào phòng ngủ. Một lúc sau đó cô quay trở lại. Cô mặc một cái áo khoác ở nhà bằng nhung xanh. Anh ngược lên nhìn cô và kêu lên.

- Em vẫn là cô gái tuyệt vời nhất!

- Cảm ơn! – cô hững hờ trả lời.

Ross nhăn trán vẻ khó hiểu.

- Chuyện gì làm em khó chịu vậy, cô bé? Em vẫn còn giận dỗi vì chuyện ngày xưa à?

Cô lắc đầu.

- Không, hết rồi, anh Ross. Từ ngày đó đã quá nhiều chuyện xảy ra với em. Em không thể giận anh vì chuyện cũ được.

Anh nắm lấy tay cô nhưng cô cố rút ra.

- Thế thì có chuyện gì vậy? Anh vẫn luôn khát khao em, vẫn hoàn toàn như ngày xưa.

Cô mỉm cười dè dặt.

- Em biết, vẫn cái khát khao như với các cô gái khác.

Anh hạ giọng.

- Nhưng với em thì khác, cô bé à. Luôn luôn khác.

- Ôi dào, anh Ross – giọng cô đầy vẻ giễu cợt.

Ross đặt ly của mình xuống và bước nhanh đến bên cô hai bàn tay to khỏe nắm lấy đôi vai cô, giữ chặt cô lại. Cô nhìn anh không chút hoảng sợ.

- Em vẫn chơi cái trò cũ, phải không cô bé?

- Và anh vẫn thiếu tự chủ như ngày xưa phải không, anh Ross?

- Anh bây giờ già dặn hơn rồi – Ross đáp – Bây giờ thì em không dễ dàng thoát khỏi tay anh như lần đầu tiên đâu. Anh kéo cô sát vào người mình còn cô đưa tay ôm lấy gáy anh. Ros mỉm cười – Như thế là tốt nhất đấy, cô bé ạ – Anh cúi đầu xuống để hôn cô.

Một cơn đau tê dại đột nhiên giần giật ở thái dương anh. Với một tiếng rủa Ross khuyu xuống đất mắt ngược lên nhìn Maryann. Vừa rời khỏi cô cơn đau cũng hết ngay lập tức. Chỉ còn một cảm giác tê tê ở sau gáy.

- Đồ đểu! – Ross gào lên – Cô làm cái gì vậy?

Maryann mỉm cười nhìn xuống anh.

- Em có một anh bạn làm cảnh sát. Họ gọi đó là điểm huyết. Judo mà.

Anh đứng dậy và cầm lấy ly của mình.

- Em chẳng thay đổi chút nào hết, đúng không?

Không trả lời cô quay người đi pha chút đồ uống cho mình. Anh quan sát cô.

- Cái gì đây? – anh hỏi.

- Cassis với soda.

Anh nhăn mặt.

- Cái đó uống như thuốc.

- Em thích thế.

Anh nhìn quanh căn phòng.

- Em có căn phòng cũng khá đấy chứ?

- Cũng tạm ổn.

- Thế em làm gì? – Ross tò mò hỏi.

Cô sững ra nhìn anh một lúc. Chuông điện thoại reo lên. Cô đi đến bên máy nhắc ống nghe lên. Lấy một tay che ống nói cô nhìn vào mắt anh.

- Em là một con điếm! – cô trả lời.

Ross có cảm giác như mình bị tắt thở. Như từ một nơi xa xăm nào đó, anh nghe thấy tiếng cô nói vào trong máy.

- Không, anh yêu ơi, bây giờ thì không thể được. Em đang bận. Để ngày mai thôi.

Maryann đặt ống nghe xuống đi qua căn phòng lấy áo măng tô và chìa ra cho Ross.

- Anh về bây giờ chứ, anh Ross? Em rất mệt.

Ross không động dậy gì hết, đôi mắt vẫn bám chặt lấy khuôn mặt cô. Anh cho tay vào túi và rút ra một tập giấy bạc. Bằng một động tác rất nhanh anh ném tập tiền lên không làm cho các tờ bạc rơi lả tả xung quanh cô.

- Vậy thì anh mua cả đêm nay! – Ross nói.

Họ nằm trên giường cô. Tiếng động ban đêm của thành phố xuyên qua các cửa sổ đóng kín trầm đục vọng tới chỗ họ. Điều thuốc lá của cô loé lên, và hắt một đốm sáng hồng lên khuôn mặt cô. Có cái gì đó làm anh đau xót. Anh vuốt ve cô. Da cô mịn màng và mát rượi. Anh nhớ lại sự mơn trớn của cô và sự kích thích điên cuồng mà cô đã gây cho anh.

- Maria! – anh thì thào – Chẳng lẽ em không có cảm giác một chút gì ư? Không thật ư?

Giọng cô trầm và khàn khàn vang lên.

- Có chứ, anh yêu! Anh đúng là một người đàn ông.

- Anh không nói đến cái đó, maria!

Giọng anh chỉ còn thốn thức đầy xót xa. Bỗng nhiên có cái gì đó trong anh và anh bắt đầu khóc. Nhiều cái đã mất đi rồi. Người anh rung lên bởi những tiếng nấc nghẹn ngào.

Cô choàng hai cánh tay ôm lấy anh rồi kéo đầu anh vào ngực mình.

- Biết rồi, anh bạn trẻ, biết rồi! – cô thì thầm an ủi anh.

Chương 5

Vừa bước ra khỏi vòi hoa sen, người còn nóng rực, mùi mỡ rán đã sục vào mũi Ross. Anh vội lau khô người, quấn cái khăn quanh hông rồi đi vào bếp. Maryann trong bộ đồ giản dị mặc ở nhà đang đứng bên cạnh cái bếp con vừa đập xong mấy quả trứng vào một cái chảo. Cô nhìn anh một cái thật nhanh.

- Mặc quần áo vào – cô nói – Bữa sáng sắp xong rồi.

Anh sững sờ nhìn cô. Đôi mắt cô trong veo không để lộ một chút dấu vết nào của cái đêm dài, cuồng nhiệt vừa qua. Cô không đánh phấn tuy vậy da cô vẫn toả ra một vẻ tươi mát như xưa.

- Để làm gì? – Ross hỏi – Anh có đi đâu đâu.

- Không, anh phải đi! – cô nói và chỉ tay lên chiếc đồng hồ treo trên bếp điện – Gần trưa rồi. Ở khách sạn này đã đến giờ người ta phải rời phòng. Thôi anh chuẩn bị đi!

Máu dồn lên mặt anh. Hình như là cô đã nhận thấy vẻ xấu hổ mà anh phải có.

- Cô sẽ đi với tôi.

- Anh điên rồi đấy – cô bình thản trả lời – Anh không đủ sức đâu.

Anh bước đến bên và nắm lấy tay cô.

- Maria – Ross nói như van lơn – Chẳng lẽ em đối với anh chỉ có thể thôi ư? Chỉ như một người đàn ông khác thôi ư?

Cô bình thản tiếp nhận cái nhìn của anh.

- Em tên là Maryann. Maria đã không còn từ lâu rồi và đối với Maryann thì tất cả mọi đàn ông đều như nhau hết.

Anh hạ cái nhìn xuống.

- Muốn nó vẫn như ngày xưa, Maria! Anh muốn chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Em và anh. Bây giờ anh đã trưởng thành. Chúng ta có thể cùng sống với nhau.

- Cái gì? Cô giễu cợt hỏi – Lấy nhau à?

Ross lại đỏ mặt. Cô không để cho anh kịp trả lời.

- Ồ không đâu! Em bằng lòng với mọi thứ hiện giờ em có. Em chẳng cần phải bám vào ai cả.

Cô trút trứng ra đĩa.

- Thôi khẩn trương lên, nếu không trứng nguội hết bây giờ.

Cơn giận dữ bất lực bùng lên trong người Ross.

- Chắc chắn là cô sẽ nói với giọng khác nếu thằng Mike ở đây.

Giờ thì máu nóng bốc lên trên khuôn mặt cô, và anh đã đánh trúng tim đen của cô.

- Thế cái thằng ngố đó đã cho cô được cái gì nào? Nó sẽ chẳng hơn gì là một thằng cảnh sát tép riu một khi nó ra khỏi lính.

Giọng cô nhỏ nhẹ.

- Anh Mike đi lính ư?

- Ừ – Ross đáp – Lính đã chiến.

- Anh ấy đóng ở nước ngoài à?

- Làm sao mà tôi biết được? Ross cầu nhàu – Tôi còn bận nhiều việc quan trọng hơn là cứ chạy theo mà nghe ngóng tin tức nó – Anh trở lại phòng ngủ – Chắc là cô muốn tôi đi tìm nó cho cô lắm đấy – Ross cay độc gào lên qua vai mình – Tôi sẽ nói với nó là cô, đối với lính tráng, có giá cả riêng.

Joker Martin bước vào nhà hàng và đi đến bên bàn lão Vito. Vito ngược lên nhìn hắn và ra hiệu cho hầu bàn.

- Trông anh có vẻ lo lắng điều gì, Joker? – Lão hỏi.

- Tôi đang lo đây. Không thể nào mà bảo thằng Ross ở lại miền Nam được. Cứ hai tháng nó lại về một lần. Tôi lại vừa nhận được một bức điện của nó. Nó đang trên đường về đây đấy.

Vito gọi hai ly cocktail.

- Nếu anh chọn một người khác thay thế thì sao nào?

Joker nó dăm dăm xuống mặt bàn.

- Cả chuyện đó tôi cũng đã nghĩ rồi, nhưng tôi không thể chọn ai bây giờ? Những người ở đó thích thằng Ross. Gia đình nó là một cái vỏ nguy trang tuyệt vời. Ngoài ra cũng chẳng còn ai khôn khéo bằng nó. Vả lại nếu có tìm được một người như thế đi chẳng nữa thì người ta cũng chẳng thể tin tưởng ngay được đâu.

Lão Vito trầm ngâm vạch ngang vạch dọc lên tấm khăn trải bàn bằng một cái bút chì.

- Chuyện này xảy ra từ khoảng năm tháng nay phải không?

Joker gật đầu. Vito rút cái bút chì xuống bàn.

- Thế đúng là người đàn bà này rồi – Cô ta đã nói với tôi là Ross bám theo cô ta và rủ rê cô ấy đi xuống miền Nam với hắn. Nhưng cô ta không muốn.

- Maryann ư? – Joker ngạc nhiên hỏi – Ai vậy? Ross muốn lấy cô ta chẳng.

Vito lắc đầu.

- Không, hắn không muốn cưới cô ta. Mà cô ta cũng chẳng bao giờ nói đến chuyện đó. Hắn chỉ muốn chiếm cô ta cho riêng mình, có thể thôi – rồi lão cười lớn – Tôi cũng không thể khó tính với hắn được. Bản thân tôi có lần cũng suýt như vậy rồi đấy.

- Thăng Ross có bao giờ nói với tôi về một người đàn bà nào đâu nhỉ? – Joker nói – Thế con bé là người như thế nào nhỉ?

Vito nhìn lão.

- Cô ta là một loại gái điếm đặc biệt. Được sinh ra chỉ vì thế. Một gái điếm có đạo đức.

- Làm gì có gái điếm đạo đức – Joker nhận xét – Ngôn ngữ duy nhất mà loại người này biết đến đó là tiền.

- Thế thì anh không biết Maryann rồi – Vito cãi lại – Anh có thể mua được giờ của cô ta, nhưng cô ta thì không.

- Maryann – Joker lẩm bẩm nhắc lại – Một cái tên kỳ lạ đối với một gái điếm.

- Maryann Flood – Vito nói thêm.

Khuôn mặt Joker đột nhiên ửng đỏ và lão có vẻ tức giận.

- Một con bé tóc vàng với đôi mắt to màu nâu có thể nhìn thấu qua tất cả phải không?

- Đúng – lão Vito hồi hộp trả lời – Anh biết nó chẳng?

Joker không trả lời, lão khẽ đấm nắm tay xuống mặt bàn.

- Đồ chó đẻ! – lão chửi rủa – Đồ khốn nạn.

- Anh làm sao thế? – lão Vito hỏi – Anh tức giận cái gì vậy?

Joker nhấc ly của mình và uống một ngụm lớn.

- Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra ngay chứ. Maria Flood!

- Thăng Ross cũng gọi như thế đấy – Vito ngạc nhiên kêu lên – Vậy là anh biết cô ta?

Joker gật đầu.

- Tôi biết rõ mà. Cô ta làm việc cho tôi ở Golden Glow. Hồi đó suýt tý nữa thì tôi mất giấy phép kinh doanh vì đã nhận cô ta đấy. Cô ta lúc đó còn ít tuổi mà.

- À! – Lão Vito thốt lên.

- Sau đó cô ta bị đưa vào trại bởi vì đã tấn công bố dưỡng bằng dao nhọn. Tôi có nghe tin về cô ta một lần, lúc cô ta được thả, rồi sau đó thì mất hết dấu vết – Joker tiếp tục. Lão ra hiệu cho hầu bàn mang thêm đồ uống tới – Thăng Ross rất mê cô ta nhưng cô ta không thích hẳn. Lúc đó còn một thằng bạn khác của Ross. Đấy mới là người yêu của cô ta.

- Rồi sao nữa?

- Cô ta vào trại như tôi đã nói rồi đấy -Joker kể tiếp – Cái gì xảy ra sau đó thì tôi không biết nữa.

Là một luật sư lão Vito đã có thể tự bằng lòng với câu chuyện nửa vời này.

- Tôi muốn nói đến anh chàng bạn thằng Ross kia. Rồi hẳn làm gì?

- Hắn vào cảnh sát, hiện đang đi lính. Ross có nhắc đến nó một lần trước lúc xuống miền Nam – lão Vito trầm tư uống một ngụm tiếp tục lắng nghe Joker – Ngay từ hồ còn bé cô ta đã là một đứa con gái cực kỳ rồi. Hồi đó nó đã làm cho cả bọn đàn ông phát điên lên đấy. Cô ta vẫn như vậy chứ?

Lão Vito cười. Joker giơ một tay lên.

- Thôi anh chẳng cần nói tôi cũng biết rồi – Lão châm cho mình một điếu thuốc và Vito nhận thấy tay lão run run – Bản thân tôi cũng đã có những dự định lớn với cô gái này mà – Joker phân bua.

Tiếng chuông điện thoại trầm trầm xen vào giấc ngủ của Maryann. Cô trăn trở trên giường, úp mặt xuống gối. Tiếng chuông điện thoại vẫn không dứt. Cô miễn cưỡng thức dậy. Chỉ trong trường hợp đặc biệt người tiếp tân mới để chuông reo như vậy. Cô nhắc ống nghe.

- Hello! – cô nói.

- Maryann phải không? – một giọng nói cẩn thận hỏi lại – frank đây!

Giờ thì cô tỉnh như sáo. Đó là Frank Millersen, trung uý hình sự Millersen.

- Lại có chuyện gì rắc rối chẳng, anh Frank? – cô hỏi và nhìn đồng hồ. Đã gần mười giờ trưa. Từ hồi cô bị tố cáo tội ăn trộm đến giờ anh ta không gọi điện thoại đến cho cô.

- Không – cái giọng nói thận trọng kia khẽ cười – Không dính gì đến cô đâu.

Maryann thở phào nhẹ nhõm. Đã lâu lắm rồi, kể từ khi Milersen bắt giữ cô. Ngày đó cô còn chưa kinh nghiệm. Cô đã phải ngồi nhà giam ba mươi ngày nhưng đã kết bạn được với anh chàng.

- Có chuyện gì không? – cô hỏi giọng khô lại – Anh muốn đến chỗ em không?

Giọng nói kia lại phá lên cười.

- Không đâu, cảm ơn cô Maryann. Với đồng lương của một viên cảnh sát tôi không thể nào kham nổi cái khoản đó đâu.

- Anh biết đấy, anh Frank, đối với anh tiền nong không thành vấn đề mà – cô đáp lại Em thích anh.

- Thôi, đừng có dụ dỗ tôi, cô Maryann! – Anh chàng vừa cười vừa nói lớn – Tôi chỉ gọi để báo cho cô hay là tôi đã tìm thấy tay cảnh sát ngày xưa mà trước đây mấy tháng cô đã hỏi tôi rồi đấy. Tôi nói là cái tay đã đi lính ấy mà. Mike Reyes, anh trai cô bạn gái cô đó.

Đột nhiên Maryann trở nên hồi hộp. Dạo đó, ngay sau khi Ross bỏ đi cô gọi điện thoại cho Millersen và đã kể ngay cho anh nghe những gì cô còn nhớ được.

- Ồ thế à! – cô kêu lên và cố gắng làm chủ giọng nói của mình – thế anh ta ở đâu vậy?

- Trong quân y viện ở đường Alban. Từ ba tuần nay rồi.

- Anh ấy bị thương à? – Trái với ý muốn giọng cô chứa đầy lo âu.

- Ừ. Nhưng mà theo tôi được biết thì không nặng lắm đâu. Sáng sớm ngày mai anh ta được nhận một phiếu nghỉ cuối tuần. Nếu cô bạn cô muốn gặp anh ta thì tốt nhất nên có mặt ở đó trước tám giờ. Nếu không thì muộn mất. Cô biết lính tráng là như thế nào rồi đấy – Millersen lại cười một mình – Người cuối cùng mà họ chú ý tìm kiếm là cô em gái riêng nào đó.

- Rất cảm ơn, anh Frank! – Cô nói rồi đặt ống nghe xuống. Vội tay lấy một liều thuốc cô trầm ngâm châm lửa. Cô như nhìn thấy khuôn mặt Mike trong làn khói xanh ngay trước mặt mình. Và cô cũng nhớ lại nỗi đau khổ trong đôi mắt anh lúc cô nhìn thấy anh lần cuối cùng.

Cô tự hỏi không biết anh ấy sẽ làm gì trong kỳ nghỉ cuối tuần này. Cha mẹ anh đang ở California. Điều này người ta đã nói cho cô biết khi cô gọi điện đến căn nhà nơi Mike đã ở trước kia. Cô tự hỏi không biết anh có cô bạn gái nào đó mà anh sẽ tìm kiếm không? Ý nghĩ này làm cô xót xa. Có thể anh chẳng nghĩ gì đến cô nữa rồi. Cô chậm rãi dụi liều thuốc vào gạt tàn. Cô hối tiếc hồi đó vì buông thả theo tình cảm đã yêu cầu Frank tìm kiếm Mike giúp mình.

Cô đậu xe phía bên kia đường, đối diện với cổng quân y viện. Ba chiếc xe buýt lớn chở binh sĩ vào thành phố đỗ ở trong góc sân. Cô liếc nhìn đồng hồ. Bảy giờ rưỡi. Cô hơi rùng mình châm liều thuốc lá. Đã từ lâu lắm rồi, cô không dậy sớm như thế này.

Nghĩ ngợi một lúc cô thấy mình thật điên rồ. Đúng là ngớ ngẩn, dậy từ nửa đêm và phóng xe đi xa như thế này chỉ để được nhìn thấy anh một lần. Cô không muốn nói chuyện với anh, không muốn động chạm tới anh. Cô chỉ muốn nhìn thấy anh đi vài bước lên xe buýt. Anh sẽ không biết được là cô có ở đây.

Cô đã dụi liều thuốc thứ ba, khi cánh cửa từ từ mở rộng và tốp lính đầu tiên tiến ra. Nỗi sợ hãi đột nhiên xâm chiếm lòng cô. Trong bộ quân phục họ trông giống hệt nhau. Cô tự hỏi không biết mình sẽ còn nhận ra anh hay không. Có thể là anh đã thay đổi.

Cô sốt ruột quan sát khuôn mặt những người lính. Chiếc xe buýt đầu tiên đã đầy. Nó xuất phát và chiếc thứ hai nhích vào vị trí. Tiếng cười thô kệch của bọn đàn ông vang đến tận chỗ cô. Chiếc xe này cũng đi khỏi và chiếc thứ ba vào thay chỗ. Cô bối rối liếc nhìn đồng hồ. Tám giờ mười lăm. Millersen đã nhầm lẫn. Mike chắc sẽ không đi. Chỉ còn một vài người lính.

Cô nhìn lướt từng khuôn mặt. Có thể là cô đã bỏ sót anh trong đám đông chen nhau lên chiếc xe đầu. Cô dụi liều thuốc vào cái gạt tàn và xoay chìa khoá điện. Chiếc xe buýt cuối cùng rẽ ra phố trước mặt cô. Maryann cài số và cho xe chạy. Với một ý nghĩ đột ngột thoáng qua trong đầu cô ngoái lại nhìn dãy phố một lần nữa. Trong khoảnh khắc đó Mike bước ra cổng. Như một cái máy cô đạp phanh rồi sững ra nhìn anh.

Anh gầy đi, gầy một cách kinh khủng: xương gò má nhô cao, đôi mắt tụt sâu trong hai hố mắt. Anh đi hơi khập khiễng. Khi nhìn thấy chiếc xe buýt khuất dạng ở góc phố anh đứng lại và cô nhìn thấy ở anh cái vẻ thân thuộc khi thất vọng với những ngón tay bật vào nhau. Đường như cô nghe thấy câu anh chửi thề “Đồ quỷ”.

Anh chậm rãi chuyển cái túi vải con từ tay phải qua tay trái. Bật que diêm anh đưa lên châm liều thuốc là và vút nó xuống rãnh nước rồi bắt đầu đi dọc dãy phố.

Maryann ngồi đó như bị tê liệt và nhìn theo Mike. Trong bộ quân phục trông anh lạ hẳn. Tuy

vậy cô vẫn có cảm giác là anh vẫn thường mặc nó từ trước rồi. Mọi thứ ở anh đối với cô đều rất thân thuộc. Khi bước ra khỏi xe cô cảm thấy như bị nam châm cuốn hút. Không thể cưỡng lại được, cô chạy theo anh.

Cô chìa tay ra và áp lên bàn tay đang nắm quai túi của anh. Mạch máu đập mạnh bên tai cô đến nỗi cô hầu như không nghe thấy giọng nói của chính mình.

- Em xách hộ anh cái túi được chứ, anh lính?

Mike từ từ quay người lại phía cô. Ánh mắt cô nhoà đi và cô không thể nhìn rõ khuôn mặt anh nữa. Với anh, tất cả cái đó quá đau đớn hay sao? Cô sợ hãi nói tiếp.

- Em xách hộ anh cái túi được không? – cô nhắc lại.

Điều thuốc anh đang ngậm bên khoé mép rời ra, từ từ lăn trên cổ áo khoác của anh rồi rơi giữa hai người xuống vỉa hè. Cô đứng đó run rẩy chờ anh nói điều gì đấy.

Đôi môi anh mấp máy nhưng không thành tiếng. Mặt anh nhợt đi và anh có vẻ bị choáng. Cô giơ một tay ra để đỡ anh. Rồi sau đó như có một ngọn lửa bùng lên trong họ bởi vì cô đã nằm gọn trong vòng tay anh và đang hôn lên miệng anh.

Cô xoay chìa khoá trong ổ, đẩy cánh cửa mở ra và nhìn anh trong ánh sáng mờ ở hành lang.

- Chúng ta về đến nhà rồi, anh Mike – cô nói.

Anh bước vào phòng và quay người lại nhìn cô. Cô đã giải thích cho anh tất cả và đã kể về người bạn tìm anh giúp cô. Maryannn đóng cánh cửa sau lưng mình lại và đột nhiên trở nên rụt rè.

- Anh ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi. Em pha cho anh cái gì đó để uống – cô đi lại cái bàn con – Anh muốn uống gì nào?

- Gìn với đá – Anh trả lời ánh mắt nhìn theo cô không chút bối rối.

Cô vội rót rượu và đưa cho anh cái ly. Cô nhắc mũ của anh ra rồi chăm chú quan sát gương mặt anh.

- Anh đã thay đổi nhiều, anh Mike.

Mike mỉm cười.

- Bây giờ anh đã là một người đàn ông rồi, Maria. Anh không thể cứ mãi là một thằng thiếu niên được. Em đã một lần nói với anh như vậy. Em còn nhớ chứ?

Cô gật đầu. Anh giơ ly của mình lên.

- Vì những đứa trẻ mà chúng ta đã một thời như vậy.

- Thôi đừng, anh Mike! – nỗi đau xót vang lên trong giọng nói của cô – Chúng ta đừng nghĩ đến ngày hôm qua làm gì. Chúng ta cứ coi như đã quên hết quá khứ và một tương lai sáng đang ở trước mặt chúng ta.

Miệng anh giật giật.

- Thật là khó mà làm được như vậy, Maria. Quá nhiều thứ đã xảy ra quanh chúng ta.

- Vậy thì ít nhất cũng trong vài ba ngày tới, anh Mike, em xin anh!

Anh đặt ly xuống và chìa hai tay về phía cô. Cô áp vội vào anh. Anh ép khuôn mặt cô vào ngực mình.

- Anh chẳng cần phải rào trước đón sau làm gì Maria. Anh không mong gì hơn là được sống bên em.

Chuông điện thoại lúc đó vang lên và anh buông cô ra. Maryann lắc đầu.

- Em không muốn nhận điện đâu.

- Nhưng cũng có thể là chuyện quan trọng đấy.

- Cái duy nhất quan trọng trong cuối tuần này là hai chúng ta với nhau thôi.

Khi chuông điện thoại ngừng kêu, cô quay một số.

- Tôi Flood đây. Tôi đi khỏi đây đến hết cuối tuần này. Nhờ ngài nhận hộ mọi tin nhắn và báo cho tất cả những ai muốn nói chuyện với tôi nhé.

Anh ngẩng nhìn cô khi cô đặt ống nghe xuống.

- Em chắc phải kiếm được một chỗ khá lắm thì mới sắm sửa được căn hộ như thế này chứ.

Cô mỉm cười.

- Em gặp may thôi.

Anh nhìn cô vẻ tự hào.

- Em khôn khéo thật đấy. Người ta chẳng làm gì nếu không khôn khéo.

- Thôi em chẳng muốn đau đầu làm gì – cô phân bua – Với nó cả tuần là đủ rồi. Cuối tuần này phải thuộc về em.

Đã gần nửa đêm khi họ đi ăn tối về. Cả hai vẫn còn cười như nắc nẻ về một câu chuyện gì đó mà anh vừa kể trong taxi. Tuy vậy, cô nhận thấy gương mặt anh lộ vẻ mệt mỏi vì cố gắng quá sức.

- Thật là tuyệt diệu – cô kêu lên – Đến nỗi em quên khuấy mất là anh vừa mới ở quân y viện ra.

- Nhưng anh vẫn cảm thấy thoải mái – anh cãi lại.

- Thôi đi, điều đó không đúng chút nào hết – cô khẳng định và đi sang phòng ngủ – Em chuẩn bị giường và nước ấm cho anh. Anh cần đi ngủ ngay lập tức.

- Nhưng mà, Maria – anh phản đối – Em đối xử với anh cứ như là anh còn bé bỏng lắm đấy.

- Dành riêng cho anh mấy ngày cuối tuần này – cô phân trần và mỉm cười với anh – mà anh cũng chẳng khác gì đâu, cậu bé của tôi.

Cô nhanh nhẹn lật cái chăn phủ giường ra phía sau rồi đi vào buồng tắm mở vòi nước nóng ra. Khi trở lại phòng ngủ cô thấy anh đang đứng ở cửa và nhìn cô.

- Em không cần phải nhường giường cho anh đâu. Anh ngủ ở đi vắng cũng được.

Cô cảm thấy hơi nóng dồn lên mặt. Cô bước tới sát anh choàng cánh tay ôm lấy gáy anh.

- Ôi, anh Mike! Cô thì ào – Sao anh ngốc nghếch đến thế – Cô hôn anh.

Mike đứng đờ ra trong giây lát rồi sau đó hai cánh tay anh vòng ra sau ôm chặt lấy cô gần như ngạt thở. Những đốm lửa nhỏ nhảy múa trong mắt cô và căn phòng như đang cùng với cô rơi vào cơn xoáy lốc. Cô nhắm mắt lại. Chưa bao giờ cô được như thế này. Chưa bao giờ nó dành cho cô. Giờ cô mới thực sự cảm thấy sức sống của mình bùng lên, trỗi dậy.

- Anh Mike! – cô thốt lên – Anh Mike! Em yêu anh!

Cô nằm im lặng trên giường và ngắm nhìn anh đang trong giấc ngủ. Thứ ánh sáng xám xám màu chỉ của buổi ban mai lọt vào phòng qua tấm màn để rủ. Một tia nắng không biết lạc lõng từ đâu rơi đúng vào miệng anh. Mike như đang mỉm cười. Cô lại ngã đầu xuống gối và vì sợ làm anh thức giấc nên hầu như không dám thở nữa. Những ngày cuối tuần trôi qua thật nhanh chóng. Cô nhắm mắt lại để kéo tất cả trở lại với thực tại.

- Chúng ta có thể kết hôn với nhau trước khi anh phải trở lại trình diện – anh khẽ nói.

Cô ngạc nhiên mở choàng mắt.

- Em tưởng là anh vẫn còn ngủ.

- Chúng ta còn đủ thời gian. Đến trưa anh mới cần quay trở lại trình diện – anh nhìn dán vào mắt cô.

Nhưng cô không đáp lại.

- Có chuyện gì vậy, Maria?

Cô lắc đầu.

- Không, có gì đâu.

- Nhưng mà chắc là có chuyện gì không ổn rồi – anh tiếp tục – Anh cảm thấy như vậy từ hôm qua lúc anh hỏi em lần đầu tiên. Hay em không muốn kết hôn với anh?

Cô quay mặt lại phía anh.

- Em không cần phải để đến bây giờ mới nói với anh điều đó.

- Thế thì vì lý do gì vậy? – anh hỏi.

- Anh Mikem đừng hỏi em nữa – cô thì thầm – Em xin anh đừng hỏi nữa.

- Nhưng mà anh yêu em. Anh muốn luôn có em ở bên. Tại nghề nghiệp của em chẳng? Tại số tiền em kiếm được chẳng?

Cô lắc đầu.

- Nếu anh được ra lính, anh sẽ học luật – Mike tâm sự – Luật sư kiếm ăn khá lắm đấy.

- Không, anh Mike, không phải!

Anh kéo cô vào sát mình và hôn cô.

- Nếu em lo sợ một chuyện gì thì cứ nói với anh. Bất chấp đó là cái gì. Em đã làm hoặc đang làm cái gì, không có điều gì có thể chia rẽ chúng ta. Chỉ càng làm anh yêu em hơn.

Cô liếc nhìn vào mắt anh.

- Anh nghĩ thế thật chứ? – cô thì thầm hỏi. Anh gật đầu.

- Cũng có người nói với em như thế một lần rồi, nhưng anh ta đã không giữ lời.

- Anh ta không yêu em bằng anh – Mike đáp lại.

- Chưa có một ai yêu em như thế và sẽ chẳng có ai có thể yêu em như thế được.

Cô thở dài nói tiếp.

- Em rất muốn tin điều đó. Có thể một ngày nào đó...

- Cứ lấy anh đi rồi em sẽ thấy – anh mỉm cười.

Có tiếng chuông vang lên ở cửa.

- Em có đợi ai không đấy?

Cô lắc đầu, tiếng chuông lại vang lên.

- Hình như là người bán sữa tươi. Anh ta sẽ bỏ đi thôi.

Nhưng những hồi chuông vẫn không chịu dứt.

- Hay là em ra xem có chuyện gì – anh bảo cô.

- Thôi được – cô nói và với tay lấy cái áo choàng buổi sáng của mình. Khoác nó vào người cô đi sang phòng bên và đẩy cánh cửa đóng sập lại sau lưng mình. Cô mở cửa ra vào.

- Ai đó?

- Anh biết ngay là em ở nhà mà – giọng Ross vang lên – Mặc dù suốt cả thứ bảy, chủ nhật mà em không hề đến bên điện thoại.

Cô chận bàn chân sau cánh cửa.

- Anh không vào được đâu – cô thì thào Em đã nói với anh rồi cơ mà, anh không bao giờ được tự ý đến nếu chúng ta chưa hẹn nhau.

Ross nhìn cô vẻ oán trách.

- Anh làm sao mà hẹn với em được, một khi em không đến bên máy nhận điện.

- Thôi anh quay lại đây chiều nay đi – cô khẩn khoản và định đóng cửa lại.

Ros đẩy cửa vào và cô loạng choạng lùi lại. Ross bước vào nhà. Cô nhận ra là hấn vừa uống rượu.

- Chiều nay anh sẽ không trở lại đây nữa – Ross lè nhè – Anh chuyển đến ở California và em cùng đi với anh.

- Anh điên à, anh Ross! – cô giận dữ kêu lên – Tôi không đi đâu với anh cả.

Ross nắm lấy cánh tay cô.

- Cô phải đi với tôi! – Hấn gào lên.

Cánh cửa buồng ngủ mở ra, Mike đứng ở đó. Trong mấy giây đầu tiên anh không nhận ra Ross.

- Em có cần giúp gì không, Maria? – Mike hỏi.

Ross nhận ra anh ngay lập tức.

- À, Mike – Hấn kêu lên rồi phá lên cười điên loạn.

Mike bối rối.

- Có chuyện gì với anh ta vậy?

- Anh ấy say rượu.

Ross chệnh choáng tiến lại chỗ Mike.

- Ông bạn cũ đáng yêu của tôi ơi! – hấn gọi – Cậu có thể khuyên cho nhỏ ngớ ngẩn này rằng đi với tớ về California còn tốt hơn là bán trôn nuôi miệng ở đây, được không?

Giọng Mike vang lên sắc lạnh.

- Ngậm miệng lại, Ross! Mày không được nói về Maria như vậy.

Ross im bật. Trước hết hấn nhìn cô rồi nhìn Mike. Hấn bắt đầu dần dần hiểu ra và đột nhiên bừng tỉnh như bị dội gáo nước lạnh.

- Vậy ra là vì thế mà mấy ngày nay cô không nhận điện thoại.

Maryann không đáp lại.

- Cô đã nhốt mình trong nhà với nó.

Ross quay sang Mike.

- Tao chắc là nó đã nhượng bộ cho mày một xuất giá rẻ hơn của tao đấy. Một trăm dollar một đêm là số tiền tương đối lớn đối với một thằng lính, mặc dù sáng sáng nó cũng dọn cho mày món trứng rán với mỡ viên đấy.

Mike sững sờ nhìn Maryann. Mặt cô trắng bệch ra. Ross đọc được câu hỏi trong ánh mắt Mike.

- Thế nó không nói gì với mày à? – Ross giễu cợt hỏi rồi quay sang phía Maryann – Nhưng mà cả cô nữa cũng không lịch sự tí nào, cô bé ạ! Đợi đến phút cuối cùng mới đưa hoá đơn thanh toán ra. Có thể trong túi hắn chẳng còn đồng cắc nào đâu – hắn rút trong túi ra một tập tiền giấy, đếm lấy mấy tờ bạc.

- Đây Maria, anh bồi thường cho đấy!

Cô không hề động dậy mà chỉ sững người ra nhìn Ross. Hắn lại quay sang Mike.

- Này anh bạn cầm lấy tiền đi. Thế là tao đã mua cho mày một trong những con điểm hạng nhất của New York trong hai ngày cuối tuần rồi đấy. Tao vẫn thích làm được cái gì đó phục vụ giới quân nhân.

Mike vẫn nhìn cô không chớp mắt.

- Điều đó không thể có được – anh thốt lên, giọng khàn khàn – hãy nói với anh rằng đó không phải là sự thật đi.

Maria không trả lời anh, nhưng Ross đã chen vào.

- Thôi đi đừng có như thằng ngốc thế nữa, Mike! Tao chẳng cần gì phải nói dối cả.

- Em đã nói là em yêu anh cơ mà – Mike thẫn thức.

Maria vẫn im lặng. Giọng Ross lại ác độc vang lên giễu cợt.

- Và nó cũng nói với mày là mày tuyệt vời như thế nào khi nó ôm choàng lấy mày, chứ gì? Nó cũng đòi mày phải ép sát hơn vào nó khi mày hôn nó chứ gì? Và sau khi nó cho mày tất cả, nó cũng đã...

Mike gầm như là một con thú, anh lao người về phía Ross. Khi anh nhìn thấy có cái gì đấy ánh lên trong tay Ros thì đã quá muộn. Chỉ cảm thấy một cơn đau dữ dội ở đầu, anh loạng choạng ngã nhào xuống sàn. Anh định nhồm dậy, nhưng một cơn đau khác phía đằng sau gáy ập tới làm anh gục xuống bất tỉnh.

Ross đứng trên nhìn xuống anh, hơi thở nặng nhọc, đôi mắt phóng ra những tia lửa căm hận và trên tay hắn là quả đấm sắt con con vẫn còn lúc lắc từ bên này sang bên kia. Rồi hắn giáng thêm vào ngang mặt Mike một cú đấm tàn bạo.

- Đây là cái mà tao đã nợ mày từ lâu – hắn gào lên. Bây giờ thì hắn đã mất hết tự chủ.

- Dừng lại, Ross, dừng lại! – maria thét lên và ôm chặt lấy hắn – Anh giết anh ấy mất.

- Đúng rồi đó là điều tao muốn – hắn thét lên như một thằng điên. Cánh tay hắn lại giơ lên – Từ lâu lắm rồi.

Đột nhiên hắn im bật, cánh tay vẫn giơ cao định đánh xuống. Hắn lắc đầu, cố gắng trở lại tỉnh táo hơn.

- Cô vừa nói gì?

- Nếu anh dừng tay lại, tôi sẽ đi với anh – giọng cô đã trở lại rõ ràng.

Ross từ từ hạ tay xuống, ngấm nghĩa quả đấm sắt trong tay mình như thể rất ngạc nhiên nhìn thấy nó ở đây. Hắn thả nó vào túi. Đôi mắt hắn trong veo, giọng bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra.

- Cô sắp xếp đồ đạc đi! – hắn khẽ nói.

Cô không động đậy, ánh mắt hướng xuống Mike. Hắn nhìn theo.

- Trời ơi, tồi tệ quá đi mất! – giọng hắn có vẻ ngạc nhiên. Cúi người xuống, hắn luồn một tay xuống dưới vai Mike – Để anh đặt hắn lên giường và lau máu cho hắn. Còn em thì đi sắp xếp đồ đạc của mình đi.

Mike mở mắt ra, trời đã gần tối. Anh cảm thấy ở sống mũi đau nhức, giần giật. Cố nén một tiếng rên anh gọi.

- Maria!

Không có tiếng trả lời.

Vất vả lắm ký ức mới trở lại với anh. Anh nhổm dậy trên giường, toàn thân tê dại, rã rời. Đầu óc choáng váng làm anh phải vịn vào thành ghế cho cơn choáng qua đi, rồi anh đi vào buồng tắm. Trong bóng tối anh mở vòi nước lạnh ra. Anh hứng miệng dưới cái vòi và uống ừng ực. Cuối cùng thì cảm giác khát khô trong cổ họng cũng lui dần. Anh đứng thẳng dậy, vớ tay bật đèn. Một khuôn mặt lạ lẫm đang nhìn anh từ trong chiếc gương treo ở trên bồn rửa mặt. Gò má bị sưng vều và xây sát, mũi bị dập gãy. Còn đôi môi thì dập nát và đầy máu. Nhưng thay đổi hơn cả là đôi mắt của anh. Nó nằm sâu trong hố mắt chứa đầy một nỗi đau khổ vô tận không phải do nỗi đau của cơ thể gây ra. Anh từ từ nhắm nó lại rồi mở ra thật nhanh để xem cái ánh mắt đó có biến đi không? Nhưng nó vẫn còn đó, nó không thể xoá đi được nữa. Nó sẽ còn ở đó mãi mãi.

Chương 6

Khi mặt trời chói lọi của bang California bắt đầu khuất dần đằng sau đường viền xanh thẫm của những dãy núi nhấp nhô, một người đàn ông to cao, tóc bạc bước từng bậc thêm lên cửa nhà và nhấn tay vào nút chuông điện. Lão quay nhìn xung quanh mình.

Màu xanh nước biển lấp lánh của bể bơi bị cắt khúc bởi hàng loạt những bọt nước bắn toé lên, lấp lánh dưới những tia nắng mặt trời cuối cùng trong ngày. Lão nghe thấy tiếng trẻ con đùa giỡn dưới nước và tiếng gọi đầy lo âu của cô bảo mẫu đang đi đi lại lại canh chừng quanh bể bơi. Lão gật đầu về phía lòng khi cánh cửa mở ra. Một người hầu già da nâu ngược lên nhìn lão và nụ cười lịch sự chứng tỏ đã nhận ra người quen nổi trên môi lão.

- Xin mời ngài vào, thưa ngài Martin! – ông lão nói bằng giọng trầm ấm – Tôi thưa với bà Drego ngay là ngài đã đến.

Joker Martin theo ông già đi vào phòng khách rộng lớn và bước đến bên cửa sổ mở rộng mà từ đó có thể nhìn thấy bể bơi. Lão ngẩng đầu trẻ với mái tóc vàng lấp lánh đang trèo lên khỏi mặt nước. Rất nhanh, cô bảo mẫu choàng lên người nó một cái khăn tắm và bắt đầu lau khô cho nó.

Đứa bé, lão nghĩ thầm, giống mẹ nó y hệt. Không hề có một chút gì của Ross ở nó cả. Thật là kỳ lạ, một con người sôi động như Ross lại không để lại một tí dấu vết gì ở đứa con mình. Một nụ cười thoáng qua trên môi lão. Có thật Michelle là con của Ross không? Chỉ có Maria là có thể trả lời được thôi và lão cũng đủ thông minh để không hỏi cô điều đó. Lão nghĩ, ngay cả Ross cũng không đặt câu hỏi như vậy. Joker Martin tin chắc rằng Maria – trong trường hợp Ross có hỏi – sẽ nói cho anh biết sự thật, mặc dù sự thật đó không làm Ross hài lòng. Lão nghe thấy tiếng bước chân sau lưng mình và quay người lại. Vẫn như mọi khi mỗi lần nhìn thấy cô là lão cảm thấy hơi xốn xang. Ở cô có cái gì đó mà tạo hoá đã ban cho, nó toả ra thì có một ma lực làm người ta có cảm giác gần như là sự động chạm da thịt. Giờ thì nụ cười biến khỏi môi lão. Lão chìa tay ra.

- Maryann! – lão nói.

Cô nắm tay lão. Cái bắt tay của cô ấm và chặt. Hàm răng trắng đều đặn của cô lấp lánh.

- Ô, anh Joker! – cô kêu lên – Đã lâu lắm rồi từ khi chúng ta gặp nhau lần cuối.

Lão gật đầu.

- Bốn năm rồi – lão làm một dấu hiệu chỉ tay ra cửa sổ – Michelle hồi đó mới được hai tuổi. Thế mà giờ nó đã trở thành một cô gái lớn tướng rồi còn gì.

Maryann mỉm cười.

- Mới sáu tuổi.

- Nó giống hệt mẹ, rồi sẽ đến ngày nó làm cho khối người đàn ông phải tan nát con tim đấy – Joker vừa cười vừa nói.

Một biểu hiện kỳ lạ thoáng qua trên nét mặt cô.

- Em không mong điều đó đâu – cô cực lực phản đối.

Joker Martin lấy gói thuốc lá của mình ra.

- Cô cậu cũng khá thành công đấy chứ.

Bóng tối phủ kín đôi mắt cô.

- Cũng còn tuỷ theo cách nhận xét của người khác, anh Joker ạ. Mỗi người tìm mỗi cái khác nhau.

- Đúng thế – Lão trả lời.

Cô giật chuông bên cạnh cửa sổ.

- Trong khi chờ đợi, em cho mang chút gì anh uống nhé? Ross khoảng một tiếng nữa mới về.

- Rất muốn, cảm ơn cô, tôi có thể cần đến đấy.

Cô nghiêm nghị nhìn lão.

- Có chuyện gì chẳng?

Mắt lão nhìn cô rất tinh quái.

- Cũng còn tuỷ theo sự nhận xét của mỗi người, Maryann à! – lão châm điếu thuốc của mình – Lần này tôi không đến đây để bàn bạc với Ross. Tôi có điều muốn nói với cô.

Mặt cô không biểu lộ chút gì hết.

- Thế ư? – cô đã thêm vào giọng nói của mình vẻ quan tâm một cách lịch sự rất đúng mực.

Người hầu già bước vào.

- Bà cho gọi, thưa bà Drego?

Maryann quay về phía ông lão.

- Bác mang whisky lên cho ngài Martin đi.

Ông già quay người đi ra khỏi phòng trong cái nhìn của lão Joker.

- Nếu tôi không lầm thì cô vẫn giữ người hầu ngày xưa.

Maryann gật đầu.

- Em thật cũng chẳng biết sống làm sao nếu thiếu bác Tom này. Bác ấy thật sự là người bạn tốt.

- Ông ta trước làm cho tay triệu phú bị tai nạn máy bay chứ gì? Tay đó tên gì nhỉ?

- Gordon Paynter – cô trả lời – Khi nghe tin em đã đến ngay đó tìm bác Tom. Cũng may là Tom đồng ý về chỗ em ngay. Gordon để lại cho bác ấy cũng khá nhiều của đấy.

- Vậy là cô quen biết Paynter à? – giọng lão vẻ ngạc nhiên.

- Em có quen biết anh ta – cô lãnh đạm trả lời -Bọn em suýt nữa thì cưới nhau đấy.

Tom trở lại mang theo whisky, ly cốc và đá.

- Để tôi rót ra chứ, thưa bà? – Tom hỏi.

Maryann gật đầu. Họ im lặng chờ Tom trao cho mỗi người một ly và ra khỏi phòng. Joker Martin nâng ly mình lên.

- Chúc sức khỏe cô!

- Cám ơn anh – cô lịch sự đáp lại. Ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện với lò sưởi cô nhìn lão chờ đợi. Ở cô có cái gì đấy khiến gã liên tưởng đến con mèo. Có thể đó là ánh mắt hoặc kiểu cách của cô ngồi đó chăm chú chờ đợi và thận trọng cảnh giác.

- Trong thời gian gần đây cô có chú ý đến sự thay đổi nào đó của Ross không? – lão bất ngờ hỏi.

Ánh mắt của cô vẫn không hề thay đổi. Trong đó có cả sự tự vệ mà trước đó lão không để ý.

- Anh muốn nói về chuyện gì vậy? – cô hỏi lại.

Giọng lão trở nên gay gắt.

- Cô biết quá đi còn gì nữa!

Cô không trả lời lão.

- Ross đang trên con đường thuận lợi để trở thành một ông chủ có thể lực – lão giải thích – Có một số người không bằng lòng với chuyện đó đâu.

- Anh ấy rất nóng nảy – cô đáp lại – Anh ấy làm việc quá căng thẳng đấy mà.

- Tôi cũng làm việc như vậy – Joker lạnh lùng – cả bao nhiêu người khác cũng làm việc như thế mặc dù vậy họ không xử sự như Ross.

- Anh biết anh Ross rồi đấy – cô thở dài – Em muốn nói về khía cạnh là có lúc anh ấy cứ như trẻ con.

- Tôi biết Ross – lão trả lời – Bởi vậy nên tôi đến đây.

Đôi mắt cô nhìn thẳng vào lão.

- Và anh muốn điều gì ở em?

Lão bước đến bên cái bàn con và tự rót thêm cho mình ly whisky nữa. Lão ngược nhìn ra cửa sổ. Đứa bé và cô gái da đen đang đi lên nhà và khuất sau cái góc.

- Cô có yêu Ross không? – lão hỏi.

Trong giọng nói của cô có pha một chút nhắc nhở.

- Anh Joker, đây có phải là một câu hỏi điên rồ không?

Lão quay người khỏi cửa sổ và nhìn cô.

- Tôi không biết. Cô nói cho tôi biết đi. Nó có điên rồ một chút nào không?

Cô không trả lời lão.

- Cô sống với hắn bảy năm rồi. Cô phải có một chút tình cảm nào đó với hắn chứ, nếu không thì cô đã chẳng còn ở đây làm gì. Lão nhấp một ngụm rượu – Tôi chỉ muốn biết rằng đó có phải là tình yêu hay không thôi?

Cô nhìn lão thẳng thắn.

- Em ưa anh Ross, nếu đó là điều anh cần biết. Lão lắc đầu.

- Đấy không phải là điều tôi cần biết. Tôi muốn biết là cô có yêu hắn không?

Đôi mắt cô như có làn sương mù bao phủ.

- Không, em không yêu anh ấy.

Lão thở phào. Đó là câu trả lời mà lão đã hy vọng. Nó làm cho mọi chuyện dễ dàng hơn. Lão ngồi xuống một chiếc ghế bành đối diện với cô.

- Ross mắc một thứ bệnh không thể chữa khỏi được. Hắn sẽ chết vì nó – lão chậm rãi giải thích – Đó là bệnh tham vọng.

Lão theo dõi khuôn mặt cô dưới lớp da rám nắng đang tái nhợt đi.

- Có thật là nó không thể chữa khỏi được không? Hay là chỉ có một số người có quan điểm này thôi?

Lão lắc đầu.

- Nó đã quá trầm trọng rồi. Bây giờ thì không còn một khả năng chữa trị nào hết. Không một ai còn tin tưởng vào con bệnh này nữa.

- Có phải cái khách sạn vừa rồi là nguyên nhân không? Cái Shan Du ấy chứ gì? – cô hỏi.

- Còn nhiều chuyện khác. Đó chỉ là sự va chạm cuối cùng mà thôi. Đáng lẽ hắn phải thông minh một chút đừng sử dụng tiền bạc của chúng tôi cho riêng mình.

- Nhưng anh ấy đã hoàn lại hiết rồi cơ mà?

- Tiền thì rồi – lão bác bỏ Nhưng còn tất cả các thứ khác thì hắn đã giữ lại cho mình. Chúng tôi không cử hắn đến California này để hắn tự ý muốn làm gì thì làm. Điều đó gây cho chúng tôi quá nhiều nguy hại.

- Thế nếu em khuyên nhủ anh ấy thì sẽ ra sao? – cô hỏi tiếp.

- Giờ thì nó cũng chẳng giúp ích được gì nữa rồi – lão đáp – Những người kia họ đã ra quyết định rồi.

- Anh muốn nói là anh đã quyết định rồi chứ gì? – cô bật thốt lên.

Lão chậm rãi lắc đầu.

- Tôi đến đây chỉ để lo làm sao không có chuyện gì xảy ra với cô thôi.

Chương 7

- Cậu quá nổi tiếng rồi đấy, Ross ạ! – Joker nói tay với lấy cái bánh mì con thứ hai – Cậu phải hơi lùi vào trong một chút. Có quá nhiều cặp mắt soi mói hướng vào cậu rồi. Mỗi cử động của cậu bây giờ đều sẽ bị in lên báo hết.

- Cái đó thì có hại gì đâu – Ross hỏi lại – Tôi cũng làm được cái gì đó rồi đấy chứ.

- Nhưng chúng ta không thể chấp nhận cái ấn tượng này trong công chúng được.

Ross bực tức vứt cái đĩa lên bàn.

- Các anh ở miền Đông thực sự trách cứ tôi điều gì nào? Ở đây làm gì đều phải ồn ào lên, như thế tất cả mới biết và tất cả đều cố gắng giúp đỡ mình chứ.

- Hoàn toàn đúng: cùng với cảnh sát, sở tài chính và cả FBI nữa – Joker cười cợt chêm vào.

- Đến giờ thì chưa có ai có thể buộc tội tôi một điều gì, đúng chưa nào?

- Cái đó còn tùy xem cậu nói về ai – Joker trả lời – Và về cái gì?

Ross dò xét lão bằng một cái nhìn thật nhanh và bực bội đẩy cái đĩa ăn sang bên.

- Anh chắc không bay đến đây để trình bày với tôi một bản báo cáo về cách xử sự – Ross gầm lên với lão – Nào, có chuyện gì vậy.

Maryann đã chọn thời điểm này để đứng dậy.

- Thôi em đi xem đứa nhỏ đã ngủ chưa đây.

Ross không hề ngược lên nhìn cô khi cô rời khỏi phòng mà chăm chăm nhìn vào Joker.

- Chuyện gì vậy – anh hỏi.

- Trước hết là cái Shan Du.

- Thì sao? Nó là của tôi!

Joker lắc đầu.

- Cậu vẫn không hiểu gì cả, anh bạn trẻ. Đấy chính là cái mà ở đó có điều không ổn. Chúng ta gặp quá đủ rắc rối rồi và không thể đeo thêm một cuộc đối chọi từ bên trong nữa.

- Ở Las Vegas còn đủ chỗ cho hai chục cái khách sạn như thế nữa – Ross cãi lại.

- Đúng thế. Bởi vậy nên chúng ta mới nhảy vào công việc làm ăn. Chúng ta đều muốn chúng thuộc về chúng ta càng nhiều càng tốt.

Ross nhồm lên.

- Anh muốn nói là tôi không được phép giữ riêng cho mình một cái gì cả chứ gì?

Joker xua tay.

- Đùng hiểu sai tôi, Ross à. Cậu có thể chiếm cái gì cậu muốn. Tôi chỉ cho rằng làm thế không khôn chút nào hết.

- Nhưng tôi đã kiếm cho bạn anh một đồng tiền rồi còn gì? – Ross kêu lên.

Joker đứng dậy.

- Thì cậu cũng đã nhận được phần của mình rồi – lão trở nên gay gắt – Còn nhiều hơn cái số phần trăm nhỏ bé nữa kia. Cái tật của cậu là vợ về mình quá nhiều. Ngay từ khi còn nhỏ cậu đã thế rồi. Luôn luôn vợ về mình nhiều hơn phần được chia. Nhưng lần này thì cậu vượt quá giới hạn rồi – Lão quay người định ra khỏi phòng.

Ross vội nắm cánh tay lão.

- Anh nói vậy nghĩa là thế nào?

Đôi mắt xám của Joker lơ đãng.

- Cậu còn nhớ cái hôm mà cậu đến chơi xúc xắc ở phòng trong của quán nhảy chứ? Lần đó cậu có mang theo Maria.

- Chuyện đó có quan hệ gì tới bây giờ.

- Hồi đó cậu cũng đã cho mình là khôn ngoan khi dùng những con xúc xắc giả. Nhưng cậu không khôn khéo tí nào hết. Lúc đó tôi đã che chở cho cậu vì tôi tin là đến một ngày nào đó cậu trở nên biết điều hơn. Nhưng bây giờ thì tôi không thể che chở cho cậu được nữa rồi.

Nói đoạn lão giật tay ra khỏi tay Ross và bỏ đi.

Maryann vừa lúc đó ở trên bậc thềm lên xuống.

- Anh về sớm thế? – cô hỏi.

Lão nhìn cô.

- Ừ. Tôi không thể ở lâu hơn được. Tôi còn phải đi gặp một vài người khác.

- Không còn một khả năng nào khác ư?

Hầu như không nhận ra được, lão khẽ lắc đầu. Lão lưỡng lự một lát rồi nói nhỏ với cô.

- Ở địa vị cô tôi sẽ mang đưa nhỏ đi du lịch.

- Đã đến lúc rồi à?

- Đến lúc rồi – lão đáp – Cô sẽ đi du lịch chứ?

Cô lắc đầu.

- Không, em bây giờ không thể bỏ anh ấy một mình được. Nhưng sáng mai em sẽ gửi con bé đi.

Vẻ ngạc nhiên hiện ra trên khuôn mặt lão.

- Thôi được nhưng hãy thận trọng đấy. Tránh xa những cửa sổ để ngủ ra nhé.

Lão bước ra mở cửa và quay lại nhìn cô.

- Tuỳ hoàn cảnh tôi sẽ gọi điện cho cô.

Cô nhìn cánh cửa đóng sập lại sau lưng lão rồi quay trở lại phòng khách. Ross vừa rót cho mình một ly whisky.

- Joker muốn gì vậy? – cô hỏi.

- Chẳng có gì.

- Chẳng có gì ư? Nhưng trông hắn ta không hợp với điều đó chút nào cả. Lão chẳng công không làm một cuộc hành trình dài đến đây làm gì.

Ross uống cạn ly rượu rất nhanh.

- Tôi đã bảo không mà lại! Không là không! – anh đập cái ly xuống chiếc bàn con – Để tôi yên!
– Anh quát lên – Tôi phải nghĩ lại đã.

Cô nhìn Ross một lát rồi quay người ra khỏi phòng. Sau khi Maryann đi rồi, Ross bước lại bên máy điện thoại và quay nhanh một số. Một giọng nói vang lên.

- Này Pete – Ross nói – Anh gọi hai thằng đến cho tôi ngay đi. Joker vừa đi ra khỏi đây.

Có tiếng lạch cạch trong ống nghe. Ross phá lên cười một cách gượng gạo.

- Trước sau thì nó cũng phải đến thôi – Ross nói lớn – Nếu không mãi mãi chúng ta không bao giờ trả được món nợ.. Không, không tôi lo lắng gì hết. Bọn nó sẽ không dám làm gì đâu. Bọn nó biết chắc chắn rằng tất cả mọi người đều đang để ý đến tôi.

- Tôi chỉ phải thận trọng một chút thôi.

Ross đặt ống nghe xuống và rót thêm cho mình một ly whisky nữa. Anh thả người xuống chiếc ghế bành và uống rượu. Maria biết đến đâu rồi, Ross tự hỏi mình. Anh chưa bao giờ thật sự hiểu thấu cô. Ở bên cô người ta luôn như thấy đứng trước một bức tường. Anh nhớ lại ngày mà cô báo cho anh biết cô sắp có con. Ngày ấy cách đây đã lâu lắm rồi. Hồi đó họ đến California mới được có hai tháng.

Hôm đó anh đến căn hộ mà họ thuê để ở tạm cho đến khi kiếm được nhà riêng. Đó là một căn hộ cực kỳ sang trọng ở trong một khách sạn lớn nhất. Anh tìm thấy cô trong phòng ngủ. Trên giường ngủ là một chiếc valy. Đúng lúc cô đang sắp xếp quần áo vào đó. Anh vội đến bên cô.

- Em định đi đâu vậy? – anh hỏi.

Đôi mắt cô bình thản đón nhận cái nhìn của anh.

- Đi khỏi đây – giọng cô bình tĩnh, dứt khoát.

- Sao vậy? Anh đối xử với em có gì tồi tệ đâu. Em không phàn nàn gì cơ mà!

Cô gật đầu.

- Em cũng chẳng phàn nàn gì đâu.

- Thế tại sao em lại định bỏ đi?

Cô nhìn thẳng và mắt anh.

- Em có mang.

- À ra thế – anh nói như trút được một gánh nặng ngàn cân – Cái đó ổn thôi mà. Anh quen một tay bác sĩ, ông ta... Cô lắc đầu.

- Không, không. Em muốn có đứa trẻ này.

Một nụ cười đặc ý hiện lên trên khuôn mặt Ross.

- Thì cứ có đi. Chúng ta sẽ cưới và...

- Em không định kết hôn với anh – cô cắt ngang.

Anh chờ người ra.

- Nhưng mà em vừa nói là em muốn có con mà.

Cô gật đầu.

- Đúng là em muốn vậy đấy – cô đóng vali lại, lôi từ trong tủ đựng chiếc vali thứ hai và đặt nó lên giường.

Ross nhìn cô bắt đầu xếp đồ đạc vào chiếc vali này.

- Tại sao chúng ta lại không cưới nhau được? – anh hỏi – Cuối cùng thì mọi chuyện đều tốt đẹp cả một khi em không phản đối và anh là cha đứa trẻ.

Cô lại ngược lên nhìn anh qua cái giường ngủ.

- Vấn đề là ở chỗ đó. Nó không phải là con anh.

Anh đứng sững ra như trời trồng. Anh như mất hết máu. Anh nhợt nhạt.

- Con ai vậy? – anh hỏi cổ họng tắc nghẹn.

Maryann hờ hững nhún vai.

- Anh quan tâm đến nó làm gì, nếu nó không phải là con anh.

Nhòa người qua giường Ross nắm lấy cô và giật mạnh một cách thô bạo về phía mình. Cô ngã xuống giường và vẫn ngược lên nhìn Ross. Đôi mắt cô lộ vẻ đau đớn nhưng không hề sợ hãi. Ross thốt ra một cái tên với vẻ đầy cảm xúc:

- Mike phải không?

Cô không trả lời. Giang cánh tay còn lại Ross dùng hết sức tát vào mặt cô. Hai bên thái dương Ross mạch máu đập thành thịch.

- Vậy là thằng Mike, đúng không? – Ross rít qua kẽ răng.

Maryann nhăn nhó, đôi môi nở một nụ cười đau đớn và đầy vẻ nhạo báng.

- Anh quan tâm làm gì? Hồi đó biết bao nhiêu là đàn ông cơ mà.

Ross lại tát. Đầu cô ngật sang một bên, một tiếng rên khẽ thoát ra khỏi đôi môi. Máu rỉ ra từ bên khoé miệng.

- Đồ dĩ rác!

Cô từ từ ngược đôi mắt lên nhìn Ross.

- Tôi không bao giờ cho phép anh gọi tôi như vậy.

Ross lại giáng tiếp vào mặt cô một quả đấm. Cô bật ra khỏi giường, rơi xuống sàn và nằm co quắp tại đó. Ross đi vòng qua đầu giường nhìn xuống chỗ cô nằm. Maryann nằm im, không động đậy.

Ross hung hãn dùng chân đạp vào người cô, xoay ngửa cô lại. Cô nằm đó trên tấm thảm, chân tay duỗi dài bất động. Đôi mắt cô đờ ra nhìn Ross không biểu lộ chút gì. Đó mới là điều tồi tệ nhất. Không biểu lộ mảy may một điều gì. Cả sự căm giận cũng không.

- Mày không đi đâu hết – Ross quát – Trước khi tao chán mày và rồi sẽ xé xác mày ra.

- Đó là con của Mike đấy – cô nói bằng một giọng trầm trầm xa lạ.

- Mặc xác nó – Ross rít lên – tao không cần biết nó là con của ai. Mày là của tao. Chỉ cần thế thôi.

Chương 8

Lúc Ross từ trên lầu xuống ăn sáng thì Maryann đang uống cà phê. Đôi mắt anh cay xè, mí mắt sưng mọng. Cả đêm anh mất ngủ. Với vẻ khó chịu anh ngồi vào bàn.

- Good morning! – anh lầu bầu.

Cô mỉm cười.

- Good morning! – cô đứng dậy đi vào bếp. Lúc sau cô trở lại với một cái khay trên có bánh mì nướng và một bình cà phê thơm nức. Anh ngừng lên nhìn cô ngạc nhiên.

- Con Bunny đâu? – Bunny là tên cô bảo mẫu.

- Em cho nó đi với Michelle rồi – cô trả lời – Em thấy cho cả hai đến Arrowhead một thời gian là rất tốt. Đạo này con bé trông có vẻ ốm yếu quá.

Anh lại ngạc nhiên. Mặt cô không lộ một vẻ gì. Nhưng cô biết chắc là Ross đã hiểu rõ.

- Cũng hay đấy – anh hưởng ứng – Tom cũng đi luôn à?

- Không, bác ấy không muốn.

Cô rót cà phê vào tách của anh. Ross uống một cách vội vã. Anh cần một chút gì đấy để cho cơ thể hồi phục trở lại. Cố gắng chống lại cảm giác chán nản anh cần một miếng bánh mì. Chẳng ngon miệng một chút nào hết, tuy vậy anh vẫn cứ tiếp tục nhai.

- Máy thẳng vệ sĩ của anh đang đợi ngoài xe đấy!

Ross lại một lần nữa sửng sốt. Hầu như không có cái gì qua được mắt cô. Ý thức ngang ngạnh trở dậy trong anh.

- Ta sẽ thanh toán với Joker cho mà xem!

Cô không nói gì hết.

- Cô có nghe thấy không? – anh quát lên như bị khủng. Joker chẳng làm gì được đâu!

- Em nghe thấy rồi – cô khe khẽ đáp lại – Nhưng Joker cũng biết điều đó chứ?

Ross giận dữ đứng dậy.

- Tôi đã vượt qua bao nhiêu khó khăn khi tách ra khỏi bọn họ rồi đấy.

Cô không đáp lại. Anh nhìn cô không chớp mắt một lúc rồi ra khỏi phòng. Vài phút sau anh quay lại với một khẩu súng lục trong tay. Kiểm tra lướt cái kẹp đạn anh đút nó vào túi. Ngồi lại vào bàn anh cầm lấy tách cà phê của mình. Tay anh run run làm cà phê sánh ra ngoài.

- Đưa em khẩu súng, anh Ross – cô thản nhiên nói.

Anh nhú mày nhìn cô.

- Để làm gì?

- Anh không biết sử dụng vũ khí – cô giải thích – Mà hiện giờ anh đang nóng nảy như vậy, dễ gây thương tích cho người ngoài cuộc lắm.

Anh để khẩu súng lục lên bàn đẩy nó về phía cô. Cô cất nó vào một cái ngăn kéo.

- Thế em mới cảm thấy yên tâm hơn – cô lẩm bẩm.

- Hay là em cũng đến Arrowhead đi – Ross gợi ý.

- Em thì không! – cô mỉm cười – Có động chạm gì đến em đâu. Điều đó em đã nói với anh hàng trăm lần rồi mà.

- Nhưng em có thể bị thương đấy.

- Thì em lúc nào cũng có thể bị trượt chân ngã xuống cầu thang chứ.

Anh không nói gì, cũng không nhìn cô nữa. Anh chưa bao giờ hiểu được cô. Ross đặt tách cà phê xuống.

- Anh phải đi đây.

Cô đứng lên.

- Em chờ anh, anh Ross!

Anh nhìn cô vẻ biết ơn.

- Cám ơn em, Maryann! – Ross lưu luyến trả lời.

Ross lên xe và ngồi vào giữa hai người đàn ông.

- Có gì mới không? – anh hỏi khi chiếc xe phóng ra đường.

- Trước đây nửa giờ tôi đã nói chuyện với Pete rồi – một người đáp lời – Lão Martin từ lúc một giờ đêm qua không hề ra khỏi phòng của lão ở khách sạn.

- Hay lắm – Ross nói – Thế thì ta đến đấy cho lão biết mặt.

Một người đàn ông to lớn có bộ râu rậm che kín nửa mặt bước đến bên xe khi Ross từ trong bước ra.

- Lão vẫn còn ở trong đó – hẳn thì thầm – Tôi ở đây từ suốt đêm hôm qua rồi.

- Cám ơn anh, Pete!

- Chìa khoá chính tôi có đây. Ngoài ra tôi đã đút tiền cho tên bồi trục thang máy để nó đi uống cà phê – người đàn ông tiếp tục. Ross nhìn lão.

- Anh lo chu đáo quá.

Khuôn mặt người đàn ông không hề thay đổi.

- Tôi làm đầy đủ việc mà tôi được trả tiền.

Ross gật đầu với hai người đàn ông ngồi trong xe. Cả hai lặng lẽ xuống xe và đi vào ngôi nhà.

Ross cảm thấy tim mình đập thành thịch. Thời cơ đây rồi. Đây là đòn quyết định. Lần này anh không thể chấp nhận một chút thiếu sót nào nữa. Xảy ra điều đó thì anh coi như đi đứt.

Họ theo một hành lang dài, xám xịt dưới tầng hầm của khách sạn, dừng lại trước một cái cửa, Pete ấn vào một cái nút. Cánh cửa mở ra. Phía sau là thang máy. Những người đàn ông bước vội vào. Pete lại ấn một cái nút. Thang máy bắt đầu chuyển động. Họ im lặng nhìn lên bảng số chỉ tầng. Ở tầng năm thang máy dừng lại và cánh cửa chạy sang bên.

- Anh đứng lại đây, giữ lấy thang máy – Pete ra lệnh cho một người đàn ông. Người đó gật đầu. Những người còn lại đi dọc hành lang.

Pete chăm chú nhìn cái cánh cửa. Cuối cùng thì hắn gật đầu ra hiệu. Ross vội đảo mắt nhìn về hai phía đầu hành lang. Không một bóng người. Pete rút từ trong túi ra một khẩu súng lục, tay trái nhanh nhẹn lắp vào đầu nòng một ống giảm thanh. Hắn đưa cho Ross cái chìa khoá. Ross nhìn hắn. Cái gì đó lấp lánh trong tay hắn. Anh hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh. Anh cảm thấy mồ hôi túa ra ở mặt và anh biết rằng Pete đang nhìn mình.

- Xong chưa? – anh thì thào bằng một giọng khản đặc. Pete gật đầu.

Ross tra chìa khoá vào ổ. Lúc xoay chìa anh có cảm giác như là mình vừa gây ra một tiếng động kinh hồn. Anh vội đẩy bật cánh cửa. Pete nhảy vào phòng. Ross tiếp theo hắn gần như bị người đàn ông phía sau đẩy qua khung cửa.

Pete khẽ vắng tục rồi chạy vào phòng trong. Ross theo sau hắn nhưng anh không nghe thấy gì khác ngoài Pete đang tuôn ra một tràng những câu chửi thề.

- Cái gì đã xảy ra vậy? – Ross gọi theo.

Anh biết ngay lập tức khi bước vào phòng kia. Mồ hôi lại đổ ra đầm đìa trên khuôn mặt anh. Anh nhìn Pete, không còn hiểu điều gì nữa.

- Trời ơi, vỡ ở chỗ nào vậy?

Pete lắc đầu.

- Tôi cũng không biết nữa.

Ross nhìn quanh trong phòng một lần nữa. Trống không. Joker đã biến mất.

Tiếng động cơ vang rền làm Joker buồn ngủ. Nó luôn làm lão mệt mỏi mỗi bữa người. Nhưng lão cũng chẳng bao giờ biết rõ là do tiếng động ầm ầm hay là do viên thuốc không nôn mà lão đã uống. Nói chung, thế chẳng nữa lão đều ngủ trong các chuyến bay.

Gương mặt Nàng hiện lên trước mặt lão. Joker thấy xốn xang. Bình thường không hề có chuyện đó xảy ra với lão trong quan hệ với phụ nữ. Lão nhớ lại, Nàng cách đây bao lâu rồi hồi còn rất trẻ đã nhìn lão như thế nào. Hồi đó đối với lão Nàng hình như còn quá trẻ. Hay là hồi đó lão là một thằng ngốc? Nàng không bao giờ quá trẻ hết! Rồi đến thời gian sau khi nàng được rời khỏi trại. Lão chỉ chậm chân mất vài phút mà không giữ được Nàng. Bây giờ thì không còn lâu la gì nữa. Bây giờ thì đến lượt lão. Chỉ có mỗi đứa con của nàng là làm phiền lão một chút. Nó không phải là con của Ross thì có nghĩa là còn một người nào đó trong cuộc. Lão tự hỏi, ai

có thể là người đó. Nàng không ngốc tí nào. Trước khi bước lên máy bay, lão đã được biết rằng nàng đã gọi con mình đi Arrowhead lúc năm giờ sáng.

Đó là một trong những nguyên do khiến lão thích nàng. Nàng đã lọc lõi. Chỉ cần Ross Drego có được một nửa trí tuệ của Nàng thì hẳn chắc chắn không bị kẹt như bây giờ.

Chương 9

Gần một tháng đã trôi qua khi Joker biến khỏi đây. Ross đã bắt đầu cảm thấy yên tâm hơn. Anh tin rằng mình có lý: bọn họ không thể làm gì anh được bởi vì anh quá nổi bật trong tầm nhìn của dư luận. Sớm hay muộn thì bọn họ sẽ ngồi vào bàn với anh và tuyên bố đồng ý với những điều kiện của anh.

Khe khẽ huýt sáo Ross bước vào nhà. Maryann, cô đang đợi anh trong phòng, ngạc nhiên nhìn anh. Vẻ hoảng hốt mà anh đã để lộ trong suốt mấy tuần qua đã biến đâu mất. Cô nhìn qua vai anh ra phía cánh cửa mở. Nhưng ở đó không có ai.

- Bọn vệ sĩ của anh đâu? – cô hỏi.

Anh mỉm cười với cô.

- Anh cho họ đi rồi. Đau cả đầu khi phải nhìn thấy bọn nó ngồi lê la ở đây suốt cả ngày.

Cô sững ra nhìn anh.

- Anh thấy thế có nên không?

Ross đi vào phòng khách, tự rót cho mình một ly whisky.

- Joker biết hẳn nên đánh vào lúc nào. Bọn nó không còn dám nữa rồi.

Cô im lặng quan sát anh. Ross dốc ngược ly whisky. Rượu đốt cháy cổ họng và làm người anh ấm lên. Những buổi tối đã bắt đầu lạnh.

- Ngày mai chúng ta đi đến Arrowhead đón Michelle và sẽ đi nghỉ ở Las Vegas – anh tuyên bố. Cô lắc đầu.

- Theo em chúng ta nên chờ thêm thời gian nữa.

- Anh không chịu nổi cảnh tù túng như thế này nữa rồi – anh phân bua – Chẳng có lý do gì để chúng ta phải lo lắng cả. Mai chúng ta đi.

- Để em xem bác Tom đã chuẩn bị bữa ăn xong chưa – cô nói rồi đi ra ngoài.

Ross nhìn theo cô rồi rót thêm một ly whisky nữa. Anh chắc chắn sẽ chẳng bao giờ hiểu được cô. Tại sao cô ở lại với anh, nếu cô sợ? Không có điều gì giữ cô ở lại đây cả. Họ không cưới nhau. Anh chắc cũng chẳng trách được cô, nếu cô bây giờ bỏ anh đi nơi khác. Anh chậm rãi uống ly whisky của mình. Có thể anh sẽ vượt qua được cái hàng rào vẫn còn ngăn cách họ. Maryann trở lại căn phòng.

- Mọi thứ xong rồi.

Anh đứng đó một lúc và nhìn cô. Đột nhiên anh tin rằng mình đã hiểu ra tất cả. Anh đi xuyên qua căn phòng và cầm lấy tay cô.

- Maria! – anh âu yếm nói – Mai chúng ta cưới nhau đi. Sau đó sẽ là tuần trăng mật thực thụ.

Maryann không biết tại sao, nhưng cô cảm thấy một nỗi xót xa thức dậy trong lòng mình.

- Anh mong muốn thực sự điều đó ư, anh Ross?

Ross gật đầu.

- Bây giờ anh biết rồi. Anh cần đến em. Nó không còn như ngày xưa nữa rồi.

Cô nhìn cánh tay mình. Những ngón tay to rám nâu của anh nắm chặt lấy nó. Cô biết ý như thế nào. Có cái gì đó ở anh đã thay đổi. Đây là vẫn anh chàng Ross, con người mà cô đã biết từ lâu. Đột nhiên trưởng thành hẳn lên. Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt anh và lần đầu tiên phát hiện ra trong nó sự thống trải và cô đơn. Cổ họng cô tắc nghẹn lại.

- Được, anh Ross – cô thì thầm – Mai chúng ta cưới nhau.

Anh kéo cô ép sát vào mình và hôn cô.

- Em sẽ không ân hận vì điều này đâu.

Trong bữa ăn anh rất vui vẻ và vẽ ra mọi kế hoạch. Anh bảo bác Tom mở một chai sâm banh. Trạng thái vui vẻ của anh lây sang cả cô.

- Chúng ta sẽ xây nhà – anh tuyên bố.

Cô bật cười.

- Rồi làm gì với nó?

- Anh muốn có một cái riêng của chúng mình. Theo ý riêng của chúng ta – anh giải thích – Và lại cái nhà này chúng mình không thể mua được. Chủ nhà không muốn bán, ông ta chỉ muốn cho thuê thôi.

- Chúng ta nên chờ thêm một thời gian nữa – cô đưa ý kiến.

Ross lắc đầu.

- Không, chúng ta làm ngay bây giờ. Anh đã tìm được một miếng đất ở trong núi rồi.

- Bây giờ anh là xếp rồi – cô nói mặt lộ vẻ ngoan ngoãn phục tùng.

Anh đặt ly cà phê của mình xuống, đứng dậy và bước đến bên cô.

- Anh chỉ mong em được hạnh phúc thôi. Giờ đây đó là điều duy nhất anh quan tâm.

Cô nắm lấy tay anh.

- Em sẽ được như vậy, anh Ross!

Đồng hồ điểm mười giờ khi họ đi sang phòng khách. Anh duỗi dài ra trên đi văng và rút một điếu thuốc.

- Bây giờ anh cảm thấy sung sướng thực sự – Ross noi – Anh chắc rằng một cuộc sống tươi đẹp đang chờ đón chúng ta.

Cô đánh que diêm và chìa ra cho anh.

- Nó sẽ tuyệt đẹp, anh Ross. Chỉ cần chúng ta có lòng mong muốn thực sự thôi.

Anh kéo cô xuống đi vắng bên cạnh mình và hôn vào má cô.

- Anh chưa bao giờ kể với em là anh mê em như thế nào. Đúng không nào, em yêu? – anh thì thầm.

Cô khẽ gật đầu. Anh ép đầu cô vào ngực mình.

- Anh yêu em, điều đó em biết đấy, hay là không nào? Anh lúc nào cũng yêu em nhưng lại không bao giờ biết rõ điều đó.

Cô không đáp lời lại.

- Anh còn biết mình có cảm giác gì khi anh nhìn em.

Cô mỉm cười.

- Anh không cần phải tán tỉnh em như thế làm gì, anh Ross! – cô trêu đùa – Em đã nói “vâng” rồi mà.

Anh mỉm cười nhìn vào khuôn mặt cô.

- Anh nói thật đấy – anh nói nghiêm chỉnh – Có biết bao điều mà anh muốn nói với em, nhưng anh lại không bao giờ nói.

Một vẻ trêu mếu hiện ra trong đôi mắt cô. Maryann xúc động áp đôi môi vào má anh.

- Em cảm ơn anh, anh Ross! – cô thì thào.

Ross ngượng ngùng ừ hử vì anh không quen cô chịu ơn mình. Anh ngồi dậy.

- Ta xem TV chứ – anh hỏi – Chúng mình phải dần quen với kiểu sinh hoạt của một đôi vợ chồng thực thụ chứ.

Cô mỉm cười.

- Đồng ý!

Anh đi đến bên TV và bật máy.

- Hình ảnh thế nào? – anh nói với qua về phía sau.

- Được đấy – cô trả lời và quan sát những hình dáng đang chuyển động trên màn ảnh.

- Không nét hơn được nữa đâu – anh nói và trở lại đi vắng – Đang chiếu phim.

- Xem được, em chẳng có gì phản đối cả – cô nói.

Ross ngồi xuống bên Maryann và cầm lấy tay cô. Họ im lặng nhìn anh hề trên màn ảnh. Anh ta thật ra cũng không ngộ nghĩnh nhưng diễn xuất khá. Cô nhìn Ross trong khi anh đang nhìn về màn ảnh. Mái tóc đen của anh phủ xoã xuống trán, đôi mắt anh không còn ương ngạnh ánh xanh như thép luyện ngày xưa nữa; giờ nó dịu xuống và toả ra một vẻ ấm áp. Cô lặng lẽ mỉm cười một mình. Anh cần quá nhiều thời gian để trưởng thành.

Sâu trong nhà tiếng chuông điện thoại bị ngắt và cô nghe thấy giọng nói khe khẽ của bác Tom, nhưng không rõ. Bởi vậy cô lại hướng sự chú ý của mình vào bộ phim.

- Thừa bà Drego – bác Tom gọi vọng từ lối ra vào.

Cô ngược lên.

- Gì vậy, bác Tom?

- Có người muốn nói chuyện với bà, thừa bà – người hầu già thừa.

Maryann đứng dậy. Ross nhìn lên.

- Mau lên nhé, cô bé! – anh nói và mỉm cười.

Cô hôn lên trán anh.

- Em quay lại ngay, anh yêu quý.

Maryann đi xuyên qua phòng khách vào phòng thư viện và nhắc ống nghe lên.

- Allo!

Không có tiếng đáp lại. Hoàn toàn không có gì ngoài một tiếng như gió thổi rất khẽ ở trong đường dây. Một cảm giác ghê rợn lạnh lẽo chạy khắp người cô.

- Allo, allo! – cô nhắc lại.

Một giọng nói thì thầm mà cô cảm thấy quen thuộc vọng đến tai cô.

- Maria hả?

- Vâng – cô trả lời – Ai đấy?

- Maria hả? – giọng kia nhắc lại như thể cô chưa trả lời. Cô nắm chặt ống nghe đến nỗi những ngón tay trắng bệch ra.

Cô nhận ra cái giọng này rồi. Cô cũng biết tại sao người ta gọi điện cho cô.

- Anh Ross! – đột nhiên cô hét lên và giọng nói của chính mình dội vào tai nghe – Anh Ross! Từ trong phòng khách vọng ra một tiếng rít gió rất khẽ với tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng, ống nghe tuột khỏi tay cô. Cô chạy vội trở lại phòng khách.

Ross vẫn đang ngồi trên đi văng, mặt anh trắng nhợt, đôi mắt đầy vẻ đau đơn lẫn với sự ngạc nhiên. Anh ép chặt hai bàn tay vào lồng ngực.

- Maria! – anh khẽ gọi giọng khản đặc.

Cô nhìn thấy máu trào ra từ những kẽ ngón tay của anh. Cô liếc nhìn rất nhanh cái cửa sổ lớn đối diện với đi văng. Một nửa đã vỡ tan mảnh rơi vương vãi trên sàn. Cô lao đến bên Ross.

- Bác Tom! – cô gọi to – Bác gọi bác sĩ ngay!

Ross ngã chúi về phía trước. Cô đỡ anh lại, ép đầu anh vào ngực mình.

- Trời ơi, anh yêu quý của em, anh yêu quý của em! – cô kêu lên.

Cô nhận thấy anh đang co giật trong cơn đau. Anh từ từ ngược lên nhìn cô.

- Anh đã sai lầm quá nhiều, Maria à! – anh thì thào.

- Không, không, anh yêu – cô đáp lại.

Anh nói chậm chạp như thể từng câu từng chữ phải vượt qua một khoảng cách rất xa mới thoát ra khỏi đôi môi của mình.

- Anh đã mắc nhiều sai lầm, Maria ạ, nhưng anh đã cố gắng vớt vát lại.

- Em biết, anh Ross – nước mắt chảy dài trên má cô. Cô hôn lên mái tóc đen nhánh ướt đầm mồ hôi của anh. Ross ngược lên nhìn cô.

- Maria!

- Dạ!

- Anh rất mừng là chuông điện thoại đã kêu, Maria. Anh rất yêu em – giọng anh yếu ớt, đầy đau khổ.

- Em cũng yêu anh, anh Ross – cô đáp lại và khóc. Vẻ ngạc nhiên lộ rõ trong giọng nói của anh.

- Thật ư, Maria?

Cô vội gật đầu.

- Nếu không thì em ở lại đây làm gì?

Anh yếu ớt nhắm mắt lại.

- Em đã ở lại – rồi anh im lặng một lúc. Và khi anh mở mắt ra ở trong đó hiện lên một vẻ thoải mái rất lạ – Anh rất mừng vì em đã ở lại – anh lại thì thào – Nếu không thì anh ân hận lắm.

- Em sẽ ở mãi bên anh, anh yêu – cô kêu lên như vậy và lại ép đầu anh vào ngực mình.

Ross hự lên một tiếng, một giòng máu nhỏ rỉ ra từ khoé miệng rỏ xuống váy cô. Đầu anh gật về phía trước. Cô cúi xuống nhìn anh. Đôi mắt anh đã dại đi, bất động.

Cô dờ dẩn nhìn cái váy trắng của mình. Vết máu cứ loang ra mãi. Từ chiếc TV dội lại những tiếng cười đình tai nhức óc. Cô nhẹ nhàng đặt đầu anh xuống đi vắng và đứng dậy.

Tom đang đứng ở cửa, mặt tái xám.

- Tôi gọi bác sĩ rồi, cô Maryann ạ.

- Cảm ơn bác, bác Tom! – cô rã rời nói và đi đến bên TV tắt nó đi.

Chương 10

Mike bước vào phòng, tay bỏ mũ. Anh vút nó xuống một cái ghế đối diện với bàn làm việc của mình. Trán anh lấm tấm mồ hôi. Anh đi đến bàn làm việc của mình và nặng nề thả người xuống ghế. Joel đang ngồi sau một bàn khác ngược lên.

- Hôm nay sao? – anh ta hỏi.

Mike mỉm cười.

- Tháng năm mà bức quá. Cứ như thế này thì hè năm sau nóng khủng khiếp đây.

Joel mệt mỏi ngả người ra phía sau trên chiếc ghế của mình.

- Tôi mệt bã người, kỳ cuối tuần vừa rồi thật là kinh khủng. Không thể chịu đựng được cái nóng như thế này nữa rồi. Có lẽ phải nói ông Già cho phép lắp máy điều hoà vào các phòng thôi.

Mike bật cười.

- Ông ấy sống với cái ý tưởng là một nhân viên tốt phải được kết tinh từ mồ hôi của chính mình.

- Tôi chẳng tin là ông ấy đã có lần trong đời toát mồ hôi đâu. Ông ấy không đủ máu để làm thế – Joel than vãn.

Anh ta lấy một tờ giấy trên bàn làm việc của mình và chìa ra cho Mike.

- Cái này đang đợi anh đây.

Mike cầm lấy và đọc lướt qua.

- Quái quỷ? – anh thốt lên.

Joel mỉm cười.

- Có gì vậy, bạn thân mến.

Mike nhìn anh ta và từ từ đứng dậy. Anh nhấc mũ ở ghế lên.

- Thôi anh đừng giấu cợt tôi nữa. Anh chắc cũng đọc rồi.

- Thế anh còn cần nhần gì nữa? – Joel đáp lại – Anh sẽ được đi ra ngoại ô thành phố và ở lại đó mấy tiếng trong một bệnh viện mát lạnh còn gì nữa? Anh may không phải ngồi trong cái phòng bí rì này đấy.

Mike đã bước ra ngoài hành lang. Anh ấn nút gọi thang máy và lại liếc đọc tờ giấy trên tay.

NGHI PHÁ THAI

Hai cánh cửa thang máy chạy sang hai bên, anh bước vào. Trong khi cái thang máy chạy xuống anh tiếp tục đọc.

“Florence Reese được đưa vào bệnh viện Roosevelt lúc 7h10. Bị băng huyết do phá thai. Tình trạng nguy kịch”

Hai cánh cửa mở ra, Mike bước ra ngoài. Anh qua hành lang đến mở một cánh cửa. Mấy người đàn ông rời mắt khỏi tờ báo ngược lên nhìn rồi lại tiếp tục đọc. Anh tiếp tục bước đi đến một cánh cửa khác có tấm kính mờ trên đó có ghi cái tên “Captain F.Millersen”, anh mở cửa bước vào. Người đàn ông tóc màu thẫm đang ngồi ở bàn làm việc ngẩng lên nhìn.

- Hello, Mike! – anh ta nói bằng một giọng trầm trầm.

Mike mỉm cười.

- Hello, Frank! Tôi cần một người đưa tôi đến bệnh viện Roosevelt. Nghi ngờ có chuyện phá thai. Anh đặt tờ giấy lên bàn. Millersen đọc lướt qua.

- Aha, lại một trong những vụ này hả?

Mike gật đầu. Millersen đứng dậy.

- Có lẽ trong vụ này đích thân tôi phải đi thôi, Mike ạ.

Mike nhìn anh ta ngạc nhiên. Chưa bao giờ Millersen tự đi điều tra một vụ nào nếu đó không phải là vụ lớn. Ở tầng trên người ta kháo nhau là anh ta có một bản năng rất huyền bí về những vụ nghiêm trọng. Anh ta gần như có thể đánh hơi thấy nó.

- Anh muốn đưa tôi đi ư, Frank? – anh hỏi giọng chưa tin. Millersen gật đầu.

- Ừ, tôi cũng dần dần chán cái trò mài đũng quần ở đây rồi.

Mike quan sát anh ta trong khi anh ta lấy mũ của mình.

- Anh có biết chút gì hơn về việc này mà tôi chưa được biết không? Anh nghi ngờ hỏi.

Millersein cầm một điếu xì gà vào miệng.

- Tôi không biết gì cả. Chỉ có cái là tôi không muốn ngồi mãi ở đây thôi. Chúng ta đi đi.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc trong không gian của hành lang với những bức tường sơn xanh mà họ đang đi. Họ theo sau cô y tá đến một phòng người bệnh. Ở tận cuối phòng có một cái giường được che bằng tấm màn gió.

- Cô ta nằm đây – cô y tá nói và kéo tấm màn gió sang một bên.

- Chúng tôi có thể nói chuyện với cô ấy được chứ?

Mike hỏi cô y tá.

- Cô ấy yếu lắm. Các anh phải trọng cho.

Anh bước vào trong tấm màn. Millersen theo sau và họ dừng lại ở đầu giường. Cả hai lặng lẽ quan sát cô gái trẻ đang nằm bất động một lúc. Cô gái như đang ngủ. Đôi mắt nhắm lại, khuôn mặt trắng bợt, xanh xao như thể dưới lớp da đó không còn chút máu nào. Miệng cô ta hé mở, đôi môi hơi sẫm hơn da mặt một chút. Mike đưa mắt nhìn Millersen. Anh ta gật đầu.

- Cô Reese! – anh nói khẽ với cô gái.

Cô ta không động cựa gì hết. Anh lại gọi tên cô ta một lần nữa. Lần này thì cô ta khẽ cựa mình, rồi từ từ mở mắt ra. Trong đó chứa đầy sự đau đớn làm cho Mike không nhận ra màu của nó nữa. Đôi môi cô ta mấp máy nhưng không phát ra tiếng. Mike bước lại sát giường hơn.

- Cô có nghe thấy tôi nói không, cô Reese!

Cô gái yếu ớt gật đầu.

- Tên tôi là Mike Keyes, còn đây là đại úy Millersen. Chúng tôi ở bên công tố viên.

Vẻ hoảng hốt hiện lên trong đôi mắt cô ta. Mike nói tiếp ngay để cô ta yên tâm.

- Cô không có gì mà phải sợ cả, cô Reese! Cô không dính dáng gì hết. Chúng tôi có thể giúp đỡ cô mà thôi.

Dần dần vẻ sợ hãi biến mất khỏi đôi mắt cô ta, Mike đợi một lát. Những lời nói của anh vang trong tai mình như một sự châm biếm, không có gì mà phải sợ cả. Tất nhiên cô ta chẳng có gì mà phải sợ. Cô ta đang đến gần cái chết. Anh mỉm cười để cô ta yên tâm.

- Cô có họ hàng gì để chúng tôi báo tin cho không?

Cô gái lắc đầu.

- Ở trong thành phố hay ở đâu?

- Không có – giọng cô ta chỉ là tiếng thì thầm khe khẽ.

- Cô sống ở đâu, cô Reese?

- Khách sạn Allingham – cô ta trả lời.

Mike gật gù. Đó là một trong những khách sạn tương đối rẻ dành cho phụ nữ ở West side.

- Cô có chỗ làm ổn định không, cô Reese?

Cô gái lắc đầu.

- Thế cô làm gì?

Giọng nói của cô gái rất khẽ.

- Người mẫu chụp ảnh.

Mike trao đổi một cái nhìn với Millersen. Một nửa số các cô gái thất nghiệp ở New York là người mẫu, còn nửa kia là diễn viên.

- Làm riêng hay làm cho hãng? – anh hỏi.

- Cho hãng.

- Hãng nào?

- “Park Avenue Models” – cô ta đáp. Lần đầu tiên kể từ lúc Mike nói chuyện với cô ta, cô ta

thay đổi thái độ.

- Ngài báo cho Maryann...

Mike có cảm giác là gương mặt cô ta vừa để lộ ra một tia hy vọng.

- Chúng tôi sẽ báo – anh hứa – Maryann...Maryannn nào vậy, tìm cô ấy ở đâu?

Cô gái gần như dồn hết sức lực còn lại của mình để cố thốt lên mấy câu nữa.

- Maryann ở... hăng. Cô ấy biết phải làm gì rồi. Cô ấy là... – Giọng nói của cô gái tắt lịm và đầu cô ta ngật sang một bên.

Cô y tá bước nhanh đến cuối giường xem mạch.

- Cô ấy xỉu rồi – cô y tá giải thích – Các anh phải tạm dừng lấy khẩu cung thôi.

Mike quay sang phía Millersen. Mặt anh này tái nhợt đi, gần giống như cô gái kia. Ngay lập tức anh thay đổi thành kiến của mình về người đàn ông này. Từ trước anh vẫn nghe người ta nói, anh này không hề biết xúc động.

- Anh thấy thế nào, Frank?

- Chúng mình chẳng tìm được đâu – Millersen trả lời – Mike sửng sốt.

- Sao anh lại nghĩ vậy?

Millersen buồn bã mỉm cười.

- Cái kiểu như thế này tôi được nhìn thấy nhiều quá rồi. Nó chẳng bao giờ dẫn đến cái gì hết.

- Nhưng mà cô gái đang đến gần cái chết! – Mike kêu lên – Chúng ta phải làm cái gì đó để xác định xem ai làm chuyện này chứ. Cái thằng khốn nạn chủ mưu của vụ này lúc nào cũng có thể kiếm được một nạn nhân khác...

Millersen giơ tay lên tỏ dấu hiệu an ủi.

- Cứ bình tĩnh, Mike! Chúng ta sẽ tìm hiểu sự việc, nhưng mà sẽ chẳng tìm thấy gì đâu. Trừ phi cô gái nói cho chúng mình biết chút ít gì đó.

- Tôi gọi điện cho hăng xem sao. Có thể những người ở đấy cho ta biết một vài điều mấu chốt nào đó – Mike đi dọc theo lối đi giữa hai dãy giường bệnh.

Millersen nắm lấy tay anh kéo lại.

- Để tôi gọi cho, Mike! – anh ta vồn vã nói – Anh đợi ở đây hỏi cô ta khi nào cô ta tỉnh lại. Cô gái quen anh hơn.

Mike gật đầu.

- Cũng được – anh nhìn theo Millersen đang rời phòng bệnh rồi quay trở lại chỗ tắm màn gió. Vừa lúc đó cô y tá bước ra. Nhìn thấy anh cô dướn đôi lông mày ngạc nhiên.

- Tôi đợi đến khi có thể nói chuyện tiếp được với cô ta – anh giải thích. Cô y tá nhìn anh.

- Thế thì anh có thể ngồi đợi ở bàn tôi ngoài hành lang kia – cô ta khuyên -Cũng còn khá lâu cô ta mới có thể nói được. Đây là trong trường hợp còn có thể.

Chương 11

Tom thận trọng mở cửa, tay kia cố gắng giữ thăng bằng bằng cái khay gỗ.

- Cô đã tỉnh dậy chưa, cô Maryann? – ông khẽ hỏi.

Từ cái giường đồ sộ không có tiếng trả lời. Ông lão rón rén bước vào phòng và đặt cái khay lên một chiếc bàn con. Không nhìn vào giường ông lão bước đến bên cửa sổ và kéo tấm rèm che ra. Ánh nắng mặt trời rực rỡ rọi vào trong phòng. Ông đứng đó một lúc, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở tí phía dưới kia, con sông East uốn lượn lên tới tận Hudson. Màu xanh sáng của công viên Gsacle Square nổi bật lên trên cái màu xám xịt của những toà nhà xung quanh đó. Ông nhìn theo một chiếc xe màu đen dài thượt đang rẽ vào cổng toà nhà Gracle Mansion. Ông lão liếc nhìn đồng hồ của mình. Đúng tám giờ. Ngài thị trưởng New York đi làm sớm. Ông quay người lại. Maryann đã thức dậy và đang ngắm nhìn ông lão, đầu vẫn còn ngả trên gối, bằng đôi mắt to nâu sẫm của mình. Cô chậm rãi vươn vai. Vai và đôi cánh tay khỏe mạnh của cô nâu bóng.

- Good morning, cô Maryann! – ông lão nói và bước lại gần giường. Cô mỉm cười.

- Good morning! mấy giờ rồi bác Tom?

- Tám giờ – ông lão trả lời và đặt cái khay lên giường trước mặt cô – đã đến giờ dậy rồi.

Cô nhăn mặt và ngồi dậy. Ông lão lấy cái áo ngủ bằng lụa trên cái ghế gần giường giơ ra cho cô luồn vào.

- Có gì ăn sáng đấy, bác Tom?

- Hôm nay là ngày ăn kiêng. Nước quả và cà phê.

- Nhưng mà tôi đói lắm – cô cãi lại.

- Cô hôm nay trông rất đẹp, cô Maryann à – ông lão nói – Cô có muốn giữ mãi thế không?

Maryann mỉm cười.

- Bác Tom, bác là một anh chàng tán tỉnh lỗi đời.

Ông lão đáp lại nụ cười của cô.

- Bây giờ thì cô uống đi. Ngài martin đã bảo sẽ đến đón cô vào lúc mười giờ để đưa cô đến văn phòng.

Cô cầm lấy ly nước cam, uống chậm rãi.

- Chẳng lâu nữa đâu, rồi bác sẽ nắm cuộc đời tôi trong tay mất, bác Tom à.

- Tôi thì không đâu – ông lão trả lời và lắc cái đầu với bộ tóc đen xoắn tí đã điểm bạc – Nhưng tôi cũng còn muốn sống để xem ai sẽ làm điều đó.

Cô bật cười rồi uống cạn ly của mình.

- Có thư từ gì không?

- Tôi xuống xem ngay bây giờ, cô Maryann – ông lão quay người ra khỏi phòng và đóng cánh cửa sau lưng mình lại.

Cô hồ hững hờ cầm tờ báo trên khay lên đọc lướt qua. Vẫn những tin như mọi khi: cưỡng hiếp, đốt nhà, giết người và chiến tranh. Cô ngẩng lên khi bác Tom trở lại với một lá thư trên tay.

Cô đón lấy nó và vội vã xé ra.

- Cửa Michelle đây này – cô sung sướng kêu lên.

- Đúng vậy, thưa cô – ông lão nói mặc dù lúc đó ông cũng mới biết điều đó. Ông chỉ mong muốn được nhìn thấy cô hạnh phúc. Đối với ông cô là người đàn bà xinh đẹp nhất và đau khổ nhất trên đời này.

- Con bé thi học kỳ với số điểm đứng thứ hai trong lớp đấy nhé – cô vui vẻ nói – Nó không muốn đợi đến tháng sáu khi chúng ta nghỉ hè nữa đâu.

Một vẻ lạ lùng hiện trên khuôn mặt bác Tom.

- Chúng ta thực sự có thể đi du lịch được ư?

- Tôi muốn xem ai có thể ngăn cản được điều đó.

- Ngài Martin đã nói là hè này cô sẽ có nhiều việc lắm đấy.

- Quý tha ma bắt cái ngài Martin ấy đi – cô giận dữ nói – Hè năm ngoái lão đã làm hỏng hết kế hoạch của tôi rồi. Năm nay lão sẽ không đạt được điều đó đâu.

Lão đang đợi ở phòng khách, lúc cô từ cầu thang của ngôi nhà hai tầng đi xuống. Lão mỉm cười với cô.

- Good morning, Maryann!

- Good morning, anh Joker! Em hy vọng là đã không để anh phải đợi lâu.

Nụ cười của lão nở rộng ra.

- Anh đã chờ em từ bao lâu nay rồi. Một vài phút bây giờ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đôi mắt cô nhìn thẳng vào mắt lão.

- Chúng ta đã thoả thuận với nhau rồi đấy nhé.

Lão gật đầu

- Thoả thuận là thoả thuận – cô nói.

- Đôi khi anh có cảm giác là em lạnh như băng.

- Không lạnh đâu, anh Joker – cô đáp lại – cái chuyện đó làm em chán ngán ớn đến tận cổ rồi.

- Cả đối với anh ư?

- Cả với anh. Anh còn nhớ chúng ta đã thoả thuận với nhau như thế nào không?

Lão lại gật đầu. Lão còn nhớ rõ.

Hôm đó lão đến nhà và Tom dẫn vào phòng khách. Cửa sổ lớn rộng cả bức tường đã được thay tấm kính mới, qua đó lão có thể nhìn thấy thành bể bơi. Chỉ có điều là bây giờ không còn đũa tre vẩy nước ở đó nữa. Nghe thấy tiếng bước chân của cô, lão quay lại.

Trong bộ đồ đen giản dị, cô đứng ở cửa. Mớ tóc vàng của cô óng ánh trong ánh sáng lung linh của buổi sáng. Gương mặt cô hờ hững.

- Chào anh Joker! – cô nói không chìa tay ra cho lão.

- Maryann! – lão nói.

Cái nhìn của cô không rời mắt lão.

- Rất cảm ơn cú điện thoại của anh.

- Điện thoại nào? – lão hỏi.

- Đừng giả vờ nữa, anh Joker! – cô bình thản đáp lại – Tôi nhận ra giọng của anh, mặc dù anh nói thầm.

Lão đi lại phía đi vắng.

- Thế bây giờ cô định thế nào? – lão hỏi.

Cô nhún vai.

- Tôi chẳng biết nữa. Tôi sẽ đi làm, nếu tìm được chỗ nào đấy.

Mặt lão phản chiếu vẻ ngạc nhiên.

- Tôi tưởng là Ross đã cung cấp đầy đủ cho cô rồi chứ.

- Anh ấy không để lại cho tôi tí gì cả! – cô đáp không chút than vãn.

- Nhưng cô là vợ goá của hắn cơ mà – lão tiếp tục – Cô còn mặc cả đồ tang vì hắn nữa đây này.

- Tôi có thể là vợ goá của anh ấy nhưng tôi chưa hề làm vợ anh ấy – cô chữa lại – Và vì chuyện đó dính dáng đến chuyện thừa hưởng gia tài. Ngoài ra, không phải tôi mặc đồ đen vì anh ấy. Đó chỉ là màu tình cờ mà tôi có.

Lão mỉm cười.

- Đúng vậy.

Như mọi khi, nhưng như vậy vẫn làm lão ngạc nhiên, cô đi thẳng ngay vào vấn đề của câu chuyện.

- Chắc chắn là anh đến đây không phải là để khen tôi xinh đẹp đến mức nào chứ. Tại sao anh lại đến đây?

- Những người khác lo lắng vì cô.

Đôi mắt cô trở nên kín đáo.

- Họ cần gì phải lo lắng. Tôi đã thu xếp ổn thoả vụ điều tra của bên toà án mà không hề tiết lộ một chút gì cả.

- Tuy vậy nhưng họ vẫn lo – lão tiếp – Họ sợ cô một ngày nào đó gặp chuyện rắc rối cuối cùng lại phun ra thì phiền.

- Tôi sẽ không làm thế đâu.

- Cái đó thì tôi biết. Nhưng những người khác lại không tin như vậy.

- Thế tôi phải làm gì để họ tin bây giờ?

- Trở về miền Đông với tôi. Chúng tôi tìm được một việc cho cô rồi.

- Việc gì vậy? – cô ngờ vực hỏi.

- Cô phải phụ trách một hãng người mẫu.

- Những người kia cảm thấy yên tâm hơn khi họ kiểm soát được cô

- Một hãng người mẫu ư? – Maryann hỏi – Tôi thì biết gì về chuyện đó.

Một nụ cười xuất hiện trên mặt lão.

- Thôi đừng ngây thơ như thế, Maria!

Cô trừng trừng nhìn lão.

- Thế nếu không về thì sao?

Joker rút trong túi ra một gói thuốc mời cô. Cô lắc đầu. Lão châm cho mình một điếu, đút lại vào túi rồi lấy ra một tấm ảnh con, vút lên bàn trước mặt cô.

Đó là bức ảnh một đứa trẻ đang chơi với cô bảo mẫu trên bãi cỏ.

-Ồ, Michelle đây mà – cô kêu lên giọng lạc đi vì sợ hãi.

Lão gật đầu.

- Cô đừng lo. Nó vẫn khỏe mạnh. Chúng tôi nghĩ là cô rất muốn có bức ảnh này. Nó mới được chụp tuần trước ở Assowh.

Cô ngồi lặng đi một chút rồi đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Và khi qua vai mình nói chuyện tiếp với lão thì giọng cô đã trở nên điềm đạm và nhấn nhé.

- Không có cách nào khác để làm họ vừa lòng ư?

- Không có cách nào khác.

- Và nếu tôi nhận sẽ không có thêm điều kiện nào khác kèm theo chứ?

- Cô muốn nói cái gì vậy?

Cô quay lại nhìn lão với con mắt từng trải của mình.

- Giờ đến lượt anh ngây thơ quá đấy.

Lão cảm thấy mặt mình nóng bừng.

- Không có thêm điều kiện nào khác cả – lão đáp – Nhưng mà cô không thể cấm được người đàn ông nuôi hy vọng đâu.

Cô thở dài.

- Thôi được – cô chấp nhận.

- Thoả thuận chứ? – lão hỏi lại.

Cô gật đầu.

- Tôi rất mừng, Maryann à – lão nói – Tôi vẫn tin tưởng là cô không đến nỗi bướng bỉnh lắm.

- Anh đừng gọi tôi là Maryann – cô nói – Cứ gọi tôi là Madame đi.

Chương 12

- Anh cho em xuống ngã tư Park Avenue cắt phố 3. Em sẽ đi bộ từ đó.

- Được – Joker trả lời và đỗ xe sát vào vỉa hè. Lão nhào người qua thành ghế mở cửa cho cô – Chúng ta sẽ cùng nhau ăn tối chứ?

Cô gật đầu.

- Anh sẽ đón em lúc tám giờ tại nhà em – lão nói.

- Vâng, thế thì tuyệt – cô đáp và đóng sập cánh cửa lại. Lão còn nhìn theo cô đang hoà mình vào dòng người ở đầu ngã tư và rẽ qua đường trước mặt lão. Lão yêu dáng đi của cô. Đó là những động tác uyển chuyển trẻ trung vẫn có của cô. Lão nhếch mép cười khi nhận ra những ánh mắt đàn ông nhìn theo cô. Lão không thể khó chịu với họ được. Phía sau có ai đó bóp còi inh ỏi. Lão ngược lên và thấy đèn đã chuyển sang màu xanh. Lão cho xe chạy.

Ngôi nhà nằm trong một dãy những toà nhà cũ kỹ đã từ lâu ở New York người ta không còn mướn làm nhà ở nữa mà chỉ sửa sang lại để làm văn phòng. Đứng đó ở đó là những hãng quảng cáo nhỏ và những dạng sống tranh sáng tranh tối mà công việc của họ được gọi tên là “kinh doanh”. Và ngoài ra còn những người sẵn sàng bỏ thêm ra nhiều tiền hơn một chút để thuê một căn phòng tồi tàn, chỉ để muồn trong mọi trường hợp được giở ra cái địa chỉ ở Park Avenue.

Tám biển sáng bằng đồng thau bóng loáng gắn lên cạnh cánh cửa ra vào chiếu vào mắt cô. Park Avenue 79 ở phía dưới là những biển nhỏ bằng đồng đề tên các hãng. Cho mỗi tấm biển mỗi tháng phải trả thêm năm dollar. Cô mở cánh cửa lớn và bước vào một hành lang nhà kiểu cổ. Bên một cái cửa phía bên phải là biển đề Park Avenue Models Inc. Sâu bên trong là cầu thang dẫn lên các văn phòng khác.

Cô đi qua cầu thang đến một cái cửa khác không đề tên. Cô mở nó ra và bước ngay vào một văn phòng trang bị khá tốt. Bỏ áo khoác ngoài ra, cô ngồi vào bàn làm việc. Tám mảnh tranh nắng để rủ. Cô bật ngọn đèn, đánh thức căn phòng sống dậy. Ở trên tường treo một bức tranh khá đẹp và những tấm ảnh màu chụp các cô gái trẻ. Trong một cái giỏ để trên bàn còn có những bức ảnh khác và bên cạnh đó một bản sao danh sách các người mẫu.

Cô ấn một cái nút. Ngay sau đó một người đàn bà trung niên bước vào. Bà ta hoảng hốt ra mặt.

- Cô Flood, tôi mừng là cô đã tới. Có ai đó bên cảnh sát vừa gọi đến đây.

Maryann ngẩng lên nhìn.

- Cái gì?

- Có người bên cảnh sát, thưa cô Flood! – người đàn bà nhắc lại.

- Vì chuyện gì vậy, bà Morris?

- Chuyện cô Florence Reese. Cô đang nằm trong bệnh viện vì phá thai.

Bà Morris gần như ngạt thở.

- Người ta muốn biết có phải cô ấy làm việc cho chúng ta không?

- Bà trả lời thế nào?

Bà Morris ngẩng lên.

- Tất nhiên là tôi nói cô ấy không làm cho chúng ta rồi. Dính dáng tới những chuyện như vậy sẽ rất bất lợi cho chúng ta. Kiếm được việc cho các cô gái nghiêm chỉnh cũng đủ khó lắm rồi.

Maryann trầm ngâm nhìn về phía trước.

- Đáng lẽ bà không nên chối, bà Morris. Có thể đúng là cô bé đáng thương đang nguy kịch và cần đến sự giúp đỡ của chúng ta.

Bà Morris bất bình nhìn cô.

- Cô biết là tôi coi cái hạng gái này như thế nào rồi đấy. Cô cũng không nên lãng phí một phút thời gian nào cho họ hết. Họ không biết giữ gìn tí gì cả và chỉ đem lại cho mình và những người xung quanh họ tiếng xấu mà thôi.

Maryann đắm chiêu ngó xuống mặt bàn làm việc. Chính như vậy là Morris đã tỏ rõ mặt tốt của mình – Sự phẫn nộ đối với những phần tử đồi bại trong nghề này. Bà ta chắc sẽ như bị sét đánh nếu biết những gì đã được mặc cả qua cái điện thoại riêng ở trên bàn làm việc của Maryann. Nhưng hiện giờ thì Maryann không còn thời gian đâu nữa để bận tâm đến nổi bất bình của bà Morris. Cô phải gọi điện ngay cho Hank Vito để hỏi xem cần phải làm gì trong vụ này bây giờ.

- Cám ơn bà Morris, còn có ai gọi tới nữa không?

- Hai người, thưa bà Flood! Một ngài John Gellard ông ấy chiều nay cần ba cô thật thích hợp vì mấy khách hàng đến thành phố và ông ấy muốn quảng cáo cho họ. Tôi đã giới thiệu với ông ấy mấy cô rồi nhưng ông ấy muốn nói chuyện với chính cô trước đã. Còn người kia thì ở cửa hàng bán đồ lông thu chỗ phố 14. Ở đó họ cần một người mẫu cho tủ trưng bày. Tôi đã cử Raye Marnay đến đó rồi.

- Thế thì ổn cả rồi – Maryann nói và với tay lấy máy điện thoại – Tự tôi sẽ gọi cho ngài Gellard.

Cô đợi cho cánh cửa sập lại sau lưng người đàn bà rồi mới quay số. Cô đắm chiêu nhìn cánh cửa đã đóng lại trước mặt mình. Trong khi chuông điện thoại ở đầu dây bên kia réo lên từng hồi.

Tội nghiệp cô bé Florence. Trong tuần qua cô vừa khuyên cô ta đừng đi phá thai. Cô ta đã để quá lâu. Ba tháng đã trôi qua. Đáng lẽ khôn ra thì cô ta nên đẻ ra đứa con rồi sau đó từ bỏ nó cho người khác. Tính kỹ ra thì đó là giải pháp tốt nhất và Hank Vito còn có thể lo cho cô gái nhận được ít dollar nữa là đằng khác. Nhưng rồi chắc con bé hoảng lên và rơi vào tay một thằng khốn nạn. Maryann giận điên người. Thằng cha bác sĩ nào đấy đã lòi cuộc đời cô gái trẻ ra làm trò đùa. Chắc chắn cô ta là một con điếm, nhưng chẳng lẽ vì vậy mà cô ta không phải là

một con người hay sao?

Giọng một người đàn ông vang lên trong ống nghe.

- Maryann đây – cô nói.

- Trời, may quá! – tiếng người đàn ông lộ vẻ nhẹ nhõm.

- Tôi đang sợ là đến bữa ăn không gọi được cho cô nữa. Tôi có ba người từ Texas tới họ đang thích một chút đặc sản giờ thì họ đang ngồi chờ ở khách sạn. Tôi đã hẹn đến bữa ăn rồi.

- Thời gian gấp quá anh John ạ.

- Tôi không thể thay đổi được nữa rồi, cô bạn thân mến ạ – người đàn ông năn nỉ – Mai sáng hôm nay tôi mới được biết điều đó.

- Làm cả chương trình chứ? Cô hỏi – Trình diễn rồi dạ hội chứ?

- Đúng thế – ông ta trả lời.

- Cũng khá tốn tiền đấy – cô nói.

- Bao nhiêu?

- Một nghìn dollar.

Ông ta bật cười ra một tiếng huýt gió.

- Cô làm gì mà khiếp thế – ông ta kêu lên – thì tiền thù lao cũng phải có giới hạn của nó chứ.

- Tôi không thể làm khác được – cô đáp – Từ cái vụ Jelke rất khó kiếm được các cô gái chịu chơi như vậy.

- Thôi được – ông ta đồng ý sau một lúc lưỡng lự – Giờ tôi nói cho cô là họ phải tới đâu nhé.

Cô vớ lấy cây bút chì ghi chép vài dòng rồi đặt ống nghe xuống. Cô đợi một lúc rồi lại quay một số khác. Lần này một giọng đàn bà nhận điện.

- Này Cissie, có người hẹn đi ăn tiệc đấy – Maryann hấp tấp nói – Bảo cả Esther và Millie nhé. Làm toàn bộ chương trình đấy.

- Em có cuộc hẹn khác rồi – cô gái từ chối.

- Chuyện đó để tôi thu xếp cho. Địa chỉ đây – Maryann đọc địa chỉ.

Nói chuyện xong cô châm một điếu thuốc rồi lại định nhắc ống nghe lên. Nhưng chưa kịp động đến nó thì chuông điện thoại réo lên. Cô nhắc ống nghe.

- Allo!

- Maryann đấy à?

Giọng nói của người đàn ông rất quen thuộc với cô.

- Vâng!

- Frank đây – anh ta nói tiếp.

- Trục trặc ở đâu vậy?

- Vấn đề của cô gái đang nằm ở bệnh viện Roosevelt – anh ta giải thích – văn phòng cô khẳng định là cô ta không làm việc ở đây. Còn cô thì nói ngược lại. Mà mâu thuẫn giữa các lời khai báo bao giờ cũng dẫn đến rắc rối. Kể mà nhân viên của cô không nói dối thì tôi đã có thể ỉm cái chuyện này đi được rồi. Giờ thì đã có quá nhiều người tò mò muốn biết.

- Thế em phải làm gì?

- Tôi cũng chưa biết.

- Còn cô Florence ra sao rồi?

- Cô ấy sắp chết – anh ta khẽ đáp.

- Tội nghiệp cô gái – cô nói – Em đã bảo nó đừng động vào chuyện đó rồi đấy chứ.

- Với cô ta thì cô chẳng cần phải lo lắng gì nữa – anh ta khuyên – Quá muộn rồi. Giờ thì cô phải nghĩ ra một cái gì đó.

- Được rồi Frank! Em gọi cho anh Vito. Anh ấy sẽ biết phải làm gì bây giờ – cô rít một ới thuốc – Chúng ta hy vọng vậy.

Frank chấp thuận.

- Tôi đến đây với một tay ở viện công tố, hắn đang giận giữ điên cuồng lên đây.

- Ai vậy – cô lơ đãng hỏi.

- Keyes. Mike Keyes.

Cổ họng cô như tắc nghẹn lại.

- Mike Keyes? Cô hỏi lại.

Frank ngập ngừng.

- Ừ mà tôi có cảm giác là có cái gì đó liên quan đến hắn khiến tôi phải nhớ lại. Ngày trước hắn ở bên cảnh sát. Có phải anh chàng mà cô cần tìm hộ cô bạn gái không?

- Em... em không nhớ nữa – cô lắp bắp – Đã lâu lắm rồi mà – Cô từ từ đặt ống nghe xuống và dờ dẫm nhìn cánh cửa trước mặt.

Tất cả đã qua từ lâu lắm rồi. Như ở trong một cuộc đời khác.

Chương 13

Khoảng bốn giờ chiều cô y tá từ trong phòng bệnh bước ra và đến bên Mike.

- Anh có thể yên tâm trở về văn phòng được rồi, Mr. Keyes! Cô gái chết rồi – cô ta nói giọng không một chút xúc cảm. Mike từ từ đứng dậy.

- Nó đến nhanh như vậy đấy – anh nói giọng lộ rõ vẻ mệt mỏi, rã rời. Cô gái gật đầu.

- Cô ấy không còn một chút hy vọng nào có thể qua được – lần đầu tiên anh nhận thấy vẻ xúc động trong giọng nói của cô ta.

Anh nhắc mũi của mình ở trên bàn.

- Cô chuẩn bị sẵn sàng để mổ khám nghiệm tử thi. Tôi sẽ giữ liên lạc với bệnh viện để lấy kết quả sau.

Chân nặng như đeo chì anh lê từng bước dọc theo hành lang. Florence Reese. Anh tự hỏi không biết cô ta nghĩ như thế nào. Chắc là phải khủng khiếp lắm. Cô ta còn trẻ thế cơ mà. Anh đến đầu cầu thang thì Millersen xuất hiện trở lại.

- Biết thêm được tí gì không, Mike? – Millersen hỏi.

Anh lắc đầu.

- Cô ta chẳng còn nói được nữa rồi. Thế còn anh?

Gương mặt Millersen như được bao phủ bởi một mặt nạ vô hình.

- Sáng nay tôi đã gọi điện cho bà kế toán của hãng. Bà này không biết gì về cô ta cả. Tôi đã điều tra tiếp ở khách sạn. Cô gái từ một thành phố nhỏ đâu đó ở Pennsylvania đến đây khoảng một năm trước. Cách đây khoảng sáu tháng trông cô ta còn tàn tạ lắm. Rồi sau đó chắc cô ta kiếm được cái gì đấy và khấm khá hẳn lên.

- Cha mẹ còn sống chứ? – Mike lại hỏi.

Millersen gật đầu.

- Tôi vừa gọi điện cho họ cách đây một giờ. Họ đang đi đến đây.

Joel Rader từ bàn làm việc ngược lên nhìn.

- Trước đây khoảng một tiếng có một người nào đó gọi điện đến và muốn nói chuyện với anh đấy.

Mike mệt mỏi nhìn anh ta.

- Ai vậy?

- Một người đàn bà ở hãng Park Avenue Models – Hình như cô gái có làm việc cho bà ta thật. Người đàn bà muốn hỏi xem bà ta có thể giúp đỡ theo kiểu nào được không?

Mike rút bút máy của mình ra và bắt đầu điền vào bản tường trình.

- Bây giờ thì chẳng một ai có thể giúp gì hơn được nữa rồi. Cô gái đó đã chết.

-Ồ đáng tiếc – Joel đáp – Cô ta trông xinh không?

Mike nhún vai.

- Lúc tôi nhìn thấy cô ta thì rất khó mà nhận xét được. Cũng có thể, nhưng còn trẻ là cái chắc.

Anh kết thúc bản tường trình, ký tên xuống phía dưới rồi đứng dậy.

- Thôi kết thúc công việc ngày hôm nay, tôi mệt lắm rồi.

Joel nhếch mép cười.

- Nay đừng có chạm trán với ông Già đấy nhé. Ông ấy đang nổi xung lên đấy, cậu Alex bị ông ấy cạo cho một trận xong.

- Tội nghiệp cậu Alex – Mike mỉm cười – Hẳn bao giờ cũng bị tóm cổ – anh để bản tường trình lên bàn làm việc của Joel – Cậu đem nộp cái này giùm tôi được chứ.

- Tất nhiên là được rồi.

Mấy ngày sau, Joel xoay người trên cái ghế và quay sang hỏi Mike.

- Thế cuộc điều tra mà anh đã tiến hành vì cô gái nọ có thu được kết quả gì không? Tôi muốn nói đến cái vụ phá thai tuần trước ấy mà.

Mike nhún vai.

- Hoàn toàn không. Tại sao cậu lại hỏi vậy?

Joel nhào người qua bàn đưa cho anh một tờ giấy.

- Anh đọc cái này xem.

Đó là một bản báo cáo về việc bắt giữ và tha bổng mấy cô gái bị cảnh sát pháp gia bắt được trong một cuộc vây ráp tại một bữa tiệc. Một trong số những cô gái lúc đầu khai rằng cô ta làm việc cho hãng Park Avenue Models với công việc là người mẫu chụp ảnh. Về sau cô ta lại khai khác đi. Ngày hôm sau tất cả các cô gái đều được thả về vì có bảo lãnh. Trước toà một luật sư của hãng Henry Vito đại diện cho họ. Bữa tiệc nọ được tổ chức ở trong nhà một người tên là John Gellard. Cuộc vây ráp được tiến hành vì có những thư nặc danh tố cáo ông Gellard. Trong những bức thư tố giác này người ta cho rằng ông ta đáng lẽ không nên công khai khoe khoang mối quan hệ của mình với những loại được coi là mờ ám.

Joel đợi Mike đọc hết một lượt rồi hỏi.

- Có phải Park Avenue Models cũng là cái hãng mà cô gái bị chết đã nhắc đến không? Mike gật đầu rồi đọc lại bản báo cáo một lần nữa.

- Anh thấy thế nào? – Joel hỏi.

- Một sự trùng lặp đáng chú ý – Mike nói và đứng lên. Tôi xuống dưới, chỗ Frank Millesen

đây. Có thể anh ta biết được một chút gì.

- Thông báo tình hình cho tôi biết với nhé.

Frank Millersen ngược lên nhìn khi Mike bước vào phòng làm việc của anh ta.

- Hello, Mike. Có thể giúp anh được gì đây?

- Frank, anh xem này! – Mike để bản báo cáo lên bàn cho anh ta.

Millersenn cầm lên rồi vội vàng đọc lướt qua. Khi ngẩng lên nhìn Mike gương mặt anh ta kín như bưng.

- Thế tôi phải làm gì với cái này?

- Anh có biết thêm chút gì ngoài những điều tôi đã biết không? – Mike hỏi.

Millesen đưa tẩu thuốc lên miệng.

- Không nhiều lắm – anh ta đáp và châm lửa – Một trong những vụ vây ráp bình thường của cảnh sát pháp gia – anh ta khẽ cười – Tôi có nói chuyện với một người trong bọn họ. Ở đó chắc phải vui lắm. Anh ta kể là khi họ ập vào các cô gái đang...

- Tôi không muốn nói tới cái đó – Mike ngắt lời anh ta – Một trong số các cô gái có nhắc đến hãng Park Avenue Models. Đây cũng là hãng mà cô Florence Reese đã từng làm việc.

- Tôi không tin là điều này đem lại cái gì đó – từ sau màn khói thuốc mù mịt Millersenn nói vọng ra – Rất nhiều cô gái chắc chắn là quen thuộc với hãng này.

- Có thể là như vậy – Mike lẩm bẩm – Nhưng tại sao sau đó cô ta lại chối cãi việc đó? Tôi thấy hơi lạ. Và còn một điều nữa hơi đặc biệt: Họ làm sao có thể trả được khoản bảo lãnh thông qua văn phòng của Vito? Thực tế lão chẳng làm không công bao giờ. Những loại dĩ điểm vớ vẩn không thể với tới lão được.

- Theo bản báo cáo này thì Gellard đã để cho lão biện hộ riêng cho mình – Millersen góp ý – có thể ông ta cũng trả luôn số tiền biện hộ cho các cô gái. Đó là việc riêng của ông ta.

Mike lắc đầu.

- Tôi chả hiểu ra sao nữa. Toàn bộ chuyện này tôi thấy nó thế nào ấy.

Frank Millersen mỉm cười với anh.

- Thôi quên nó đi, Mike. Nếu anh làm ở sở này lâu lâu một chút nữa thì anh sẽ gặp nhiều cái trùng lặp ngẫu nhiên đến nỗi anh không còn chú ý đến nó nữa.

- Tôi không thể thế được – Mike phản đối – Lúc nào tôi cũng nghĩ đến cô gái khốn khổ trong bệnh viện kia khi về thành phố cô ta không mơ ước đến điều đó.

Millersen gật gù.

- Chắc chắn rồi, nhưng nếu là người tử tế thì cô ta đã không rơi vào tình thế như vậy. Tôi có nói chuyện với ông bố khi ông ta đến đưa xác con đi. Cô ta luôn là một cô gái ương ngạnh.

- Có sự khác biệt giữa một cô gái ương ngạnh và một cô gái xấu đấy nhé – Mike đáp lại. Anh cầm bản báo cáo lên và đọc lại một lần nữa – Kể mà quên nó đi được thì đã đành.

- Thế anh định làm gì bây giờ? – Millersen hỏi.

Mike rời khỏi bản báo cáo ngược lên nhìn. Đôi mắt của viên cảnh sát lộ vẻ khác thường. Mike thấy mình phải cảnh giác, điều đó không phải là thói quen ở anh.

- Tôi cũng không biết nữa. Có lẽ cứ để nó đấy đã. Nếu có gì cần tôi sẽ gọi điện cho anh sáng mai nhé.

Millersen mỉm cười đứng dậy.

- Thế là tốt nhất đấy. Nếu anh quyết tâm điều tra sâu vào vụ này thì ngày mai tôi sẵn sàng để anh điều động.

- Cảm ơn anh, Frank! – Mike nói và ra khỏi phòng.

Mãi đến lúc đi dọc hàng lang đến thang máy anh mới thấy là mình đã nhầm lẫn cầm theo báo cáo cùng một tờ giấy khác nữa. Anh qua phòng ngoài quay trở lại và mở cửa phòng Millersen

- Frank... – Anh gọi trước khi nhận ra là Millersen đang nói chuyện qua điện thoại.

- Đợi một chút nhé, Mary! – Millersen nói rồi vội đưa tay bịt lấy ống nói.

Mike ngạc nhiên nhìn anh ta. Khuôn mặt anh ta bình thường rất tươi đột nhiên trắng bệch ra.

- Thôi chết, xin lỗi anh, Frank! – Anh phân trần. Tôi không biết là anh đang gọi điện thoại. Tôi cầm nhầm cái này – Anh đặt tờ giấy xuống bàn.

Một nụ cười gượng gạo hiện lên trên khuôn mặt Millersen.

- Rất cảm ơn anh, Mike! Tôi đang nói chuyện với nhà tôi. Cảm ơn nhé!

Mike gật đầu, ra khỏi phòng và khẽ đóng cánh cửa sau lưng mình lại. Cách cánh cửa một khoảng xa anh mới nghe thấy Frank thấp giọng gọi điện tiếp. Anh trở về phòng mình nặng nề thả người xuống ghế và chăm chú đọc bản báo cáo.

- Có gì vậy? Joel hỏi.

Mike nhăn trán.

- Millersen chẳng có gì ẩn sau chuyện đó cả.

- Millersen thật ra phải biết chứ – Joel nói – anh ta là chuyên gia trong lĩnh vực này mà.

Mike lại đọc tiếp bản báo cáo. Một lát sau anh quay sang Joel.

- Cậu có tình cò biết vợ Millersen tên là gì không?

Joel cười.

- Tất nhiên rồi, là bà Millersen.

- Chẳng có gì đáng cười cả – Mike nói – Nhưng cậu có biết anh ta không?

- Sao vậy?

- Tôi tò mò thôi – Mike trả lời – Anh ta đang nói chuyện với vợ bằng điện thoại thì tôi vào.

- Elizabeth – Joel đáp – Tôi đã một lần uống whisky với họ. Anh ta gọi vợ là Betty.

Mike châm một điếu thuốc, xoay ghế của mình về phía sau và ngó dăm dăm ra cửa sổ. Dưới đường phố dần ông đã mặc áo cộc tay rồi. Ở New York mùa hè đang phô trương sức mạnh của mình và còn báo trước cái nóng khủng khiếp hơn thế nữa sắp tới. Betty! Tại sao Millersen lại nói dối anh?

Mike quay về bàn làm việc và lại cầm bản báo cáo lên. Park Avenue Models. Một cái tổ hợp gì vậy? Anh chưa nghe thấy nó bao giờ, thế mà cái tên đã xuất hiện hai lần trong một thời gian ngắn. Anh nhắc ống nghe lên.

- Cho tôi số máy của Alex Temple – anh yêu cầu. Alex vừa mới chuyển sang phòng thẩm tra các hoạt động kinh doanh không rõ ràng. Giọng nói của Alex vang lên trong máy.

- Allo, Mike đấy hả?

- Anh giúp tôi một chút nhé – Mike nói – Tôi muốn thẩm tra thật im lặng hãng Park Avenue Models ở số 79 Park Avenue.

- Anh muốn biết cái gì nào?

- Tất cả những gì mà anh có thể nắm được. Nhưng một điều rất quan trọng là đừng để các vị ở dưới nhà biết đấy nhé. Tôi không muốn văn phòng của Millersen đánh hơi thấy. Chắc chắn là kỳ này chúng mình sẽ chỉ cho mọi người thấy rõ.

- Được thôi, Mike! – Alex vui vẻ nói. Vẫn thường có những bất đồng xảy ra giữa viện công tố và các tổ chức của cảnh sát được phân công giúp việc cho họ – tôi hiểu rồi.

- Nhưng Alex này, càng nhanh càng tốt nhé.

- Sáng sớm mai có kịp không?

- Thế thì tuyệt quá rồi. Rất cảm ơn – Mike đặt ống nghe xuống. Anh dụi điếu thuốc khi nghe tiếng chuông điện thoại reo lên. Anh nhắc ống nghe lên và nói tên mình.

- Keyes đây.

- Mike này, Frank Millersenn đây – Giọng nói của Millersen trong máy điện thoại bị nén lại một cách kỳ lạ.

- Có chuyện gì vậy anh Frank?

- Tôi đã nghĩ lại rồi hay là chúng ta thử tra xét cái hãng này một cái xem sao, nếu anh muốn.

- À, thôi anh Frank ạ – Mike nói với anh ta – Có lẽ anh nói đúng đấy. Chỉ là một sự trùng lặp ngẫu nhiên mà thôi. Xin lỗi đã làm mất thì giờ của anh.

- Không có gì đâu, anh Mike – giọng Millersen trở nên ngập ngừng – Anh yên tâm với vụ này chứ?

- Hoàn toàn yên tâm, anh Frank. Dù sao tôi cũng cảm ơn anh rất nhiều.

- Có gì mà phải ơn với huệ, anh Mike.

Anh đặt ống nghe xuống và tự hỏi có phải là mình đã nghe thấy vẻ nhẹ nhõm trong giọng nói của Millersen hay không?

Chương 14

Ông chánh uỷ viên công tô ngắm nhìn Mike qua cặp kính gọng sừng to tướng của mình. Bằng một cây bút chì vàng óng ông gõ nhịp lên mấy tờ giấy ở trên bàn trước mặt mình.

- Vậy là anh muốn xin rút hả? – ông nhẹ nhàng hỏi.

Mike gật đầu.

Vâng, thưa ngài.

- Tại sao?

- Vì những lý do cá nhân, thưa ngài – Mike dè dặt trả lời.

Xếp xoay người trên ghế và nhìn ra cửa sổ.

- Anh không hài lòng với công việc ở đây hay sao, Mike?

- Có chứ, thưa ngài.

Ông già im lặng. Một lúc lâu trong phòng không còn nghe thấy gì khác ngoài hơi thở nặng nhọc của ông. Cuối cùng ông lên tiếng.

- Mike, tôi chưa hề coi anh là một kẻ hèn nhát.

Mike không đáp lại.

- Công việc mà anh tiến hành trong vụ điều tra Park Avenue Models rất tốt. Đó là một trong những vụ quan trọng nhất mà chúng ta tiến hành ở cơ quan này từ trước đến nay. Và chỉ vì chuyện này có dính dáng đến những giới có thể lực nên anh muốn tránh phải không?

Mike vẫn không trả lời ông. Xếp quay lại nhìn anh.

- Thế anh đoán là tôi có cảm giác như thế nào – ông đột ngột hỏi – Khi tôi phải thừa nhận trưởng phòng hình sự của tôi cũng có dúng tay vào đấy? Anh nghĩ tôi muốn tốt nhất là nên bỏ cuộc hay sao? – ông không đợi phản ứng của anh liền nói tiếp – Nhưng tôi không thể thế được. Tôi đã tuyên thệ. Và khi tôi nhận anh, anh cũng đã tuyên thệ rồi cơ mà. Chúng ta không thể từ bỏ công việc được.

- Cái kia có liên quan gì đến cái này đâu, thưa ngài – Mike phân bua.

- Ái dà, đồ quý! – ông Già gầm lên – Và thế bây giờ khi có một tá các chính khách có thể lực và các nhà buôn giàu có cũng dính vào đó thì sao? Hay là anh sợ những người này có thể làm hỏng sự nghiệp của mình chẳng?

Mike không trả lời.

- Sẽ chẳng còn cái sự nghiệp, mà bọn kia muốn phá, cho anh nữa nếu giờ anh lẩn tránh. Tất cả sẽ đều biết rằng anh là một thằng hèn.

Mike hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra.

- Tôi rất lấy làm tiếc, thưa ngài! Xong rồi chứ ạ?

Ông Già nhào người qua bàn mình về phía trước thở một cách khó nhọc.

- Mike này, anh vẫn chưa hiểu gì cả. Đây là một cơ hội lớn của đời anh đấy. Khi tất cả đã xong xuôi anh sẽ nổi tiếng và lúc đó anh có thể đi bất cứ đâu anh muốn. Đừng để phí cuộc đời, anh bạn trẻ ạ.

- Giờ thì tôi đã được phép đi chưa, thưa ngài? – Mike đáp lại chỉ có thế.

Giọng nói của ông Già thoáng lộ vẻ khinh thường.

- Tôi rất ít khi nhầm lẫn khi nhìn người. Nhưng khi nhận anh vào làm thì thật sự tôi đã nhầm lẫn.

Máu anh dồn lên mặt. Anh bậm môi để khỏi thốt ra những lời nặng nề.

- Nuốt phải vụ Millersen tôi đã thấy đắng lắm rồi. Nhưng phải thú nhận rằng anh là một thằng hèn thì thật là không chịu đựng nổi – ông đột nhiên đổi giọng – Tôi già rồi, Mike à, và phần lớn cuộc đời tôi đã gắn với cái nghiệp này. Tất cả, nhưng gì mà tôi đạt được, là làm việc nghiêm túc, chính trực để bảo vệ những con người mà họ đã giành cho tôi sự tin tưởng. Lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác sự tin tưởng bị lung lay.

- Ngài rất xứng đáng với sự tin tưởng đó đấy chứ, thưa ngài! – Mike lên tiếng – Trên bàn làm việc của ngài tất cả các giấy tờ đều chứng minh điều đó.

- Tôi phải chịu trách nhiệm về mỗi người trong sở của mình – ông Già tiếp tục – Tôi đã phải giờ đầu ra vì Millersen, với anh tôi cũng sẽ làm như thế. Là chánh uỷ viên công tố tôi không phải chỉ dồn hết sức mình vào mỗi việc là ra trước các quan toà trình bày từng điểm một của bản khởi công tố rồi chỉ dẫn đến lời buộc tội bị cáo là thôi đâu. Người ta cũng còn có danh dự cá nhân nữa chứ. Với danh dự bản thân người ta thực hiện nghĩa vụ của mình không một chút sợ hãi và đòi hỏi gì hết. Bây giờ, nếu anh lẩn tránh thì cũng tức là tôi lẩn tránh. Tất cả rồi sẽ biết điều đó.

Mike không nói gì hết.

- Thôi được – ông Già đành nói – Tạm biệt đi, nếu anh muốn thế. Nhưng mà anh cũng lịch sự một chút, nói cho tôi biết lý do của mình chứ. Tôi biết rõ anh không phải là một kẻ hèn nhát đâu.

Mike chép miệng. Đột nhiên anh cảm thấy hai bàn tay mình run run.

- Nói cho tôi biết đi, Mike! – ông Già khuyến khích – Anh đã là một nhân viên cảnh sát cần mẫn và giờ anh là một luật sư giỏi. Tại sao anh lại bỏ cuộc?

Mike nhìn thẳng vào đôi mắt ông già.

- Cô ấy trước là người yêu của tôi, thưa ngài – Giọng anh trầm xuống.

- Cô ấy? – ông Già sững sốt nhìn anh – Ai?

- Maria. Cô Maryann Flood.

- Maryann Flood này hả?

Mike gật đầu.

- Nhưng mà... tại sao thế? – ông Già bối rối.

- Cách đây ba tuần khi tôi gọi điện cho Alex và nhờ anh ta dò soát kỹ công việc của Park Avenue Models thì tôi chưa biết rằng cô ấy dính dáng đến toàn bộ sự việc – Mike chầm một điệu thuốc – Kể mà biết điều này thì tôi lúc đó đã không làm cái vụ này.

Ông chánh uỷ viên công tố nhìn anh. Đôi mắt ông tiết lộ rằng ông đã dần hiểu ra.

- Vậy là tôi có lý – ông khẽ nói – Như thế là tôi đã có nhận xét đúng về anh.

Mike vẫn tiếp tục, coi như không hề nghe thấy lời nói của ông.

- Sau đó khi đã nhận được bản tường trình thì tôi phải tiếp tục tiến hành. Tôi đã đệ đơn thỉnh cầu và nhận được nhiệm vụ tiếp tục các cuộc điều tra. Chúng tôi kiểm soát máy điện thoại và kiểm tra lại tất cả. Khi đó có nhiều chuyện được sáng tỏ và chúng tôi biết được những điều mà chúng tôi không hề ngờ tới. Ví dụ bao nhiêu cuộc vây ráp của chúng ta đều thất bại. Đặc biệt là khi chúng tôi xem xét lại vụ bắt giữ cô ấy lần đầu tiên thì phát hiện ra Frank Millersen là nhân viên đã bắt giữ cô ấy. Sự việc rõ ràng hơn khi chúng tôi điều tra ra rằng mỗi năm anh ta gửi vào nhà băng khoảng hai mươi ngàn dollar. Trên đời này chẳng có một nhân viên cảnh sát chỉ với số lương của mình mà đầy đủ được. Từ đấy chỉ còn một đoạn rất ngắn là tới các thương gia, những người có thể tạo ra cho cô ta tất cả, tới những chính khách đã bị cô ta hối lộ, tới những nhân viên cảnh sát, những người chú ý đến cô gái. Rồi đột ngột như lúc bắt đầu công việc điều tra kết thúc. Tất cả công việc chuẩn bị được xúc tiến để đưa ra toà truy tố. Trong khoảnh khắc đó tôi biết rằng mình không thể làm được điều này. Bởi vậy tôi đã yêu cầu Joel Rader đảm nhận hộ mình.

Ông Già nhìn anh.

- Rồi anh cáo ốm.

Mike gật đầu.

- Tôi cũng có ốm. Trong tâm trí, thưa ngài.

- Nhưng mà anh đã đến đấy trong khi Joel vẫn còn ở trong phòng xử án.

- Vâng – Mike trả lời – Tôi muốn rời khỏi đây để khỏi phải chứng kiến mình đã làm hại cô ấy đến mức nào.

- Anh không thể bỏ rơi công việc được đâu, Mike – Ông Già khoan khoái nói.

Mike rít một hơi thuốc thật sâu.

- Tôi vẫn cứ sẽ tìm cách từ chối.

- Anh vẫn còn yêu cô ta – đó là một sự khẳng định nhiều hơn là một câu hỏi.

Mike nhìn ông nhưng không nói gì hết. Sau lưng họ cánh cửa bật mở và Joel bước vào. Gương

mặt anh lộ rõ vẻ phẫn khích.

- Mike, anh thành công rồi! – anh ta kêu lên – Tất cả những kẻ tham dự sẽ bị truy tố. Từ Flood đến Millersen. Đây là vụ án lớn nhất từ trước đến nay ở thành phố này đây – Rồi anh ta quay sang phía ông chánh uỷ viên công tố vẫn ngồi im ở bàn làm việc của mình – Tôi đã có lệnh bắt giữ họ trong người đây. Bây giờ chúng ta xuống tầng dưới dẫn Millersen đi thôi.

Ông chánh uỷ viên công tố đứng dậy.

- Tôi cùng đi với anh – ông quay sang nhìn Mike – Anh cùng đi chứ.

Frank Millersen đưa tẩu thuốc lên miệng rồi châm lửa rất cẩn thận. Khi nó đã cháy đều anh ta mới giở đồng giấy tờ trên bàn ra xem. Chẳng có gì đặc biệt. Anh ta phẫn khởi nghĩ ngay đến những ngày nghỉ cuối tuần thanh thoi bên Betty và các con mà từ lâu bây giờ mới lại có được.

Có tiếng gõ cửa.

- Cứ vào! – Anh ta gọi với ra.

Tiếng bước chân của nhiều người khiến anh ta nhìn lên. Ông chánh uỷ viên công tố đứng trước bàn làm việc của anh ta. Sau ông ta là Keyes và Rader. Thấp thoáng ở cửa bóng đồng phục màu xanh của một nhân viên cảnh sát. Millersen cảm thấy ngực mình như bị vật gì đè lên nhưng vẫn bắt buộc phải nở một nụ cười, đứng lên, chìa tay ra và nói.

- Đã lâu lắm rồi ngài mới lại xuống đây, thưa xếp!

Anh ta đứng đó với bàn tay chìa ra nhưng ông chánh uỷ viên công tố không thèm để ý đến điều đó. Millersen gượng gạo đưa tay lên rút tẩu thuốc ra khỏi miệng làm như đó là một động tác liên tục của mình. Giọng nói của ông Già khẽ vang lên.

- Anh Frank, chúng tôi có lệnh bắt giữ anh.

Mặt anh ta tái nhợt đi.

- Vì tội gì, thưa ngài? – anh ta hỏi vậy nhưng đã đọc được câu trả lời trên mặt Mike.

- Tôi còn phải nói với anh điều đó chẳng, Frank? – xếp khẽ nói.

Millersen gục đầu, ngã người xuống ghế. Anh ta đột nhiên già hẳn đi. Anh ta nhìn lên mặt bàn hai tay xoa trộn không có mục đích đồng giấy tờ ở trên bàn. Rồi anh ta lắc đầu.

- Không thể thế được.

Không nhìn lên anh ta cũng biết ông chánh uỷ viên công tố quay người và rời khỏi phòng. Giọng nói của Rader vọng đến tai anh ta.

- Anh đi với chúng tôi, Frank!

Anh ta ngẩng lên đôi mắt hiện vẻ buồn rầu.

- Anh cho tôi một phút để thu dọn một chút – anh ta khấn khoản giọng nghẹn ngào – tôi sẽ ra ngay.

Joel quay sang nhìn Mike, anh gật đầu.

- Được chúng tôi đợi anh ở ngoài kia.

Cả hai đi ra cửa, nhưng giọng nói của Millersen đã giữ họ lại.

- Anh Mike!

Mike quay người lại. Đôi môi Millersen gượng gạo nở một nụ cười.

- Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra rằng anh đã từng là một nhân viên cảnh sát giỏi trước khi vào làm việc ở viện công tố này mới phải. Thành thật mà nói tôi cũng không thể làm tốt hơn thế được.

Miệng Mike khô khốc.

- Tôi rất lấy làm tiếc, anh Frank.

- Đó là nhiệm vụ của anh, Mike ạ – Frank Millersen bình tĩnh đáp lại.

Mike gật đầu và bước sau Joel ra ngoài cửa. Millersen đợi cho cánh cửa đóng lại sau lưng họ rồi mới đưa đầu lên miệng rít một hơi thật sâu. Anh ta cảm giác thấy hơi cay cay sâu tận trong lồng ngực.

Với riêng bản thân mình anh ta không thấy hối tiếc gì, cả khi mở ngăn bàn mình và rút ra một khẩu súng lục xám lạnh. Chỉ có một nỗi buồn vô hạn xâm chiếm anh ta với ý nghĩ về Betty và các con, khi anh ta đối cái đuôi tẩu âm ấm bằng nóng thép lạnh ngắt của khẩu súng.

Chương 15

Khi mệt mỏi mở cánh cửa, Mike nghe thấy mẹ mình đang nói chuyện với ai đó ở trong bếp. Anh uể oải đi vào phòng khách về phòng ngủ của mình. Anh không thể nhớ được là mình đã lần nào mệt mỏi và hoàn toàn kiệt quệ như thế này chưa.

- Con đây hả, Mike? – mẹ anh từ trong bếp gọi ra.

Phải cố gắng lắm anh mới nói nên lời.

- Vâng mẹ ạ.

Anh về phòng mình đóng cửa lại, cởi áo khoác ra và thả người xuống cái ghế bành đặt bên cửa sổ. Anh châm một điếu thuốc rồi thẫn thờ nhìn ra ngoài. Phía sau anh cánh cửa mở ra. Anh không quay người lại.

- Con làm sao thế, con trai của mẹ?

- Không mẹ ạ, con vẫn khỏe.

Bà mẹ vòng qua cái ghế bành rồi nhìn anh.

- Con về sớm thế này, chắc có việc gì?

Anh ngược lên nhìn mẹ. Vẻ lo lắng hiện lên trên khuôn mặt bà.

- Không có gì xảy ra đâu, mẹ ạ.

- Trông con thảm hại quá – bà nói – Để mẹ pha cho con ly trà.

Vẻ bực bội vang lên trong giọng anh, khi anh cụt lủn đáp lại.

- Để cho con yên, mẹ ạ. Con không làm sao cả.

Nhận ra vẻ đau xót trong đôi mắt của mẹ, anh vội nắm lấy tay bà.

- Con xin lỗi – anh kêu lên – Con không có ý vô lễ với mẹ.

- Không sao, con ạ – bà nói – Mẹ hiểu rồi.

- Không đâu, mẹ ạ – anh đáp.

Không có một ai thật sự hiểu được. Chỉ mình anh là biết tình cảm của mình. Người mẹ già đứng trước mặt anh ngập ngừng.

- Con ạ, mẹ biết vẻ mặt này của con.

- Vẻ gì cơ hả mẹ? – anh lơ đãng hỏi và lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Đúng là cô gái đó – bà nói – Cô ta đã trở lại. Mẹ nhìn thấy điều đó trong mắt con rồi.

Anh ngạc nhiên nhìn bà nhưng không nói gì.

- Đó là vẻ mặt như ngày xưa khi con đến trại cải tạo để đón cô ấy về nhà mình rồi sau đó cô ta

không chịu – giọng nói của mẹ anh đờm về xót xa cho anh – Con không thể quên cô ta phải không?

Anh buông tay bà ra.

- Con đã thử rồi. Nhưng con không biết quên thế nào nữa. Cô ấy là một phần của con mất rồi.

- Con lại vừa gặp cô ta chứ gì?

- Không ạ.

- Thế vì lý do gì?

- Trong lúc này cảnh sát đang trên đường đi bắt cô ấy. Con đã tiến hành điều tra về cô ấy và họ sẽ đưa cô ấy vào tù.

Bà không nói gì một lúc.

- Đây là nhiệm vụ của con – cuối cùng bà lên tiếng.

- Thôi đừng nói với con câu đó nữa – anh kêu lên thoáng vẻ giận dữ. Millersen cũng đã nói như thế. Giờ thì Millersen đã chết.

- Mẹ đã nói với con từ lâu là cô ấy không hợp với con đâu – bà vừa nói vừa đi ra cửa – Có thể bây giờ con mới tin mẹ.

- Nhưng mà một người cần phải làm gì khi biết rằng với người đó chẳng còn một ai khác nữa? – anh nhúc nhối hỏi lại.

Maryann từ bàn làm việc ngược lên nhìn. Tom đứng trước mặt cô và đang mỉm cười.

- Taxi đang đợi ở dưới, thưa cô Maryann – ông lão nói – Chúng ta còn đúng một tiếng đồng hồ nữa để đi đến sân bay.

Cô đáp lại nụ cười của ông lão.

- Chỉ mấy phút nữa là xong thôi, bác Tom.

- Tôi xuống dưới đây -Tom phân trần – Tôi sốt ruột mong con bé lắm. Không thể chịu được nữa rồi.

- Tôi cũng vậy.

Chuông điện thoại vang lên. Cô lưỡng lự nhăn mặt rồi bỏ đi ra cửa. Nếu đó là Joker thì ngày mai lão sẽ phải thừa nhận là cô chẳng còn ở đây nữa. Quỷ tha ma bắt hắn đi cho rồi! Lần này cô sẽ giữ lời hứa với Michelle.

Cô vừa đặt tay lên quả đấm cửa thì cánh cửa đã mở toang ngay ra và một người đàn ông to lớn đứng trước mặt cô. Theo phản xạ cô liếc nhìn xuống chân anh ta. Cảnh sát!

- Anh đã bao giờ nghe ai dặn là trước khi vào phòng phải gõ cửa không? – cô lạnh lùng hỏi.

Gã bước vào phòng và cô nhìn thấy đằng sau còn có mấy người đàn ông khác nữa đứng đó. Gã to lớn mỉm cười.

- Cô định đi xa chẳng, cô bé? – gã hỏi.

- Cái đó không liên quan gì đến anh.

Một người đàn ông mập mạp tóc màu nâu thẫm lách qua tốp người tiến lên.

- Xin anh vui lòng bỏ cái trò đùa cợt ấy đi, George! – Anh ta nghiêm giọng nói rồi quay sang phía cô – Cô là Maryann Flood phải không?

Cô gật đầu.

- Tôi là Joel Rader ở viện công tố. Chúng tôi mời cô đi theo.

Cô bước lại gần bàn làm việc của mình.

- Vậy đây là vụ bắt giữ?

- Cứ coi là thế đi, cô bé! – gã đàn ông to lớn thô lỗ xen vào. Không thềm để ý đến gã cô nói với người đàn ông mập mạp tóc thẫm.

- Vì có gì, thưa ngài Rader?

- Các lý do có được ghi trong lệnh bắt giữ, cô Flood ạ – anh ta giải thích rồi chìa ra cho cô một tờ giấy gấp làm đôi.

Cô nhận lấy rồi đọc lướt thật nhanh. Khi ngẩng lên khuôn mặt cô trở nên kín đáo.

- Tôi được phép gọi điện cho luật sư của tôi chứ? – cô bình thản hỏi. Joel gật đầu. Anh ta thần phục quan sát cô đi về phía bàn làm việc của mình với lấy máy điện thoại. Cô quay vội một số.

Joel nghe thấy giọng nói của một người đàn ông ở phía đầu dây bên kia.

- Anh Hank, – cô bình tĩnh trình bày – Người ta vừa đến đây bắt tôi...Không, không, tôi vẫn đang ở trong văn phòng của mình... Vâng... Rồi tôi sẽ gặp anh ở đó.

Cô đặt ống nghe xuống và nhìn Joel.

- Tôi đã sẵn sàng.

Anh ta bước sang một bên nhường lối cho cô. Maryann đi qua cửa qua tiền sảnh. Người hầu da màu đứng đó, mặt tái xám. Cô đứng lại và nói với ông.

- Bác không phải lo lắng gì hết, bác Tom à. Bác về nhà và chuẩn bị bữa ăn tối đi. Nhớ đánh điện cho con Michelle biết là chúng ta có công việc đột xuất.

Tom đứng giữa văn phòng của Vito, nhìn Joker Martin đầy vẻ lo lắng.

- Cô Maryann gặp rắc rối lớn phải không?

Martin liếc nhìn Hank Vito một cái thăm dò rồi quay lại phía bác Tom.

- Rất rắc rối.

- Tất cả chỉ vì cái tay uỷ viên công tố mà người ta đăng trên báo đã tiến hành truy tố vụ này

chứ gì? Chỉ vì cái tay Keyes này mà trong khi hắn được đi nghỉ thì cô Maryann phải ở lại với tất cả lo âu phải không? – giọng của bác Tom run lên vì phẫn nộ.

- Chính hắn đấy – Joker Martin khẽ đáp lại.

- Một con người độc ác đấy, ông Martin à – Tom nghiêm nghị nói – Con người này làm tất cả cho cô Maryann phải khổ vì cô ấy không muốn cưới anh ta.

- Cái gì? – Martin nhào người về phía trước – Bác có ý nói điều gì vậy? – một ký ức lờ mờ thức dậy trong lão. Bạn của Ross, anh chàng trẻ tuổi vẫn thường đến đón con bé sau giờ làm việc ở quán nháy. Hắn cũng tên là Mike. Lão chăm chú nhìn Tom và lặp lại câu hỏi.

- Bác có ý nói điều gì vậy?

- Hắn là cha của Michelle.

- Bác biết từ đâu vậy? – Vito hỏi ngay – Cô ấy đã nói điều đó với bác phải không?

Tom lắc đầu.

- Cô Maryann không bao giờ làm thế cả.

- Vậy từ đâu mà bác biết được? – Vito tiếp tục – Nếu chúng ta chứng minh được điều này thì tôi sẽ cứu cô ấy một cách dễ dàng. Bất cứ toà án nào cũng coi đó là sự thông gian.

- Cô ấy để trong một ngăn kéo tủ con trong phòng ngủ giấy khai sinh của Michelle. Trong đó ghi hắn là cha của đứa bé. Tôi đã nhìn thấy nhiều lần khi dọn dẹp – Tom giải thích.

Vito nôn nóng đứng dậy.

- Bây giờ bác phóng xe về nhà ngay, lấy tờ giấy khai sinh và mang đến đây. Bác không được đưa cho ai khác ngoài tôi ra. Bác hiểu không?

Tom, lúc đó đã đi ra cửa. Quay lại nhìn với ánh mắt vui sướng.

- Xin tuân lệnh ngài, tôi đã hiểu rồi.

Cánh cửa đóng lại sau lưng ông lão. Vito quay sang Martin.

- Anh thấy sao?

- Quý bắt tôi đi! – Joker ngỡ ngàng thốt lên – Thế mà từ trước đến giờ cô ấy không hề nói tí gì với chúng ta về chuyện đó.

- Anh có tin là cô ta yêu cái anh chàng Mike Keyes này nữa không?

Joker Martin nhún vai.

- Đã từ lâu tôi không muốn tìm hiểu cô ta nữa rồi.

- Điều ngạc nhiên này tôi sẽ dành cho phiên toà xét xử – Vito tuyên bố – Theo anh Keyes biết việc này không?

Joker Martin lắc đầu.

- Không. Tôi tin là cô ta không bao giờ kể chuyện này với ai hết. Nếu có thể thì chỉ với Ross. Hắn bây giờ chẳng khai báo gì được nữa rồi.

Vito bước lại bàn làm việc của mình.

- Tôi không hiểu nổi người đàn bà này – lão nói vẻ thán phục – Sáng nay tôi nói chuyện với cô ta trong nhà giam. Cô ta ở đó đã ba ngày rồi mà không hề nói cho tôi biết có thể cứu cô ta ra không?

- Có biết đi chẳng nữa tôi cũng không tin cô ta sẽ nói điều đó ra đâu – Joker Martin mỉm cười nói – Anh còn nhớ đã lâu rồi, có một lần anh nói với tôi về cô ta sau khi anh lần đầu tiên tiếp xúc với cô ta như thế nào không?

Vito lắc đầu.

- Không.

- Cô ấy là một loại gái điếm đặc biệt – Joker Martin nhấn mạnh từng chữ – Một cô gái điếm có đạo đức.

Viện Công Tố Truy Tố Maryann Flood

Joel từ bàn làm việc ngược lên khi tôi bước vào phòng. Khuôn mặt anh ta lộ vẻ khẩn trương.

- Ông già đang tru tréo lên về anh đấy. Hãy vắt chân lên cổ mà chạy lên trên đó đi.

- Ông ấy muốn gì thế? – tôi hỏi lại và vút mũ, áo choàng xuống một cái ghế.

- Cái đó tôi không biết. Tôi chỉ nghe thấy nói là Vito đang ở chỗ ông ấy. Điều đó làm tôi không hài lòng cho lắm.

- Lão Vito à?

Joel gật đầu.

- Anh vội lên thì hơn.

Cô thư ký của xếp làm dấu ra hiệu tôi vào ngay phòng ông. Xếp ngồi ở bàn làm việc của mình, đôi mắt lạnh lùng – lão Vito ngồi đối diện với ông trên một chiếc ghế. Khi tôi bước vào lão quay lại phía tôi. Tôi bước qua chỗ lão đến bên bàn làm việc.

- Ngài muốn nói chuyện với tôi, phải không ạ?

Ông già gật đầu.

- Vậy là anh đã chưa kể hết với tôi về mình và về cô Flood đâu – giọng ông ta cũng lạnh lùng băng giá y hệt đôi mắt.

Tôi cảm giác cơn giận ứ lên tận cổ. Đó là điều mà tôi đã không thể ngờ tới. Tôi đã nói với ông già những điều quan trọng nhất. Ông là người đã nài nỉ tôi tiếp tục công việc khi tôi định bỏ mặt nó. Tôi cố gắng giữ cho giọng mình cũng lạnh lùng như giọng của ông.

- Tôi sợ mình đang không hiểu ngài đấy.

- Một Frank Millersen là quá đủ rồi! – ông già quát lên và dấm tay xuống bàn.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh trong khi nói mặc dù đã gần mất hết tự chủ.

- Tôi vẫn chưa hiểu ngài định nói về cái gì?

- Hay là anh cũng không biết cái này chẳng? – ông già hỏi giọng giễu cợt rồi đẩy một tờ giấy về phía tôi.

Tôi cầm nó lên. Đó là một tờ giấy khai sinh. Michelle Keyes. Tôi đọc tiếp và cảm thấy mặt mình nhợt đi. Mẹ: Maryann Flood. Cha: Michael Keyes – Tôi đọc chỗ để ngày tháng. Chắc là đúng rồi. Tất cả đều khớp với thời gian chúng tôi ở bên nhau.

Bây giờ thì tôi đã rõ. Với ánh mắt lạ lùng đó nàng đã nhìn tôi tối hôm trước khi tôi hỏi về đứa con gái của nàng. Tôi không ngờ đó là con của mình. Giọng ông già khàn khàn đập vào tai tôi.

- Tại sao anh đã không nói với tôi về chuyện này?

Tôi nhìn ông ta và cố gắng nói thật bình tĩnh.

- Làm sao tôi có thể nói được? – tôi hỏi lại – Đây là lần đầu tiên tôi được biết chuyện này.

- Thế anh trông chờ là tôi sẽ tin điều này hay sao? – ông già thở phì phì nói bằng giọng mũi.

Cuối cùng thì tôi không còn tự chủ được nữa.

- Ngài có tin hay không đối với tôi không cần thiết! – tôi hét lên.

- Anh đã rõ là với tin này vụ án của chúng ta thế là hết không? – ông già hỏi – Nó sẽ bị quăng vào sọt rác.

Tôi sững ra nhìn ông. Ông là người đã nói rằng có một khả năng để thắng án là đi sát vào sự thật.

- Vụ án? Sao lại thế được? – tôi lãnh đạm hỏi -Vito chưa bác bỏ được một điểm nào gọi là có trong bản khởi tố cơ mà.

Từ lúc tôi có mặt trong phòng, lão Vito bây giờ mới mở miệng.

- Tôi cần phải nhọc công nữa để làm gì nhỉ? – lão hỏi chen vào. Có vị thẩm phán nào còn tin vào bản khởi tố của anh nữa khi họ nhìn thấy tờ giấy này? Tất cả đều cho thấy đây là một sự thông gian. Một sự trả thù cá nhân.

Tôi nhìn xuống lão cười mỉa mai.

- Tôi vẫn nghe nói ngài là một luật sư giỏi, ngài Vito. Một trong số những người giỏi nhất cơ đấy. Nhưng tôi không biết rằng trong sách lược của ngài có cả sự cưỡng ép trắng trợn nữa kia đấy.

Lão Vito đứng bật dậy và định lao vào tôi. Dùng một tay tôi đẩy lão trở lại. Lão ngồi im nhìn tôi đầy tức tối.

Chiếc máy đàm thoại trên bàn làm việc kêu xè xè. Ông già ấn vào một cái nút.

- Gì vậy? – ông căn nhắc.

- Cô Flood đang ở đây – cô thư ký của ông nói.

- Cô đưa cô ấy vào đây! – ông già ra lệnh.

Cánh cửa mở ra và Maria bước vào mái tóc vàng óng của nàng buông xõa xuống. Nàng vẫn mặc chiếc áo len màu xanh da trời mà nàng dùng trong suốt thời gian xét xử vụ án. Nàng không để ý đến tôi chỉ nhìn mỗi lão Vito.

- Chuyện gì vậy? – giọng cô khô khan.

Miệng lão dưới bộ ria mép mảnh, được cắt tỉa lịch sự kéo dài sang hai phía thành một nụ cười mỏng dính.

- Tôi nghĩ là ngài uỷ viên công tố sẵn sàng thoả thuận với chúng ta.

Cô quay sang nhìn tôi trong đôi mắt vụt loé lên một tia sáng.

- Anh Mike, anh...?

Giọng lão Vito vang lên cắt ngang lời nàng.

- Tôi đang nói về ngài chánh uỷ viên công tố, chứ không phải anh bạn thời trẻ của cô đâu.

Cũng đột ngột như lúc xuất hiện, tia sáng trong đôi mắt cô biến mất. Cô lại quay sang nhìn lão.

- Tại sao thế?

Tôi im lặng đưa cho nàng tờ giấy khai sinh. Nàng liếc nhìn một cái rất nhanh rồi sau đó nhìn tôi. Nỗi đau khổ nằm trong đôi mắt nàng.

- Anh lấy cái này ở đâu ra? – nàng run run hỏi.

Tôi gật đầu về phía lão Vito. Cô nhìn lão.

- Anh Vito, anh lấy cái này ở đâu ra vậy? – giọng nàng lạnh lùng vang lên.

Lão mỉm cười với nàng.

- Tom mang đến cho tôi.

- Để cho cô thua kiện chỉ vì cô muốn che dấu cho anh bạn của mình hay sao? – lão đáp – Tôi là luật sư của cô và nhiệm vụ của tôi là bảo vệ cho cô. Ngay cả khi phải chống lại cô.

Nàng thở dài.

- Không đáng gì đến anh ấy cả.

- Nếu muốn cho anh ấy biết thì tôi đã báo tin cho anh ấy từ lâu rồi. Với tôi nó là chuyện con Michelle. Con bé giờ đây đang sung sướng. Nó sống trong niềm tin là cha nó đã hy sinh trong chiến tranh. Anh có tưởng tượng nổi nó sẽ cảm thấy ra sao khi lần mò biết được mình ra đời như thế nào không?

- Thế cô tưởng với nó tốt hơn là nó nhận ra mình là một đứa con không hôn thú.

Lão Vito đứng lên.

- Cô hãy làm theo lời tôi! – lão tuyên bố thẳng – Tôi đã ném vào cuộc cho cô quá nhiều rồi. Không còn rút lui được nữa đâu – lão quay sang ông chánh uỷ viên công tố – Nào, anh John, anh nói sao bây giờ?

Ông già im lặng nhìn lão.

- Chúng ta thoả thuận với nhau chứ? – Vito kiên trì tiếp tục.

Đôi mắt hướng về tôi, ông chánh uỷ viên công tố trả lời lấp lửng.

- Anh Keyes tiến hành vụ này. Tôi có một nguyên tắc tối cao là không bao giờ ra lệnh cho các luật sư của mình. Anh hãy hỏi anh ta ấy!

Lão Vito nhìn tôi dò hỏi.

- Không có chuyện thoả thuận gì hết! – tôi đáp.

- Anh sẽ hối tiếc đấy, Mike ạ! – lão kêu lên – Tôi sẽ gọi anh lên bục nhân chứng và khi tôi hỏi xong thì anh coi như là đi tong.

- Tôi sẵn sàng chờ đón điều đó – Tôi bướng bỉnh đáp lại.

Lão Vito lại quay sang phía xếp.

- Và như thế thì những ý định của ngài với cái chân thống đốc cũng bị bỏ xó đấy.

Đôi mắt ông chánh uỷ viên công tố trở nên kín đáo.

- Tôi đứng về phía Keyes – ông trả lời.

Lão Vito mặt đỏ tía vì tức giận quay người đi ra cửa.

- Đi thôi, cô Maryann!

Nàng bước theo lão.

- Maria! – tôi gọi.

Nàng dừng lại nhìn tôi. Tôi bước đến bên và nắm lấy tay nàng.

- Tại sao em không hề cho anh biết điều đó? – tôi khẽ hỏi.

Nàng không trả lời tôi. Đôi mắt nàng long lanh. Tôi không biết đó có phải là nước mắt hay không.

- Tại sao hả, Maria? – tôi nhắc lại.

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt tôi không chút bối rối.

- Em đã mất một đứa con rồi bởi vì người ta cho rằng em không nuôi nổi nó, anh Mike ạ – nàng thì thầm – Em không muốn mất cả đứa này nữa.

- Đi chứ, cô Maryann? – lão Vito xẵng giọng gọi từ cửa.

- Xin lỗi, anh Mike – nàng nói, khẽ rút tay khỏi tay tôi và đi ra cửa. Tôi từ từ trở lại chỗ ông già.

- Tôi đã làm ngài lờ hết tất cả mất rồi.

Ông mỉm cười.

- Mike này, xin lỗi anh vì tôi đã không tin tưởng vào anh.

- Không sao đâu, bác John à – tôi đáp lại – Cái đó giờ không quan trọng.

Ông già nặng nề đứng dậy.

- Còn mấy phút nữa là phiên toà bắt đầu. Tốt hơn hết là ta xuống đi thôi.

Tôi có cảm giác giống như các đấu sĩ ở La Mã ngày xưa đã có khi họ bước vào đấu trường.

- Morituti te Selutan! – tôi nói.

Ông già đang hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ.

- Nghĩa là gì vậy? – ông nghiêm giọng hỏi.

Tôi mỉm cười với ông. Ông rất tự hào về cái vốn tiếng la tinh của mình. Rất hiếm khi qua mặt được ông, chỉ có nhờ vào sự lơ đãng của ông mà thôi.

- Những kẻ được hiến dâng cho thần chết đang chào mừng anh – tôi dịch ra và cười khoái trí.

Trong phòng xử án là một bầu không khí bị dồn nén. Như thể là tất cả đều cảm thấy là ngày hôm nay có cái gì đấy rất đặc biệt. Ngay cả viên mô toà, bình thường rất thờ ơ cũng tỏ ra sốt ruột.

Ông chánh án xuất hiện muộn mất hai mươi phút. Chúng tôi đứng dậy khi ông bước lên bục. Ngay sau đó phiên toà được mở.

Lão Vito đứng lên đi đến trước bàn của quan toà. Giọng lão vang lên khắp phòng xử án.

- Phía bào chữa xin gọi nhân chứng thứ nhất là ngài Michael Keyes thuộc văn phòng của ông chánh uỷ viên công tố!

Ông chánh án rõ ràng bị sững sốt. Ông liếc nhìn sang phía chúng tôi trong khi trong phòng nổi lên tiếng ồn ào. Tôi nghe thấy tiếng chân của một số phóng viên đang vội vã lách đi giữa các ghế chạy ra cửa. Ông chánh án gõ gõ cái búa xuống mặt bàn để lập lại trật tự. Ngay lập tức không khí trở lại im lặng.

- Đây là một yêu cầu cực kỳ đặc biệt, ngài luật sư à – ông chánh án nói – Tôi chắc là ngài có đủ lý do cho yêu cầu này.

- Tôi có thưa quý toà – lão Vito trả lời – Để thân chủ tôi được hưởng sự công bằng tôi cần phải gọi ngài Keyes lên bục nhân chứng.

Ông chánh án nhìn tôi và tôi đi ngang qua trước mặt các quan toà. Vito chăm chú quan sát tôi, mặt lão lộ vẻ cương quyết. Maria ngược lên nhìn tôi khi tôi đi qua bàn của nàng. Mặt nàng nhợt nhạt lộ rõ vẻ đau khổ. Rồi trước mặt tôi chỉ còn bục nhân chứng. Tôi bước lên bục rồi quay sang phía viên mô toà đang chờ tôi tuyên thệ, ánh đèn chụp loé lên làm tôi lóa mắt.

Bỗng tôi nhận ra tiếng nàng. Nó vang lên rần rỏi, rõ ràng.

- Thưa quý toà, cho phép tôi được bàn bạc với luật sư của tôi một chút được không ạ? – nàng hỏi ông chánh án – Tôi muốn nhận tội.

Tiếng ồn ào lại nổi lên trong phòng xử án. Lần này còn mạnh hơn lần trước. Ánh đèn chụp loé lên lia lịa và khi mắt tôi đã có thể nhìn được bình thường thì lão Vito đã trở về bên nàng.

Rõ ràng là họ bất đồng ý kiến. Sau đó lão Vito nhìn lên ông chánh án.

- Thưa quý toà, xin phép dừng lại mười phút! Tôi cần phải bàn riêng với thân chủ một lát.

Ông chánh án giơ búa lên gõ.

- Phiên toà tạm dừng mười phút – ông nói rồi rời phòng xử án. Tôi bước khỏi bục nhân

chứng và trở về bản mình.

Maria và lão Vito đã biến khỏi phòng xử án lúc nào. Tôi nhìn quanh khắp phòng xử án. Ở khu giành cho những người đi dự mọi người đứng chật như nêm. Một bàn tay giật ống tay áo tôi, tôi nhìn lên. Đó là ông chánh uỷ viên công tố.

- Anh nói có lý – ông thì thảo, trong giọng nói lộ rõ vẻ thán phục – Người đàn bà này có một tâm hồn mãnh liệt thật. Phải công nhận là như vậy!

Cánh cửa phòng hội thẩm mở ra và lão Vito bước ra có một mình. Lão quan sát đám đông như thể đang tìm một ai đó. Tôi cố gắng theo dõi cái nhìn của lão nhưng không được. Lão cử động cái đầu làm hiệu trông như là một sự gật đầu đồng ý rồi quay trở lại phòng hội thẩm ngay. Tôi vẫn còn chăm chú nhìn đám đông. lát sau một người đàn ông đứng lên. Dưới ánh sáng chói loà của đèn trần mái tóc trắng của người đó lấp lánh. Lão lách đi giữa hai hàng ghế ra cửa. Tôi nhận ra lão ngay: Joker Martin. Tôi không hiểu lão tìm gì ở đây. Và rồi cánh cửa phòng hội thẩm lại mở ra, tôi không nghĩ đến chuyện đó nữa. Người đầu tiên bước vào phòng xử án là Maria. Nàng trông có vẻ tự tin và bình tĩnh. Vito theo sau nàng. Cả hai đi đến bàn của nàng và ngồi xuống ghế.

Ngay sau đó phiên toà được mở lại. Lão Vito đứng dậy và nhìn ông chánh án. Mặt lão ta hơi tái đi nhưng giọng nói vẫn đĩnh đạc.

- Thân chủ của tôi muốn nhận hết mọi tội lỗi nêu trong bản khởi tố.

Ông chánh án nhìn cô ta và hỏi.

- Có phải đó là mong muốn của cô không, cô Flood?

Nàng từ từ đứng dậy.

- Đúng vậy, thưa quý toà!

Chúng tôi phải vất vả chen lấn qua đám đông để đến bên thang máy. Lưng tôi đau nhừ vì có biết bao nhiêu người đã vỗ vào đó. Cuối cùng chỉ còn tôi và ông chánh uỷ viên công tố đứng trong thang máy.

- Đơn xin thôi việc của tôi sẽ được trình lên ngài sau, thưa ngài – tôi nói.

Ông không nhìn tôi.

- Tôi rất lấy làm tiếc vì đã dẫn đến một sự lộn xộn như vậy thưa ngài – tôi tiếp tục.

Ông vẫn không nói gì. Chiếc thang máy dừng ở tầng tôi. Tôi bước ra và bỏ mặc mình ông ở đó. Tôi đi dọc hành lang về phòng mình. Joel và Alex vẫn còn ở dưới đó. Tôi ngồi vào bàn mình và xấp một xếp giấy để trước mặt. Thật nhanh tôi viết lá đơn của mình, cho nó vào phong bì rồi nhờ chuyển lên cho xếp.

Chiếc máy làm việc trên bàn của tôi reo lên. Tôi nhắc ống nghe.

- Keyes đây! – tôi nói và chắc rằng sẽ chẳng được ngồi ở đây lâu nữa đâu.

- Anh Mike, Maria đây!

- Ừ, có gì thể Maria? – tôi chán nản hỏi.

- Em đang ngồi ở trong tiệm Boyd-Cocktail ở Broadway. Anh có thể sang ngay bây giờ được không?

Người ta buộc phải cho phép họ điều đó, họ đã làm việc rất nhanh. Số tiền đảm bảo của nàng được quy định là năm mươi ngàn dollar. Tôi lưỡng lự.

- Đi, anh Mike! – nàng nói – Có một điều rất quan trọng.

- Thôi được – tôi trả lời – anh sang ngay.

Tôi vớ lấy áo khoác. Sáng nay hãy còn nhiều thời gian để thu dọn bàn làm việc của mình. Trên đường đi tuyết đã bắt đầu rơi. Bước vào căn phòng ánh sáng mờ mờ tôi nhìn thấy nàng đang ngồi bên một bàn phía trong góc. Tôi ngồi xuống bên cạnh nàng. Anh bồi tiến lại.

- Em uống gì? – tôi hỏi nàng.

- Cassis với soda – nàng trả lời.

- Mang cho tôi Gin với đá.

Người bồi bàn đi khỏi, tôi quay sang nàng.

- Em vẫn cứ uống cái đồ quý ấy à?

- Em thấy thích.

Người bồi bàn quay trở lại đặt hai cái ly trước mặt chúng tôi.

Tôi giơ ly của mình lên.

- Chúc mừng mọi tội lỗi!

Nàng nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Em không uống vì cái đó.

Tôi nhăn mặt.

- Anh Ross vẫn thường nói thế – nàng phân bua – trong những chuyện như thế này, em rất mê tín.

- Thế em có cái gì tốt hơn không?

Nàng gật đầu.

- Cái gì?

Đôi mắt nàng nhìn vào tôi.

- Mừng hai chúng ta! – nàng nói bằng một giọng dứt khoát.

Tôi cảm thấy hơi ấm toả ra từ nàng.

- Cũng được – tôi trả lời và uống một ngụm. Đặt ly xuống, tôi nhìn nàng – Em muốn nói với anh về chuyện gì?

Một người đàn ông bước vào quán. Nàng dò xét người đó bằng một cái nhìn rồi lại quay sang tôi.

- Về chúng ta, anh Mike! – bàn tay nàng đặt lên tay tôi – Em thấy là đã đến lúc rồi.

Tôi cảm thấy sự tiếp xúc như một dòng điện và tôi cố gắng giữ cho giọng nói của mình thật bình thản.

- Em thấy rồi à?

Nàng gật đầu.

- Với em không còn một ai khác nữa.

Tôi hít một hơi thật sâu.

- Em đã cần quá nhiều thời gian để đi đến quyết định này.

- Rất tiếc, anh Mike à. Nhưng em không thể làm khác được. Em đã không tìm được con đường nào tốt hơn. Tối hôm qua ở trong xe em đã giải thích cho anh rồi đấy.

Tôi cần thời gian để suy nghĩ. Mạch máu hai bên thái dương tôi đập thành thịch. Tôi chuyển hướng câu chuyện.

- Ai đặt tiền bảo đảm cho em thế? – tôi hỏi.

Cánh cửa mở ra và lại một người đàn ông nữa bước vào theo phản xạ nàng ngược lên nhìn một cái thật nhanh.

- Joker Martin – nàng nói.

Hoá ra là vì thế mà lão đã có mặt ở phòng xử án. Hình như lúc lão Vito quay trở lại phòng xử án là để tìm sự đồng ý nhận tội của lão. Tôi nghe thấy nói là lão hầu như kiểm soát tất cả các phi vụ kinh doanh mờ ám ở thành phố này. Tôi không đáp lại.

Nàng cúi người về phía tôi, mùi nước hoa thoảng lên.

- Sẽ không lâu đâu, anh Mike – nàng nói tiếp – Nếu cải tạo tốt thì em sẽ được thả ra sau một hai năm thôi. Sau đó chúng ta có thể sẽ đi đâu đấy và bắt đầu một đời mới. Sẽ không có ai biết được về chúng ta đâu.

Lại một người bước vào cửa, đôi mắt nàng nhìn lướt anh ta. Giọng nàng khẽ và trầm xuống.

- Chúng ta sẽ làm được chứ, anh Mike?

Tôi thở dài, từ từ rút tay mình lại. Nàng nhìn bàn tay tôi rồi nhìn lên mắt tôi. Đôi mắt nàng nhoà đi.

- Sao vậy, anh Mike? Vì án tù chẳng?

Tôi lắc đầu. Giọng nàng trở nên gay gắt.

- Thế thì vì cái gì vậy, anh Mike? Em có quyền được biết chứ?

- Con gái anh ra sao, hả Maria? – giọng của mình mà tôi thấy như là của một kẻ xa lạ nào đó.

Ngay lập tức nàng hiểu ra.

- À, vì thế đấy.

Tôi gật đầu.

- Đúng vậy đấy.

Tôi ngăm đôi bàn tay của mình, nhìn mạch máu đang đập chậm chạp và nói tiếp.

- Anh thì chẳng bao giờ có thể dẫu em đưa con ruột thịt như em đã làm đối với anh.

- Em còn cách nào khác, hả anh Mike? – nàng hỏi lại – Hồi đó là cả một hố sâu ngăn cách giữa chúng ta.

- Thế do đâu mà em cho rằng bây giờ chúng ta gần nhau hơn? – tôi cúi kính nhìn thẳng vào mắt nàng vặn lại – Anh đã chờ em cả cuộc đời mình rồi. Anh tưởng rằng em không thể làm một điều gì mà anh không cho phép và không thể tha thứ. Nhưng anh đã lầm. Cái duy nhất mà hồi đó đáng lẽ em không được phép làm là lừa dối anh đứa con của mình.

- Anh Mike à, nó cũng là đứa con của em, anh đừng quên điều đó. Nó là cái duy nhất trên đời này thuộc về em, riêng mình em. Nó thuộc về em nhiều hơn là về anh.

- Đúng, đó là cái anh muốn nói tới, Maria – tôi nói trong nỗi mệt mỏi, bài hoải sâu tận đáy lòng mình – Đáng lẽ là nó đã có thể là con chúng ta. Nhưng em chỉ nghĩ đến có mình em thôi. Không hề nghĩ đến đứa con và đến anh. Em chỉ có mỗi một ý nghĩ: chiếm giữ lấy nó.

- Vẫn còn chưa muộn cơ mà, anh Mike. Chúng ta vẫn có thể làm lại từ đầu.

- Không, Maria – tôi lắc đầu – Em không thể kéo thời gian đi ngược trở lại được. Điều này em đã nói với anh một lần rồi, em còn nhớ chứ?

Đôi mắt nàng mở to và thẫn lại. Với tôi nó rất thân yêu mà làm sao tôi lại cảm thấy như của một người xa lạ nào đó. Rồi khuôn mặt nàng chuyển thành một cái mặt nạ vô hình, kín như bưng. Nàng từ từ đứng dậy. Không nói thêm một lời, nàng bước ra phố. Qua cánh cửa kính tôi nhìn thấy nàng đứng bên hè phố, những bông tuyết trắng phủ xuống người nàng. Một người đàn ông bước xuống. Trong khi mở cửa xe cho nàng người đó nhấc cái mũ đen của mình ra. Tôi nhận ra mái tóc bạc trắng của người đó. Đây là Joker Martin. Lão theo sau nàng lên xe, chiếc xe từ từ lăn bánh.

Tôi bước vào phòng xử án với buổi làm việc cuối cùng của mình. Tôi muốn nghe bản án đối với Maria.

Tôi nhìn vào khuôn mặt nàng lúc nàng quay về phía bàn thẩm phán. Mặt nàng tái đi, nhưng đôi mắt vẫn bình thản không chút sợ hãi khi nghe giọng ông chánh án vang lên.

- Về điểm I: Tội trung gian làm mối cho nghề mãi dâm. Cô bị tuyên phạt từ ba đến năm năm

tù giam và số tiền là năm nghìn dollar.

- Điểm II: Tội hối lộ các quan chức. Với tội này cô bị tuyên phạt một năm tù giam và năm nghìn dollar.

Phía sau chúng tôi tiếng xì xào lan khắp phòng khi ông chánh án đọc xong bản án. Ông lại phải dùng lại cái búa gõ gõ xuống mặt bàn để lấy lại trật tự. Trong phòng lại trở lại yên tĩnh. Giọng ông rất khê nhưng vang đến tận hàng ghế cuối cùng.

- Bên viện công tố đã lưu ý toà một điều là bị cáo, qua cách xử sự của mình đã tỏ thái độ ăn năn hối lỗi trước mặt công chúng. Vậy toà cho phép bị cáo chịu một tội thay cho tất cả các tội khác.

Tiếng xì xào trong phòng xử án giờ còn to hơn trước. Đây là một đặc ân rất lớn. Nó có nghĩa là nếu cải tạo tốt thì thời gian bị tù sẽ không quá hai năm. Tôi quay sang phía Alex.

- Anh có biết đấy có phải là chủ ý của ông Già không? – tôi hỏi.

Anh ta lắc đầu. Tôi nhìn Joel. Cả gương mặt anh chàng này cũng kín như bưng. Tôi nhìn sang phía Maria. Nàng đang chăm chú nhìn tôi, đôi mắt vẫn bình tĩnh để lộ trong đó sự biết ơn. Tôi rất muốn nói với nàng rằng ông chánh uỷ viên công tố đã làm việc đó chứ không phải tôi. Nhưng tôi lại không có điều kiện nói chuyện với nàng.

Vừa rời khỏi phòng xử án thì Joel đi đến sát bên tôi.

- Ông Già bây giờ càng ngày càng tình cảm thật – anh ta nhận xét – Chúng ta đi uống chút gì chứ?

Tôi lắc đầu và chúng tôi tách ra ở chỗ thang máy. Khi về đến phòng mình, cánh cửa đột ngột mở ra và ông Già đang đứng ở đó. Với chiếc phong bì trong tay, ông giơ lên dứ dứ.

- Đừng có tưởng là tôi nhận nó đâu đấy – ông hét to.

Đấy là đơn xin thôi việc của tôi.

- Có chứ, thưa ngài! – tôi đáp – ý định của tôi hoàn toàn hợp lý đấy chứ ạ.

- Thế thì anh còn ngu ngốc hơn tôi tưởng đấy, anh Keyes! – ông kêu lên và bằng một điệu bộ ngăn không cho phân trần ông xé tan bức thư rồi ném các mảnh vụn xuống đất. Sau đó ông giận dữ giậm chân bỏ đi.

Trong giây lát tôi sững sờ nhìn xuống đất. Những mẩu giấy nhỏ màu trắng nổi bật trên nền nhà xám xịt đầy bụi cát. Rồi tôi chạy theo ông. Ông quay lại.

- Xin cảm ơn ngài! – tôi nói.

Ông xúc động gật đầu.

- Không sao, Mike. Anh chắc lại nghĩ rằng tôi bỏ rơi người đồng sự giỏi một cách dễ dàng như thế chứ gì?

Tôi mỉm cười với ông.

- Không phải vì tôi, thưa ngài, mà vì Maria.

Ông nhìn vào mắt tôi, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn.

- Mike này, anh không bao giờ được quên rằng – ông dạy – Cả lòng khoan dung cũng được đặt lên cán cân công lý đấy nhé.

Tôi im lặng. Lòng khoan dung. Đó là một từ vĩ đại. Vĩ đại nhất. Tôi tự hỏi là đã bao giờ mình làm được điều đó trong thực tế chưa. Trước khi kịp trả lời thì ông đã vỗ vào vai tôi.

- Về phòng mình đi, anh bạn trẻ của tôi. Có người đang đợi anh ở đó đấy.

Ông dừng lại ở cuối hành lang và tôi trở về phòng mình. Tôi từ từ mở cửa. Không có ai cả. Ông Già có lẽ lẩn rồi. Tôi đi vào và ngồi vào bàn làm việc. Từ cái ghế bành con kê ở góc phòng tôi nghe thấy tiếng váy sột soạt. Tôi nhìn lên.

Một cô bé gái bước lại phía tôi. Mái tóc vàng óng của nó rục rỡ nhất mà mắt tôi được nhìn thấy từ trước đến nay. Đôi mắt con bé mở to xanh thẳm. Lúc đó như thể tôi đang nhìn vào một tấm gương. Đó là đôi mắt của tôi. Tôi cảm thấy cổ họng mình tắc nghẽn lại. Tôi nín thở. Nó đứng lại trước bàn làm việc của tôi.

- Cháu là Michelle – nó nói. Giọng nói trong trẻo của trẻ con.

Tôi gật đầu, không còn đủ khả năng thốt lên một lời.

- Mẹ cháu bảo cháu đến ở với chú một thời gian.

Tôi lại gật. Tôi muốn mà không thể nào nói được.

- Mẹ cháu bảo là chú sẽ chăm sóc cháu – trong đôi mắt rất đẹp của nó ánh lên một tia sáng long lanh.

Mắt tôi nhòa đi. Tôi từ từ đi quanh bàn làm việc và quỳ xuống bên cạnh nó. Tôi nắm lấy hai bàn tay của nó.

- Ừ, ba sẽ chăm sóc con, Michelle à!

HẾT.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>